THE GLOBAL BESTSELLER AND TIKTOK SENSATION

ALI HAZELWOOD

DEEP END

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALİ HAZELWOOD'A ÖVGÜ

"Edebi bir atılım. . . . *Aşk Hipotezi* kendine güvenen bir ilk roman ve bunun, bir şekilde hem akademik bir güç merkezi hem de olağanüstü yetenekli bir romancı olma cüretini gösteren bir yazardan göreceğimiz büyüklüklerin sadece ilk parçası olduğunu varsayıyoruz."

-*Entertainment Weekly*

"Başka bir Hazelwood sayı turu."

-*People* on *Bride*

"*Gelin* bir zevk! Ali Hazelwood'un ilk paranormal romanı tutkulu, esprili ve yoğunluğuyla ilkel, karakterleri kadar ilgi çekici bir dünya sunuyor. Bu kitaba kesinlikle bayıldım."

-*New York Times* çoksatan yazarı Nalini Singh

"Çağdaş romantizmin tek boynuzlu atı: derin zeka ve zevkle kaçışın zor evliliği. . . *Aşk Hipotezi*'nin çılgın bir ticari cazibesi var, ancak daha sessiz bir sır, dünyadaki tüm Zeytinlerden oluşan ve tam da bu kitabı derinden, hararetle bekleyen özel bir kitle var."

-*New York Times* çok satan yazarı Christina Lauren

"Artık resmileşti. Konu yazmak olduğunda Ali Hazelwood'un zekice yapamayacağı hiçbir şey yok. BAYILDIM."

-*#New York Times'*ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jodi Picoult

"Ali Hazelwood romantik bir güç merkezi ve beni kurtadam çağıma geri döndürdü."

-*#New York Times'*ın en çok satan 1 numaralı yazarı Hannah Grace *Gelin* hakkında

"Bir paranormal aşk romanında istediğim her şey ve daha fazlası."

-*New York Times* çoksatan yazarı Lauren Asher *Gelin* üzerine

"Ne zaman taze ve zeki bir sesle anlatılan seksi, esprili, lezzetli bir aşk romanı istesem Ali Hazelwood okurum. Bağımlı olmaya hazır olun. Her kitap saf bir keyif."

-*New York Times* çoksatan yazarı Simone St. James

"Komik, seksi ve akıllı. Ali Hazelwood *Aşk Hipotezi* ile müthiş bir iş çıkarmış."

-*New York Times* çoksatan yazarı Mariana Zapata

"STEM'deki kadınlar hakkında yerinde yorumlarla muhteşem derecede inek ve seksi."

-*New York Times çoksatan* yazarı Helen Hoang *Beyindeki Aşk üzerine*

"STEMinistler, toplanın. Dünyanız sarsılmak üzere."

-*New York Times çoksatan* yazarı Elena Armas *Beyindeki Aşk üzerine*

"Bu kitap en sevdiğim mecazlardan birini -Grumpy, Sunshine ile tanışıyor- eğlenceli ve son derece sevimli bir şekilde ele alıyor Fandom ve romantizme verilen selamları sevdim.
roman ve elimden . Şiddetle tavsiye edilir!"

-*New York Times* çok satan yazarı Jessica Clare *Aşk* üzerine *Hipotez*

"Ali Hazelwood sonunda bize alametifarikası olan mizahı, dolambaçlı olay örgüsü ve vazgeçmeyen baharatıyla paranormal bir kitap sunuyor."

-*New York Times* çoksatan yazarı Hannah Whitten *Gelin* üzerine

"Hazelwood pırıl pırıl sesini ve zekâsını paranormal bir Romeo ve Juliet'te ortaya koyuyor."

-Uluslararası çok satan yazar Ruby Dixon *Gelin* üzerine

AYRICA ALI HAZELWOOD TARAFINDAN

Aşk Hipotezi Beyinde
Aşk Aşk, Teorik Olarak
Gelin
Aşık Değil

ANTHOLOGIES

Seni Sevmekten Nefret Ediyorum

NOVELLALAR

Tek Çatı Altında
Sıfırın Altında
Seninle Sıkıştım

GENÇ YETİŞKİN ROMANLARI

Check & Mate

DEEP END

ALI HAZELWOOD

KÜRE

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde 2025 yılında
Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC
tarafından yayımlanmıştır.
İlk olarak 2025 yılında Sphere tarafından Büyük

Britanya'da yayımlanmıştır Telif Hakkı © Ali Hazelwood

2025

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı ön izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı biçimden başka bir cilt veya kapak biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN 978-1-408-72889-5

Sphere An
imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

AEA'daki yetkili temsilci
Hachette İrlanda
8 Castlecourt Centre Dublin
15, D15 XTP3, İrlanda
(e-posta:)info@hbgi.ie

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22

Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54

Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67

Sonsöz Teşekkür

Bu AmsterDAMN'lar için olmalı.

Sevgili okuyucu,

Kitaplarımdan birini seçtiğiniz için bir kez daha çok teşekkür ederim. Bu kitap şimdiye kadar yazdıklarım arasında en sevdiğim kitap olabilir ve dünyaya açıldığı için çok mutluyum! Okumaya başlamadan önce, bu eserin akrabalığa, özellikle de güç alışverişine dair rızaya dayalı ve müzakere edilmiş keşifler içerdiğini bilmenizi isterim. Eğer okumayı seçerseniz, umarım bu deneyimden keyif alırsınız.

Sevgi
ler,
Ali

PROLOGUE

HER ŞEY PENELOPE ROSS'UN RESTORANIN SAĞLAM KASASININ **ÜZERİNE EĞİLMESİYLE BAŞLIYOR**

işaret parmağını kaldırır ve "Cehennemin onuncu dairesi: hayatınızın aşkını bulursunuz ama seks son derece *mehiştir*" der.

Stanford'un dalış kadrosunun tamamının önünde.

Sabah 11:15'te.

Yirmi birinci yaş günü brunch'ım sırasında.

Dört saniye önce sindirim sorunlarımız hakkında aşırı paylaşımlarda bulunuyorduk ve bu kırbaçlama kafa karıştırıcı. Yeni edindiğim yasal haklarımdan yararlanıyorum ama hiçbir alkol "Ne?" diye ağzımdan kaçırmamı engelleyemiyor.

En nazik anım değildi. Neyse ki benim kuşkularım ekibin geri kalanının tepkileriyle : Bree'nin tükürüğü, Bella'nın skandal soluğu ve Victoria'nın şüpheci "*Blomqvist* hayatının aşkı değil mi?"

"Kesinlikle öyle." Pen başını sallar.

Ağzımı mimozayla dolduruyorum. Tadı sade portakal suyundan çok daha kötü, ama vızıltısı *çok* hoş.

"Kalem. Tatlım." Bree gözlüğündeki espresso martiniyi kız kardeşi Bella'nın tişörtünün eteğiyle siliyor, o da buna izin veriyor. İkizlerin olayı sanırım. "Kaç içki içtin?"

"O sürahinin yarısı kadar."

"Ah. Belki de-"

"Ama *in mimosa veritas*." Pen daha da öne eğilir. Geniş bir jest yaparken sesi alçalıyor. "Size güveniyorum çocuklar. Savunmasız oluyorum. Bir *an* yaşıyoruz."

Victoria iç geçirir. "Pen, seni seviyorum, atla ya da öl, Mordor'un ateşlerine kadar peşinden gelirim falan ama şu *anda bir anımız* yok."

"Neden?"

"Çünkü saçmalıyorsun."

"Neden?"

"Çünkü Blomqvist *sikişiyor*."

Yarı uyuşmuş bir halde arkama yaslanıyorum ve kendimi Lukas Blomqvist hakkında düşünmeye zorluyorum - bu benim için nadir bir olay. İnsanlar havuzda olup biten her şeye hayran olduğumu sanıyor ama hayır. Uzaktan ilginç bulduğum tek spor dalları dalış ve kara dalışı (ya da normallerin dediği gibi jimnastik). Gerisi benim ilgi alanımın dışında. Su sporlarında çok fazla şey oluyor. Bırakın yüzücüleri, Stanford'un su topu takımını bile takip edemiyorum.

Yine de Blomqvist'i görmezden gelmek zor. Bir kamyon dolusu madalya yüzünden belki. Dünya rekorları. Ayrıca, eğer takımımın kaptanı atletizmde güçlü bir çiftin parçasıysa, diğer yarısından da haberdar olmam gerekir. Pen ve Blomqvist ezelden beri çıkıyorlar. Bildiğim kadarıyla ABD-İsveç diplomatik ilişkilerini güçlendirmek için doğarken nişanlandılar.

Gözlerimi kapatıp onunla ilgili anılarımı yeniden canlandırıyorum. Siyah Speedos. Dövmeler. Kısa, dalgalı kahverengi saçlar. Ortalamanın üzerinde kanat açıklığı. Şimdiye kadar yaşamış tüm DI yüzücülerinin görkemli ve bir o kadar da imkânsız yapısı.

Victoria haklı. Evet, Blomqvist'in sikiştiğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

"Olmadığını söylemedim. O harika biri. Sadece ... değil." Pen yüzünü buruşturuyor ve bu onun ışıltılı özgüveninden öyle tuhaf bir kopuş ki, mimoza sersemliğimi delip geçiyor.

Pen'le ilgili olan şey, o harika biri. İstekli. İçgüdüsel olarak birini nasıl rahat hissettireceğini bilen biri. Size su içmenizi hatırlatacak. Saçınız dudaklarınıza yapıştığında bileğindeki at kuyruğu tutucusunu uzatır. Yarı doğum gününüzü hatırlar. Elli yaşıma kadar kişisel gelişim atölyelerine katılabilir *ve* bir veri analisti ekibinin beni yeniden programlamasına izin verebilirim, ama yine de onun cazibesinin üçte birine sahip olamam, çünkü onunki gibi bir karizma kromozomlarda yuvalanmış baz çiftlerinden filizlenir. Şimdi de sosyal kaygıyı yeni keşfetmiş gibi tırnak etlerini mi ısırıyor? Bunu sevmedim.

"Sadece istediğim şey değil. Ve dürüst olmak gerekirse, tam tersi," diye mırıldanarak ekliyor.

"Hangisi olurdu?" Benim cesaret edemediğim şeyi sorduğu için Victoria'ya şükürler olsun. Her takımın ihtiyacı olan dışa dönük, filtresiz üye.

"Aman Tanrım. Sadece istiyorum ... bilirsin, bazen .." Pen inliyor.

Birden telaşlanarak kaskatı kesildim. "Blomqvist seni zorluyor mu-"

"Hayır. Tanrım *hayır*." Başını sallıyor, ama ben ikna olmamış görünmeliyim çünkü devam ediyor, "Hayır. O asla yapmaz." Diğer herkes sohbeti bıraktı; ikizler kimin içkisi kimin diye tartışıyor, Victoria eliyle garsonu işaret ediyor. "Luk öyle biri değil. Sadece ... bir erkeğe farklı bir şeye ihtiyacın olduğunu nasıl söylersin?"

Neden *bana* soruyor? Alnımdaki çizgiler *daha önce birinden ona şaplak atmasını isteyen* kelimeleri oluşturacak şekilde düzenlenmiş mi?

Dürüst olmak gerekirse, kontrol ederdim. "İskandinavlar çok açık fikirli değiller mi?"

"Olabilir mi? Söz konusu olduğunda kesinlikle açık fikirlidir-" Ama sözünü kesiyor, çünkü akortsuz garsonlardan oluşan küçük bir grup *doğum gününüz kutlu* olsun diyerek *sözümüzü* kesiyor ve aynı anda birçok şey oluyor.

Lav kekinin üzerine gelişigüzel yerleştirilmiş tek muma üflüyorum. Yeni streç kordonlardan oluşan bir takım hediye üretildi. Benim gibi kronik olarak içine kapanık birinin bu kadar *iyi* insanlar bulması beni kısa süreliğine şaşırtıyor. Victoria'nın tuvaleti kullanması gerekiyor. Pen teyzesinden bir telefon alıyor. Bree sonbaharda hangi dersleri alacağımı bilmek istiyor.

Bu çok fazla. Çok az zamanda. Penelope Ross ve Lukas Blomqvist'in gizemli bir şekilde kusurlu cinsel yaşamları konusuna hiç dönmüyoruz ki bu da en iyisi. Uğraştıkları sorun her neyse muhtemelen önemsizdir. Kadın, adamın kullandığı prezervatif markasını beğenmiyor. Adam ona sarılmadan uyuyakalıyor. Antrenmandan sonra yorgun düşerler ve kimin üstte olması gerektiği konusunda tartışırlar. Benim sirkim ve/veya maymunlarım değil, bu yüzden meselenin uzun yüzgeçli bir yılan balığı kadar yumuşak bir şekilde aklımdan çıkmasına izin verdim.

Ta ki birkaç hafta sonra her şey değişene kadar.

BÖLÜM 1

THE THING I DREAD THE MOST ABOUT JUNIOR YEAR BEGINS on a Çarşamba sabahı, sonbahar döneminin başlamasından birkaç hafta önce. Google Takvimimde on ila on bir saat arasında harflerinin toplamından daha ağır olan tek bir kelime.

Terapi.

"Bu biraz alışılmadık bir durum," diyor Sam ilk karşılaşmamızda, ses tonunda ne bir yargılama ne de bir merak var. Hayatın her alanında tarafsızlıkta ustalaşmış gibi görünüyor - bej pantolon takım elbisesi, tokalaşmanın orta tutuşu, kırk ile yetmiş arasında herhangi bir yerde olabilecek yaşsız, zarif bir görünüm. Onun *yerinde olmak* istemem için henüz çok mu erken? "Stanford Athletics'in kendi lisanslı spor psikologları ekibi olduğunu sanıyordum."

"Öyle," diyorum, gözlerimin ofisinin duvarlarında gezinmesine izin vererek. Diplomalar, kişisel fotoğraflardan dörde sıfır daha fazla. Sam ve ben *şimdiden* aynı kişi olabiliriz. "Harikalar. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca onlarla çalıştım ama ..." İşler yolunda gitmediyse bunun benim suçum olduğunu anlatmak için omuz silkiyorum. "Birkaç yıl önce dalışla ilgili olmayan bazı sorunlar yaşadım. O zamanlar bilişsel davranışçı terapi benim için iyi sonuç verdi. Koçumla bu konuyu konuştuk ve sizin uzmanlık alanınız olduğu için Danışmanlık Hizmetlerini denemeye karar verdim." Bu plana güvenim tammış gibi gülümsüyorum. Keşke öyle olsaydı.

"Anlıyorum. Ve geçmişte, bilişsel davranışçı terapi yaptığınızda, hangi konularda-"

"Sporla ilgili bir şey değildi. Aile meseleleriydi. Babamla olan . Ama artık hepsi çözüldü." Biraz fazla hızlı konuştuğumu fark ediyorum ve Sam'in yarı pişmiş, hala ortada donmuş bir gerçeğe itiraz etmesini bekliyorum, ama o sadece bakıyor, değerlendiriyor ve şahin gibi.

Bir sürü ilgi, hepsi benim üzerimde, hepsi aynı anda. Sandalyede kıvranıyorum, her zaman kaslarıma yapışan ağrıyı hissediyorum. Onun varlığı pek de sakinleştirici değil, ama buraya *iyileştirilmeye* geldim, *yatıştırılmaya* değil.

"Anlıyorum," diyor sonunda. CBT'ye ve onun saçmalıktan yoksunluğuna şükürler olsun. *Yaptığın ve senin için kötü olan bir şey var. Sana bunu yapmamayı öğreteceğim, sigortan bana para verecek ve hepimiz mutlu yolumuza gideceğiz. BYO travma. Mendiller benden*. "Açık olmak gerekirse, Scarlett, burada olmak *istiyor musun*?"

Kesinlikle başımı sallıyorum. Ruhumun yumuşak kısımlarını açığa çıkarmanın getireceği ıstırabı dört gözle beklemeyebilirim ama seksenlerin polisiye dizilerinde psikiyatriste gitmeyi reddeden klişe bir dedektif değilim. Terapi bir ayrıcalıktır. Buna sahip olduğum için şanslıyım. Hepsinden önemlisi, buna ihtiyacım var.

"Dalış hakkında pek bir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim. Çok karmaşık bir disiplin gibi görünüyor."

"Öyle." Pek çok rekabetçi spor, fiziksel ve psikolojik gücün hassas bir dengesini gerektirir, ancak dalgıçlık... dalgıçlık, hepsinin en zihinsel olanı olmak için uzun ve sıkı bir şekilde eğitilmiştir.

"Açıklamak ister misiniz?"

"Elbette." Boğazımı temizliyorum, spor ayakkabılarıma ve tişörtüme bakıyorum. Siyah ve kardinal kırmızısı. *Stanford Yüzme ve Dalış: Ağaçtan Kork*. Kıyafetlerimizi kim tasarlıyorsa belli ki kimliğimizin atletik performansımıza indirgenmesini istiyor. *Asla unutmayın: Ne puan alırsanız osunuz*. "Bir şeylerden atlıyoruz. Havuzlara dalıyoruz. Arada biraz akrobasi yaparız."

Onu güldürmek istiyorum ama Sam eğlenmeye yatkın değil. "Sanırım daha fazlası var?"

"Bir sürü düzenleme var." Ama onu sıkmak ya da zor bir müşteri olmak istemiyorum. "Ben NCAA I. Lig sporcusuyum. İki dalda yarışıyorum. Biri sıçrama tahtasından, şu zıplayan fiberglas tahtadan..." Elimin düz kısmıyla yukarı aşağı hareketini taklit ediyorum. "Üç metre yüksekliğinde. Yaklaşık üç metre." İlk koçumun sesi bana *bir devekuşu kadar uzun olduğumu* hatırlatıyor.

"Diğer olay nedir?"

"Platform. On metre yüksekliğinde." Otuz üç fit. İki zürafa. "Zıplama yok mu?"

"Statik."

Mırıldanıyor. "Puanlama jimnastik gibi mi işliyor?"

"Oldukça fazla. Bir jüri heyeti hataları arıyor ve buna göre puan kırıyor."

"Her yarışmada kaç dalış gerçekleştiriyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Ve kaç tane olduğu da önemli değil." Yanağımın içini ısırıyorum. Acele etmeme izin veriyor ama ilgisini kaybetmiyor. "Önemli olan grup."

"Grup mu?"

"Dalış türü de diyebilirsiniz." "Peki

kaç grup var?"

"Toplamda altı." Atkuyruğumun ucuyla oynuyorum. "İleri. Geriye doğru. Ters. Twist. Armstand."

"Anlıyorum. E-postanızda bir sakatlıktan kurtulmaya çalıştığınızdan ?"

Terapi bir ayrıcalıktır. Yine de hoşuma gitmiyor. "Doğru." "Ne

zaman oldu bu?"

"Yaklaşık on beş ay önce. Birinci sınıfın sonunda." Yumruklarımı bacaklarımın altında sıkıyor, listemi ezbere okumaya hazır bir şekilde kanlı detayları talep etmesini bekliyorum.

Sam yine de beni bağışladı. "Altı dalış grubu olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet." Konunun değişmesine şaşırdım ve gardımı düşürdüm.

Bu felaket boyutlarında bir yanlış adımdı.

"Peki senin bu sakatlığın, Scarlett. . . bunun listede sadece beş kişi olmanla bir ilgisi var mı?"

BÖLÜM 2

YMARYAM DERSLERİN İLK HAFTASINDA "OU FUCKED UP" DEDİ ve Kulaklarımda çınlayan umutsuzluktan sonra düşünebildiğim tek şey, oda arkadaşımdan daha iyisini hak ettiğim. Sayısız güreş atletindeki kan lekelerini temizlemesine yardım ettim - gerçekten merhamet görmeyecek miyim? Ya da En azından zımni bir onaylamama mı?

"Ben dörtte bir Alman'ım," diye karşı çıkıyorum. "Annem orada doğdu. Bu işte iyi olmalıyım."

"Annen sen iki yaşındayken öldü, Vandy. Üvey annen Bumfuck, Mississippi'den." Sert. Ama adil.

"Benim genetik yapım-"

"Konuyla ilgisi yok ve Almanca'dan geçer not almanızı sağlamaz," diyor iki dilli büyümüş birinin küçümsemesiyle. Şu anda beynin hangi bölümünün dil öğrenme yeteneğini kontrol ettiğini hatırlayamıyorum, ama onunki güzel ve türbin gibi dönüyor. Küçük bir Avrupa ülkesine güç vermeye hazır mükemmel bir yenilenebilir enerji kaynağı.

Bu arada: "Bu işlerde iyi değilim," diye sızlanıyorum. Neden iyi olayım *ki*? "Tıp fakültelerinin yabancı dil zorunluluğu olması çok saçma."

"Öyle değil. Ya Sınır Tanımayan Doktorlar olmaya karar verirseniz ve bir hayat kurtarabilmeniz 'neşterin' kadın mı erkek mi olduğunu bilmenize bağlıysa?"

Boynumu kaşıyorum. "*Die skalpellen?*"

"Bam, hasta öldü." Maryam başını sallar. "Boku yedin, dostum."

Akademik danışmanımdan biraz yardım alarak. *Önce tıp öncesi derslerini al*, dedi. *Tıp Fakültesi Kabul Sınavı'nı geçmek için bu bilgilere ihtiyacınız olacak,* diye ekledi. *Doğru hamle bu*, diye bitirdi.

Ben de dinledim. Çünkü tek istediğim *her şeyin üstünde* olmaktı. Çünkü ben bir öğrenci sporcuyum ve programım Jenga kulesi ile shibari eğitimi arasında bir geçiş. Spontanlık mı? Sadece önceden ayarlanmışsa. Liseden mezun olduğum gün on beş yıllık bir plan yaptım ve her zaman buna sadık kalmaya niyetliydim: bir NCAA şampiyonluğu, tıp fakültesi, ortopedi, nişan ve evlilik, zorunlu mutluluk.

Tabii ki, fen derslerinin hiçbir zaman zayıf yönüm olmadığını göz önünde bulundurmadan, birinci ve ikinci yılıma kimya ve biyoloji dizilerini doldurarak bu planı mahvettim. Üçüncü sınıfa girdiğimde not ortalamam tir tir titriyordu. Psikoloji rahatsız edici derecede belirsiz. Almanca datif en korkunç kabuslarıma musallat oluyor. İngilizce kompozisyon benden anlaşılması zor, kaygan konularda mantıklı argümanlar oluşturmamı istiyor-şiir, haşere kontrol etiği, devlet memurları için maksimum yetkiler, biz onları göremediğimizde insanlar var mı?

Toplar amaçlanan kovalara düzgün bir şekilde düştüğünde benim için daha kolay oluyor. Siyah ve beyaz, doğru ve yanlış, karbon bazlı ve inorganik. Bu yıl grilerin tonları ve yere saçılmış misketler, altına dökülmüş bir Alman Dili 1 yağ birikintisi var.

Eskiden çok başarılı bir sporcuydum. Eskiden kontrol bendeydi. Mükemmellik peşinde yaşardım. Bu noktada, sadece patlayıcı başarısızlıklardan kaçınmaya çalışıyorum. Etrafımdaki insanları sürekli hayal kırıklığına uğratmamayı başarabilseydim ne güzel olurdu değil mi?

"Başka bir dile geç," diye öneriyor Maryam, sanki her kaçış yolunu zaten keşfetmemişim gibi.

"Yapamam. Kiremitli çatı kaplaması gibi, hepsi bir şeylerle örtüşüyor." Sabah talimleri gibi. Öğleden sonra antrenmanları. Stanford'un beni seçtiği diğer milyonlarca aktiviteden herhangi biri. Ve bu yıl atletik potansiyelimi gerçekleştirmem gerekiyordu. Hâlâ varsa tabii. Eğer hala varsa.

Bumfuck Lisesi'nde (Missouri, ama Maryam'ı düzeltmekten vazgeçtim) kesinlikle öyle hissettiriyordu. Yarım düzine DI koçu beni kendi okullarına çekmek için agresif bir şekilde birbirleriyle dirsek temasına girdiler, çünkü ben eski bir genç olimpiyatçıydım, milli takım üyesiydim, genç dünya madalyası sahibiydim. En iyi oyuncu. Altı yaşımdan beri çalıştığım tüm kulüp koçları kıçıma duman üflemişti: *Bu işte harikasın, Vandy. Harika işler başaracaksın, Vandy. Gelecek vaat eden genç dalgıç, Vandy*. Bu dumanın içinde mutlu bir çayır tarla faresi gibi gezindim - ta ki üniversiteye kadar.

Aslında, ayakta bile zor duruyordum.

Beynim bana bir iyilik yapmaya karar vermiş olmalı, çünkü hayatımı değiştiren o otuz saniyeyi hiç hatırlamıyorum. Şanslıyım ki, NCAA dalış finallerinde yaşandığı için her şey herkesin izleyebileceği bir kasette. Hatta önceden yorumlanmış olarak geliyor.

"Ve bu da Stanford Üniversitesi'nden Scarlett Vandermeer, Gençler Olimpiyat bronz madalyası. Kesinlikle sezonun en büyük çıkışını yaptı ve yeni bir platform rekorunun eşiğinde. Bu dalıştan önce *yani."*

"Evet, bu sabah ön elemelerde kusursuz bir şekilde başardığı, pike pozisyonunda iki buçuk takla atarak içe doğru bir dalış deniyordu. Aslında, ona sekiz ve dokuz kazandırdı. Ama bu sefer kalkışta bir şeyler kötü gitti."

Her zaman en çok güvendiklerinizdir.

"Evet. Bu kesinlikle başarısız bir dalıştı - puanlama açısından jüriden sıfır alacak. Ama aynı zamanda suya yanlış açıyla girdi, bu yüzden yaralanmamasını umuyoruz."

Vücudum da "*Umudun canı* cehenneme." dedi.

Komik, hem de hiç komik olmayan bir şekilde. Suya, kendime, kendi bedenime duyduğum öfkeyi çok net hatırlıyorum ama acıyı hiç hatırlamıyorum. Videoda, havuzdan topallayarak çıkan kız benim bedenimi çalan bir doppelgänger. Kırmızı mayosundan aşağı sarkan uzun saç örgüsü bir sahtekâra ait. Dudaklarını gülümsemeye zorlarken oluşan gamzeler? Tekinsiz. Ve neden ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk tıpkı benimkine benziyor? Kamera onun sersem yürüyüşünü acımasızca takip ediyor, Koç Sima ve yardımcıları yardıma koşarken bile aval aval bakıyor.

"Vandy-iyi misin?"

Cevap anlaşılmaz ama Koç kızın *"Evet ama bir sonraki dalışımdan önce bir Advil'e ihtiyacım olacak*" dediğini anlatmayı seviyor.

Haklı olduğu ortaya çıktı. Bir sonraki dalışından önce bir Advil'e ihtiyacı *olacaktı*.

Ve ameliyatlar. Ve rehabilitasyon. Son çetelesi?

Beyin sarsıntısı.

Kulak zarı

yırtılmış. Boyun

burkulması.

Sol omuzda labral yırtık. Pulmoner

kontüzyon.

Bileği

burkulmuş.

Bileği

burkuldu.

Videoyu her izlediğimde ve onun neler yaşamış olabileceğini hayal ettiğimde göğüs boşluğuma ağır, yapışkan bir ağırlık yerleşiyor - ta ki o kızın *ben olduğumu* hatırlayana kadar.

Arkadaşlık uygulamalarında eşleştiğim ve bana "*Dalış yüzmeyle hemen hemen aynı şey, değil mi?"* diye sormayan tek bir erkek bile yok. Ama boks, buz hokeyi ve lakros gibi dalış da bir temas sporudur. Suya her girdiğimizde iskeletimiz, kaslarımız ve iç organlarımız darbe alır.

Yüreğini ye, NFL.

Barb ameliyatımdan önce bana "Bir daha dalış yapamama ihtimaline hazırlıklı olmalısın" dedi. Üvey anneniz parlak bir ortopedi cerrahıyken onun söylediklerini kötümser bir saçmalık olarak görmemek çok zor. "Biz sadece omzunun tam hareket kabiliyetine kavuşmasını istiyoruz."

"Biliyorum," dedim ve önce onun kollarında, sonra da yatağımda tek başıma bir bebek gibi ağladım.

Ama Barb aşırı ihtiyatlıydı ve ben şanslıydım. İyileşmenin mümkün ortaya çıktı. İkinci yılımda kırmızı gömlek giydim. Dinlendim. İlaçlarımı aldım. Anti-inflamatuar diyete sadık kaldım. Gece dualarını eden bir rahibe kadar gayretle PT'ye, esneme hareketlerine ve rehabilitasyona odaklandım. Dalışlarımı gözümde canlandırdım, ağrılarımı bastırdım, yine de antrenmana gittim, takımın geri kalanının antrenmanını izledim, klor kokusu burnuma yapıştı, havuzun pırıltılı mavisi sadece bir metre ötede, ama imkansız derecede uzakta.

Sonra, iki ay önce, eğitim için izin aldım. Ve öyle de oldu. İyi oldu.

Terapiste gitmemin bir sebebi var.

"Sanırım yabancı dil sorununuzu çözecek bir fikrim var."

Meryem'e kuşkuyla bakıyorum ve yine de öne doğru eğiliyorum, kulaklarım, gözlerim ve umudumla.

"Bana asit banyosu yapmamı söyleyeceksin, değil mi?"

"Beni dinle: Latince 201."

Ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerek."

"Sınır Tanımayan Doktorlar sizi antik Roma'ya gönderdiğinde bunun ne kadar yardımcı olacağını düşünün!"

Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve oda arkadaşımı hırpalamamak için antrenmana kırk dakika erken çıkıyorum.

Birinci sınıfta eşleştik ve Maryam'ın acımasızlığına ve benim boş tuvalet kağıtlarını zamanında değiştiremememe rağmen

Bir şekilde ayrı yaşamaya isteksiz hale geldik. Geçen yıl (gönüllü olarak?) birlikte kampüs dışında bir yere taşındık ve az önce (gönüllü olarak?) kira kontratımızı yenileyerek kendimizi yirmi dört ay daha birbirimize mahkum ettik. Gerçek şu ki, birlikte olmak basit ve ikimiz için de çok az duygusal emek gerektiriyor. Ve benim gibi (hedef odaklı, kontrol odaklı, aşırı mükemmeliyetçi) biriyseniz, Maryam gibi birini bulmak bir hediye.

İyi bir hediye değil ama kabul ediyorum.

Avery Aquatic Center şimdiye kadar antrenman yaptığım en iyi tesis. Tamamen açık havada, dört havuzu ve bir dalış kulesi var ve Stanford'un tüm su takımları burada antrenman yapıyor. Bugün, kadınların soyunma odası mutluluk verici bir sessizlik içinde. Burası nadir bir Goldilocks bölgesi; yüzücüler çoktan antrenmana çıktı, dalgıçlar ise henüz hazırlanmıyor. Su topu oyuncuları kısa bir süre önce başka bir binaya sürgün edildi ve çok sayıda şükran gözyaşı döküldü.

Mayomu giydim. bir tişört ve şort geçirdim. Alarmımı kuruyorum ve rahatsız tahta bankta oturup hayatımdaki seçimlerimi düşünüyorum. Tam on dakika sonra telefonum titriyor ve hiçbir netlik ya da iç huzuru elde edemeden ayağa kalkıyorum. Yeni bir havlu almak için Çamaşırhane Hizmetlerine doğru yürürken tanıdık bir ses duyuyorum.

". . . değil," diyor Penelope.

Koridorda, birkaç adım ötede duruyor ama beni fark etmiyor.

"*Hiç* de değil," diye devam ediyor, sözlerinde gözyaşlarının kıvrımı var. Utah'taki o ikili karşılaşmadan hatırlıyorum, bir ileri atlayışta çuvallamış, uçan bir sincap gibi göbek atmış ve birincilikten dokuzunculuğa düşmüştü. "Bizim için değil."

Cevap daha sessiz, daha derin. Daha az sıkıntılı. Lukas Blomqvist Pen'in önünde duruyor, göğsü çıplak ve kolları çapraz, boynunda bir çift gözlük ve parmaklarından sarkan bir şapka. Antrenmandan yeni çıkmış olmalı, çünkü hâlâ damlıyor. Gözlerinin arasındaki hafif çatık kaşları yorumlamak zor - bir kızgınlık ya da dinlenen bir İsveçli yüzü olabilir. Ne dediğini anlayamıyorum ama önemli değil çünkü Pen onun sözünü kesiyor.

". . . bunun için bir neden yok, eğer . . ."

Bir başka zengin, tiz yanıt. Geri çekiliyorum. Bu konuşma bana göre değil. Havluya *o kadar* ihtiyacım yok.

"En iyisi bu." Pen yaklaşıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Blomqvist derin bir nefes alıyor ve parlayan omuzları kalkarak onu daha da uzun gösteriyor. Çenesindeki gerginliği, başındaki ani eğilmeyi, kolunun üst kısmındaki kasları fark ediyorum.

Tehditkar. Tehdit edici. Korkutucu. O böyle biri. Onun yanında Pen küçük ve üzgün görünüyor ve beynim yeni bir moda geçiyor.

Beni ilgilendirip ilgilendirmediği umurumda değil. Yaklaşıyorum, gözlerim Blomqvist'e dikilmiş. Parmaklarım titriyor, bu yüzden onları iki yanımda yumrukluyorum ve muhtemelen Pen ve benim toplamımdan dört kat daha güçlü olmasına rağmen, korkunç bir fikir olmasına rağmen, "Pen, her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

BÖLÜM 3

MSESI KARO ZEMINLERDE SEKIYOR. Kalem ve Lukas bakıyor
Bana baktı, aynı derecede şaşırmıştı.

Yutkunuyorum ve kendimi tekrar sormaya zorluyorum, "Bir şeye ihtiyacın var mı?

Kalem?"

"Vandy? Senin olduğunu bilmiyordum-" Ağzı şaşkın bir şekilde eğildi. Sonra Lukas'a güvensiz bir şekilde baktığımı fark etmiş olmalı, çünkü gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. "Aman Tanrım, ben ... oh, hayır. Hayır, o değildi- biz sadece ..." Soluk soluğa bir kahkaha atıyor ve yanlış anlaşılmadan duyduğu memnuniyeti paylaşmak için erkek arkadaşına dönüyor.

Ama Lukas'ın bakışları üzerimde kalıyor. "Her şey yolunda, Scarlett," diyor. inanmaya pek meyilli değilim, ama Pen için tehlikeli olduğuna dair bariz varsayımım karşısında sesi savunmacı, sinirli, hatta kızgın çıkmıyor.

Ayrıca, ilk adımı biliyor gibi görünüyor. Altı yaşımdan beri tüm spor camiası için Vandy olmama rağmen. Büyüleyici.

"Rahatsız etmek istememiştim," diyorum pişmanlık duymadan. Belki de bu gibi durumlarda aşırı hassas oluyorum -tamam, trençkot giymiş bir yığın aşırı hassasiyetim var- ama kendimce nedenlerim var ve kendimi aptal yerine koyup tedbiri elden bırakmamayı tercih ederim. "Sadece emin olmak için-"

"Biliyorum," diyor Lukas sessizce, o mavi bakışları hâlâ benimkilerin üzerinde. "Pen'e göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Ses tonundaki yumuşak övgü bir an için zihnimin kısa devre yapmasına neden oluyor. Kendime geldiğimde Pen'in omzunu şefkatle sıkıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Köşeyi dönene kadar geniş sırtındaki kas oyunlarını takip ediyorum, bebek saçları ensesinde kuruyor, siyah mürekkepli çizgiler sol omzunda dalgalanıyor ve koluna doğru kıvrılıyor. Tam bir kol, ama tam olarak seçemiyorum. Ağaçlar, belki?

"Kahretsin," diyor Pen.

Arkama baktım. Elini yüzüne silerken buldum onu.

Kesinlikle haddimi aştım. "Özür dilerim. Meraklı olmaya çalışmıyordum-"

"Sorun sen değilsin, Vandy." Yeşil gözleri parlıyor, taşmasına kalmıştı. İş o noktaya gelirse Pen'in etten kalkanı olmaya tamamen razıydım ama onu ağlamaktan alıkoymak? Bunu başarabileceğimden şüpheliyim.

"Victoria'yı aramamı . . Victoria'yı aramamı ister misin?" İkisi de son sınıf öğrencisi ve Pen'in takımdaki en yakın arkadaşı. Pek havuz sayılmaz: İkizler birbirleriyle çok meşguller ve ben de pek ortalıkta yoktum. "Ya da Lukas'tan geri gelmesini isteyebilirim?"

"Beni ne için arayacaksın?" Victoria görünür, havacı güneş gözlükleri, içeride. Mor smoothie. Koyu renk, kıvırcık tekir saçı onda *olağanüstü* bir sapma olmalı. "Sana söyledim, daha fazla örümceğin öldürülmesine ortak olmayacağım-ne ... . ?"

Her şey çok *hızlı* oluyor. Pen'in gözyaşları serbest kalıyor. Victoria'nın skandal nefesi. Su topu takımının sesleri koridoru dolduruyor. Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan üçümüz bir ekipman odasına dalıyoruz.

Kapı Victoria'nın sırtının altından sıkıca kapanır. "Ne oldu böyle?"

Dönüşümlü olarak Pen'e (endişeyle) ve bana (cinayetle?) bakıyor,
ve Lukas için ani bir merhamet kıvılcımı hissediyorum. Belki *de* insanlar
Ne de olsa başkalarına gelişigüzel bakıp duruyorlar.

"Luk'la kavga ediyordum." Pen elinin tersiyle yanağını siler.

"Aww, bebeğim. Ne hakkında?"

"Sizi biraz bırakayım," diye mırıldanarak kapı koluna uzanıyorum. Pen'in parmakları elimin etrafına dolanıyor. "Hayır, kal. Luk'un asla ..." diye düşünmeni istemiyorum. Derin bir nefes alıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve özlemle soyunma odasını, Epsom tuzu küvetini, ürkütücü porselen bebek *fabrikasını*, yani şimdi ve burası dışında her yeri düşünüyorum. "O asla şiddet yanlısı ya da kaba olamaz. O hayatımda tanıdığım en iyi insan. Sadece bir süreç içindeydik.
of-"

"Oh, Tanrım. Bu ayrılık olayıyla mı ilgili?" Victoria soruyor.
Önemli ölçüde *daha az* nazikçe.

Benim işim değil. Beni . Kesinlikle beni . Ama Pen ağlamaklı
bir şekilde başını sallıyor.

"Dinle." Victoria iç çeker, sanki bunu aşmışlar gibi. "Bebeğim. Tatlım. Anlıyorum, sen ve Lukas on iki yaşından beri birliktesiniz-"

"On beş."

"-ve birbirinizin kirazlarını patlattınız ve şimdi merak ediyorsunuz, sünnetsiz bir penis nasıl olurdu?"

Burnunu çekti. "Aslında, İsveç'te çoğu insan-" "TMI.

Mesele şu ki, sen ne halt ediyorsun?"

Victoria'nın açık sözlülüğünü her zaman lezzetli bulmuşumdur, ama bu biraz sert görünüyor. Pen de aynı fikirde olabilir çünkü ağlaması kaşlarını çatmasına dönüşüyor. "*Benim* tarafımda olman gerekiyordu."

"Ben. Senin tarafında olan *ve* son iki yıldır flört sahnesinde olan biri olarak söylüyorum, o adamı kaybetmek istemezsin. Dışarıda bir sürü pislik var ve Lukas akıllı, terbiyeli, klozet kapağını indiren ve henüz Fransız hastalığına yakalanmamış ateşli bir adam. Bu sandığınızdan çok daha nadirdir."

"Ama ben mutlu değilim. O da bu ilişkiden istediğini alamıyor."

"Pen. Hadi ama. Eğer sana o şeyleri yapmamakta sorun olmadığını söylediyse-" "O . Tıpkı benim yerleştiğim gibi. Eğer birlikte kalırsak Evleneceğim, banliyöde bir evim ve anlayamadığım iki nokta beş çift dilli çocuğum olacak ve her zaman neyi kaçırdığımızı merak edeceğim. Ben genç ve özgür olmanın nasıl bir his olduğunu bilemeyeceğim ve o da insanlara şaplak atmak, onları bağlamak ve onlara ne yapmaları gerektiğini emretmek gibi tüm o sapıkça şeylerden vazgeçmek zorunda kaldığı için acı çekecek."

Donuyorum. Gerçekten burada olmamam gerekiyor ama gidemiyorum çünkü ayaklarım milyonlarca kilo ağırlığında ve vücudumdaki her damla kan yanaklarımda takılmak için yukarı akıyor.

"Anladım." Victoria çileden çıkar. "Ama karar vermelisin-"

Kapıda sert bir vuruş. Hepimiz irkildik. "Hey? İçeride kimse mı?"

Victoria bağırıyor, "Evet, bir saniye!"

"Ekipman çantamı orada bıraktım, o yüzden seks partinizi duşlara taşıyabilirseniz ..."

Victoria gözlerini deviriyor ama kapıyı açıyor. Dişli Kız'ın yanından geçiyoruz - Victoria, meydan okuyan bir ifadeyle; Pen, kalan gözyaşlarını silerek; ben, inatla göz teması kurmayı reddederek. Sohbet yeniden başlamış olabilir ama ikizler bize doğru geliyor. "Neredeydiniz çocuklar?" Bella soruyor. Ben panikliyorum ama Victoria kayıp bir shammy hakkında bir şeyler uyduruyor.

Çünkü onun için yalan söylemek iki ya da üç iş günü süren dikkatli bir hazırlık gerektirmiyor ve hepimiz büyük mutlu bir aile gibi ısınıyoruz.

Hâlâ kızarmış durumdayım. Nabzımın farkındayım. Kafatasımda çarklar dönüyor. Tek düşünebildiğim: Pen bana hep *çok* iyi davrandı.

Üçüncü ameliyatımdan sonra, Barb tıp alanını çökertmeden bir haftadan fazla izin alamadığında, Pen her gün beni kontrol etmek için uğradı. *Kötü oda arkadaşınızın derinizden kemer yapmadığından emin olmak için, derdi* göz *kırparak*, ama o sadece doğal olarak şefkatli bir insan. Ve ilk ikili yarışımdan sonra benimle oturup, birkaç sıçramalı girişin beni kötü bir dalgıç yapmadığını, bazen kafamızın çok fazla çalıştığını, kendisinin de orada olduğunu hatırlattığı zaman vardı - platformu bir ip gibi hissettiren ve vücudunuzu güvenilmez bir anlatıcıya dönüştüren o kaotik, aşırı düşünme hissi. Odaklanmanızın paniğe dönüştüğü ve dalışın daha başlamadan onarılamaz bir şekilde mahvolduğu o an.

Birinci sınıfın sonbaharında bu benim için çok şey ifade ediyordu. Her şey yeni, ham ve çok büyüktü ama Penelope Ross, dünya ve Pan Am madalyalı, NCAA şampiyonu, elimi tuttu ve bana benim gibi hissettiğini söyledi.

Pilates yaparken, kuru alan antrenmanlarında ve dalış kulesinin sonsuz basamaklarını tırmanırken bunu düşünüyorum. Sahip olduğum her kası esnetirken, tüm doktorlarımın iyileştiği konusunda ısrar ettiği, ancak kabuslarımda haftada en az iki kez şampanya kadehi gibi paramparça olan hassas, aptal omzuma özel bir özen göstererek bunu düşünüyorum.

Antrenman bittiğinde kararımı vermiştim. Takımın geri kalanı soyunma odasında sohbet ederken onun yanına gittim, derin bir nefes aldım ve sordum: "Bundan sonra kahve içmeye gidebilir miyiz? Sadece sen ve ben."

BÖLÜM 4

YÜKSEK SESLE SÖYLEMENİN ZOR OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM, ÇÜNKÜ ...konuyla *yakından* ilgili olmayan hiç kimseye . Ama sözcükler kusursuz bir dalış kadar pürüzsüz bir şekilde içimden akıp gidiyor. Hıçkırık yok, kekeleme yok, sadece dalgalanan suda bıçak keskinliğinde bir kesik. Bir panel hayal ediyorum yedi gülümseyen jüri üyesi, hep bir ağızdan birkaç onluk tahtayı kaldırdı.

Tam puan, Bayan Vandermeer. Cinsel geçmişinizle ilgili bu ifşaat kusursuz bir şekilde gerçekleştirildi. Şimdi duşa girin.

Yalan söylemeyeceğim, kendimi oldukça gururlu hissediyorum. Ne yazık ki Pen etkilenmedi. "*Bununla ilgileniyor* musun?" Gözlerini kırpıştırıyor ve Coupa Café'nin etrafına bakıyor. Dersler bu hafta başladı ve kampüs çok kalabalık. Bronzlaşmış omuzlara sarılmış sırt çantaları, yapışkanlı su şişeleri, iki versiyonu olan yeni bir birinci sınıf grubu: yenilmez ve korkmuş. Ben birincisinden başladım ama ikincisine kayışım *hızlı* oldu.

Pen dirseklerini küçük ahşap masanın üzerine koyuyor, mahremiyet seviyemizden memnun. "Luk'un ilgilendiği şeylere sen de ilgi duyuyorsun."

"Bundan emin olamam." "Ama

dediniz ki ... . ?"

"Kink ve BDSM'nin pek çok yönü var." "Doğru."

"Bu sabahtan önce Lukas ile hiç konuşmadım. Nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana söylemeli miyim? O-"

"Ben-hayır, bu değil ..." Boğazımı temizliyorum. Pişmanlık duymaya başlıyorum. "Bu, bu konuşmanın kapsamı dışında."

"Ah."

"Ne yaptığınızı açıklamak zorunda hissetmemelisiniz... ama ben oradaydım" -istemeyerek- "sen ve Victoria

ve o biraz daha az sempatik bir kulak veriyor gibi görünüyordu-"

"Şöhretler Müzesi'ne layık bir yetersizlik. Lütfen devam edin."

"Ben sadece bu konuda deneyimi olan biri olarak kendimi bir kaynak olarak sunmak istedim."

"Ve 'bu' da ... ... ?"

"Sadece bir tarafın kink ile ilgilendiği yerleşik bir ilişki. İkinizin de zevk alabileceği ve olumlu bir şekilde rıza gösterebileceğiniz bir şey bulmak. Tabii istediğiniz buysa," diye ekliyorum küçük bir gülümsemeyle.

Beni incelemek için sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ne gördüğünü biliyorum: nemli siyah saçlar, korunaklı siyah gözler, beklenmedik karanlık cinsel geçmiş. Beni neyin tahrik ettiği konusunda hiçbir zaman fazla detaycı olmadım - beni bir mikroskop lamının üzerine koyup *Cinsel Sapkın* olarak etiketleyebilirdi ve ben de gözümü bile kırpmazdım. Yine de başını eğişinde yargılamadan çok merak görmek güzel.

"Luk sorumlu olmak istiyor. Senin de istediğin bu mu, yoksa ... .

?" Başımı sallıyorum. "Aslında tam tersi."

"Ah." Bir parmağını kumral bir saç teline doluyor. Pen'in rengi, okul takımındayken onda fark ettiğim ilk şeydi. Ne kadar çarpıcı bir güzelliği vardı, aynı zamanda cömertti de. Yarışmalarda, dalışlar arasında sporcular genellikle birbirlerine bakmaktan kaçınırlar. Ama Pen öyle değildi. Her zaman nazik bir gülümseme. Bizim yaş grubumuzda her zaman fersah fersah önde olmasına rağmen asla kibirli değildi. Genç Olimpiyatları'nda bayrak taşıyıcısıydı. Önce pembe, sonra mavi saçlarıyla dalış yapardı. Hayranları tarafından yapılan dostluk bileklikleri. Tırnak sanatı. Onu inanılmaz derecede havalı bulurdum. Ondan asla korkmayacağım, en azından biraz.

"Bunu nasıl keşfettin?"

"Nasıl keşfettim .. . ?"

"Senin bu işin içinde olduğunu."

Dr. Rodriguez'in faşist asistanına çok benzeyen bir adam, hani şu yanlış tarih yazdığım için orgo finalimden bir puan kıran, yanımdan geçiyor. Bahse girerim bir kulak dolgunluğuna bayılırdı. "Her zaman biliyordum, bir dereceye kadar. Yani, ortaokulda eBay'de PVC maskeler için fırsatlara bakmıyordum, ama seksin farkına vardığımda ve seksle ilgilenmeye başladığımda, her zaman ... fantezilerim vardı. Fikirler." Omuz silkiyorum ve eklemiyorum*, Doğru hissettirdi. Doğru* hissettirdi.

"Anlıyorum." Pen düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Peki bu işi gerçekten nasıl *yaptın*?"

"Lisedeki erkek arkadaşımla üç yıl kadar çıktık." Komşu olduğumuz, sonra yedinci sınıfta en iyi arkadaş olduğumuz, sonra da birbirimize düştüğümüz kısmı atlıyorum.

Aşk. Ona güvenmiştim ve Josh'la her şey gibi bu da kolay bir konuşmaydı. Birinci sınıftaki o telefon konuşması hariç her şey. *"Sadece onun yüzünden değil... dürüst olmak gerekirse, aramızdaki mesafe çok fazla. Ve belki de kişiliklerimiz bunun sürmesi için çok farklıdır?* Bu seferki çok zordu. "Ona neyle ilgilendiğimi söyledim."

"Ve o da ... o da ilgileniyor muydu?"

Mükemmel bir ifade üzerinde çalışıyorum. "Aynı şeyler değil. Bu yüzden deneyimlerimin seninle ve Lukas'la ilgili olabileceğini düşündüm." Çünkü Lukas Blomqvist sapıktır. Lukas "Olimpiyat altın madalyalı, yüzme dünyasının sevgilisi, rekor sahibi İskandinav hazinesi" Blomqvist. Hayat nedir?

"Peki duruma nasıl yaklaştınız?"

"Ona seksi olabileceğini düşündüğüm şeyleri söyledim. Josh da aynısını yaptı. Çapraz referans yaptık." Ortaya çıkan Venn şeması pek bir şey içermiyordu ama yine de.

"Bu çok *Elli Ton*, Vandy."

"Değil mi?" Gözlerimiz buluşuyor ve tüm bunların imkânsızlığı karşısında bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Ama o çok daha rahat görünüyor.

"Sorumluluğu başkasına bırakmanın nesinden hoşlandığınızı açıklayabilir misiniz?"

Yapar mıydım? "Bir sürü şey birbirine karışmış." Sosyal bir etkileşimi önceden müzakere etmenin kolaylığı. Bir kez olsun belirli talimatlara sahip olmak. Beynimin hiç bitmeyen kaosundaki istikrarlı sessizlik. Bir şeyi doğru yapmanın ve bunun bana söylenmesinin verdiği tatmin. Dünyanın geri kalanıyla bağlantımı kesmek ve akışa bırakmak. Ve evet: *Neden* böyle olduğumu bilmiyorum ama kafamda acı ve zevk her zaman birbirine karışmıştır ve güvendiğim biri meme uçlarımı çimdiklediğinde kendimi iyi hissederim. Bu *kadar* basit, bazen. "Benim için bu özgürlükle ilgili."

Homurdanıyor. "Birinin sana ne yapacağını söylemesinin özgürlüğü mü?"

"Mantığa aykırı geldiğini biliyorum ama genellikle bir şeyi fazla düşünürüm. Umutsuzca her şeyi berbat etmekten kaçınmaya çalışıyor ve kendimi paniğe kaptırıyorum." *Çok mu yer kaplıyorum? Seni sıkıyor muyum? Hayal kırıklığına mı uğratıyorum? Başka bir yerde, başka biriyle olmayı mı tercih ederdin?* "Doğru yapıp yapmadığımı merak etmenin yükü altında eziliyorum."

"Neyi doğru yapıyorum?"

Gülüyorum. "Emin bile değilim. Seks mi, yoksa daha genel olarak insan olmak mı?" Omuz silkiyorum, çünkü sorun da bu, değil mi? Var olmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok. Gerçek hayat bir kullanım kılavuzuyla birlikte gelmez.

Neyse ki, seks yapabilir. Benim tarzım seks. "Kendimi güvende hissettiğim biri beni yönlendiriyorsa ..."

"Yapıyı seviyorsun."

"Bunu söylemenin iyi bir yolu." Gülümsüyorum. "Lukas ya da daha *baskın* uçtaki insanlar adına konuşamam." Bu kelime aramızda tuhaf bir şekilde salınıyor. Doğrusu, BDSM terimlerini kullanırken ben de kendimi pek rahat hissetmiyorum. Diğer tüm topluluklar gibi, gerçekten ait olmak için gerekenlere sahip olup olmadığıma dair bir dizi şüphe besliyorum. Etiketlerin hak edilmesi gerekiyor ve ceplerim her zaman ödeme yapmak için çok boş görünüyor. "Ama belli ki bundan bir çıkarları var."

"Açıkça. Erkek arkadaşınla hâlâ birlikte misiniz?" Bakışları keskinleşiyor. "Senin hakkında çok az şey biliyormuşum gibi hissediyorum."

Ne tesadüf. Ben de kendim hakkında çok az şey biliyorum. "." "Ve şu an görüştüğün adam .. . ?"

"Görüşmüyorum. Kimseyle görüşmüyorum yani."

"Ama bu senin ilgilendiğin şey yüzünden değil mi?"

"Pek sayılmaz." En azından tam olarak değil. Kendime ve soranlara - çoğunlukla Barb'a- söylemek istediğim şey, biriyle çıkmak için çok meşgul ve kariyer odaklı olduğum. Ancak bekarlık dönemim o kadar uzun süredir devam ediyor ki, artık bunun gönüllü olduğundan emin değilim ve babamla yaşadıklarımdan sonra erkeklerin etrafımda olmasının rahatsız edici olabileceğinden bahsetmemeyi tercih ediyorum.

"Bu şekilde sormamam gerektiğinden şüpheleniyorum, ancak nasıl ifade edeceğimi gerçekten bilmiyorum, bu yüzden sadece ... . Eski sevgiliniz sizi incitti mi? Seks sırasında yani."

Başımı sallıyorum. "Bazen. Biraz." "Ve bu senin için sorun değil miydi?"

"Kesinlikle. Her şey önceden kararlaştırılmıştı. Birbirimizi sürekli kontrol ettik ve güvenli bir şekilde konuştuk."

"Aman Tanrım, *Elli Ton*. Sana hiç ... hissettirdi mi? ?" "Ne hissettirdi?"

"Sanki yetmiş yıllık feminizmi tuvalete atıyormuşsun gibi mi?" Yüzü suçlu bir ifadeyle buruşuyor ama bu benim de kendime sormadığım bir şey değil.

"Benim için cinsel olarak itaatkâr olmayı seçmenin cinsiyet eşitliği ile pek ilgisi yok. Ve haklarımdan vazgeçmiyorum. Josh ben istediğimde her zaman durdu ve tam tersi de oldu." Tekrar omuz silkiyorum. "Bu konuları tartışmanın ne kadar savunmasız olabileceğini anlıyorum. Senin için. Lukas için bile. Ayrıca, sapık insanlar bazen kötü bir şöhrete sahip oluyorlar, sanki doğuştan saldırgan ya da yırtıcıymışız gibi-"

" olmadığını biliyorum," diye acele ediyor, avuçlarını kocaman açarak. "Ben iffetli biri değilim, yemin ederim. Luk'un bunu istediği için sapkın ya da rahatsız olduğunu düşünmüyorum."

Rahatlamam gerçek. "Güzel."

"daha çok *benim* ilgimi çekmiyor."

"Bu kesinlikle senin ayrıcalığın." Dalıştan önce losyon sürmeyi unuttuğum ensemi kaşıyorum. Merhaba, klor döküntüsü, eski dostum. "Ve eğer Lukas'a bu cinsel dinamikleri keşfetmekle ilgilenmediğini söylediysen ve o bunda ısrar ediyorsa, bu *büyük* bir kırmızı bayraktır-"

"Mesele de bu, o *değil*. Denedik. Çünkü bunu istediği çok açıktı. Ben de teklif ettim." Elini dokunulmamış buzlu lattesine doluyor ama bir yudum almıyor. "Bundan nefret ediyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden. İzin istemekten. Koç Sima'nın dalış tekniklerimle ilgili aralıksız yorumları zaten kulağımda uğulduyor - sevişirken 'Şunu ya da bunu çok iyi yapıyorsun Pen' lafını duymak istemiyorum." Gözlerini deviriyor. "Ne kadar babacan bir *saçmalık*. Alınmak yok."

Bu belki de şimdiye kadar birinin bana söylediği *en* alakasız şey. "Alınmadım. Hoşuna gitmediğini söyledin mi?"

"Evet. Ve hemen durdu. Konuyu bir daha hiç açmadı. Yine de hala istiyor. İstediğini biliyorum."

Bu konuşma Kink 101'den çok *GQ*'nun seks tavsiyeleri köşesine dönüşüyor. Boyumu aşıyor olabilirim. "Yani seninle olan ilişkisini *ve* senin refahını cinsel tercihlerinin önüne koyma konusunda bilinçli bir karar verdi, ki bu övgüye değer-"

"Bu *aptalca*." Kelime ıslıklı, sinirli bir tıslama. Daha yakına eğiliyor, gözleri yine o sıvı yeşil. "Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama . . ." Boğazı . Duruşu düzeliyor. "Ben başka şeyler de istiyorum. Bir partiye gitmek ve özgürce flört etmek istiyorum. Birine ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden bana asılmalarını istiyorum. Eğlenmek istiyorum." Derin bir nefes. "Başka insanlarla yatmak istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum."

Kulağa konserve açacağıyla koltuk altımı tıraş etmek kadar eğlenceli geliyor. Ama Pen ben değilim. Pen dışa dönük ve komik. Pen'in iş-yaşam dengesi var. Pen ne yapacağını ve ne zaman yapacağını bilir. Herkes Pen'i sever. "Lukas bu konuda ne hissediyor? Kızgın mı? Yoksa kıskanıyor mu?"

Gözlerini deviriyor. "Luk bu kadar aşağılık bir şey hissetmeyecek kadar kendine güveniyor."

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. "Peki ya sen? Başkalarıyla yatsa kıskanır mıydın?"

"Pek sayılmaz. Lukas ve benim bir geçmişimiz var. Birbirimizi seviyoruz. Dürüst olmak gerekirse, ayrılsak bile gelecekte birbirimizi bulacağımızdan şüpheleniyorum. Birbirimiz için yaratılmışız."

Bu insanlar dipsiz güven haznelerini nereden buluyorlar? Gökkuşağının sonundaki saksıdan mı? "Meant to be ... except the 'meh' sex?"

"Öyle değil, seks güzel." Bu çok kızarmaya değer konuşmada Pen ilk kez kızarıyor. "Luk çok kararlı biri. Daha çok

-" Telefonu çalıyor ve tüm masayı sallıyor. Pen cümlenin ortasında dikkati dağılmış bir şekilde telefona bir kez bakıyor. Sonra tekrar bakar, oyalanır. "Siktir."

"Her şey yolunda mı?"

"Uluslararası Ticaret çalışma grubum. Buluşacağımızı unutmuşum." Sandalyesinden sıçradı ve eşyalarını hızla topladı. Buzlu lattesini rekor sayılabilecek bir sürede içine çekiyor ve bardağı geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Özür dilerim. Bu çok kaba, yirmi dakika boyunca sana yüklendim ve-"

"Hiç sorun değil. İşini yap."

"Tamam. Kahretsin, Jackie'nin evine kadar koşmam gerekiyor."

Kafeden hızla çıkarken sesi kayboluyor ve ben yalnız kalıyorum, öğleden sonranın *tuhaflığını*, kendimi bu duruma sokmanın *aptallığını*, Penelope Ross ve Lukas Blomqvist arasındaki ilişkinin *anlaşılmazlığını* düşünüyorum.

Sonra Pen içeri koştu ve sandalyemin yanında durdu. "Hey,

Vandy?" Yukarı baktım. "Bir şey mi unuttun?"

"Sadece söylemek istedim..." Sırıtışı genişliyor. Daha önceki gülümsemelerinin ne kadar gergin olduğunu anlamama yardımcı oluyor. "Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sakin olduğun ve yargılamadığın için. İyileştiğin ve takıma geri döndüğün için mutluyum."

Zar zor başımı sallayabiliyorum ve sonra koşarak dışarı çıkıyor, bana da başka birinin benimle ilgili olarak *havalı* kelimesini kullanıp kullanmadığını merak etmek kalıyor.

BÖLÜM 5

BÖNÜMÜZDEKİ HAFTA, AKADEMİNİN YOLUNU GÖRMEYE BAŞLIYORUM Arazi.

İngilizce kompozisyon imkansız değil (profesörüm fikirlerimin geçerli olup olmadığını umursamıyor, sadece onları tüm göğsümle savunmamı istiyor). Psikoloji, ilk başta düşündüğüm kadar saçma değil (insan davranışının çılgınlığının bir yöntemi var). Hesaplamalı biyoloji çocuk oyuncağı (her ne kadar Dr. Carlsen'in sürekli surat asması biraz tedirgin edici *olsa* da). Ve bir de Almanca var. Köpekbalıkları, tarantulalar ve beni parçalamaya hazır bilinçli köri sucuğu ile istila edilmiş dokunaçlı, katil bir bataklık.

"Söz konusu diller olduğunda daha az yetenekli olan insanlar için özel ders programları yok mu?" Barb haftalık görüşmemizde, ben otuz dakika boyunca umutsuzluk içinde Almanca karşıtı propaganda konuşmamı yaptıktan sonra soruyor.

"Programıma hiçbir şey uymuyor. Daha önce yardım almalıydım." Anne karnındaki gibi. "Ama sanırım iyi olacağım." İlk ödev için on iki, ikincisi için üç aldım. Yaşasın yükselme eğilimi.

"Eminim yaparsın, Scar." Babamı terk ettikten sonra, benim velayetimi ona veren kraliyet savaşından sonra, hayatlarımız *bizim* olduktan sonra Barb bizi St. Louis'e taşıdı ve orada ortopedik cerrahi bölümünü otokratik bir ulus-devlet gibi yönetti. İşi anlaşılmaz derecede yüksek riskli, ona yarı mide bulandırıcı miktarda para ödüyor ve onu şok edici derecede meşgul ediyor, ortaokul öğretmenlerimden biri gizlice kendi başıma yaşayan bir kaçak olduğumdan şüpheleniyordu.

Doktor olmak istememin nedeni hiç şüphesiz o. Biraz klişe oldu, biliyorum, ama bu tamamen durup dururken ortaya çıkmadı. Her zaman bilime yöneldim, ancak ödevlerimi yapmaya başlayana kadar

Barb'ın ofisinde yaptığı işin ne kadar takdire şayan olduğunu fark ettim. Nasıl bir fark yarattığını. Bilgisinin genişliği ve ilgisinin derinliği.

"Neden Dr. Madden ya da Dr. Davis hastanızla ilgilenemiyor?" Bir keresinde toplantıma gelemeyeceğini söylediğinde mızmızlanmıştım.

"Çünkü" -sesini fısıltıya kadar *alçalttı*- "Dr. Madden götün teki ve Dr. Davis de o kadar beceriksiz ki hastayı mı yoksa hastalığı mı desteklediğinden asla emin olamıyorum. Bayan Reyes uzun zamandır acı çekiyor. Vasat olmayan ve onu ciddiye alacak biri tarafından tedavi edilmeyi hak ediyor. Katılıyor musunuz?"

O zamanlar on dört yaşındaydım ama bu çok mantıklıydı. Barb'ın ne kadar belalı bir adam olduğuyla gurur duymakla kalmıyor, insanları ciddiye alan, vasat olmayan bir doktor olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ve şimdi, işte . MCAT'den kaçmak için karaciğer yetmezliğinin hayalini kuruyorum. "Bu arada," dedi Barb, "geçen gün Koç Kumar'la tanıştım."

İrkildim. O benim lise koçum. "O nasıl?" "İyi.

Sevgilerini yolladı. Bana seni sordu."

"Ve sen de ona yalan söyleyip on iki kez NCAA şampiyonu Olimpiyat adayı olduğumu mu söyledin?"

"Bunu düşündüm ama sonra bu tür şeylerin kamuya kayıtları olduğunu hatırladım. İnternette. Bir Google araması kadar uzakta."

İç çekiyorum. "Mahcup mu oldu? Eski kulübümün şerefini mi lekeliyorum?" "Ne? Hayır. Sen Sackler'ların beyaz yakalı savunma avukatı değilsin.

Bordro, Scarlett. Kötü bir sakatlık geçirdin. Herkes seni destekliyor."

Onları bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak için sabırsızlanıyorum.

"Hayatımın aşkı nasıl?"

"Şu anda önceden planlanmış aletini yalamakla meşgul."

"Önemli bir iş."

"Bekle, sanırım seninle konuşmak istiyor."

Bir zamanlar "kötü huylu" (yalanlar, iftiralar) ve "kırılamaz bir kayma alışkanlığı" (henüz kırılmadı) nedeniyle Facebook Marketplace'te yer alan husky-pug karışımı Pipsqueak, bana olan sevgisini haykırıyor ve Barb'ın telefonu üzerinden yüzümü yalamaya çalışıyor. On beş dakika boyunca onunla bebek gibi konuşuyorum, sonra antrenman için ayrılıyorum.

Sezon öncesi, bu da kondisyon demek. Beceri geliştirme. Kalkışlar, girişler, vücut pozisyonları, rotasyonlar, düzeltmeler - spor salonunda, dalış kuyusunda, ağırlık odasında saatler ve sonra evde, sınıfta, yatakta, yatakta daha fazla saat

Tüm bu eğitimin *yeterli* olmayacağı endişesi kafatasımın arkasını dürtüklüyor.

Ben iyi bir sporcuyum. Bunu bilecek kadar çok dalışımı TiVo'ya kaydettim. Vücudum sonunda güçlü ve sağlıklı. Zihnim . . .

Zihnim bazen benden nefret ediyor. Özellikle de hayatımın geri kalanından on metre yukarıda bir platformdayken.

Çünkü on metre *yüksektir* ama insanlar bir kuleye elli adımdan fazla tırmanana kadar ne kadar yüksek olduğunu fark etmezler. Zirveye ulaşırlar, aşağı bakarlar ve aniden midelerinde bir bulantı hissederler. Üç katlı bir bina. Su ile aranızda uzanan koca bir McMansion. On metre içinde pek çok şey olabilir; bir bedenin saatte otuz mil hıza ulaşması ve suyun evrenin en sert yumurta kabuğu kadar zor kırılır hale gelmesi de buna dahildir.

Platformda cezalar hızlı ve acımasızdır. Hataya yer yoktur. Kötü bir dalış sadece hantal ve aşağılayıcı değildir; kötü bir dalış bir sporcunun kariyerinin sonu demektir. Kötü bir dalış son dalıştır.

"Havuz sekizde kapanıyor ama acele etme Vandy," diye bağırıyor Koç Sima bana.

Gülümsüyorum, avuç içlerim kaba kenarla aynı hizada ve bacaklarımı yavaşça amuda kaldırıyorum. Omuzlarım, göbeğim, kalçalarım, hepsi *kontrol* anlamına gelen o iyi, sıkılmış şekilde ağrıyor. Orada oyalanıyorum, mükemmel bir düz çizgi, sadece kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Gereken her şeye sahibim. Dünyanın yeniden boyutlandırıldığını görmek rahatlatıcı. Diğer herkesin buradan ne kadar önemsiz, küçük ve alakasız göründüğünü görmek özgürleştirici.

"Hiç acelem yok! Burada aklımı kaçıracak kadar sıkılmadım!"

Nefes alıyorum ve dalışın geri kalanının içimden akmasına izin veriyorum: turna. Yarım dönüş. Bir takla. Bir tane daha. Suya sadece bir avuç baloncukla giriyorum. Yüzeye çıktığımda, Koç havuzun kenarında çömelmiş bekliyordu. "Vandy."

Omzumu tutarak kendimi kenara çekiyorum. Acımıyor. Kanamıyor. Hâlâ sağlam. "Evet?"

"Oradaki NCAA malzemesi."

Örgümden su sıkıyorum.

"Sorun şu ki, senden yapmanı istediğim dalış bu

değil." Etrafıma bakındım. Shammy'mi nereye attım?

"Vandy. Bana bak."

Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım.

"Duygusal destek dalışlarınızı yapmaya devam edebilirsiniz, evet. Ama odaklanmamız gereken başka konular var." Markette hindistan cevizlerini inceler gibi parmak eklemleriyle gözlerimin arasındaki noktaya dokunuyor. "Burada olan şey üzerinde çalışmalısın."

"Biliyorum."

"O zaman dediğimi yap ve yukarıdayken lanet olası dalışı değiştirme." İç çeker ve başını sallar. "Sorun yok, evlat. Zamanımız var. Git üstünü değiştir. Bu akşam hepiniz geliyorsunuz." Yemek partisi. Yıllık takım kurma geleneği. Bana göz kırpıyor, kaz ayakları on katına çıkıyor. "Koç Sima partisi gibisi yoktur."

Trajik bir şekilde doğru. Çünkü Koç Sima partisi zorunludur.

İkizlerin sıçrama tahtasında birlikte çalıştıkları öne eğilme hareketine son bir kez bakarak soyunma odasına doğru ilerliyorum. St. Louis'deyken ben de senkronize dalış yapardım ama Stanford takımında sadece beş kişiyiz, bu da beni tek kız yapıyor. Bella ve Bree birlikte yarışıyor (aynı anda aynı dalışı yapan *ve* aynı görünen iki sporcu mu? Jüri bu boku yer). Pen ve Victoria üç yıldır partnerler ve aralarında iyi bir ilişki var. Belki gelecek yıl yeni bir acemi benimle eşleşir. Ya da belki bir gözyaşı vadisinde, elimde mükemmel Alman şimdiki zaman kartlarıyla tek başıma ölürüm. Kim bilebilir ki?

Victoria'yla birlikte Simas'lara gidiyoruz, o da beni yakın zamanda teyit edilen bir hıyarcıklı veba vakası hakkında bilgilendiriyor. Oraya en son giden biziz ve yanımızda biri olmadan gelen iki ezikiz. "Önümüzdeki elli yıl boyunca Şükran Günlerimin nasıl olacağına dair bu tadı seviyorum," diye homurdanıyor, yüzüne bir gülümseme yapıştırıyor ve Bayan Sima'ya sarılmak için uzanıyor.

Koç'un on üç yaşındaki oğlu Leo ile sohbet ediyorum, o da en az benim kadar beceriksiz, ta ki olağanüstü ödevini hatırlamış gibi yapıp eve geri dönene kadar. Sonra içecek bir şeyler aramaya çıkıyorum ve bir duvara çarpıyorum.

Duvar derken Lukas Blomqvist'i kastediyorum.

DI kolej yüzücüleri söz konusu olduğunda, çok fazla çarpmıyor. Çoğu uzun boylu. Çoğu kaslı. Çoğu yakışıklı. Orantıları - geniş omuzlar, uzun kollar ve gövde, büyük eller ve ayaklar - temelde eğitici bir çizim. Yani, düşüncelerimin durma noktasına gelmesinin nedeni onun *görünüşü* değil.

"Özür dilerim." Fiziksel olarak gülümseyemiyorum. Geçici kraniyal sinir VII parezisi. Sorun değil, çünkü o da gülümsemiyor.

Gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. "Sorun değil."

Güzel bir sesi var, derin ve yankılı. Tanıdık, ama sadece belli belirsiz, bir podcast'in ortasındaki bir reklam gibi: daha önce duydum, ama ayarladım. Yüzücülerin antrenman yaptığı havuz dalış kuyusunun karşısında olduğu için, son iki yıldır hayatımın çevresinde yörüngede dönmesinin bir yan ürünü olmalı.

"Nereden aldın bunu?" Elinde tuhaf bir şekilde çocuk boyunda görünen bir spor içeceğini gösteriyorum. Çenesiyle, kendi başıma kolayca bulabileceğim bir soğutucuyu işaret ediyor. Keşke aptal olmasaydım. "Tamam. Teşekkürler."

Lukas sadece bir kez başını sallıyor. Pen ile gelip gelmediğini, sorunlarını çözüp çözmediklerini merak ediyorum ama Pen görünürde yok. O ve ben, komik bir şekilde, ikimiz de kot pantolon ve aynı gri Stanford Yüzme ve Dalış tişörtlerini giyiyoruz - onun *yalınayak* olması dışında. Koçumun arka bahçesinde neden yalınayak? Ayrıca, neden bana bakıyor? Neden ben de ona bakıyorum?

Bakışlarımı ayıramıyorum ve sanırım bunun nedeni onun gözleri. Çalışkanlar. Odaklanmış. Odaklanmış. Olağanüstü mavi. Baltık Denizi'nde bir yerde, bir morina balığı suyun o kesin rengine doğru sıçrıyor ve-

Pen ona *benden* bahsetti mi? Pen *ona bana ondan* bahsettiğini söyledi mi? Lukas bu yüzden mi böyle görünüyor? Bilmiyorum. Meraklı mı? Dalmış mı? *Bir şeylere*.

"İsveç Açık hakkında ne diyordun canım?" Bayan Sima soruyor. Lukas ona dönüyor ve ben onların konuşmasının tam ortasına düştüğümü fark ediyorum. Ya da büyük olasılıkla Lukas'ı sorgulamasının. Yıllar boyunca bunlardan birkaçına maruz kalmıştım ve hiç de kolay değildi. "Bu ne zaman olacak?"

"Gelecek yıl. NCAA'den sonraki hafta."

"Aman Tanrım. Melbourne Olimpiyatları'na katılmaya hak kazanmak için katılmanız gerekiyor, değil mi?"

"Dünya şampiyonasından sonra olmaz." Kuzey Avrupa'ya özgü belli belirsiz bir aksanı var. Hangi harflerle yazıldığından bile emin değilim ama ara sıra fark ediyorum.

"Doğru, bu yılın başlarında. Ve onu kazandınız, yani resmi olarak gelecek yıl Avustralya'ya mı gidiyorsunuz?"

Kayıtsızca başını sallıyor, sanki Olimpiyat sporcusu olmak önemli bir şey değilmiş gibi. Yüzü... o çene bana uçurumlara atlamayı düşündürüyor ve çenesindeki yarık - ders kitabı film yıldızı boku. Kaptan Amerika olabilir.

Kaptan İsveç. Her neyse.

"Bu harika, canım. Şimdi Penelope'nin de elemeleri geçmesini umuyoruz. Geçen yaz Pan Am oyunlarında bronz madalya *kazandı* ama çok fazla hata yaptı." Tipik Bayan Sima şakası. Dalış takımının yeteneksiz bir grup olduğunu ve kocasının koçluk becerilerine kronik olarak layık olmadığını ima etmeye bayılıyor. Bu konuda ona meydan okumak isterdim ama söz konusu ben olunca, yanıldığından emin değilim.

Neyse ki Lukas'ın böyle bir endişesi yok. "Hâlâ sakatlığı atlatmaya çalışıyordu."

"Oh, evet. Evet, tabii ki." Gergin bir kahkaha. "Yine de. Bütün yarışları kazandın, değil mi?"

Onun cevabı ise kayıtsız bir homurtu.

"Eminim annen seninle gurur duyuyordur."

Hiç cevap yok, ama Lukas'ın derisindeki mürekkep sanki kaslarını esnetiyormuş gibi kayıyor. Belki de annesiyle olan ilişkisi benim babamla olan ilişkim kadar güzel ve tartışmasızdır?

"O da Melbourne'da olacak mı?"

Lukas'ın yüzü Paskalya Adası'ndaki bir megalit olabilir. "Eminim sana tezahürat yapmak için sabırsızlanıyordur."

Çenesinde ani bir seğirme, sanki öfkeden tek bir soru gibi. *Haydi, Bayan Sima. İsveçliyi okuyun*.

"Çocuklarımdan biri olsaydı, tüm geniş ailemi yanıma alırdım.
-"

"Bu arada, Lukas," diye araya giriyorum, "Pen bir dakika önce seni arıyordu."

Gözleri benimkilere sabitlendi. "O muydu?" Gerçekten sormuyor. Bunun bir
Ya
lan "Evet." *Uç, küçük kuş. Özgür ol*.
. "Affedersiniz," diyor Sima Hanım'ın genel yönüne doğru. Yardım ediyorum Hindistan cevizi sütü içiyorum, ama sağ salim kaçtığından emin olmak için baktığımda dikkati yine benim üzerimdeydi ve-

Belki Pen ona benden bahsetmiştir ve bu yüzden bu kadar ilgileniyordur. Benimle sohbet etmek mi istiyor? Havalandırmak mı? Sempati duyacak birini mi bulmak istiyor? Kalp kalbe, kinkster'dan kinkster'a mı istiyor?

Belki de çift danışmanı olmalıyım. Tıp fakültesine güzel bir alternatif. Yabancı dil şartından feragat edebilirler.

"İlk parti hazır," diye bağırıyor Koç ızgara alanından. "Herkes kendine yardım etsin!"

Sohbetler akıp giderken tavuk burgerimi yavaşça, sessizce yiyorum. Pen önümde oturuyor, ilgi odağı, komik hikayeler ve sıcak duygular dağıtıyor. Lukas onun yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, az konuşuyor, nadiren gülümsüyor. Sessiz, içine kapanık bir adam gibi görünüyor. Birlikte acımasızca, kavrayışa meydan okuyacak kadar yakışıklılar. Kendimi hiçbir şekilde çirkin olarak görmüyorum, ama diş teli ve sürekli çatlaklarla geçen yıllarım oldu, ki bunlar da çok uzak değil. Bu ikisinin ışıl ışıl olduğu çok açık. Mide bulandırıcı, gerçekten.

İlk kez takımdaki herkes 21 yaşının üzerinde. Koç ev yapımı birasını dağıtıyor ve bunun sezon boyunca içtiğimiz son alkol olsa iyi olur diye bir şeyler mırıldanıyor. Onu Leo'nun mastürbasyonu keşfettiği küvette karıştırırken ve hayal ediyorum ve buna izin veriyorum. Buraya arabayla gelen Lukas ve Victoria ilk şişeden sonra duruyorlar. İkizler ikişer tane içiyor ve normal biradan ne kadar güçlü oldukları hakkında yorum yapıyorlar. Pen . . . Bilmiyorum. Belki o da bilmiyordur. Kahkahası biraz gürültülü ama yine de o sevimli halini koruyor.

Yemekten sonra Bree, Bella, Devin ve Dale ile verandaya geçiyorum ve burada iki monozigotik ikizin *başka bir* monozigotik ikiz setiyle çıkmasının beni ne kadar şaşırttığını göstermemek için mücadele ediyorum.

Bu önceden planlanmış mıydı? Nasıl tanıştılar? Çiftlerden biri gerçek aşkı bulduktan sonra diğerini ilişkiye zorladı mı? İşin içinde sapıkça şeyler var mı? Ve neden diğer insanların özel hayatlarını bu kadar merak ediyorum? Limon dolu bir file torba gibi bağlanmaktan hoşlanan birinin cesareti. Pen "bir saniyeliğine Vandy'yi çalmak" için yalpaladığında ve bana fısıldadığında büyük bir rahatlama oldu, "Biraz garip, değil mi? İkizlerin ikizlerle çıkması?"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum ve kendimi çok kötü hissettim." "Biliyorum, ben de."

"Bunun aklıma gelmesi bile uygunsuz ama eğer her çiftin bir çocuğu varsa-"

"olurlar!" "Aman Tanrım, evet!"

İnsan genomunu çözmüş gibi beşlik çakıyoruz ve evin arka tarafına, Koç'un çocukları küçükken kurmuş olması gereken salıncaklara doğru gidiyoruz.

"Her şey yolunda mı?" Oturduğumuzda soruyorum. Bu düzenin sağlamlığını test etmek için biraz sallanıyorum.

"Evet." Kıkırdıyor. Gözleri cam gibi. "Koç'un tuvalet birasının bana çok sert vurması dışında. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Sen de öyle görünüyordun."

Ne zaman yapmayacağım? "Lukas'ı bulup seni eve götürmesini söylememi ister misin?"

"Tanrım, bu harika bir fikir." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni durduruyor. Telefonuna dokundu. "Ona mesaj atarım. Zaten Koç'a geleceğini söylediğim için geldi."

"Oh. İkinizin sonu ..."

"Ayrılmak mı? Evet. Bir kuş kadar özgürüm." Kelimeleri biraz bulanık. Pek mutlu görünmüyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bunun için yeterli donanıma sahip olduğumdan emin değilim ama Pen'in benimle dertleşmek istemesi fikri göğsümde sıcak ve hoş bir ağırlık yaratıyor. Sakatlığım ve mükemmelliğe ulaşana kadar (yani asla) çalışmayı bırakamamam yüzünden üniversitede pek arkadaş edinemedim. Ya da daha önce.

"Öyle mi?" Titrek, zoraki bir kahkaha. Sonra bakışları benim ötemde bir yere sabitleniyor ve daha yüksek sesle tekrarlıyor, "Öyle mi?"

Arkamı döndüm. Lukas bize doğru yürüyordu ve ilk düşüncem buraya gelmesine gerek olmadığı oldu. Pen'i ona teslim edecektim. Arabasının önünde.

Ama yalınayak adımları hiç duraksamıyor. "Seni eve bırakayım mı?" diye sorduğunda güneş kısa saçlarının etrafında bulanık bir hale oluşturuyor.

Pen uzun, durgun bir süre ona sevgiyle bakıyor - o kadar uzun ki, ilk başta düşündüğümden çok daha sarhoş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. "Vandy, *eski erkek arkadaşımla* hiç resmi olarak tanışmadın, değil mi?"

Ve işte *ikinci* düşüncem: bu açıkça dağınık bir ayrılık, hala müzakere edilen acılı bir ayrılık. Ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"O yaptı." Lukas'ın ifadesiz bakışları benimkilere kayıyor. "İşe alım gezisi sırasında."

Hiç hatırlamıyorum ama yine de başımı sallıyorum, elini sıkmak için ayağa kalkmadığıma seviniyorum.

"Oh, değil." Omuz silkiyor. "Evet, Luk, beni götürebilirsin-"

Pen aniden duruyor, öyle manik bir gülümsemeye dönüşen bir nefesle, huzursuzluk ensemden aşağı kayıyor. "Aman Tanrım, çocuklar. Az önce aklıma dünyanın en iyi fikri geldi.

lanet olası evren!" Lukas'a, bana ve tekrar Lukas'a bakıyor. Sadece sarhoş birinin kulağına hoş gelebilecek saçma bir şey söyleyecek. *Hadi Taco Bell'e gidelim. Ortaokul öğretmenlerimize telefon şakası yapalım. Kaşlarımızı traş edelim*. Umutsuzca onu karaokeden vazgeçirmek için nazik bir yol arıyorum ve sonra duruyorum.

Çünkü Pen aslında "Siz ikiniz seks yapmalısınız!" diyor.

BÖLÜM 6

SALINCAĞIN ZİNCİRİNİ KALICI OLARAK ÜZERİME BASACAK **KADAR SERT TUTUN**

Avuç içi.

Pen'e aval aval bakıyorum. Sonra benim kadar şaşırmış görünen Lukas'a dönüyorum.

Ama çabuk toparlanır. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve dudağının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Kalem," diye sakin bir şekilde azarlıyor, sanki eski sevgilisi asi bir çocukmuş gibi. Ödül çekmecesini karıştırırken yakalanan bir kedi yavrusu gibi. "Seni eve götürüyorum."

Onu görmezden geliyor. "Hayır, hayır,

bu *dahice*!" "Öyle mi?"

"Evet. Evet! Nasıl görmezsin? Aman Tanrım. *Tabii ki* görmüyorsun. Çünkü *bilmiyorsun*." Gülüyor ve anlamsızca el kol hareketleri yapıyor. Antrenman sonrası temizlenmiş yüzünde yanakları pespembe parlıyor. Belki de Koç birasına MDMA koyuyordur? "Luk, lütfen kızma ama... Vandy'ye senin içinde olduğun şeyi anlatmak zorundaydım. Çünkü her şey karmakarışıktı ve bunu biriyle konuşmam . *Özür dilerim*, tamam mı?" diye ağlıyor, her ne kadar Lukas benim onun özel işlerini bilmemden pek rahatsız olmuş gibi görünmese de. Ta ki: "Ama şöyle bir şey var. Vandy de seninle aynı şeylere ilgi duyuyor!"

İşte o zaman fark ettim ki, hayır.

Pen, Lukas'a benden *bahsetmemişti*. Çünkü bana dönüyor ve sanki birdenbire yeni bir şeye dönüşmüşüm gibi dudaklarını ayırarak *sonsuza* dek bakıyor. Onun için anında anlaşılabilir bir şeye.

Arkama bakıyorum, nefes alamıyorum.

Pen devam ederken bile, "Yani siz ikiniz - *şey*, kimse seks yapmamalı. Ama burada hepimiz bekar olduğumuz için, düşündüm ki ..."

Lukas gözlerini benimkilerden ayırıyor. "Pen," diyor kararlı bir şekilde, hoşgörülü ve küçümseyici bir sabırla. "Hadi gidelim."

Kaşları çatıldı. "Ne? Bence bu harika bir fikir!"

"Elbette." Lukas'ın sesi o kadar tedirgin değil ki, bu benim sıkıntımı daha da artırıyor. Neden mahcubiyet yaşamıyor? Kuzey Amerika stoklarını mı tüketiyorum? "Seni eve götürüyorum."

"Hayır! Luk, . *Sandviç* o." İç çekti. Takip
etmiyorum, sonra ediyorum.
Sandviç. *Sub*.
Tanrım. Üniversitede yüzen altın çiftin seks şakalarına tanık *olmamalıyım*.
"Mantıklı," diye ısrar ediyor, salıncağının üzerinde dengesiz bir şekilde. "
düşün!" "Tamam. Düşünelim." Sanki her şeyi gerçekten düşünüyormuş gibi
başını sallıyor. "Sen ve I Mola Yukarı, ve a hafta
daha sonra sen gel için Ben bir sonraki sevişmem
gereken *kişiyle* ilgili tavsiyelerle." Gözleri benim üzerimde. Soğuk. Değerlendiriyorum. "Ve sen de Scarlett için aynısını yapıyorsun. Kalbinin iyiliğinden dolayı."

"Ben sadece hepimiz için iyi olur diye düşündüm-"

"Devletin zorunlu kıldığı seks arkadaşımızla mutlu bir şekilde eşleşmek mi?"

"Luk," diye kıllanıyor Pen. "Yarım düzine dünya rekorunun şu anki sahibi olarak, bir tanışma uygulamasında profil açıp sapıkça şeylerden oluşan bir yapılacaklar listesi yazamayacak kadar tanınmış bir halk figürüsün."

"Ama sen kafayı bulup bana takım arkadaşını teklif ederek sorunu çözdün. Bu arada o da bir dakikadır nefes almıyor."

O haklı. Biraz hava çekiyorum.

" ama, Luk. Onun seksi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Öyle
demiştin." Sessizlik.
"Ve ona nasıl baktığını görüyorum."
Kafatasımın arkasında bir huzursuzluk vızıltısı
patlıyor. "Ona nasıl bakacağım?"
"Nasıl olduğunu *biliyorsun*."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Seks hayatımın gelecekteki yönü hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Scarlett ve ben nerede buluşacağız? Önce ne yapacağız?"

Pen ayağa fırlıyor. İşaret parmağını göğüs kaslarına bastırmak için Lukas'a doğru ilerliyor.

"Luk, eğer benim *vizyonumu* anlayamıyorsan ..." Bir kahkaha patlatır. "Her neyse. Hadi eve gidelim." Yanımızdan geçip gidiyor ama yaklaşık elli metre sonra Koç'un bahçesine konuyor ve sırt üstü uzanıp güneşleniyor. "Çocuklar, günün bu saatini seviyorum!"

Lukas başını sallıyor ve derin bir iç çekiyor, uzun ayakları çimlerin arasından görünüyor. Ve orada, omuzlarının yükselip alçalmasında, sonunda onu görüyorum. Parçalanan bir ilişkinin getirdiği gerginlik. Gece geç saatlere kadar süren konuşmaları, aralıksız mesajlaşmaları, ayrılmalarına neden olan kavgaları gözümün önüne getiriyorum.

"Senin iznin olmadan bana senden bahsetmemeliydi," diyorum. "Ondan bunu yapmayı bırakmasını isteyebilirsin." Evrensel sağlık hizmeti veren bir ülkenin vatandaşı olan bu klasik yakışıklı sporcunun benim tavsiyeme ihtiyacı olabileceğini varsaymak biraz küstahça. Ama babamın Barb ve bana nasıl davrandığını hatırlıyorum. İstediklerimizin hiçbir önemi kalmayana ve dünya onun etrafında dönene kadar bizi nasıl kemirdiğini ve en ince katmanları bile nasıl sıyırdığını. Hayır diyebilmek, asla hafife alacağım bir şey değil.

"Benim için sorun değil," diyor neredeyse güven verici bir şekilde. *Endişelenmediğini* ima ediyor. Kararlı, sakinleştirici, problemleri omuzlayan bir duruşu var ve bu da bana onun ne kadar iyi olabileceği hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Başta bizi bu utanç verici duruma sokan tüm o şeyler.

"Bunları söyleyeceği hiç aklıma ," diye geveledim. "Düşündüm de. Bayılacak gibi görünüyordun."

"Ucuz atlattık."

Yorgun, yumuşak kenarlı bir gülümsemeyi değiş tokuş ediyoruz. Sadece gözlerimiz, gerçekten. "Pen'in de bunu söyleyeceğini bildiğinden şüpheliyim. Ya da yarın hatırlayacağından."

"Yine de . . . Özür dilerim. Pen'e yaşadıklarımı anlattım, yardımcı olacağını düşündüm, ama senin işine karışmak istememiştim ya da-"

"Luuuk, artık eve gidebilir miyiz?" diye araya giriyor.

Dudağının içini ısırıyor. Bana son bir kez baktı. "Güle güle, Scarlett."

El sallayıp gidişini izliyorum, adımları rahatlamış, kahverengi saçları batan güneşte neredeyse altın rengini almış. O ve Pen evin arkasında gözden kaybolunca, başımı arkaya eğip gökyüzüne bakıyorum. *Scarlett ve ben nerede buluşacağız sorusunu* - mükemmele yakın telaffuzu, kapalı *o'ları*, açık *s'*leri - aklımdan çıkarayım. Kalbimin normal hızına inmesine izin verin ve kendime bundan onlarca yıl sonra, huzurevinde çelimsiz ve erik kalpli olduğumda, bana buharda pişmiş brüksel lahanası yediren yapay zekalı hemşirenin, "Scarlett ve ben nerede tanışacağız?" diye soracağını söyleyin.

Başınıza gelen en çılgınca şey nedir? anında bu konuşmaya odaklanacak.

Ne kadar yanıldığımı bile bilmiyorum.

BÖLÜM 7

"PARDON, NEYDI O?"

Her seansta Sam'le aramızda bir sürü sessizlik oluyor.

Çünkü cevaplayamayacağım zor sorular soruyor ve bir tür cevap alana kadar yoluna devam etmiyor.

Sanırım terapi böyle işliyor.

"Dedim ki, bu daha önce hiç başınıza geldi mi?" "Ve

'bu' derken ... demek istiyorsun. ?"

"Senin şu blok."

"Doğru." Başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır,

olmadı." "Daha küçük ölçekte bile mi?"

"Pek sayılmaz."

Not defterine bir göz atıyor. "Biraz araştırma yaptım. Görünüşe göre kayıp hareket sendromu sporcularda görülen tipik bir fenomen. Daha önce ustalaştığınız bir beceriyi aniden gerçekleştirememe durumu." Son kısmı sanki bir tanımdan alıntı yapıyormuş gibi ezbere söylüyor. Gözleri boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardından benimkileri buluyor. "Bu tanım sizin yaşadıklarınıza uyuyor mu?"

Başımı sallamadan önce olabildiğince uzun süre düşündüm. Belki de bunu ne kadar geciktirirsem, o kadar az doğru olacak.

"Twisties," diyorum sonunda. "Ya da yips. Biz dalgıçlar onlara böyle diyoruz."

BÖLÜM 8

PENELOPE: Komik hikaye.

Bu sabah büyük bir baş ağrısıyla uyandım. Nedenini . Sonra dün gece olanları hatırladım ve kemiklerim için dua etmeye başladım.
Lavlara dönüşmek için.

Ne kadar aptal olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum. Sanırım sadece iki kadeh içmiştim, nasıl o kadar sarhoş olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ve bu bir mazeret değil. Çok üzgünüm, Vandy.

Olması gerektiği gibi.

Sanırım Koç'un ev yapımı birası normal biradan daha sert olabilir. İkizler de bayağı sarhoştu ve Victoria'nın arabasını eve ben götürdüm.

Bahse girerim NCAA bunu duymayı çok ister.

, lütfen seks hayatımla ilgili gerçekleri ağzından kaçırma.

PENELOPE: Tanrım, söz yapmayacağım! Yemin ederim genelde bu kadar boktan biri değilimdir. Ve dürüst olmak gerekirse, ben senin kaptanınım. Yaptığım şey tamamen cinsel tacizdi ve beni rapor etmeye hakkınız var.

Sorun değil. Bu seferlik affedildin. Ayrıca, tüm bu olanlar ikimize de gelecekteki Asla Asla oyunlarında avantaj sağlayacak.

PENELOPE: LMAO iki gerçek ve bir de yalan.

"Havuza işiyorum." "Domatesten nefret ederim." "Bir keresinde o kadar sarhoş olmuştum ki, eski sevgilimle takım arkadaşımı birbirleriyle düzüştürmeye çalıştım."

SCARLETT: Domates yediğini kendi gözlerimle gördüğümden beri çok endişeliyim.

Oraya çok fazla klor pompalıyorlar!

Resmen seninle ilgili bu bilgiyi kendime unutturuyorum. Bir daha asla bahsetme. Lukas kızdı mı?

Bu sabah onu arayıp yalvardım ama o sadece omuz silkti. Lukas'ı kızdırmak imkansız. O kelimenin tam anlamıyla evrendeki en soğukkanlı insan.

Birkaç gün önce tam tersini tahmin ederdim.
tedavi tipi, somurtkan ve öfkeye eğilimli. Ama bu sadece bir önseziydi, erkeklerin korkutucu ve öngörülemez olabileceğine dair genel varsayımıma .

Bütün erkekler değil, eminim. Belki çoğu erkek bile değildir. Ama geçmişim yüzünden, onlar bana güvenmemem için bir neden gösterene kadar onlara güvenmemek elimde değil. Lukas

Blomqvist ise oldukça itiraz edilemez görünüyor.

Kişiliği hakkında gerçek bir fikrim yok, ancak Koç'un yemeğinden sonra benim için rahatsız edici bir düşünce haline geldi ve kendimi onun hakkında bilgi toplamak için Almanca cümle yapısını düşünmeye zaman ayırırken buldum. Çoğunlukla kendi hatıralarım aracılığıyla.

Elimden geldiğince, işe alım gezim sırasında onunla tanıştığımı hatırlayamıyorum. Yine de, yılbaşı gecesi topun düşmesinden sonra saçıma yapışan konfeti gibi, orada burada ondan parçalar var. Onları eve götürmek istememiştim ama yine de inceleyebiliyorum ve bunun için mutluyum.

Birinci sınıfta, Cadılar Bayramı'nda, bazı çocuklar havuza yumurta ve tuvalet kağıdı atmak için dalış kuyusuna girmişlerdi. Zaten kaptan olan Lukas, erkek takımını havuzu temizlemek için gönüllü yaptı. Mızmızlanmaya başladıklarında, susmaları için tek gereken kaşını oynatmasıydı.

Ya da bir adamın havuz kapağını kaldırım zannedip sırt çantası ve kıyafetleriyle içine düştüğü zaman. Bir görüntü yeniden ortaya çıkıyor: Lukas'ın mürekkepli kolu, onu dışarı çıkarıyor. Geçen yıl kavga eden iki son sınıf öğrencisini ayıran, itip kakan, sert bir konuşma için duvara yapıştıran kol.

Ve sonra, Pen'in geçerken söylediği şeyler. Kendisine sponsorluk anlaşmaları teklif edildiğini ama "şampuan ve yüksek fruktozlu mısır şurubu satmayı" reddettiğini anlattı. Instagram'daki yıldönümü paylaşımları, yıllar boyunca ikisinin fotoğrafları, Lukas'ın ciddi cüssesi, Pen'in geniş gülümsemesi. Onu ziyaret etmek için İsveç'e hiç gitmediğinden umursamaz bir şekilde bahsetmesi - Çok *meşgul, biliyor musun?*

Anılarım bu kadar ama önemli değil. Çünkü Pen bizi bu tuhaf üçgenin içine sıkıştırmaya çalıştığından beri, artık onun farkındayım, onu *her yerde* fark ediyorum. Güvertede geziniyor. İyileşme odasında PT'lerle birlikte. Gerçekten gülünç ağırlıklar kaldırıyor. Dalış kulesinin arkasında yapılan o can sıkıcı Cumartesi toplantılarında - gerçi orada sessiz. Yüzücüler sırayla birbirlerini kutluyor ve haftalık başarılarını açıklıyorlar ama beş kez Olimpiyat altın madalyası kazanan Lukas Blomqvist'in (ikisi bayrak yarışları, bu da onu biraz daha az alçakgönüllü yapıyor) paylaşacak hiçbir şeyi yok.

Belki bir rutine girmiştir. Belki topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyordur. Belki de İsveçli bir şeydir.

Su sporları sosyal ağının haritasını çıkarmayı hiç önemsemedim ama takım arkadaşlarıyla iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Ona "Sweedy" diyorlar.

tatlım, ilk başta düşündüğüm gibi. Bunu barfiks çekerken fark ettim ve birkaç saniye boyunca güç odasında sallanıp durdum, Bree zihinsel bir çöküntü yaşayıp yaşamadığımı sorana kadar nefes nefese kıkırdadım.

Onu takımdaki diğer İsveçli çocuğu havuza iterken yakalıyorum ve sudan çıkan tek şey bir orta parmak olduğunda homurdanıyorum.

Onu kampüste kendisi gibi Olimpiyatçı olan iki son sınıf öğrencisiyle dolaşırken görüyorum - bana birinci sınıfta çıkma teklif eden hoş bir İngiliz olan Hasan ve ABD yüzmesinin umutlarından ve hayallerinden biri olan, bir blendera atılmış ve bir dilim Wonder Bread'in üzerine sürülmüş yirmi basmakalıp kardeş gibi görünen Kyle.

Lukas'ı yüzerken izliyorum. İlk başta meraktan. Daha sonra, onun ve benim aynı maddeden -karbon, hidrojen, oksijen- oluştuğumuza ve *buna* rağmen vücudunun *bunu yapabildiğine* inanamadığım için duramıyorum.

Muhtemelen iyi bir adamdır - ya da insan, lider, yüzücü, günün NCAA moda seçimi her neyse. Bazen birbirimizin yanından geçer ve başımızı sallarız. Alaycı bir gülümseme. *Eski sevgilinin sevişmemizi istediği* anı *hatırlıyor musun?* Anlayış. Yine de çoğunlukla, bana dikkatini veremeyecek kadar antrenmana odaklanmış görünüyor.

Haftada yirmi saat pratik artı dersler, ev ödevleri, MCAT hazırlığı ve bana insanların planlarında birkaç aydan daha uzun süre hayatta kalmak varsa gerçekten yapmaları gerektiği söylenen şey. Koç buna "uyumak" diyor. Harika şeyler duydum. Bir gün denemek isterim.

"İyi sporlar bile seçmedik," diye hatırlatıyor Meryem yemek sırasında. Önümüzde en az üç saatlik bir okul ödevi olduğunun bilincinde, cansız bir şekilde spagetti tabaklarımıza bakıyoruz. "Güreş? *Dalış?* Kötü finanse *ediliyor ve* seyrediliyor. Şan ve şöhret şansı yok. Lanet olası *gözbebeklerim* acıyor, hem de ne için?"

"En azından WWE seçeneğiniz var."

"Olabilir. Yine de profesyonel bir güreşçi ismine

ihtiyacım var." "Rock'a ne dersin?"

"Alınmadı mı?"

"Hayır. Hepsi

senin."

Ama eziyet karşılığını veriyor. Plyometrikler. Yorucu kol, karın, bacak egzersizleri. Görselleştirme egzersizleri. İyi durumdayım, özellikle de geçen yıl ne kadar az daldığımı düşünürsek. Ben gerçekten-

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Vandy?" Koç Sima yemekten bir hafta sonra, Cuma gecesi bana sordu. Ben yemek yerken aniden ortaya çıktı.

Havluyu çıkarıp bana kalp geçirtti. "Son dalışın neydi?" "Sırtımdaki iki buçuk-"

"Senden ne yapmanı istemiştim?"

Bir adım geri çekiliyorum. Koç Sima'dan korkmuyorum; huysuz, sert ama nazik biri. Ancak söylemek üzere olduğu şey beni dehşete düşürüyor. "Özür dilerim." Bir an için gözlerimi kaçırdım. Geri dönüp baktığımda gözleri yumuşamıştı.

"Şu psikologla işler nasıl gidiyor?"

"Biz ..." Havlumu yumrukluyorum. "Oraya varıyoruz. Söz veriyorum."

Yüzümü tarıyor, yalan avına çıkmış gibi. "Tamam, tamam. Tamam." Başını sallıyor, tam olarak ikna olmuş değil. "Devam ettiğinden emin ol, tamam mı? Yapabileceğim bir şey olursa, tamam mı?"

Pen ve Victoria'nın senkro dalışlarına döndüğünde rahatlıyorum. Engelleri farklı yükseklikte. Dönüşlerinin zamanlaması kötü. Ve ikisi de o kargıyı *çivilemenin* tam tersini yapıyor.

"Açık olmak gerekirse, ikiniz de aynı dalışı yapmaya çalışıyorsunuz, değil mi?" Koç bağırıyor.

Kendimi kızartma komedisinden kurtarıyorum, kuru kıyafetlerimi değiştiriyorum, atıştırmalık kulübesinden bir protein bar alıyorum ve esnemeye gidiyorum.

Fizik tedavi uzmanım, sakat omzumun beni tekrar sakatlamasını önleyecek bir egzersiz listesi verdi. Haftada üç kez, bir saatten fazla. Bunları yapmazsam yeniden sakatlanacağımı söylediğinde hızlı bir ölüm dilemiştim ama artık alıştım. Nazik, yavaş, vücuduma karşı nazik olmak için bir bahane. Onu fiziksel sınırlarının ötesine itmemek ve bunun yerine onun yol göstericiliğini takip etmek için. İşim bittiğinde gün batımını geçiyordu. Avery terk edilmiş durumda ve kimliğimi okuttuğumda soyunma odasının kapısı ne kadar denersem deneyeyim açılmıyor.

Ve *birçok* kez.

Evimin anahtarları, dizüstü bilgisayarım, cüzdanım, hepsi orada. Maryam güreş müsabakası için şehir dışında. Pen'i aradığım için kendimi kötü hissediyorum ama takım kaptanlarının fiziksel, eski moda anahtarları vardır.

Telefonu açtığında "Selam," diyorum. Arka planda bir gürültü var. Umarım hâlâ kampüstedir.

"Hey! Her şey yolunda mı?"

"Sayılır." Sanırım müzik sesi duyabiliyorum. "Soyunma odasının kapısı yine o şeyi yapıyor ve hiç personel bulamıyorum."

"Oh, kahretsin. Bekle, bana bir saniye ver."

Sonrasında gelen ses boğuk, sanki telefon mikrofonu gömleğinin kumaşına bastırılmış gibi. Pen ile derin bir erkek sesi arasında kısa bir konuşma duyuluyor ama sadece iki kelime seçebiliyorum: *biri* ve *başkası*.

"Vandy? Hey, sen . . . Luk'u arayabilir misin? Ya da diğer kaptanlardan birini? Hepimizde anahtar var."

Ama Lukas seninle değil mi? Neredeyse soracaktım. Ben soramadan her şey yerine oturdu.

"Oh." Çok uzun süre duraksadım. "Tabii, ararım," diyorum, ama bunu yapmaya hiç niyetim yok. Her şeyden önce, numarası bende yok. İkincisi, siktir et. Bu ilişkiye rızam olmadan dahil olma limitim doldu. Lukas'ı aramıyorum çünkü Pen-

"Aslında, ona numaranı mesaj atıp kendim söyleyeceğim, tamam mı?" Kahretsin. "Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"O kaptan. İş tanımının bir parçası. Sadece bekleyin, en kısa zamanda orada olacak."

Otuz saniye sonra, kendimi havuzda boğmayı telefonuma kaydedilmemiş bir numaradan mesaj geliyor.

BÖLÜM 9

U Yoldayım

Bu üç kelimenin oluşturduğu uçuruma bakıyorum ve o uçurum da bana bakıyor.

Lukas, Pen'in neden kendisi gelmediğini biliyor mu?

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Bu iş yakında bitecek. Bir tutam rahatsızlık, eve döndüğümde yüzüme dolduracağım müstehcen miktardaki lo mein'e değer.

Cesur olabilirim. Noodle için *her şey* olabilirim.

Lukas on dakikadan kısa bir süre sonra geliyor, nemli saçları alnına dökülüyor, işaret parmağından bir çift anahtar sarkıyor. Evrenle barışık birinin rahat, uzun bacaklı yürüyüşüyle yaklaşıyor. Bana dik dik bakmasına bakıyorum, kendimi nasıl durduracağımı bilemiyorum.

Günün önemli gerçeği: Ayakkabı giyiyor.

Birimizin muhtemelen bir *şeyler* söylemesi gerektiği aklıma geliyor - merhaba ya da *nasılsın* ya da *gecemi mahvettin, bok kafa* - *ama* sinir ya da rahatsızlıkla tam olarak ilgisi olmayan anlaşılmaz nedenlerden dolayı, ikimiz de çok uzun saniyeler boyunca konuşmuyoruz. Ta ki:

"Yoldan çekilmek ister misin?" diye soruyor.

Zengin. Ben sesine böyle derdim. Gümbür gümbür, belki. "Neyi yolumdan çekeyim?"

"Odadaki fil."

Yutkunuyorum. Şundan mı bahsediyor? ?

"Ağzında tıkaç olan." İçimden bir kahkaha koptu. "Vay canına. Top tıkaç mı?" Omuz silkiyor. "Pek bana göre değil aslında."

"Benim de değil" demekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü onun *umurunda değil*. Yine de aramızdaki gerginlik düğümü gevşiyor. "Belki de filin sadece ... gözleri bağlıdır?"

Yavaşça başını sallıyor. "Ve

bağlı." "Ve söyleneni yapıyor."

Bunu daha çekici bulabilirmiş gibi görünüyor. "Ne güzel bir fil."

Kan yanaklarıma hücum ediyor. Kendimi onun gözlerinin ağırlığından kurtarıyorum. "Tamam. Pekâlâ. Neredeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen bir şekilde diğerinin sapıkça seks şeylerini biliyor olmamızın garipliğini aştığımıza sevindim."

"Neyle ilgilendiğini bilmiyorum," diyor. Sanki bir şeyler saklanıyormuş gibi. *Henüz*. *Ama isterim*. *Maalesef*. Ya da sadece tonlamasından kaynaklanıyor olabilir. İngilizce onun ana dili değil.

Boğazımı temizliyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kilidi açıyor ve kapıyı benim için açık tutuyor, mesafesini korumaya dikkat ediyor - ki bunu takdir ediyorum. Issız koridor. İri bir adam. Büyük bir hayran değil. "Sen çıkana kadar bekleyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Kapılar her iki de sıkışıyor." "Sorun yok.

Ben iyi olacağım."

Bana bakıyor, hareket etmiyor ve ... tamam. Tamam. Teşekkür ederim. Güvenliğinizi önemseyen kibar, düzgün insanlar, onlardan nefret ediyorum. Eşyalarımı toplamak için acele ediyorum. *Akşam yemeği*, diyorum kendime. *Ödülüm. Vaat edilmiş topraklar*.

Görünüşe göre haklıymış. Kapı içeriden de açılmıyor. Kapıyı çalmak zorundayım. Sanki o benim kişisel gardiyanımmış gibi, lütfen dışarı çıkmama izin vermesini istiyorum. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Bakım için tekrar e-posta göndereceğim," diyor. Çok daha zarif *Sana söylemiştim*.

Saçlarımı at kuyruğu yapmak için sırt çantamı yere bırakıyorum ve başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum. Çantamı omuzlamıştı. "zorunda değilsin..."

"Hadi gidelim."

Çıkışa doğru yürüyoruz. Genelde sessizlikte rahatımdır-

Olmak zorunda, çünkü onları nasıl kıracağımı hiç bilmiyorum ama bu beni dürtüklüyor. Belki de Pen'i düşünmeden edemediğim içindir. Erkek

Ses. Lukas'ın bilmediği bir şey. "Özür dilerim, diğer kaptanlardan birini arayacaktım ama-"

"Sorun , Scarlett."

Ses tonu sade ve sert, benim daha fazla boyun eğmemi istemiyor, ben de çenemi kapatıp profiline bir göz atıyorum. Çenesindeki tüyler, sanki bir süredir tıraş olmamış gibi -tipik sezon öncesi yüzücüsü şeyleri, ama özensiz yerine onda *GQ* gibi görünüyor. Ve işe yaramaması gereken ama gerçekten işe yarayan o çiller. Acaba İsveç'te yakışıklı mı sayılıyor, yoksa sıradan bir adam mı? Uygun bir döviz kuru mu - Stockholm üçü ABD onuna mı dönüşüyor?

"Omzunun nesi var?" diye soruyor.

"*Hiçbir şey*." Bu ani bir tepki - biraz tezahür, biraz da eski öğrenci atlet inkârıyla karışık. Daha sakin bir şekilde ekliyorum, "Bir sorun olduğunu nasıl anlıyorsun?"

Bana yarı şaşkın, yarı küçümseyen bir bakış atıyor. Sonra ağzının köşesi seğiriyor. "Doğru ya. Unutmuşum."

"Neyi unuttun?"

"Benimle tanıştığına dair hiçbir şey
hatırlamadığını." Kızardım. O kadar belli mi
ettim?

"Kendimi tanıtmalıydım," diye devam ediyor. "Ben bir yüzücüyüm."

"Oh. Biliyorum?"

"Aslında sizinkiyle aynı takım."

"Biliyorum."

"Şu ve mayolu insanlardan biri." "*Biliyorum*."

Bakışlarım onu korkutmuyor. "Neden omzuna masaj yapıp duruyorsun?"

Öyle mi?

"Ameliyatlarının iyi geçtiğini ve iyileştiğini sanıyordum."

Pen ona nasıl söylemiş olmalı? "İyileştim. İyiyim."

Avery'den çıkıyoruz ve Lukas mesafesini koruyor, sanki kolayca ürktüğümü biliyormuş gibi alışılagelenden biraz daha fazla mesafe bırakıyor. Belki de gün batımından sonra *bilinen* bir *cinsel sapkınla* birlikte kendimi tehdit altında hissetmemi istemiyor. Ama ben de bir o kadar sapkınım ve plaza, yanımızdan geçip giden ve şüphesiz eğlenceli planları olan insanlarla dolup taşıyor.

Onları biraz kıskançlıkla izliyorum ama kendimi bir bara sürüklemek için makyaj yapmak dekatlondan daha yorucu geliyor - kesinlikle normal bir duygu

Yirmi bir yaşındaki biri için uygun.

Bu arada, Lukas her yerde olabilir. Dünya onun istiridyesi ve ben onun Cuma gecesi incisini çaldım.

"Labral yırtık, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Çoğunlukla iyileşti. Gerçi bugün biraz abarttım." Yeni bir vücuda alışmak zor. Yeni sınırlar. Yeni kurallar. "Peki ya sen? Herhangi bir sakatlık var mı?"

"Sırtım, bir süre önce. Henüz büyük bir şey değil." *Henüz*. Sanki an meselesiymiş gibi. Su zalim bir metrestir, hepsi bu. "Yaklaş," diye emrediyor.

Lukas bir adım durdu. Döndüm ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Neden?" "Çünkü az önce senden bunu istedim, Scarlett."

Benim ... eğilimlerim göz önüne alındığında biraz karakter dışı görünebilir, ancak bunu yapma yetkisi olmadan bana emir veren insanlardan gerçekten hoşlanmıyorum. Yine de Lukas'ın ciddi, saçma sapan ses tonunda, kırmızı bayrağın tam tersi gibi üzerimde işe yarayan bir şey var. Bu yüzden bir adım daha yaklaştım. Kokusu beni sarıyor, sabun, klor ve ılık bir şey.

Şimdi ne olacak?

Elleri üzerime iniyor; biri bileğimde, diğeri omzumda. Boyun *eğmiyorlar* ve düşünmek istemediğim başka şeyler de var. Beni kolaylıkla itip kakıyor, kendisinden uzaklaştırıyor, bileğimi belime sabitliyor, nazikçe ama acımasızca omurgamın dik durmasını sağlıyor ve ...

Tanrım, uzatma kaslarıma iyi geliyor. *Gerçekten* çok iyi.

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir inilti çıkarıyorum. Bu, partner esneme hareketleri için yeni bir altın standart oluşturabilir -Lukas'ın eski partneri dışarıda *esneme* hareketleri yaparken-

"Neden bu kadar gerginsin, Scarlett?"

"Ben mi? Değilim." Yalan.

"Benim yanımda kendini rahatsız hissettiğin için mi-"

"Hayır, ben-"

"Yoksa Pen'in nerede olduğunu bilmediğimi düşündüğün için mi?"

Midem bulanıyor. Ona bakmaya çalışıyorum ama tutuşu güçlü kalıyor.

"Sakin ol." Sesi dengeli. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Bu konuda suçluluk hissetmiyorsun, değil mi? Bu senin içine sürüklendiğin bir şey. Geçen hafta hava kaynağını kesmenin hiçbir beyin hücreni öldürmemesine sevindim."

İçimden soluksuz bir kahkaha patlıyor. O kadar açık sözlü ki. Doğrudan. Karşılık vermemek çok zor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Sessizce sordum. O adamla nasıl tanıştı? Biz DI atletleriyiz. Sürekli yorgunuz. Diğer öğrencilerle sosyalleşme konusunda yıldız değiliz. Belki arkadaşlık uygulamalarına girmiştir? Belki diğer yüzücülerle takılıyordur?

"Sormadım," diyor Lukas.

"Bilmek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Ve sen . . . bununla bir sorunun yok mu?"

"Eski sevgilim başkasıyla mı yatıyor? *Benim* için sorun olmaması neden önemli olsun ki?" Kelimelere çok fazla suçlama ve kendine acıma sığdırabilirdi, ama o düz bir ok. Ben sadece gerçek bir şaşkınlık seziyorum.

O ve Pen gerçekten birbirleri için mükemmellerdi. Dışa dönük ve çekingen. Huysuz ve gün ışığı. Sıcak ve soğuk. Bana biraz Josh'la beni hatırlatıyorlar -*benim* ilişkinin Lukas'*ı* olmam dışında. "Daha yeni ayrıldınız. Gerçekten kıskanmıyor musun?"

"Hayır."

"Bu İsveç'e özgü bir şey mi?"

"Belki mi? Kardeşlerime soracağım. Bir fikirleri olabilir."

Göz ucuyla küçük bir gülümseme yakalıyorum ve bu beni "Ona karşı hala bir şeyler hissediyor musun?" diye soracak kadar rahatlatıyor.

Bu benim işim değil. Yine de bana söylüyor. "Tabii. Çok şey atlattık."

Aslında bu bir cevap değil ama Pen'in söylediklerini yansıtıyor. Onları birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Kan anlaşması mı? Arabalarının bagajındaki ceset mi? Aynı gizli hücre mi?

Ona daha iyi olduğumu, beni bırakabileceğini söylemeliyim, ama omzum yüzlerce küçük orgazmın sancıları içinde. Günlerdir kafamda uğuldayan soruyu ağzımdan kaçırmamın nedeni de bu olmalı. "Pen olmasaydı... siz ayrılmasaydınız, hayatının geri kalanında sadece vanilya seks mi yapacaktın?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Böyle söyleyince kulağa ... ." Bir kahkaha atıyor. Tutuşu sabit kalıyor.

"Üzgün mü?"

"Sinir bozucu." Bir duraklama. "Ama evet, ." "O

kadar çok sevdiğin için mi?"

"Çünkü ona bir söz verdim."

Sanırım *bu asil olmaktan çok inatçı*. Belki de sesli söyledim, çünkü ondan yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve yanaklarım yanıyor. "Demek istediğim, taahhütlerini ciddiye aldığın için tatmin edici olmayan bir cinsel hayata razı olmanın seni otomatik olarak Pen'den daha iyi bir insan yapacağını düşünmüyorum."

"Ne demek istediğini biliyorum, Scarlett." Başparmağının yamuk kemiğime batması o kadar iyi geliyor ki, utancımdan ne yapacağımı şaşırıyorum.

Mesele şu ki, Mafya erotikası okumayı baba sorunları olan bir sonraki kız kadar seviyorum ve ikonik, abartılı şekillerde sahne yapan kurgusal erkeklere olan çekiciliğim en öldürücü özelliklerim arasında. Ama kıskançlık sevgiden ziyade güvensizlikten doğuyor. Ve Lukas'ın Pen'i sahiplenmeden ona değer vermesi ilgimi çekiyor.

Kendine olan sessiz güveni şaşırtıcı derecede olgun görünüyor. Etrafımdaki erkekler, kendilerini ... şey gibi hissediyorlar. Çocuk gibi. Ama Lukas çoktan bir erkek olmuş olabilir.

"Ee," diye soruyorum, "yapacak mısın ..." Sonunda bıraktı. Omzum devam etmesi için sızlanmam için yalvarıyor ama sustum ve ona döndüm. "Başka insanlarla görüşmeye mi başlayacaksın? Ağzını tıkayacak mısın, ya da ... neyi tercih edersen."

Gülümsemesi dudağının kenarına yerleşiyor. "Hâlâ düşünüyorum."

"Neden?"

"Karmaşık bir durum."

"Bekarsın. Basit değil mi?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?"

"Muhtemelen bu gece bir bara gidip beş yüz seçenek bulabilirsin." "Beş yüz."

"Şey ... birçok. Birkaç tane."

İyi bir noktaya değinmişim gibi başını salladı ama sonra "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Ah. Hayır."

"O zaman istediğin kişiyle yatmakta özgürsün."

Karnıma pırıl pırıl, alışılmadık bir sıcaklık damlıyor. Tüm göğsüme yayılıyor. "Sanırım öyleyim."

"Bir bara gidebilirsin. Birkaç seçenek bulursun." "Beş yüz mü?" Gülümsüyorum.

İstemiyor. "Gerçekçi olmak gerekirse, hayır. Ama birkaç tane. Birçok. İhtiyacınız olanı size verecek birini arayabilirsiniz."

Damla. Damla. "Evet.

Yapabilirim." "Yapar mısın?"

"O kadar ..değil."

"Basit mi?"

Yüzüm tam buna çarptı. Topuklarımın üzerinde sallanıyorum ve esprili bir geri dönüş düşünmeye çalışıyorum, ama beynim çürüyen bir çorak arazi.

Ağzı kıvrılıyor. "Endişeli asıl sebebinin Pen'in randevusu olduğunu sanmıyorum."

"Evet. Sanırım öyleydi."

"Bunu hallettik ama daha az gergin değilsin." Başını eğiyor. "Sorun bende mi? Yoksa genel olarak erkekler mi?"

Tanrım. O her zaman *sadece düşündüğünü* mü söyler? Dünyayı gördüğü gibi mi anlatır? Bazı şeylerin konuşulmadan kalması gerekmez mi?

"Gitmem gerek," diyorum ve Lukas sırt çantamı geri verene kadar elimi uzatıyorum. Ama o zaman bile, başka bir şey söylemesini umduğumu fark edene kadar birkaç vuruş boyunca onun önünde sabit duruyorum.

Belki başka bir soru sorarsın.

Bana sor . . .

Aman *Tanrım*. Pen'in sarhoş saçmalıkları prefrontal korteksime girmiş olmalı.

"Tekrar teşekkür ederim. Geldiğiniz için gerçekten ."

"Seni eve bırakayım."

Ve ne? Üniversite sporlarının zorlukları hakkında dostça sohbet mi edeceğiz?

İstediğimin bu olduğunu sanmıyorum. *Onun* ne istediğini düşünmemeyi tercih ederim. "Hayır, teşekkür ederim. İyi geceler, Lukas." Uzaklaşıyorum ve birkaç adım sonra omzumun üzerinden bakıyorum ve o hala orada, elleri kot pantolonunun cebinde, sokak lambalarına karşı haleleniyor. O yenilmez. Ve altın gibi. Ve tamamen bana odaklanmış.

"Umarım gerçekten iyi bir gece geçirirsin," diye mırıldanıyorum. Beni duyamayacağı kadar alçak sesle ama yine de ona güzel bir şeyler diliyorum. Birkaç yüz kelimeden fazla konuşmadığım bu adama karşı hissettiğim akrabalık duygusu çok tuhaf.

Geri dönüyorum, eve gidiyorum, akşam yemeğini yiyemeden uyuyakalıyorum. Ve ertesi sabah erkenden, gece yarısından biraz sonra gelen bir e-postayla aç bir şekilde uyanıyorum. Konu satırında sadece "*Neye ihtiyacınız var?*" yazıyor. Gövde:

Eğer bunu yapmaya karar verirseniz, bence ben olmalıyım.

BÖLÜM 10

O PAZARTESİ SABAHI, KUVVET EĞİTİMİ İLE İŞKENCE ÇEKİYORUZ. Pen'in Soyunma odasında bir baş dönmesi var. Victoria erken kalkan biri değildir ve kötü ruh hali çirkin, somut bir şeydir.

"Saat sabahın altı on beşi," diye homurdanıyor. "Ölçüsüz mutluluk gösterilerini minimumda tutalım."

"Oh, ama. Bugün çok güzel bir gün."

"*İğrenç*'i yanlış telaffuz *ettin.*"

"Ama senkro antrenmanımız var." Pen gizlice Victoria'ya yaklaşır ve yanağına sürpriz bir öpücük kondurur. "Hoşuna gittiğini biliyorum."

"*Sevdiğim* şey, entropiye yenik düşerken atomlarımın çürüdüğünü hissederek kanepede oturmak."

Kâğıt üzerinde Victoria ve ben aynıyız: Koç Sima'ya bir sürü mal satmış, sonra da potansiyellerini asla gerçekleştirememiş, gelecek vaat eden iki sporcu. Ben sakatlandım ama Victoria'nın yeteneği basitçe söndü. Kötü şans, yarışma kaygısı, hiçbir zaman tam olarak ortaya çıkmayan yetenekler - hepsi bir araya geldi ve NCAA şampiyonasına asla katılamadı. Her zamanki huysuz hali, dalışı kötüye gitmeye başladığında taktığı maske. Bunu biliyorum çünkü birkaç hafta önce Pen'e başarılı bir son sezona ne kadar *ihtiyacı* olduğunu itiraf ederken kulak oldum.

Pen'e gelince... o her zaman neşelidir, ama bugünkü ekstra kıvılcımın nereden geldiğini tahmin etmeye çalışmayacağım, çünkü bu beni ilgilendirmez. Bu düşünceyi, Lukas'ın e-postasını özenle ittiğim kafamın aynı köşesine tıkıyorum - *kötü bir fikir, o benim kaptanımın eski sevgilisi, belki de sadece ondan intikam almak, onu kıskandırmak istiyordur, kötü bir fikir, o neyin peşinde, neye ihtiyacım var, kötü* bir *fikir*.

Antrenmana odaklanıyorum. Koç Sima'nın "sorunlarım" hakkındaki soruları ve "son dakikada dalışları değiştirmeyi bırakmam" talebi. Nedir bu, doğaçlama dersi mi?" Pen ve Victoria'nın golden retriever ve kara kedi şakalaşmalarını dinlemek, alışılmadık dostluklarına hayret etmek.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Eski senkro partnerimle iyi bir ilişkimiz vardı ama o benden daha yaşlıydı. Sadece bir yıl birlikte dalmıştık ve bunun dışında çok az ortak noktamız vardı. Hiçbir zaman zorbalığa uğramadım ya da kötü niyetle dışlanmadım ve insanlarla neredeyse hiç *anlaşamıyorum*. Ne yazık ki, onlarla nadiren bir tanıdık olmanın ötesine geçecek kadar iyi anlaşabiliyorum. Ve tabii ki *en iyi arkadaşım* Josh bir yılı aşkın süredir benimle konuşmuyor.

Sonraki bir saati dersime odaklanarak geçiriyorum ama sonunda Dr. Carlsen'in asistanı Otis geçen haftanın ödevini getirdiğinde kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum. Kompozisyon biyolojisinin bu dönem benim güvenli yerim olması gerekiyordu, ama işte buradayım, sayfaları karıştırıyorum ve hiçbir harf notu bulamıyorum. Önümde oturan orka büyüklüğünde sakalı olan adama gizlice bakıyorum.

D, kağıdında kırmızı mürekkeple yazıyor. Aşağıda: *Bu kursu bırakmak için hâlâ vaktiniz var. AC*

Orca Cowlick yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Çılgınca kendi kâğıdımda da benzer bir ilham verici alıntı arıyorum ve sondan ikinci sayfanın altında buluyorum.

Dersten sonra görüşürüz. AC

Tüm vücudum ısınıyor, sonra soğuyor, sonra da nemleniyor. Her öğrenci bilir ki, celbi gerektirecek kadar korkunç tek bir ihlal vardır.

İntihal.

Büyük Kovulabilir Suç.

İntihal yapmakla suçlanmak üzereyim. Ki ben suçlu *değilim*. Ki bunu *kanıtlayabilirim*.

Word dosyası hâlâ bende. İntihal tespit yazılımından geçirebilirim. Dr. Ozon Nefretçisi Triyasik Dinozor Carlsen basılı kopya talep etmeseydi zaten yapardım.

Ofisine yürüyerek gidiyorum. Biyolojideki her kapı ardına kadar açık - Dr. Adam J. (Jackass?) Carlsen'ınki hariç, o da kapalı sayılmayacak kadar aralık. Belli ki bölüm politikasında bir boşluk var.

Kapıyı ellerim titreyerek, biraz kavgacı, çoğunlukla da korkmuş bir şekilde çaldım. Dalışım, diğer derslerim, MCAT'im, anlamlı sosyal bağlantılarımın olmaması, kötü oda arkadaşım, uzun mesafeli köpeğim, hayatımdaki her şey

Hayat berbat, acı verici ya da kontrolüm *dışında*, *biyoloji dersi hariç*. Bu dersten atılamam.

Dr. Carlsen bana üç saniyelik bir bakış atıyor ve monitörüne geri dönüyor. "Çalışma saatlerim Perşembe gününden itibaren-"

"Ben Scarlett Vandermeer."

Görünüşü zar zor gizlenmiş *ve ben bunu umursamalıyım, çünkü?*

"Seni görmemi sen istedin."

Ve bunu umursamalıyım*, çünkü?* "Hesaplamalı biyoloji dersinden mi?" "Ah. İçeri gelin lütfen. Oturun lütfen."

Bu esnek olmayan, kan donduran adamla yalnız kalmak istemiyorum. Kapıyı açık bırakıyorum ve kıçımı bir sandalyenin üzerine koyuyorum. "Bunu kanıtlayabilirim," diyorum.

"Neyi kanıtlamak?"

"Makaleyi intihal etmediğimi."

Kaşları çatılır. "Tabii ki yapmadın."

Öyle mi?

"Ancak bunu kendi başınıza yazıp yazmadığınızı bilmem gerekiyor." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sizden bir bilim problemi seçmenizi ve bunu hesaplamalı biyoloji kullanarak çözmenizi istedim. Derin öğrenmeyi kullanarak farklı pankreas hücresi türlerini sınıflandırmayı *ve* uygun sinir ağlarını detaylandırmayı önerdiniz. Bu sizin fikriniz miydi? Bu basit bir evet ya da hayır sorusu. Vaktimi boşa harcamayın."

Küstahlığı karşısında kaşlarımı çatıyorum. Yanaklarıma sıcak kan hücum etti. *Tabii ki* benim fikrimdi. Kimden isteyebilirdim ki-

"Öyle olduğunu görüyorum." Memnun görünüyor mu? "Bunu daha fazla sürdürmekle ilgilenir misiniz?"

"Ne?"

"Derin öğrenme algoritması. Bir araştırma projesine katılmak ister misiniz?"

"Bu yüzden mi buraya gelmemi istediniz?" Başını sallıyor.

Sandalyeme geri gömülüyorum ve intihal hapishanesinden kurtulmuş olmanın verdiği rahatlamanın tadını çok uzun süre çıkarmış olmalıyım, çünkü beni dürtüklüyor: "Araştırma projesi."

"Ah, doğru." Yapar mıydım? Dikkatlice ve anal olarak hazırlanmış akademik planıma göre, gelecek yaz biraz araştırma deneyimi kazanacaktım, tam zamanında

Akıl hocamdan bana bir tavsiye mektubu yazmasını isteyeceğim. Tıp fakülteleri böyle şeylere bayılır. "Olabilir mi?"

"Belki." Sanki kararsızlık ilk kez karşılaşıyormuş gibi şaşkın bir kaş kalkıyor.

"Şey, ben bir sporcu öğrenciyim ve bu dönem ..."

Kaşları bilmek istiyor. *Sordum* mu*?*

Hayır, yapmadın. Benim hatam. "Bu harika olurdu. Ama bunun için yeterince iyi olduğumdan emin değilim." Dalıp gidiyorum, çünkü şu anda bir post-it'e bir şeyler yazıyor ve sonra onu uzatıyor.

Turuncu bir kare. Üst köşesinde *Pumpkin Spice Life yazıyor*. Altta gülümseyen bir kahve fincanı, kapağın etrafında dönen küçük kalpler. Ortasına bir e-posta karalanmış.

"Eğer ilgilendiğinize karar verirseniz, meslektaşımla iletişime geçin." "Kim olduğumu bilecekler mi?"

"Evet," diyor. Açıklama yok. O kadar çok sorum var ki, hangisini seçeceğime karar vermem çok uzun sürecek. "Artık gidebilirsin," diyor, Viktorya dönemindeki bir mürebbiyeden daha sert.

Hızla kapıya doğru koştum, sonra durdum. "Dr. Carlsen?" Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermeden uzaklaştı. "Not yoktu. Kâğıtta."

Gözleri tekrar bana takılıyor ve gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Bir tane alacak mıyım?"

"Bayan Vandermeer, yüksek lisans düzeyinde bir çalışma planladınız ve bu çalışmanın tuzaklarını ve olası çözümlerini kapsamlı bir şekilde açıklayarak, öğretim üyesi arkadaşlarımın yüzde sekseninin asla ulaşamayacağı bir konuya hakimiyet gösterdiniz. Akranlarınızın çoğu projelerini Wikipedia'dan kopyalayıp yapıştırdı ve köprüleri kaldırmayı ihmal etti. Eğer konunuz meslektaşımın araştırmasıyla çok daha uyumlu olmasaydı ve meslektaşım inanılmaz derecede ikna edici olmasaydı, sizi laboratuvarıma alırdım."

"Oh." Vay canına. Sadece . . . vay.

"Notun ... olduğunu söylediğimde bana inanın." İçinde bir umutsuzluk seziyorum. Bahse girerim puanlama listelerinin fani bedeninden kurtulmayı *çok* isterdi. "Alakasız."

"Eğer umurunda değilse, A artı istiyorum." Ağzı seğiriyor. "Otis'e haber veririm."

Sırıtıyorum. Bu sefer Dr. Carlsen başını sallayarak veda ediyor. Genel etki yapmacık, sanki birinin onun için turuncu bir post-it'e karaladığı Kibarca Nasıl Davranılır listesinden bir madde almış gibi, ama bunu kabul edeceğim.

Açlıktan ölüyorum ama sporcu yemekhanesine doğru yürüyüşüm yavaş ilerliyor çünkü Dr. Olive Smith'e bir e-posta yazmakla meşgulüm.

BÖLÜM 11

LBIR SANIYELIĞINE BAHSETTIĞINIZ DALIŞ GRUBUNA GERI DÖNELIM.
Tersi."

"İçeri mi?"

"Evet." Sam iç geçiriyor, sanki dili ezberlemediği için kendine olan sabrını kaybetmeye başlamış gibi. Çok sevimli olduğunu söylemeliyim. "Bir kez daha özür dilerim."

"Sorun değil. İsimler tuhaf."

"Yani, yaralanmanız meydana geldiğinde, içe doğru bir dalış yapıyordunuz. Doğru mu?"

Kıvranmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Sam'in bu tür şeylere dikkat ettiğinden şüpheleniyorum. "Doğru."

"Anladığım , yaranız tamamen iyileşmiş."

"İyileşti."

"İçe doğru dalışları sizin için özellikle zorlaştıran herhangi bir kalıntı var mı?"

Keşke başımı sallayabilseydim. Çok, *çok* kötü. Bunun yerine, "Hayır" demeyi elimden geldiğince uzatıyorum ve bu sefer kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum.

BÖLÜM 12

HİLKOKULDA ATED RESİM GÜNÜ, ÜNİVERSİTEDE MEDYADAN NEFRET GÜNÜ.
Tutarlı değilsem bir hiçim."

Pen neşeyle omuz silkip "Bence eğlenceli" dese bile Victoria'nın ya da bir başkasının benim onayımı hak edecek sözler söylediğinden şüpheliyim.

Perşembe günü antrenmandan sonra. Tüm takım siyah takım elbiselerini giymiş ve soyunma odasındaki aynanın etrafında toplanmış - tüm gözeneklerimizi aynı anda sihirli bir şekilde ortaya çıkaran, çirkin bir ayna. Tek bir yansıtıcı yüzey, iki sert tavan lambası, kötü yerleştirilmiş üç priz, dört saç maşası, beş dalgıç ve dünyayı klorla ıslanmış saç yumaklarından daha fazlası olduğumuza inandırmak için yirmi dakikamız var.

"Eğer bu eğlenceliyse, eğlenceden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Victoria. Eyeliner teknikleri üzerine kavga eden Bree ve Bella'ya dönüyor. "Siz ikiniz hiç kendi bireysel işinizi yapamaz mısınız?" diye çıkışıyor. İkizler o kadar öfkeli görünüyor ki, elastan karışımı bir yığının içine yığılmamasına şaşırıyorum.

"Tamam, peki makyajla ne yapıyorsunuz?" diye soruyor Pen ve bana. Saç tokalarımı dişlerimin arasına sıkıştırmışım ama rimelimi gösteriyorum.

Pen, "Sırf Koç'un yüzünü görmek için tüm vücudumu galaksi ışıltısıyla kaplamayı düşündüm," diyor, "ama sanırım geçen hafta sonu dışarı çıktığımda yaptığım doğal görünümü tekrarlayacağım."

"Blomqvist ile randevu

mu?" "Uh ... evet. Evet."

"Ayrılık hayallerinin sona erdiğini görmek güzel."

"Evet." Pen boğazını temizliyor.

Bree'nin nefesi kesilir. "Dur bakalım, Lukas'tan ayrılmak üzere miydin?" Kedi gözünü tercih ettiklerini görüyorum.

"Kısa bir süre düşündüm."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Bekar olmanın keyfi. Kovalanmanın heyecanı, anlıyor musun?"

"Belki bir sonraki hayatında yeşilbaş ördek olursun," diye mırıldanıyor Victoria. "Vak, ." Pen sırıtıyor ve bana hızlı, gizemli bir bakış atıyor. Çok iyi bir yalancı değil ve beni en çok şaşırtan şeyin ne olduğundan emin değilim: bir şey saklıyor olması mı, yoksa diğerlerinin bunu anlayamaması mı?

Doğrusu, Victoria'nın birkaç hafta önceki tepkisini göz önüne alırsak, onun seçimini anlıyorum. Ayrıca, o ve Lukas kampüste büyük bir olay. Belki de bir duyuru yapmak için çalışıyorlar.

Her zamanki gibi Pen ilk hazırlanan olmayı başarıyor, diğer herkese tam kapsamlı temelleri konusunda yardımcı oluyor *ve* bizi zamanında medya ekibine götürüyor. Yeşil perde ve kavurucu sıcak stüdyo ışıkları arasında duruyorum, avuçlarım nemli, fotoğrafçının dediklerini yapıyorum. *Gülümseyin, pazularınızı gösterin, kollarınızı açın, bacaklarınızı geriye atın, zıplayın*. Bu, düşük maaşlı sosyal medya yöneticilerine eğer bir yarışma kazanırsam kullanabilecekleri bir şey verecek - bu sabah denediğim içe doğru dalışın havada bir gülleye dönüştüğünü düşünürsek pek olası değil. Koç'un hoşnutsuz bakışları altında.

Belki de benim atletizm kariyerim hakkında insani bir yazı yazarlar. Fotoğrafım, okul ruhunu teşvik etmek ve bağış istemek için tüm Stanford mezunlarına gönderdikleri parlak dergilerden birinde yer alır. *Yönetim kurulu sertifikalı nörologlardan oluşan bir ekip tarafından çöplük ateşi beyni teşhisi konulan kızla tanışın. Ve bize para verin*.

Stroboskoptan çıktıktan sonra bile kendimi rahatsız edici derecede savunmasız hissediyorum. Uyanık geçirdiğim zamanın büyük bir bölümünü klozetli mayolarla geçiriyorum ve sporcuların parlak, acımasız güneş ışığı altında sürekli olarak güvertede ilerlediği, her kusurun denetime açık olduğu su sporlarında özbilincin çok az yeri var. Ancak havuzda vücudum bir makine gibi; önemli olan tek şey neyi başarabildiği. Burada kendimi neredeyse müstehcen bir şekilde açıkta hissediyorum. Parçalara ayrılabilecek, dürtülüp soyulabilecek bir şey.

Son zamanlarda bedenimin çok az şey başardığından bahsetmiyorum bile. İyi bir atlet olmak, iyi bir öğrenci olmak, mükemmele ulaşmak; bunlar *benim* yapı taşlarımdı. Şimdi neredeyse her şeyle mücadele ettiğime göre, hala tam anlamıyla ete kemiğe bürünmüş bir kimliğim var mı? Yoksa indirimde ayrı ayrı satılacak bir et parçaları topluluğu muyum?

"Vandy?" Pen'in eli benimkine kayıyor, kardinal kırmızısı ojesi tenime vuruyor. Beni yeşil ekranın önüne geri çekti ve

Takımdaki herkesin kalp şeklinde güneş gözlüğü var. Benimkini tam burnuma taktı. "Takım resimleri!"

Fotoğrafçı boğazını temizler. "Biz zaten-" "Ama *eğlenceli* olanlar değil."

Boynunu kaşıyor. "Aksesuarların onaylandığını sanmıyorum ..." Pen'in cazibesi çığ gibi büyüyor; karşı koymak zor, hayır demek daha da zor. Güneş gözlüğü fotoğraflarını payetli şapkalar, Charlie'nin Melekleri pozları, "Doksanların erkek grubu gibi bir tane daha lütfen" takip ediyor ve sonunda fotoğrafçı dahil hepimiz gülüyoruz ve ben daha rahat hissediyorum.

Barb'ın nazik sesi kulaklarımda yankılanıyor: *"Arkadaşlarınla daha çok vakit geçirseydin, kafanı daha az meşgul ederdin*.

Tamam. Tabii. İyi.

"Vandy, sonra benimle yemeğe çıkmak ister misin?" Pen soruyor. "Kaptan röportajlarını çekiyorlar ama en fazla on beş dakika sürer."

"Bir şey mi oldu?"

"Neden?" Gülümsüyor, kibarca eğleniyor. "Takılmak istediğim için mi?"

"Hayır, sadece ..." Sanırım bu sosyal hayatımın durumunu ele verdi. "Bir toplantım var ve ..." Telefonumu kontrol ettim. *Abbey Road* fotoğrafını yeniden yaratırken zaman uçup gidiyor. "Aslında çoktan geç kaldım." Reddettiğim için gerçekten hayal kırıklığına uğruyorum ama Pen'in gülümsemesi hiç değişmiyor.

"Peki ya yarın, antrenmandan sonra?"

En basit uvertürün kalbimi nasıl ısıttığı muhtemelen biraz acınası bir durum. "Çok isterim."

Odanın diğer tarafında, erkek yüzme takımı kendi medya çilesinden geçiyor. Çıkarken yanlarından geçtiğimde: Hareketli bir itiş , kahkahalar, "Sen sağdan git" ve "Onu yakaladık, onu yakaladık". Lukas, diğer üç yüzücünün onu zapt etmeye çalıştığı, dördüncüsünün ise arkasında ABD bayrağını tuttuğu mücadelenin tam ortasında. Parlak sarı ve bebek mavisi İsveç bayrağı yerde.

Kamera tıklar ve bir ABD tezahüratı patlak verir. Lukas dahil herkes gülüyor. Bir ikinci sınıf öğrencisi -Colby- bayrağı Lukas'ın omuzlarına sarmak için Kyle ile takım oluyor. Daha fazla kahkaha, daha fazla itiş kakış. Sert oyun ve yüksek sesler beni tetikleyebilir, bu yüzden bir adım geri çekiliyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Bunu yok etmek ne kadar tutar?" Lukas kendini serbest bırakarak fotoğrafçının asistanına sorar.

"Bir altın olimpiyat madalyasını eritsem bana ne kadar kazandırır?"

"Bilmiyorum dostum, ama senindir."

"Anlaştık."

Lukas başını sallıyor. Bu hareket sırasında gözlerinin mavisi benimkine takılıyor.

Zaman yavaşlar.

Meraklı, sabırlı, durur.

Nefesim soluk borumda bir yere takılıyor.

Ben olmalıydım.

Kısa bir gülümsemeyle arkamı dönüp kampüsün diğer ucuna doğru koşmaya başlıyorum, kalbim efordan çok daha fazla çarpıyor. Toplantıma iki dakika kala yetiştim ama ofis kapısından içeri baktığımda sohbet çoktan hareketlenmişti.

Dr. *Smith-Olive*, defalarca davet etmesine rağmen ona asla böyle hitap etmeyeceğim.

-Benden çok daha yaşlı görünmüyor ama pankreas kanseri hücrelerinin biyolojisi hakkında yüzlerce yıllık bilgi birikimine sahip gibi *görünüyor*. Ofisi hafif bir kaos ve erken sonbahar kokularının bir karışımı, Dr. Carlsen'in masasında gördüğüm post-it'ler çoğu yüzeye yapışmış, zor anlaşılır bir el yazısıyla karalanmış. *Lancet incelemesi. 405 ödevini yükle. Anh bebek partisi. Sigorta evrakları. Veteriner randevusu. SBD özeti. Program memurunu ara. Ya örümcek ağları???*

Biyoloji Bölümü'nün resmi kırtasiye malzemeleri olmalıdır.

"Seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum - makalen yüzünden!" diyor heyecanla, makalenin tüm bölümlerini alıntılamadan ve beni yüksek lisans öğrencilerinden Ezekiel ile tanıştırmadan önce. ("Bana Zach'ten başka bir isimle hitap edersen seni İK'ya şikayet ederim.") Neşeli, rahat biri. Büyüleyici. Dr. Smith projeme rehberlik edecek ama takvimi kabus gibi. "Eğer bana ulaşamazsan, Zach senin için burada."

"İstediğiniz zaman ofisime uğramaktan çekinmeyin. Ben hep oradayım. Sanki hiç hayatım yokmuş gibi." Gülümsemesi nazik. "Tanıdık olmayan adam, yalnız toplantı" kombinasyonu benim favorim değil.

"Ben bir sporcu öğrenciyim, bu yüzden muhtemelen işin çoğunu geceleri tek başıma yapacağım? Programım biraz esnek olmayabilir."

Dr. Smith sırıtıyor. "Bir sporcu öğrenci! Bu ikinizi de yapar."

Zach'e döndüm. "Sen . . . ?"

"Bu projede çalışan lisans öğrencisi. İlk hücre örneklerini topluyor ve sınıflandırıyor. Algoritmalar üzerinde de bazı ön çalışmalar yaptı." Başını eğiyor. "Yüzücü müsün?"

Midem bulanıyor. "Dalgıç."

"Bunlar farklı sporlar, değil mi? Yine de ikiniz çok iyi anlaşacaksınız. O-" Tek, yumuşak bir vuruş. Dr. Smith sandalyesini çevirir. "İçeri gelin."

Kapı açılıyor ve Dr. Smith'in gözlerinin yükselmesini, yükselmesini ve *yükselmesini* izliyorum. Sırıtıyor, tam o sırada sandal ağacı sabunu ve klorun tanıdık kokusu geliyor.

"Lukas, biz de tam senden bahsediyorduk. Seni Scarlett Vandermeer ile tanıştırabilir miyim?"

BÖLÜM 13

T**DR. SMITH'IN OFISININ DIŞINDAKI KORIDOR SMITH'IN OFISI SESSIZ.** Ayaklarımın üzerinde **kayıyorum.**

ve eski konferans afişleriyle kaplı beyaz duvarlara, yurtdışında eğitim fırsatları ve *Katılımcıların İhtiyaç* Duyduğu el ilanlarının asılı olduğu mantar panoya bakıyorlar. Gün batımının ışıltısı en yakınlarından üzerlerine yayılıyor Pencere.

Sonuç olarak, dördümüz oldukça iyi bir sohbet gerçekleştirdik. Benim hafif "Lukas ve ben birbirimizi zaten tanıyoruz." Onun düşük "Yüzme ve dalma aynı takım." Dr. Smith'in sevinci "O zaman bu çok iyi işliyor!" Zach eğlendi "Sudaki bir şey insanları biyologa dönüştürüyor olmalı, ha?"

"Klorun neden olduğu beyin hasarı," diye mırıldandım. Herkes güldü.

Lukas hariç, o sadece baktı.

Üçümüz birkaç dakika dışarıda oyalandık. Önce ilk araştırma toplantımız için planlar yapıyoruz, sonra sadece Zach, Lukas ile sohbet ediyor. Bana Josh'u hatırlatıyor - yakışıklı ve ineğin sevimli karışımı. Kalın çerçeveli gözlükler. Uzun boylu, sırım gibi bir vücut. Bir tutam siyah saç. Ağır, kendi kendini etkileyen bir alaycılık. Bizden birkaç yaş büyük olmalı ama Lukas'ın yanında kendini *çocuk* gibi hissediyor ve bunun Lukas'ın boyuyla hiçbir ilgisi yok.

Belirsiz bir spor hakkında konuşurlarken sessiz bir şekilde yanlarında yürüyorum. Lukas gözlerimdeki bulanık hiçlik manzarasını fark etmiş olmalı. "Fantasy Premier League," diye tedarik ediyor. Başımı sallıyorum, kelimeler birlikte bir anlam ifade ediyormuş gibi yapıyorum. Sonra Zach gidiyor ve biz yalnız kalıyoruz.

İkimiz de fotoğraf günündeki ihtişamımızdayız - siyah joggers, kırmızı kapüşonlu, Stanford Tree. Hatta aynı boydayız ve konuda bir espri yapmak isterdim ama *ben* bile komik bulduğumdan emin değilim, bu yüzden sadece başımı eğiyorum.

Çenemi kaldırdım ve toplum kurallarının kabul edebileceğinden çok daha uzun süre bana bakmasını seyrettim.

Hoş bir sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor. Karnımda birleşiyor. "Pekala," diyorum.

"Şey," diye tekrarlıyor. "Yani ..."

"Yani." Sesinin kenarında bir eğlence var. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklarda.

İki yıl boyunca en ufak bir etkileşimden bile kaçınırken nasıl oldu da *bu hale geldik*? Onun varlığı çok acımasız hissettiriyor. Bunu daha iyi nasıl ifade edebilirim bilmiyorum, agresif ve inatçı bir şekilde burada. Dikkatini vermen için bir emir.

Yüzündeki tüm mizah izleri siliniyor. "Yazdığım e-posta."

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ben olmalıydım.

"Bir proje üzerinde işbirliği yapmamız gerektiğini bilmiyordum, yoksa göndermezdim. Rahatsız olursan çekilebilirim. Olive'e söyleyebiliriz-"

Zeytin. Neredeyse irkiliyordum.

Fark etti. "Sorun nedir?"

"Sadece onun adını söyledin."

Şaşkın bir bakış.

"İlk adı."

Başını eğiyor. "Dönemin geri kalanında ona Dr. Smith demeyi mi planlıyorsun?"

"Tabii ki." Ağzının köşesi eğlenmiş gibi kıvrılıyor. Ben: bir gösteri. "Ne?" Savunmaya geçerek soruyorum.

"Otorite figürlerini *gerçekten* , değil mi?"

Öfkeyle nefesim kesildi. Ve sonra ... sonra güldüm. "Ciddi misin?"

Omuzlarını silkiyor, tüm boyu ve kütlesiyle arkasındaki duvara yaslanıyor, bir baldırı diğerinin üzerinde rahatça çapraz duruyor. Omuzlarının şekli, ellerinin ceplerinde oluşu rahatlığın resmidir. *Neredeyse* kambur duruyor.

Koridorun benim tarafımda, arkama yaslanıyorum. Onun duruşunu yansıtıyorum. Bu baş başa kaldığımız üçüncü sefer ve sanırım onu Sadece Biraz Korkutucu olarak mezun edeceğim. Genelde daha uzun sürer. "Yani," diye eşit bir şekilde soruyorum, "bunu sadece ... yapıyor muyuz?"

"Ne yapıyorsun?"

"Her buluşmamızda birbirimizin cinsel tercihleri hakkında çok fazla şey bildiğimizi açıkça kabul etmek mi?"

"Tabii seni rahatsız etmiyorsa. Sapkınlıklarından haberim yokmuş gibi davranmamı ister misin?"

"Sen de en az kadar sapıksın." "Oh, hayır."

Kaşım kalktı.

"Çok daha fazla," diye ekliyor. "Bunu garanti ederim."

Gülüyorum. Ellerimi spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, tıpkı onun gibi. Bakışlarımız birbirini yakalıyor, ağır, bağlı. "Biliyor musun, haklısın. Hadi bunu kabullenelim."

"Yapalım."

"İçimizden biri .. kırbaçlanıyor mu?"

"Diğeri, insanlara 'Doktor' demek."

"Sadece iki sıradan ucube."

"Burada görecek bir şey yok."

Karşılıklı küçük bir gülümseme. Özel. "Belki de Pen haklıydı," diye .

"Ve biz birbirimiz için yaratılmışız?"

Başımı sallıyorum. Bu bir şakaydı ama gözleri karardı.

"Deneyene kadar bilemeyiz," diyor sessizce, alçak sesle ve karnımın içindeki o sıcaklık yeniden alevleniyor, omurgama doğru süzülüyor, yanağımı pembeleştiriyor.

Ben olmalıydım.

Başımı eğiyorum, aniden kendi yıpranmış ayakkabı bağcıklarımın büyüsüne kapılıyorum. "Ne zamandır araştırma yapıyorsun?"

"Birkaç yıldır Olive-Dr. Smith ile çalışıyorum." "Gerçekten mi?

Bölümünüz nedir?"

"İnsan biyolojisi."

"Premed?"

Başını sallıyor. Ben iş ya da muhasebe diye tahmin ederdim. Yüzücülerin çoğu bu alana yöneliyor. İlginç bir Venn şeması.

"Ben de," diye gönüllü oluyorum. Sonra pişman oldum -

umursaması mı gerekiyordu? "Anlamıştım."

Nasıl yani? Geçen gece Avery'de MCAT hazırlık metnimin üzerine salyalarımı akıttığımı mı gördü? Horlama da karışmış olabilir.

"Sakin ol," diyor aklımdan geçenleri okuyarak. "Geçen yıl benim fizik dersimi almıştın. Orgo da öyle. Sürekli aynı derslere giriyorduk."

"Emin misin?"

Sadece gülümsüyor, sanki hatırlayamayışımdan etkilenmiş gibi.

"Ben hiç ... ... Seni fark etmedim."

"Biliyorum." Küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha. Yüz ifadesi yumuşuyor. "Sen de bunu yaşıyordun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Mücadele ediyordun."

"Hayır, değildim." Ben mükemmel bir öğrenciyim. Ya da eskiden öyleydim. "İki dersten de A aldım-"

"Notlardan bahsetmiyorum, Scarlett."

Kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum. "Ben iyiydim." Kelimeler refleks olarak ağzımdan dökülüyor, geçen yıl kaç kez kendimi banyo kabinlerine kilitleyip sadece *nefes* almaya ihtiyaç duyduğumu itiraf etmeye dayanamayan yanımdan. Ama Lukas bana anlayışa benzer bir şeyle bakıyor. Sanki o da bunları yaşamış ve anlamış gibi.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Birlikte çalışmak sana garip gelir mi? Pen ile arkadaşım. Ve senin ..."

"Cinsel sapkınlık mı?"

Kelimeler kulağa çok hoş geliyor, içinden gürleyerek çıkıyor. "Hmm. Bu."

"Hayır." Düşünmesine gerek kalmadan başını sallar. Hiç tereddüt etmeden. "Bu arada, o harika biri."

"Kalem?"

Gülümsemesi ağzının kenarından çekiliyor. "O da öyle. Ama ben Olive'i kastetmiştim. Yaptığı işte en iyisidir. Tıp fakültesine başvurduğumda bana epey yardımcı oldu."

Son sınıf öğrencisi. Başvuru sürecine bu yılın başlarında başlamış olmalı. -Yüzmenin, yarışmaların, derslerin, araştırma projesinin ve kız arkadaşının üstüne. Serbest stil tanrısı Lukas Blomqvist olmanın yanı sıra, bir tür yarı-tanrı. Ne kadar sinir bozucu.

"Tüm bunları yapacak *ve* antrenman yapacak zamanı nereden buluyorsun?" Yarı sesli düşünüyorum.

"Nerede *yapıyorsun*?"

Öfkelendim. "Ben olimpiyat madalyası sahibi değilim."

"Madalyaların kişinin ne kadar sıkı antrenman yaptığıyla pek ilgisi yoktur."

Öyle mi? Sanki yapmalılarmış gibi geliyor. Sanki herhangi bir şeyi güvence altına alamamam sadece ahlaki bir başarısızlığımdan kaynaklanıyor olabilirmiş gibi. Yeterince yapmadım, bu yüzden yetersiz kaldım.

Ama o bana bu kadar odaklanmışken, bakışları *her şeyi* görüyormuş gibi yüzümde gezinirken bu konu üzerinde düşünmek zor. Günün son ışığında.

birbirimizi inceliyoruz, gözlerimizi kırpmadan, kendi köşelerimize çekilmişiz. Bir kadın aramızda yürüyor, "Affedersiniz" diye mırıldanıyor. Gözlerimiz onu takip etmiyor.

"Değil," diyorum sonunda.

Lukas yutkunur. Biraz doğruldu. "Ne?"

"Rahatsız edici. Benim için. Projeyi birlikte yapmak. Eğer senin için çok garip değilse?"

Bir vuruş. Duvardan itiyor ve ben de aynısını yapmak için acele ediyorum. "," diyor. "Akşam yemeği yiyelim. Şimdiye kadar öğrendiklerimle sana yetişirim."

"zorunda değilsin. Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır."

"Aslında." Elinin hayaletini kürek kemiklerimin arasında hissediyorum. Başparmağının yumuşak fırçası omurgamın tepesinde. Çok az var ama beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. Bana tam olarak nereye gitmem gerektiğini fısıldıyor. "Yapacak daha iyi bir *şeyim* yok."

BÖLÜM 14

STANFORD'UN ATLETİZME AYRILMIŞ BİR YEMEK SALONU VAR, AMA neredeyse hiç önemi yok. Akşam yemeği telaşının tam ortasındayız, bu da kalabalık ve yüksek ses anlamına geliyor. Birçoğundan bir kafa ve biraz daha uzun olan Lukas boş bir masa buldu, ona tutunmamı söyledi ve bizi yönlendirdi tabaklarımız ve içeceklerimiz onun tepsisindeydi.

Parmaklarıma bakıyorum, kapüşonunun kenarındaki kumaşı nasıl da can havliyle sıkıyorlar. Sanki arkadaşmışız gibi. Sanki onun etrafında yörüngeye girmeye hakkım varmış gibi. Kısa bir süreliğine bağlantımı koparıyorum ve kendimi eski kulübümdeki yüzme antrenörlerine bu anı anlatırken hayal ediyorum. *Sonra Lukas Blomqvist pilavlı kızartma sipariş etti, ona fazladan veren kadına teşekkür etti ve kalabalık onun için göç sırasında Kızıldeniz'in suları gibi ayrıldığında-*

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, karşısına oturuyorum ve tabağımı alıyorum. Doymak bilmez bir yiyiciyimdir - başka türlüsü antrenman rejimim altında sürdürülebilir değil - ama kendimi tabağındaki dağ gibi yiyeceğe göz kırparken ve sonra bakışlarımı kaçırırken buluyorum. Eminim gazeteciler ona sürekli diyetini soruyordur. İnsanların onun hız makinesi gibi vücudunu nasıl geliştirdiğini ve koruduğunu merak etmesi can sıkıcı olmalı. En iyi ihtimalle müdahaleci, en kötü ihtimalle de nesneleştirici.

"İyi görünmüyorsun," diye dikkat .

Birkaç penne mızraklamak için kendimi zorladım. "Hücre hattı hakkında ne diyordun?"

Yirmi dakika boyunca proje hakkında konuşuyoruz. Bu konuda çok tutkulu ve bunun onun için bir aşk emeği olduğu açık - ancak sıkışıp kaldığı ve algoritma oluşturmanın onun uzmanlık alanı olmadığı da bir o kadar açık.

"Çünkü tekrarlayan bir ağ kullanıyorsunuz," diyorum ona.

"Sıralı bir unsur var-"

"Ama bu uzamsal bir veri."

Arkasına yaslanıp parmaklarını masaya vuruyor. "Peki sen ne yapardın?"

"Evrişimli sinir ağı, kesinlikle. Milyonlarca kez daha iyi olacak." "Bir milyon."

"*Ben-çok* daha iyiyim. Bu ileri beslemeli. Ve filtre ve havuzlama katmanları ..." Örgü kaşları bana anlamadığını söylüyor. "Bekle biraz." Yazacak bir şey bulmak için çantamı karıştırıyorum, sonra etrafta bir broşür ya da kâğıt parçası arıyorum. Hiçbirini bulamadım. Elimin tersini kullanmayı düşünüyorum.

Lukas'ınki ise çok daha büyük.

"İşte." Masanın öbür ucuna uzanıp bileğini tutuyorum. "Senin girdilerin var, değil mi?" Başparmağının altını çizmeye başlıyorum ve modelin geri kalanıyla devam ediyorum. "İlk katmana, uzamsal özellikleri toplayan konvolüsyonel katmana geçiyorsunuz. Sonra havuzlama. Sonra bir tane daha var-"

Gürleyen sesler, sandalyelerin gıcırtısı ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Kafamı kaldırdığımda masamıza üç kişi katılmıştı ve Kyle Jessup yanımda oturuyordu.

"Luk, seni geyik boku parçası." Lukas'ın tepsisinden üzümlerimden birini çaldı. "Sen kendi *işin* için gittin. Koç Urso ve şerit ayırıcı destanıyla uğraşmak zorunda kaldım."

"Bana pürüzsüz ayırıcıların işe yarayacağını söyledi."

"*Sana* söyledi. Sen ortadan kaybolduktan sonra, sözünden döndü."

Lukas burun kemiğine masaj yapıyor. "Onunla yarın konuşacağım." "Hazır başlamışken dokunmatik yüzey meselesinden de bahset..." Sözünü keser ve

Lukas'ın yanında oturan yüzücüye dönüyor, Hunter bilmem ne. O kadar yüksek sesle öksürüyor ki, etrafımızdaki insanlar bize bakıyor. "Neyin var senin, H?"

"O kova seti sırasında bir galon su içtim. Karnım *ve hayalarım* ağrıyordu."

Lukas onun sırtını kuvvetle sıvazlıyor. "Seçkin bir atlet." Gözlerinde bir suç ortaklığı , sanki şakalarını paylaştığı bir arkadaşıymışım gibi. Bunun diğerlerinin beni fark etmesini sağlayan talihsiz bir yan etkisi var.

Dikkatin yer değiştirmesi fiziksel, somut bir şeydir. "Burada kim var?" Kyle soruyor. "Pen olduğunu sanıyordum."

Akıl almaz bir şey değil. O ve ben benzer yapılara sahibiz; bizim gibi platform dalgıçları daha uzun ve zayıf olma eğilimindedir. İkimizin de saçları uzun. Hepsi bu kadar.

Geçiştirmek için suyumu yudumluyorum. Kenarından, "Sürpriz." diyorum.

"Küçük Scarlett Vandermeer. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Kendimi gülümsetiyorum. Kyle gürültücüdür ama hiçbir zaman kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştır. "Merhaba."

", Vandy? Gamzelerini özledim."

Sertleşme. "Ve ben bunu özledim..." Orta Batı'ya özgü sağlıklı yüzünde kayda değer bir şey arıyorum. "Burun mu?"

Hunter kahkahalara boğuldu. "Siktiğimin *burnu*." Beni alkışlıyor ve neredeyse sandalyesinden yuvarlanıyor, sanki ben sürekli veren bir soytarıymışım gibi.

Tanrım, çok gürültülüler. Sarsılmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Burnumun güzel olduğunu kastetti, seni moron." Kyle da güler ama Hunter'ı masanın altından tekmeler.

"Dostum, belki de bu yüzden suda bu kadar yavaşsın. Burnun *sürükleniyor*." "Ben *senden* daha hızlıyım."

"Bu sabah değildin." "*Yaralandım*-"

"Hey." Lukas ağız dalaşını kesiyor. "Siz zavallılar gidip başka yerde yiyebilir misiniz?" Bir rica gibi ifade edilmiş ama *sormuyor*.

Kyle, "Neden?" diye mırıldanırken bile ayağa kalkmaya başladılar. "Scarlett ve benim konuşmamız gereken şeyler var."

"Ve biz burada olamayacak mıyız?" "Hayır."

Kyle suratını asar. "Bu gerçekten duygularımı incitiyor, kardeşim." "Sonra daha iyi öpeceğim, *kardeşim*."

"Sabırsızlanıyorum, b-"

"Ne hakkında konuşacaksınız?" diye soruyor bir kadın sesi. Kafamı kaldırıyorum ve Rachel, sanırım. Üçüncü yüzücü. Kyle'ın diğer tarafında oturuyordu, bu yüzden onu fark etmemiştim. Onu işe alım gezimden hayal meyal hatırlıyorum. Sırtüstü. Uzun mesafe. Eskiden uzun, sarı saçları vardı, şimdi pixie tarzı kesilmiş.

Sanırım Pen ile arkadaş. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Biyoloji," diye yanıtlıyor Lukas.

"Birlikte bir proje mı yapıyorsunuz?" "Ya da başka bir şey."

"Huh." Gözleri adamın elinin arkasına kaydı. Çizdiğim modele. "Peki Pen nerede?"

Ses tonu ... tam olarak imalı değil, ama yanaklarımı yakıyor ve yudumun ortasında durup kendimi açıklamak için ağzımı açıyorum. Ama daha ağzımdan çıkmadan

(*Göründüğü gibi değil ve öyle olsa bile ayrıldılar ve bu Pen'in fikriydi ve ayrıca doğmayı ben istemedim sadece beni yalnız bırakın tamam mı*), Lukas omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok."

Rachel bastırmak istiyor ama Kyle bir kolunu Rachel'ın omuzlarına atıyor. "Haydi, biz dağıldık. Evde görüşürüz, Sweedy." Onu uzaklaştırıyor. Hunter sessizce burnunu işaret ediyor, bana aşırı hevesli bir başparmak işareti yapıyor, Lukas'a bir öpücük konduruyor ve peşlerinden gidiyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Çatalımı kavradım. "Yani sen ve Kyle birlikte mi yaşıyorsunuz?" Yemeğimi yerken soruyorum. Lukas cevap vermeyince başımı kaldırıp bakıyorum.

Arkasına yaslanmış, tabağını unutmuş, beni inceliyor. Bakışlarının sessiz ağırlığı tanıdık. Ağzında beliren kıvrım da öyle: bir şeyi gözlemliyor; sonuçlara varıyor. Karnım gergin ve sıcak hissediyorum. "Sadece bende olduğunu sanıyordum," diyor. "Ama genel olarak erkekler böyleymiş, değil mi?"

"Ne?"

"Seni sinirlendiriyoruz."

Çatalım tabağıma şangırdayarak çarpıyor ve arka plandaki konuşmalar tarafından yutuluyor. "Nasıl yaptın? . . ?"

"Daha önce, koridorda, Zach ile arana engeller koymaya devam ettin. -Çoğunlukla ben. Sonra senin yüzün, Kyle ve Hunter'la birlikte. Yeterince dikkat edilirse tahmin etmek zor değil."

Kalbim boğazımda atıyor. *Peki ya sen? Önemsiyor musun?* Bu adil bir soru. Onunla çok az etkileşimimiz oldu, hepsi de mücbir sebeplerin ürünü - arızalı kapılar, akademik tesadüfler, Penelope Ross. *Burada ne işimiz var?* Birbirimize sormamız gereken bir şey gibi görünüyor. Bunun yerine, dehşet içinde, "Büyürken babamla bazı sorunlarım oldu. *O kadar* da kötü değildi ama ..." Derin bir nefes alıyorum. Kafamın içinde *"Dur"* diye bağıran sesi susturuyorum. *Boşaltma. Lukas'a. Blomqvist'e*. "Sadece yüksek seslerden hoşlanmıyorum. Ve çok kalabalık yerleri. Ve . . ." Kadınların gürültülü olamayacağından değil, ama erkekler derin sesleri, ani hareketleri ve gürültülü tavırlarıyla çok öngörülemez hissediyor. Üstüne üstlük erkek sporcular çok fazla yer kaplamaya meyilliler. Haksızlık ettiğimi biliyorum ama sorunlarım rasyonel değil. Lisedeki terapistim *travma tepkisi* ve *TSSB* gibi kelimeler kullanıp duruyordu, bu kelimeler bana çok *büyük* geliyordu, sanki onlara hakkım yokmuş gibi. Bu kelimeler savaş muhabirlerine ve acil servis doktorlarına ait, onlara patronluk taslayan ve asla böyle bir şey yaşamayacaklarını söyleyen boktan babaları olan kızlara değil. bir şey ifade etmez.

Terapist, *sonuçta iyi olup olmadığınızın ölçüsünün şu olduğunu* söyledi: *Durumunuz tatmin edici bir hayat yaşamanızı engelliyor mu?* Ve ben bunun cevabını biliyorum.

"İyi çalışıyorum," diyorum, çenemi yukarı kaldırıp meydan okuyorum. Buna gerek yok. "Bundan şüphem yok."

"Tamam. Güzel."

Hızlı ama titiz bir şekilde yemeye devam ediyor ama gözleri benden ayrılmıyor. "Biliyorum öyle görünüyor..." Başlıyorum. Oraya gitmek istiyor muyum?

"Ne gibi görünüyor?"

"Benim ilgilendiğim şeylere ilgi duyan birinin bu kadar korkak olmaması gerekir." Josh'un kafası hiç karışmamıştı. *Günlük hayatta otoriter, agresif erkeklerle sorunların var ama otoriter, agresif seks mi yapmak istiyorsun?* Beni hiç *yargılamadı* ama anlamadı da.

Lukas çiğnemeyi bitirir, peçeteyle ağzını siler. "Aslında hala neyle ilgilendiğini bilmiyorum," diye belirtiyor.

Karnım şişiyor.

"*Doktor* fetişin dışında ." Gülümsememi saklamak için arkamı dönüyorum.

"Ne olursa olsun, hayır. Günlük şiddeti *sizin-bizim-içinde* bulunduğumuz türden şeylerle birleştirmenin mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Aslında, bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu hiç sanmıyorum." Bakışları sabittir. "Senin ve benim istediğimiz şey, tamamen güvenle ilgili. Bunun bir parçası olmaya karar veriyoruz. Başına gelenlerin senin karar vermenle pek ilgisi yokmuş gibi görünüyor, değil mi?"

Doğru. O yoğun sıcaklık tekrar alevleniyor, bu sefer göğsümün çukurunda. *Anlamışsın. Anladığın için teşekkürler*. Ve: "Rahatsız olmayayım diye arkadaşlarından gitmelerini istediğin için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. Yaptığı şey tam olarak bu değilmiş gibi davranmıyor. "Barbeküde Bayan Sima'yı başımdan savdığın ve böylece annem hakkında konuşmak zorunda için teşekkür ederim."

Her şeyin güvenle ilgili olduğunu söyledi. Bunu neden yapmak istemediğini sorarak onun güvenine ihanet etmeyeceğim. "İlk çıkış sapması benden, ama sonraki sana mal olacak."

Eğlenerek nefes verdiğini duyuyorum ve yemeğin geri kalanında rahat bir sessizliğin etrafımızı sarmasına izin veriyorum.

BÖLÜM 15

TŞAPKA HAFTASI, TARİFE REHBERLERİNİ TAKİP EDEREK

Cesur atalarım (yani, tıp fakültesine hikayeyi anlatmak için yaşayan insanlar), kişisel kitabımın ilk taslağını yazmayı bitirdim.

Açıklama.

Ve hemen sağ tıklayıp çöp kutusuna atıyorum. Ayrıca kendimi cehennemin kapısına kadar kızartmayı da düşünüyorum. Maryam'a göre, *o kadar* kötü.

"'İstanköylü Hipokrat gibi kahramanlarımın izinden gitmeyi arzuluyorum . . en sevdiğim bakterinin *Bordetella parapertussis* olduğunu bu şekilde fark ettim . . ve ekranda ölmekte olan Kraliçe Amidala'ya bakarken, onun gibi insanların Güç'e duyarlı ikizlerinin geliştiğini görmek için hayatta kalmalarına yardımcı olmak için doktor olmaya karar verdim . . . '" Maryam'ın gözleri şişkin. "*Kimsin* sen?"

Bir yastık alıp ona uzattım. "Lütfen bunu önümüzdeki altmış ila doksan saniye boyunca solunum yollarımda tutar mısın?"

"Cidden, bu kelime çorbası da ne? Ortaokul terk birini kaçırıp silah zoruyla mı yazdırdınız? Yapay zeka mı üretti? Soru neydi? 'Kasık kokusu bir kompozisyon olsaydı ne olurdu?'"

İnliyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum. "Kelimelerle aramın bu kadar kötü olduğuna inanmak bu kadar zor mu?"

"Okuma yazma bilmeyen bir peygamber devesi de olsan, cevabım yine de yankılanan bir *evet* olurdu." Alay ediyor. "Bunların hiçbiri doğru değil zaten. Sadece dürüst ol. 'Merhaba, benim adım Vandy McVandermeer ve ben dokuz yaşında kas-iskelet sisteminin işleyişini ezberlemiş ama hala tuvalet kağıdı rulolarını zamanında değiştiremeyen nevrotik, mükemmeliyetçi, aşırı başarılı bir atlet öğrenciyim. Hobilerim arasında öğrenci transkriptlerimdeki As'e bakmak da var. Doktor olmak istiyorum çünkü üvey annemi seviyorum.

Çünkü ben bir kontrol manyağıyım ve bu iş, yaşam ve ölüme hükmetmeye en çok yaklaşabileceğim iş. Nükleer şifreleri elinde tutmak dışında. *Bu* pozisyon için açık var mı acaba?'"

Bunu *yapabilirim*. Dürüst *olabilirim*. Ama bu yola girersem, şu anda Almanca'da düşük C aldığımı, ne kadar *az başarılı olduğumu*, *hiçbir şey* üzerinde kontrol sahibi olamadığımı kabul etmem gerekir.

Cumartesi günü antrenmana giderken dil kabızlığımdan yakınıyorum. Yardım için kullanabileceğim öğrenci hizmetleri var, ancak bunlar ince ayar ve kelime ustalığı için, ihtiyacım olan nükleer makyaj için değil. Barb'a sormalıyım ama o tıp fakültesine neredeyse otuz yıl önce girdi. Belki Lukas denemesini benimle paylaşmak ister? Numarası bende var. Ve e-postası, tabii ki.

Ben olmalıydım.

Hayır. Olmasam

daha iyi.

Avery benim lisemin tamamından daha büyük - bir dalış kuyusu, üç havuz, bir milyon uydu yapı - ve bugün tıklım tıklım dolu. Kalabalığa kızgın kızgın bakan Koç Sima'yı görene kadar tezahüratları ve müziği takip ederek yarışma havuzuna gidiyorum.

" oluyor?" Ben soruyorum. "Havuz

Savaşları."

"Ah, doğru ya. Bunun bir şey olduğunu hep unutuyorum."

"Olması gerektiği gibi. Bu çok gereksiz." Koç'un yüzme takımına olan kızgınlığı dillere destandır ve bunun en büyük nedeni dalışa kıyasla daha fazla kaynağa sahip olmalarıdır. Yine de haklı *olduğu* bir nokta var: okul içi yarışmalar zaman kaybı.

"Neredeyse bitti mi?"

"Bu lanet bir pentatlon."

Sanırım bu, tüm yüzücülerin her kulaç için yüz yarda ve bireysel karışık yarıştığı anlamına geliyor. Emin değilim ama. Ayrıca: umurumda değil. "Ne zaman bitiyor?"

"Görünüşe göre gün boyu süren bir

istila." Omzunu okşadım. "İşte,

işte."

"Dalış takımının geri kalanı orada." Tribünlerin altını işaret ediyor. "Karışık yarışı izlemek istediler. Ve görünüşe *göre antrenmana zamanında başlamamızı talep etmek* benim için çok zorba bir hareket olacak." Sanki benden başka herkes onu duyabilecekmiş gibi sesini yükseltiyor. "Biter bitmez karaya , ki bu da *yeterince yakın* olamaz." Ona son bir kez daha

ve diğerlerine doğru yöneldi. "Eğer herhangi biriniz geç kalırsa, hepinizi tur attırırım!" diye arkamdan bağırıyor; sık sık yaptığı ve yüzde sıfır sonuç aldığı bir tehdit.

Pen beni gördüğüne çok sevindi, Barb ya da Pipsqueak dışında kimseden görmeye alışık olmadığım bir şekilde. Yanındaki yüzücüden bana yer açmak için yana kaymasını istiyor, sonra da kolunu benimkine doluyor. Dün akşam yemeği yedik, sadece ben ve o. Dalıştan ya da Lukas Blomqvist'ten bahsetmeden saatlerce konuştuk. Özel bir şey değildi ama Stanford'daki en iyi beş anım arasına girecek.

Kimi kandırıyorum ki? İlk üç.

Pen, "Sanırım seni ilk kez bir yüzme yarışında görüyorum," diyor.

"Sanırım lise yıllarımdan bu yana ilk kez bir yarışmaya katılıyorum ve beni eve sırt üstü yüzen çocuklardan birinin annesi bıraktı."

Gülüyor. "Kendini savunmak için söylüyorum, her zaman çok fazla ders alıyorsun ve

-" Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi durdu. "Luk'la olan projeni duydum! Tıp fakültesine başvurduğunda CV'nde çok güzel görünecek!"

"Umarım öyledir." Kafamın içinde bir çift güvensiz göz beliriyor. "Rachel sana söyledi mi?"

"Rachel mı? Hangi Rachel, Hale mi Adrian mı?" Kaşları çatıldı. "Her iki şekilde de, Luk söyledi. Neden soruyorsun?"

Sebebi yok, neredeyse diyecektim. Ama bu Pen, ve ... Bilmiyorum. Ona güveniyorum. İçimden bir his. "Geçen gece Lukas'la yemekhanede birlikteydik ve bana yanlış bir şey yapıyormuşum gibi baktı."

"Ne şekilde yanlış-oh." Pen'in gözleri büyür. Sonra da güler. "Hayır, Rachel sadece soğuk biri. Birinci sınıfta bana yüzücülerin partilerini basıyormuşum ya da sadece *varlığımla* Luk'un dikkatini dağıtıyormuşum gibi davranırdı." Omzunu benimkine çarpıyor. "Ayrıca, o bekâr. Ve ikinizi ayarlamak için sarhoş olup Tinder algoritması taklidi yapan *bendim*, hatırladın mı?"

"Hmmm." Gözlerimi kısıyorum. "Hayır. Unutmuşum. Kesinlikle aklıma kazınmamış."

Gülüyor. "Rachel için endişelenme. Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Farkında olmadığım bir gerginlik yumağı çözülüyor. " mi olacak?" Victoria'nın medya gününde sorduğu soruları hatırlıyorum. "Lukas'la ayrıldığınızı insanlara söylemeyi düşünüyor musunuz?"

İç çekiyor. "Şimdilik bunu bilen tek kişi sensin. Hâlâ çift olmamanın lojistiğini çözmeye çalışıyoruz, anlıyor musun? İnsanlar bizim hakkımızda garip bir şekilde idealize edilmiş bir görüşe sahip ve bunu çok büyüteceklerini biliyorum. Atletizm köyünde dedikodunun ne kadar istilacı olduğunu bilirsin." Gözlerini deviriyor. "Ayrıca, sosyal çevrelerimiz örtüşüyor. İşleri tuhaflaştırmak istemeyiz, özellikle de o ve ben hala en iyi arkadaş olduğumuz ve her zaman birlikte olduğumuz için. Ve yalan söylemeyeceğim ... Luk'un kız arkadaşı olarak görülmek güzel. Birinci sınıfta, insanlar bunu bilmeden önce, pek çok erkek bana asılır ve onları reddettiğimde agresifleşirdi. Luk'un varlığı anında itici bir güç gibi."

Biri Pen gibi göründüğünde ve bu kadar çok sevildiğinde bunun bir sorun olacağını anlıyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "bu çok İsveçli." "Neymiş o?"

"Sadece, özel. İfşa etmeme konusunda oldukça katı. Bir ESPN gazetecisinin ona kız arkadaşı olup olmadığını sorması gibi."

"Ne dedi?"

"Sakince sordu: *Spor gazetecisi olduğunuza göre bana* soracağınız *başka spor sorusu var mı?*" Taklidi, hafif aksanına kadar tam yerinde. Onun içini dışını biliyor, hatta biraz daha fazlasını. "On altı yaşındaydı ve bu ona özel hayatı hakkında sorulan son soruydu. Çok *garip*."

Çok da çekici. Lukas'ın bizim yaşımızda olduğunu biliyorum ama kendinden şüphe etme aşamasını atlamış gibi görünüyor. Kararlı. Güçlü iradeli. Neyi, nerede ve ne zaman olmak istediğini biliyor. Eminim tıp fakültesi kompozisyonunu yirmi dakikada yazmıştır. "O iyi bir adam," diye ekliyor, daha ciddi, gözleri havuza doğru. "Mesafeli göründüğünü ve nadiren cazibesini konuşturduğunu biliyorum ama o harika biri." *Mesafeli* olmanın onun hakkındaki izlenimlerimle uyuştuğundan emin değilim, ama ben bunu belirtemeden Pen ekliyor, "En seksi, ahlaksız halini yaşamayı hak ediyor, dungeony life."

Sporcular başlangıç bloklarına doğru yürüyor ve etrafımızdaki insanlar alkışlamaya başlıyor. "En iyi seksi, deşilmemiş, yer üstü hayatınızı yaşıyor musunuz?" diye soruyorum.

Bana döndü. Yaklaşıyor. "Bir adam var-"

Delici bir ıslık. Pen ayağa fırlıyor. Çığlıkları "Yürü, Luk! Hadi, *hadi*, *hadi*!" çığlıkları kalabalığın tezahüratları arasında kayboluyor. Ani gürültü beni ürkütüyor ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum.

Lukas kazandı ama Kyle'ı çok farkla yenemedi. Suyu tokatlamıyor, kulvar ayırıcısının üzerinde dans etmiyor ya da kulüp gençliğimde tanık olmak zorunda kaldığım ve beni yüzücülerden sonsuza dek uzaklaştıran iğrenç şeylerden herhangi birini yapmıyor. Kyle'ın (şakacı?) onu boğma girişiminden kaçıyor ve havuzdan kayarak çıkıyor. Pen kuru alan antrenmanına gitmek için elimi tuttu ve-

Hayır. Havuz güvertesine dönüyoruz. "İşte ." Pen elini sallıyor. "Luk!"

Lukas başka bir yüzücüyle konuşuyor ama biz ona ulaşana kadar tek koluyla sarılmış oluyor. Pen ona gülümsüyor. "Tebrikler!"

Başını sallıyor. Kazandığı için mutlu mu, bilemiyorum.

"Yaptığın işte sürekli en iyi olmayı bırakabilir misin?" Pen ona sarılmak için kollarını kaldırarak alay ediyor.

"Damlatıyorum."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Eğilmiyor, bu yüzden ona uzanmak Pen'e kalıyor. Bakışlarım refleks olarak başka yöne kayıyor, yanaklarım ısınıyor. Bu çift olmayan kişiyi yine rahatsız ediyorum. Burada olmamalıydım. *Antrenman için git. Pen hemen arkanda olacak*. Ama beni buraya o getirdi. Ve o benim arkadaşım. Lukas'la bir proje yapıyorum ve *sürekli garip davranmana* gerek yok*, Scarlett*.

Birkaç saniye bekledikten sonra onlara tekrar bakıyorum, belli ki sarılmalarının süresini hafife almışım. Pen'in kolları Lukas'ın boynuna dolanmış ama o karşılık vermiyor. Onun yerine, omzunun üzerinden bana baktığını görüyorum.

Yüzünde hiç gülümseme yok. Gözleri karanlık, ciddi ve ağır ve ben-

"Seni lanet olası *makine*." Erkeklerin baş antrenörü Lukas'ın omzuna ağır bir tokat atıyor. Pen ondan ayrılıyor ve ben rahatlayarak nefes veriyorum. "Splitleri gördün mü? Bunun *uygun olmadığına* inanamıyorum. Pen, onu ne ile besliyorsan, ondan daha fazla yap."

"Kendi kendini besliyor, Koç Urso."

"Ben de evcimenim," diye mırıldanıyor Lukas.

Koç iPad'ini çıkarıp Lukas'ın vuruşunun her mikro yönünü eleştirmeye başladığında, sohbeti bölmek istemediğim için bir adım geri çekiliyorum ve bir kez olsun karşılığında çalışılmadan Lukas'ı inceleme fırsatını değerlendiriyorum.

Yüzme ve dalgıçlık sadece kolaylık açısından kardeş sporlardır. Her ikisi de havuz, soyunma odaları ve polyester metreler gerektirir, ancak benzerlikler burada sona erer ve bunu anlamak için tek gereken sporculara iyi bakmaktır.

Dalış, denge ve güçlü hareket patlamalarının kontrolünü gerektirir. Yüzme ise hızı artırmak için suda sürüklenmeyi azaltmakla ilgilidir. Hepimiz kaslıyız, ancak sporların farklı talepleri var ve yüzücülerin vücutları dalgıçların olmadığı bir şekilde kesilme eğilimindedir. Ve Lukas . . . şey. Lukas dünyanın en hızlı yüzücülerinden biri. Öyle görünüyor.

Mantıklı bir şekilde, ev hakkında yazılacak bir şey olmadığını biliyorum. Seksin ne olduğunu tam olarak anlamadan önce havuzlarda, dalgalanan kaslar ve yaylanan trapezilerle çevrili olarak büyüdüm. Birisi *"Şu adamın Speedo'lu kıçı MOMA'ya ait*" derdi ve ben de etkilenmeden başımı sallardım, çekiciliği isterdim ama midemde hissetmezdim.

Ama Lukas'ta sanırım onu görüyorum. Soyulmuş şapkasının karıştırdığı saçlarını, gözlüklerini takarken bileğinin genişliğini, omzundaki, trisepsindeki, ön kolundaki dövmelerin oyununu. Sanırım bu bir orman. Gece gökyüzünde yıldızlar. Kar. Pazı tepesinin etrafında uçan bir şey. Tanıştığım diğer Olimpiyatçıların yüzde yüzünün aksine, iç içe geçmiş beş bağlantıdan iz yok. Baş antrenörün söylediği bir şeye başını sallıyor, düşünceli, bir avuç içi çenesinin eğimini ovuyor ve evet.

Gerçekten anlıyorum.

Ama belki de ona karşı hissettiğim bu yakınlıktır. Belki de Pen kafamı kırdı ve ben onun bu gücü ne için kullanabileceğini hayal ediyorum. Belki de nihayet yirmi bir yaşında ergenliğe ulaştım.

Ben olmalıydım.

"Sonuç olarak," diyor Koç Urso Pen'e, "bu çocuk yazın yaptığı en iyi karışık koşu derecesini neredeyse bir saniyeye indirdi - şimdiye kadar kaydettiği en hızlı ilerleme."

Pen vakit kaybetmeden sırıtıyor. Lukas'ın kolunu sıkar.

"Bu da ne?" Koç Urso, Lukas'ın elinin arkasını işaret ederek ona soruyor. Orta yaşlı, iri yarı bir adam, kalan azıcık saçını da yiğitçe koruyor. Çok seviliyor ve yetenekleri teşvik eden bir dahi olarak görülüyor. Ayrıca, Pen'e göre, kesinlikle akli dengesi yerinde değil.

Lukas'ın çarpışmaya hazırlanıyor gibi görünmesinin nedeni de bu olmalı. Bir ikinci sınıf öğrencisinin kendisine fırlattığı havluyu yakalıyor ve başıyla teşekkür ediyor. "O benim elim, Koç. Görülecek bir şey yok."

"Hayır, ne yazdınız?"

"Hatırlayamıyorum."

Bu benim çizdiğim model değil, değil mi? Hayır. Olamaz.

Günler önceydi. "Evlat, hatırlamaya çalış," diye ısrar ediyor

Koç Urso. "İşte bu."

"Ne?" Lukas şaşkın bir şekilde göbeğini kuruluyor. *Çocuk*, diye düşünüyorum, şaşkın, karnından aşağı inen V kaslarını fark ediyor.

"Mükemmel koşullar. Yeniden yaratmak için.

Kazanmak için." "Ah. Tabii ki."

"Geçen sezonki şanslı rutini hatırlıyor musun?"

"Bütün bir yıl boyunca ayak parmağıma Disney prenseslerinin yara bandını mı yapıştırayım yani?"

"NCAA ve dünya şampiyonasını böyle kazandın."

"Antrenmanla alakası yok."

"Bana sataşıyor musun, Blomqvist? Anlayamayacağımı biliyorsun. Her iki durumda da, hazırız. Şanslı rutinimizi aldık. Buradaki işimiz bitti. *Ad majora*, evlat." Koç onu selamlayıp uzaklaşıyor, sonra da dönüp onu parmaklıyor. "El. Fotoğrafını çektiğinizden emin olun."

Lukas başını sallar ve havluyla yüzünü kurular.

Pen, "Her buluşmada elinizde koca bir resim olmasını sağlayacak," diyor.

"Evet."

"Bu da ne böyle? Kutulara ve karalamalara mı

benziyor?" "Hemen hemen."

Oh, kahretsin.

"O konuda iyi şanslar." Parmak uçlarında, dengesini sağlamak için elini karnına koymuş, çenesine bir öpücük konduruyor. Lukas'ın bunu kolaylaştırmak için eğilmediğini fark ediyorum. "Gitmeliyiz, yoksa Koç Sima anjin olacak."

Lukas başını sallıyor. Gözlerini benimkilere dikti. "Hoşça kal, Scarlett."

Sifon çekiyorum. Nedenini bilmiyorum. "Evet. Güle güle. Ve . . . tebrikler."

Gülümsemesi zayıf, çarpık ve neredeyse samimi. Kısa ömürlü. Ama öğleden sonra boyunca, ayakkabımın tabanının altındaki yapışkan bant gibi bana yapışıyor ve ben bunu istemiyorum. Bunun için bir sebep yok. Pen'in konuşmalarına, ısınmaya, temel egzersizlerime konsantre olmaya çalışıyorum ama dikkatim dağılıyor. Kuru alan çalışması en sevmediğim şey ve köpük çukurunda takla atmak şaşırtıcı derecede hızlı eskiyor. Bir becerinin hava kısımlarına odaklanmanın kesinlikle faydaları var ama ne *pahasına* olursa olsun.

"Bir sıçrama tahtasından atlayıp bir çarpışma minderinin üzerine ayaklarımın üzerine inmek isteseydim jimnastikçi olurdum," diye mırıldanıyor Victoria, ben ters takla setimi bitirdiğimde, burnu tiksintiyle buruşmuş bir halde.

"En azından Koç gözcü ipini patlatmadı."

"Ya da bükme kemeri." Öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve sırası gelince giriyor. Sadece dört dalış standımız var, bu da bana zorunlu bir mola veriyor. Biraz su yudumluyorum. Telefonumu çıkardım. Kaydedilmemiş bir numaraya mesaj yazıyorum.

SCARLETT: Lütfen bana son iki gün içinde başka birinin elinize konvolüsyonel sinir ağı çizdiğini söyleyin.

Hemen cevap ver.

UNKNOWN: Bana hesaplamalı sürtük mü diyorsun? Nasıl

solmadı?

Birisi silinmez kalem kullanmış.

Kahretsin.

Görünüşe göre bu yıl sana ihtiyacım olacak.

Ve: siktir.

SCARLETT: Her toplantıdan önce elinize bir CNN çizmekten sorumlu olduğum mi?

Hayır.

Tanrıya şükür.

Bilinmeyen: Sadece uluslararası olanlar. Ve Pac 12. NCAA.

Tanrım.

SCARLETT: Hesaplama üstünlüğümün bu kadar sık hatırlatılmasını gerçekten istiyor musun?

Benden daha zeki kadınlara karşı bir ilgim var.

Kalbim hıçkırıyor.

SCARLETT: Şanslı rutininizin bir parçası olma sorumluluğuna hazır değilim. Kaybederseniz, İsveç Kralı bana kızar mı?

BİLİNMEYEN: Benim ülkem parlamenter bir demokrasidir.

Sen bir bilim adamısın. Gerçekten batıl inançlı değilsin, değil mi? Belki öyleyimdir.

İç çekiyorum.

Bir yandan bunun için seni utandırmak istiyorum. Diğer yandan, şimdiye kadarki en kötü dalışım, birinin kravat boyamı çalmasının ertesi günü oldu.

İtiraf etmeye hazırım ki, ilaçların etkinliğini destekleyen kanıtlar rekabetle ilgili ritüeller oldukça zayıf - ta ki bir çığlık beni ürkütene kadar.

Telefonumu bırakıp sese doğru koşuyorum. Benden en uzaktaki portatif tahtaya ulaştığımda kalbim mideme iniyor. Çünkü Victoria

yerde yatıyor. Gözleri yaşlarla doludur ve ayak bileği doğal olmayan bir açıyla bükülmüştür.

BÖLÜM 16

WŞAPKA ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN BOYUNCA DUMAN GİBİ YAKAMA YAPIŞACAK

Koç Sima, kollarında hıçkıra hıçkıra ağlayan Victoria'yı taşıyarak su merkezinin içinde gözden kaybolduktan hemen sonra Bella'nın söylediği bir şey.

Saçları için yeni bir klor tedavisi almıştı. Bu yıl saman gibi görünmeyeceği için çok heyecanlıydı.

Antrenmanlarım, yemeklerim, Almanca ödevlerim, Meryem'le çamaşır makinesi devirleri üzerine kavgam boyunca bunu düşünüyorum. Bella'nın teslim olmuş, umutsuz sesi. Bree'nin yanındaki antrenör sırasına oturuşu, yanağını kardeşinin omzuna koyuşu. Ben de oturdum, bacaklarıma sarıldım ve çenemi dizlerimin üstüne koydum, Havuz Savaşları'nın iğrenç tezahüratları ve öğleden sonra esintisi tüylerimi diken diken ederken boş dalış kuyusuna baktım.

"Peki şimdi nasıl?" Sam Çarşamba sabahı soruyor. Seansımızı içsel dalışlarla ilgisi olmayan bir şey hakkında konuşarak doldurduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Yine de aklımda olan bu.

"Bilmiyorum. Ailesi şehirde. Koç Sima'nın ağzını bıçak açmıyor. Ben ... o son sınıf öğrencisi."

Hepsi bu kadar. Bu dört kelimenin ardında söylenmemiş pek çok şey kaldı, bunların çoğu Sam'in gözünden kaçmış olmalı ama takımın üzerinde büyük bir yük oluşturuyor. Dün, antrenmanın kasvetinde. Bugün, çok sessiz soyunma odasında.

"Bunun onun için sezon sonu sakatlığı olabileceğinden endişe ediyor musunuz?"

"Umarım değildir." En iyi zamanlarında bile, Victoria asla başarılı olamadı. Mezun olduktan sonra neredeyse kesin olarak profesyonel olacak bir Pen değil. Tek yapabildiği gelecek sezonun daha iyi olacağı umuduna tutunmaktı. Ama gelecek sezon yoksa.

"Umarım değildir," diye tekrarlıyorum.

"O senin iyi bir arkadaşın mı?"

"Beni arkadaşı olarak görür mü bilmiyorum. Ondan çok hoşlanıyorum."

Sam buna bir iğne batırıyormuş gibi göz kırpıyor, daha sonrası için bir şeyi zihnine not ediyor. Açılacak daha çok şey var - ne kadar mükemmel. "Onun yaralanması sana nasıl hissettiriyor?"

"Bu sadece ... berbat."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama soruma cevap vermedin. Bu *sana* nasıl hissettiriyor?"

Terapinin Kelimelerini Kullan kısmını sevmiyorum. *olduğu* bir sorun. "Acı çekiyor olabileceği için üzgün. Başına geldiği için kızgın. İyileşmesi için endişeli."

"Peki ya korku?"

"Ne korkusu?"

"Ciddi şekilde yaralandınız. Şimdi aynı şey bir arkadaşınızın başına geldi. Bu korkularınızı doğruluyor mu?"

"Durumlarımız tamamen farklı. Victoria havuzda bile değildi."

"Ama bu, dalışın doğası gereği tehlikeli olduğunu sağlamlaştırmıyor mu?"

"Victoria'nın ayağı paspasa takıldı, aynı şey kaldırım taşında yürürken de olabilirdi."

"Dalıştan ve onun getirdiği tehlikelerden korkmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Bu sorular karşısında biraz sabırsızlanmaya başlıyorum. "Dalış risklerle birlikte gelir. Demek istediğim, bu riskleri benim ya da Victoria'nın sakatlanmasından çok önce biliyordum."

"Ancak, sakatlanmadan önce zihinsel bir engeliniz yoktu.
O zaman ile şimdi arasında bir şeyler değişmiş olmalı."

"Biliyorum, ama . . ." Ama mı? Ağzım birkaç saniye açık kalıyor ve sonra kapanıyor. Gözlerimi dikmiş Sam'e bakıyorum. Sanki dün doğmuş Grimm Kardeşler'in bayat ekmek kırıntılarıyla mezbahaya götürdüğü bir yetimmişim gibi pusuya düşürülmüşüm. "Sürekli yaralanma korkusuyla dalmıyorum," diyorum kararlı bir şekilde, bunun doğru olduğunu bilerek.

"Bundan şüphem yok, Scarlett. Yaralanma korkusunun senin sorunlarında motive edici bir faktör olmadığına inanıyorum." Sam başını eğdi. "Ama o zaman sormak *zorundayım*, eğer yaralanmaktan korkmuyorsan, neden korkuyorsun?"

BÖLÜM 17

TDR. SMITH'İN PROJESİ İÇİN İLK TOPLANTI O GECE, Greeen'de Kütüphane. Oraya vardığımda konumu tekrar kontrol etmek için Lukas'ın e-postalarına bakıyorum ve iki sonuç çıkıyor:
Zach'le ve *diğeriyle* planlar.

İhtiyacınız olan şey

Yanaklarıma puslu bir kızarıklık yayılıyor.

Gönderildiğinden beri e-postayı tekrar okumadım. Okumama da gerek yok, çünkü bu benim oksipital korteksime işlenmiş durumda. Ezberlemek *istememiştim* ama bir kere okudum ve bitti. Okunmamış olarak geri alamam - bu beni çıldırtır, çünkü *tüm* cihazlarımdaki *tüm* bildirimlerim temizlenmedikçe bu varoluş düzleminde yaşayamam. Arşivleyebilirim. Çöpe atabilirim. Spam olarak işaretleyebilirim.

Cevap verecek değilim ya. Bu çok garip olurdu ve-

Bir parmak eklemi kolumun etli kısmına hafifçe çarpıyor. "Oda bu tarafta, trol," diyor sol kulağımın üstünden derin bir ses. Lukas'ın uzun bacakları yavaşlamıyor ve üst kata çıktığımızda nefes nefese kalmıştım ve son kelimeyi halüsinasyon görüp görmediğimi anlamaya çalışıyordum.

"Huh," diyor kapıyı açık tutarak. "Ne?"

"Gününü merdiven tırmanarak geçiren biri için şaşırtıcı miktarda nefes nefese." Gözleri sıcak, nazikçe alay ediyor. Zach'e el sallayıp küçük odaya girerken içimde bir sıcaklık kabarıyor. Üç sandalye, bir masa ve bir projektör var. Bu benim sosyal hayatım olan korku evi hakkında ne söylüyor bilmiyorum ama bunu takip eden toplantı uzun yaşadığım en eğlenceli toplantı.

Zach bir mola sırasında bana "Sinir ağlarını gerçekten biliyorsun" dedi. Derin öğrenme algoritmalarının parlak cilasından olabilir, ama beynim onu Oldukça Tehlikesiz olarak sınıflandırdı. Ayakkabılarımı tekmeleyecek ve onun korkunç parametrik olmayan istatistik şakasına gerçekten gülecek kadar rahatım. Lukas hemen dışarıdaki çeşmede su şişelerimizi dolduruyor. Dikkat çekici bir şekilde kapıyı açık bıraktı ve cam kapılardan beni görebileceğinin farkında olduğumdan emin oldu.

Ah, tanınmanın yıpratıcı çilesi.

"Birkaç online ders aldım," diye açıklıyorum Zach'e. Çıplak ayaklarımı Lukas'ın sandalyesine dayayıp diz kapaklarımı esnetiyorum. "Ve lisedeyken biyoinformatik kulübündeydim. Ve ilk yılımda bir bilgisayar biyolojisi araştırma kampına gittim."

"Vay canına. Bir sporcu *ve* bir inek."

Kaval kemiklerime doğru gülüyorum ve parmaklarımı ayak parmaklarımın etrafına kapatarak esnememi derinleştiriyorum. "Arketipleri toplamak benim tutkum."

"Benim yüzümden durma. Belli ki bu işte harikasın." Ağımın ileri ve geri geçişlerini çizdiğim beyaz tahtayı işaret ediyor. "Sen kıdemli misin?"

"Junior."

"Sonrası için ne planlıyorsun?" Yüzümdeki acı dolu ifadeye gülüyor. "Profesyonel mi olacaksın?"

"Dalışla mı? sanmıyorum. Tıp fakültesine girmeye çalışıyorum."

"MCAT sınavına girdin mi?"

"Bu hafta sonu." " şeyin

üstesinden geliyorsun."

"Pek sayılmaz. Denemelerim berbat. Ve sanırım teslim ettiğim Almanca ödevi, Alman bayrağı yakmanın yazılı karşılığı olabilir mi?"

Lukas dönüyor ve bana su şişemi uzatıyor. "Almanca mı alıyorsun?" "Ne yazık ki herkes için."

Ben koltuğunu boşaltamadan, ellerinden biri iki ayak bileğimi sarıyor. Onları kaldırıyor, otururken yukarıda tutuyor ve sonra çıplak ayaklarımı kucağına indiriyor.

Ona göz kırpıyorum. Sonra eline. Kavrayışı sol baldırımda yumuşuyor, çevresi gevşiyor. Kısa, küt tırnakları var. Uzun, saran parmakları.

Bacaklarımdan yukarıya doğru bir

sıcaklık dalgası yayılıyor. "Neden?"

diye soruyor.

Gözlerim onunkilere dikildi. *Ne yapıyorsun?*

"Neden Alman?" diye tekrarlıyor, umursamaz

bir tavırla. Yanaklarım yanıyor. "Sadece ..."

Bacaklarını oynat, kendime emrediyorum. *Seni sıkıştır*mıyor. Aslında, sandalyesinde tamamen rahatlamış durumda. Akademik hatalarımla ilgili hikâyelerimle sadece hafifçe ilgileniyor. Klorla pürüzlendirilmiş başparmağım telaşsızca ayak bileği kemiğimin üzerinde ileri geri geziniyor. Ne yaptığının *farkında* mı acaba? "Tıp fakülteleri yabancı dilleri sever," diyorum. Kısık sesle. Daha çok kuru ağızlı bir mırıltı gibi.

"Yabancı dilleri sever misin?" Gözleri üzerimde. Elinin ağırlığı tenime sanki oraya aitmiş gibi, tartışmasız yerleşiyor.

Belli belirsiz bir kafa sallamayı başarıyorum. *Hayır, yabancı dil öğrenmek* beni Cartwheel Galaksisi kadar aşıyor. Nabzım güm güm atıyor, kulaklarımda yapış yapış. Bacaklarımın arasında.

"Belki de Norveççe almalısın," diye şaka yapıyor Zach. Aramızda masa olduğu için neler olduğunu göremiyor. "Böylece Lukas sana yardım edebilir."

"İsveççe," diye düzeltiyorum refleks olarak. Lukas'ın eli ayağımın topuğuna dolanıyor ve uzun süren bir okşamaya dönüşüyor.

"Oh, kahretsin, bunun için üzgünüm dostum."

"İyisin. Aynı yarımada." Başparmağı kemerime bastırıyor, güçlü, yetenekli. Alt dudağımı ısırıyorum. Sertçe.

Hobisi tanıştığı herkesin beş yıllık planını sorgulamak olan Zach, "Okul bitince oraya geri mi taşınacaksın?" diye soruyor.

"Göreceğiz."

"Kız arkadaşın burada yaşıyor, değil mi? Bekle, sen bir dalgıçla çıkmıyor muydun?" Gözleri benimkilere kaydı. "Sen değildin, değil mi?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. Lukas'ın kavrayışı yukarıya, taytımın eteklerinin altına doğru ilerlerken nefes alışımı bilinçli olarak yavaşlatıyorum.

Zach yine de başını sallar. "Anladım." Gülüyor. Ve garip bir ritimden sonra: "Peki ya sen?" Bana bir kalem doğrulttu. "Bir yüzücüyle mi çıkıyorsun?"

"Ben mi? Ben-"

Birden Lukas'ın eli ayak bileğime dolanıyor, sanki beni tutup kontrol etmesi ve zapt etmesi gereken bir şeymişim gibi. Beynim allak bullak oluyor. Eminim herkes -Lukas, Zach, alt kattaki resepsiyon kütüphanecisi- kalbimin düzensiz atışlarını duyuyordur.

"Değil," diye yanıtlıyor Lukas, gözleri sabit, benimkilere dikilmiş. Sesi gürültülü ve sakin. Eli bir mengene gibi ve-

Ben böyle yaratılmışım. Nöronlarımda yazılı, onun tutuşunun arkasındaki güçten ne kadar hoşlandığım. Onun büyüklüğü. Beni alt edebilme kolaylığı. Bana bir şeyler *yaptırabilir* ve bunu bilmek karnımda içi boş bir ağrıyı körüklüyor. Ama yapmayacak, ben ona izin vermedikçe yapmayacak ve *bu* da karnımı ısıtan türden bir bilgi ve bu ağrıyı daha da keskinleştiriyor.

Ahlaki açıdan *yanlış* değil. Kimseye zarar vermiyor. Burada kurban yok, ama belki de bu berbat bir şeydir? En azından benim için heteronormatif. Cinsiyete uygun. Gerici. Basmakalıp. *Banal*. Nefret ediyorum.

Bayıldım.

"Dalgıç o zaman?" Zach biraz beceriksizce şaka yapıyor ve ben de konuşmayı yeniden gözden geçirip kayıp dikişlerini bulmaya çalışıyorum. Bir yüzücüyle çıkıyor olsam da. Ya da bir

. . . ah.

"Hayır," diyorum ve Zach doğru cevabı vermişim gibi başını sallıyor. Yumuşak bir "hemen dönerim" sözüyle kendini affettiriyor ve Lukas'la baş başa kalıyoruz, dokunuşu yine hafif. Ona ne yaptığını, neden şimdi, neden *burada* olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama ağzımı hiç açmıyorum.

Sadece bakıyorum, ciğerlerim ve kalbim sabit değil.

"Bekâr olup olmadığını anlamaya çalışıyordu," diyor bana. Rahat okşamaları küçük, hafif desenlerle devam ediyor.

Yutkunuyorum. Kendimi toparladım.

"Bunu biliyordum." "Biliyor muydun?

Gerçekten mi?"

Doğrusu, hayır. Ama benim habersiz olmamla hiçbir ilgisi yok, her şey onun elleriyle ilgili. "Bilgisiz değilim."

Boğazından alçak sesle mırıldanıyor. Şimdiye kadar onu, bunun bir anlaşma olduğuna inanmayacak kadar iyi tanıyordum. "Kent Wu'yu hatırlıyor musun?"

"Beklemiyorum. Yüzücü mü?"

"Kelebek. Mesafe. Sen takıma katıldığında o son sınıf

öğrencisiydi." "Sanırım öyle?"

"Sana iki kez çıkma teklif etmeye çalıştı."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nereden biliyorsun ?"

"Biz iyi arkadaştık. Hâlâ da öyleyiz." Parmaklarını ayağımın arkasında . "Seni fark etti. Bunun hakkında konuştuk."

Konuştunuz mu? Bu da ne demek oluyor? Lukas muhtemelen başka birini düşünüyordur. Yüzme ve Dalış, itiraf istediğimizden daha fazla ensest ilişki içinde, çünkü kaotik programlarımız bazı sevişmelerin yazılmasına izin kadar iyi uyuşuyor. "Onu Hasan'la karıştırıyorsun. Bir milyon yıl önce ben hâlâ eski sevgilimle birlikteyken bana çıkma teklif etmişti-"

"Bir milyon mu?"

"İki. *İki* yıl önce." Ağzımın içini ısırıyorum. "Çok gerçekçisin."

Dudakları seğirdi. "Ve siz abartmaya yatkınsınız." "Bu retorik bir figür olarak da bilinir-"

"Mübalağa, evet." Tenimi okşuyor ve neredeyse titriyorum. Beni sanki bir kilo etmişim gibi tartıyor. "Kent, Hasan'ın peşindeydi. Sezonun sonuna doğru."

"Ben-"

"Unutma. Çünkü hiç fark etmedin. Merak etme, Kent mutlu bir şekilde nişanlandı, ben de az önce davetiyesini aldım."

Başka tarafa bakıyorum. Lukas'ın teni hâlâ benimkine karşı sıcak ve o sıvı hissi omurgamda dolaşıyor, ama söylediklerinin sonuçları içimde ağır bir şekilde oturuyor. "Bilgisiz değilim," diye tekrarlıyorum.

"Sen değilsin. Sadece kafanı aşağıda tut. Kontrol edebildiğin şeylere odaklan ve dünyan yıkılmadan geri kalanını mümkün olduğunca dışarıda bırak. Tamam mı?"

Nefes veriyorum. "Pen benimle ilgili asla paylaşmaması gereken bir şeyi paylaştı diye bu beni tanıdığın anlamına gelmez." Gayet sert çıktı. Bundan gurur duyuyorum. Lukas'ın tepkisinin pişmanlık değil, eğlence olması dışında, dudaklarında o çarpık gülümsemenin başlangıcı ve ben-

"Yeniden başlamaya hazır mısın?" Zach soruyor.

Beş dakika önce yapmam gereken şeyi yapıyorum - ayaklarımı çekip altıma katlıyorum.

"Evet." Lukas'a bakmadan ya da onun beni yankılamasını beklemeden Zach'e gülümsüyorum.

BÖLÜM 18

DERŞEMBE SABAHI ANTRENMANLARI, HER TÜRLÜ EGZERSİZİ YAPTIKTAN SONRA diğer temel dalış grubunda, üç metrelik sıçrama tahtasının kenarında duruyorum, başım sarkık, gözlerim kapalı, iki kelime kafatasımın duvarı.

İçe

doğru.

Tuck.

İçe

doğru.

Tuck.

Bulutlu bir gün. Biraz sisli. Erken esen rüzgar çok sıkı kaslarıma sürtünüyor ve beni ürpertiyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve erişte gibi gevşek bir şekilde tekrar düşmelerine izin veriyorum. Omuzlarımdaki gerginliği döndürüyorum ve derin bir nefes aldıktan sonra kendimi tekrar pozisyona getiriyorum. Geriye doğru bastırıyorum.

Numara 401C.

En sıkıcı, basit dalışlardan biri.

İlk kez yedi ya da sekiz yaşımdayken öğrendim, sıkışmam için gereken yüksekliği ancak alabilecek kadar ağırdı. Zorluk derecesi o kadar düşüktü ki lisede bir yerde dalış sayfamdan çıkardım. Koç Kumar, *bunun jüri masasında puan bırakacağını* söylemişti.

Ve şimdi, işte buradayım. Kaslarım titriyor. Kalbim boğazımda. Gözyaşlarına çok yakınım.

Eğer incinmekten , neden *korkuyorsunuz?*

Sam'in sesi iğneleyici, ısrarcı ve o kadar yüksek ki, onu susturacak tek bir şey var: Havalanıyorum, havanın acelesi diğer tüm sesleri bastırıyor, su tüm şüphelerimi yutuyor.

Kendimi havuzdan çıkardığımda Bree yanımdaydı ve bana shammy'mi uzatıyordu. "Harika görünüyordu. Cidden, Scarlett, senin yırtık girişin

Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Neredeyse hiç sıçrama yok."

Yüzümü kurularken gülümsüyorum. En rahat ikizim o. Bella benim için örtülü, mesafeli bir gizem olarak kalıyor.

"Ayak parmakların da çok sivriydi. Sırtını kıvırmana bayıldım."

Arkay

a.

Sıkışt

ır.

Neredeyse . *Neredeyse* ona yapmak istediğim dalışın bu olmadığını itiraf edecektim. Havuzda her an birkaç kişi oluyoruz, antrenmanlar çok yoğun geçiyor ve sakatlığımdan bu yana geçen on altı ayda tek bir içe dalış bile yapamadığımın antrenörlerden başka kimsenin farkında olup olmadığından emin değilim.

"Vandy, buraya gel." Koç Sima beni işaret ediyor ve ben de kendimi (nazikçe?) sezondan önce içsel dalışımı çözemezsem yarışmaya katılmayabileceğimi hatırlatmak için hazırlayarak oraya gidiyorum*, sana baskı yapmaya çalışmıyorum, çünkü baskı zaten var . . . Terapi nasıl gidiyor?*

Eğer incinmekten , neden *korkuyorsunuz?*

"Tatbikatın bitti mi? Bir dakikalığına ofisime gel."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Koç mahremiyet isteyecek bir tip değildir. Bizimle dalga geçmek, bizi zor durumda bırakmak ve kıvranmamızı izlemek için yaşıyor. Her düzeltme, eleştiri, konuşma halka açıktır.

Ofis içindir.

Çaresizce başımı sallıyorum, vücuduma bir havlu sarıyorum ve işaret ettiği sandalyeye oturarak onu içeri kadar takip ediyorum. O masasının etrafında dolaşırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O oturana kadar neredeyse toparlanmış oluyorum.

"Dinle, Vandy. Bunu duymak zor olacak."

Yutkunuyorum ama ağzım kurudu. "Biliyorum," diyorum. "Biliyorum ve bunun üzerinde çalışıyorum. Terapistim bana bazı zihinsel egzersizler verdi-"

"Egzersizler mi? Ah, *o*. Hayır, değil. bu değil." Kaşlarımı çattım. "Ne o zaman?"

"Victoria . Bu resmi."

Kucağıma bakıp derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin arkasındaki baskıya karşı gözlerimi kırpıştırıyorum. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum, ama kelimelerin yüksek sesle söylenmesinde o kadar yıkıcı bir şey var ki, birkaç saniye nefes almayı bırakıyorum.

"Redshirting mi yapıyor?"

Koç başını sallıyor. Hiç şaşırmadım. Victoria sezonu *kapatabilir* ve NCAA uygunluğuyla beşinci yıl için geri dönebilir, ancak

Mezuniyetini geciktirdi ve yazın staj yaptığı girişimden şimdiden bir iş teklifi aldı. "Bu kötü bir sakatlık, Vandy."

Bitti o zaman. Victoria tüm hayatını her gün, her hafta, her ay saatlerce antrenman yaparak geçirdi. Buluşmalar için seyahat ederek. Sürekli yara bere içinde bir vücut, sabahın erken saatleri ve *Üzgünüm, bu hafta sonu takılamayacağım*. Portatif bir tahta ile çarpışma minderi arasında lanet bir boşluk ve her şey bitti.

Hızlı hızlı göz kırpıyorum. Ağlamaya hakkım yok. Bu *benim* yaram değil ki ağlayayım. "Diğerleri biliyor mu?"

"Pen şu anda ikizlere anlatıyor."

İkizler, ve . . . hepsi bu. Çünkü sadece dördümüz kaldık. Sanki bir köpekbalığı bir uzvumuzu ısırıp koparmış gibi. Çenemi sıkıyorum. "Bu *hiç adil değil*."

"Dil, Vandy." Sandalyesinde arkasına yaslanıp bir eliyle yüzünü ovuşturuyor ve bunun başına daha kaç kez geldiğini merak ediyorum. Kaç kariyeri sekteye uğradı. Kalbi kırık dalgıçlar ve yerine getirilmemiş yetenekler. "Ve evet, bu hiç adil değil."

Yutkunuyorum ve kendimi toparlıyorum. Bu *benimle* ilgili değil. "Nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu görmeyi çok isterim-"

"Vandy, sana ayrı ayrı söylememin bir nedeni var. Senkroda Pen ile eşleşmeyi düşünmeni istiyorum."

"Ne?"

"İkinizin birlikte antrenman yapmak için fazla zamanı olmayacak ama bu işe yarayabilir. İkiniz de platformda tahtadakinden daha güçlüsünüz ve boylarınız ve vücut tipleriniz neredeyse aynı - jüri üyeleri buna bayılıyor."

"İçim-"

"Dinle." Bana sert bir bakış attı. "Sezon başlayana kadar içe doğru dalışlarını düzeltemediysen, senkronizasyondan daha ciddi başka sorunlarımız var demektir."

Acı verici bir şekilde haklı.

"Evet demek zorunda değilsiniz. Bildiğiniz gibi Pen tüm bireysel etkinliklerinde çok güçlü ve senkro yapmasına gerek yok. Ama bence burada bir potansiyel var."

"Peki . . . Victoria'nın yerini alma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bu bir tribute band durumu değil. Sen ve Pen kendi dalış sayfanıza ve ortaklığınıza sahip olacaksınız. Kimsenin yerini doldurmayacaksınız, sıfırdan başlayacaksınız."

Şakağımı ovuyorum. "Yine de *Victoria* bu konuda ne hissedecek?"

Yuvarlak, dağınık yüzü küçük, hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sorun sen ya da Victoria değil, Vandy. Ya sen, ya da başka kimse."

BÖLÜM 19

O CUMARTESI GÜNÜ, MCAT SINAVINA GIRECEĞIM.

Ya da belki MCAT *beni* alır. Ben dilbilimci değilim, ama sonrasında Maryam gittikçe uzayan bir kitap dizerken ben kanepede yüzüstü uzanıyorum.

Kıçımda bir yığın ders kitabı. ("JengAss, bu sonbaharın en ateşli oyunu.") Yaşadıklarımda çok az aracılık var gibi görünüyor.

Sonuçları bir ay sonra alacağım ama sınav sırasında beynim o kadar çok zonkladı ki iyi yaptığımı sanmıyorum. Tekrar *girebilirim*, ancak tıp fakülteleri yine de kötü puanlarımı görecek ve bir sonraki test fırsatı Ocak ayında, sezonda olacak ve - neden eleştirel analiz ve muhakeme bölümümle ilgili hiçbir anım yok? Belli ki bir füg durumu. Kendimden geçtim ve birkaç puan daha toplamak için gözetmene sürtündüm.

Kafatasım yulaf ezmesi gibi, hazır, mikrodalgada pişirilebilir türden. Ve şok edici bir şekilde, bu gece için planlarım var.

"Bu iyi bir şey, aklını sınavdan uzaklaştırır," diyor Maryam, gözlerinde şeytani bir parıltı, kaşlarımı çattığımda bir kıkırdama. Akademik yorgunluğumu sosyal yorgunlukla birleştirmenin beni akıl sağlığımın sınırına daha da yaklaştıracağını biliyor. Tek istediği beni dolabımızdaki döner paspasla öpüşürken yakalamak.

"Neden pankreasının bir parçasını organ müzesine bağışlamış gibi görünüyorsun?" Arabasının yolcu koltuğuna oturduğumda Pen soruyor.

"Bu, şu anda nasıl hissettiğimin çok *iyi* bir özeti."

Saçlarını savuruyor. "Evet, yaratıcı yazarlık bölümünde yan dal *yapıyorum*." İkizlerin doğum günü partisine gidiyoruz, *hala* çıktıkları Shapiro ikizlerinin evinde olacak. Pen'in arabası slushy bardakları, protein bar paketleri ve dikiz aynasından sarkan yaklaşık on iki kötü tığ işi hayvandan oluşan sıcacık bir karmaşa. "Küçük kuzenim bunları benim için yapıyor ve evet, bunların sürüş tehlikesi yarattığının farkındayım, Luk

o." K-pop çalma listesinin sıcak ritimleri eşliğinde bana sırıtıyor. "Hasta mısın?"

"Hayır, hayır. Sadece MCAT sınavına girdim."

"Bu da ne, tıp fakültesi için yapılan yedi saatlik sınav mı?" "Evet."

"Aman Tanrım. Geçen sene Lukas almıştı." Park yerinden çıktı. "Ondan sonra kızarmıştı."

"Bunun bizi psikiyatrik tedavi görmeye zorlamak için Big Pharma komplosunun bir parçası olduğundan şüphelenmeye başlıyorum." Koltuk başlığına yaslanıyorum ve sormak için bir nedenim yok ama yine de soruyorum: "Lukas iyi miydi?"

"Sanırım öyle?" Yönlere bir göz atıyor. "*Memnun* kaldı, ki bu hiç duyulmamış bir şey. Sanırım skor 525'ti."

Neredeyse dilimde boğulacaktım. Lukas Blomqvist ve 525'inin canı cehenneme. İki dil bilen Olimpiyat altın madalyalı birinden, berbat ettiğim testte doksan dokuzuncu yüzdelik dilimde *olmamasını* istemek çok mu fazla?

"Aslında öyle olduğuna eminim. Çünkü kutlama yaptık ve işin içinde Hershey şurubu da vardı. Tabii ki *benim* fikrimdi." Bana gururlu bir yan bakış fırlatıyor ve içim tam olarak adlandıramadığım bir şeyle burkulurken bile bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum - akademik kıskançlığın, belirsiz azgınlığın, zaferleri paylaşacak birine sahip olmanın anısına duyulan özlemin ilkel, bataklık karışımı.

"Hey, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Eğer Lukas ve dondurma malzemeleriyle yaptığı üçlü seksin detaylarını anlatacaksa, ondan kenara çekmesini isteyebilirim.

"Senkro partnerden senkro partnere mi?" diye ekliyor.

Ah, doğru ya. Artık Muhtemelen Başarısız Olacağım Şeyler başlıklı madde işaretli listeme ekleyeceğim yeni bir madde var. Kendimi tam bir sahtekâr gibi hissediyorum ama yine de başımı sallıyorum.

"Bir randevum var," diyor bana. Parmakları heyecanla direksiyona vuruyor. "Yarın."

"İle . . . ?"

"Bu adamı ileri mikroekonomi dersimden tanıyorum. O bir NARP."

Kısaltmaya tıklamak, atletik olmayan sıradan bir insanın bir saniyesini alır. "İlk randevu mu?"

Dudakları birbirine yapışıyor. "Birbirimizi görüyorduk aslında. Çoğunlukla arkadaş olarak. Kampüs dışında, bilirsiniz, biraz ihtiyatlı olmaya çalışıyorum."

"Senin ve Lukas'ın arkadaşlarından kaçmak için mi?"

"O da var." Saçlarıyla biraz oynar. "Son sınıfta mı?"

Sessizliği o kadar uzun sürüyor ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Tam sorumu tekrarlayacaktım ki, "O aslında benim asistanımdı" dedi. "*Ama* o bir doktora öğrencisi ve benden sadece üç yaş büyük ve o ders bitti ve gerçekten çok tatlı ve erkek topuzu gibi bir şeyi var, ki bu benim anlayamadığım bir nedenden dolayı *tamamen* zayıflığım ve-" diye aceleyle ekliyor. Duruyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor, sanki ona bunun önemli bir şey olmadığını söylememi bekliyormuş gibi.

Sessiz kalacağım. Telefonunu aç.

"Vandy? Lütfen, bir şey söyle?"

Yapmıyorum. Onun yerine Spotify uygulamasında geziniyorum.

"Etik olmayan bir şey yaptığımı düşünmüyorum." Sesi alışılmadık derecede tiz. "Ondan hep hoşlandım. Ona yaklaştım. Daha iyi notlar için onu sağıyor değilim ya da ..."

Van Halen'ın "Hot for Teacher" şarkısının davulları kabini doldururken telefonu yere bıraktım.

"Aman Tanrım." Bana döndü ve öfkeli bir kahkaha attı. "Vandy, senden çok nefret ediyorum."

Surat astım. "Makroekonomi ödevine not veremediğim için mi?" "Mikro ve-" Koluma bir tokat attı. "Aman *Tanrım*."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum ve çeneme vuruyorum. "Belki de Bayan Sima'ya haber vermeliyim."

"*Ne* hakkında?"

"Yaşlı pedagoglara olan doymak bilmez açlığınız elbette."

Yeni bir kahkaha tufanı koparıyor ve partiye vardığımızda şarkı iki kez çalmış oluyor ve ikimizin de gözlerinden yaşlar süzülüyor.

BÖLÜM 20

SOME ÖĞRENCİ ATLETLER YÜKSEK GPAS'A SAHİP OLABİLİYOR, küçük sporlarını kalplerini dışarı çıkarır ve ömür boyu sürecek sağlam dostluklar kurmalarını sağlayan tatmin edici ve heyecan verici sosyal takvimleri sürdürürler.

Ben onlardan biri *değilim*.

sloganım "Üzgünüm, meşgulüm "dü - öyle Josh'un arkadaş grubundaki bir grup insan onunla baloya gittiğimde soluk *soluğa* kalmıştı. Tuvalet kabininden onlara kulak misafiri olduğumda midemdeki buz gibi kaymayı hala hatırlıyorum*, bu gece kendini bir uçurumdan atması gerekmiyor muydu* gibi bir şey kıkırdadı.

Bunu kişisel olarak algılamadım. Josh dışa dönük ve nazik biriydi ve benim hiç tanıma zahmetine katlanmadığım bir sürü arkadaşı vardı. Muhtemelen benim tanrı kompleksi olan başka bir sporcu olduğumu düşünüyorlardı ve belki de yanılmıyorlardı. O zamanlar kendimi yenilmez hissediyordum, sanki tek yapmam gereken çalışmaktı ve ödülleri toplayacaktım. Kendimi *kontrol* altında, tungsten kaplı hissediyordum ve dalışa, çalışmaya ya da *aşırı başarıya* olan bağlılığımla dalga geçen insanlar asla kabuğumu çizemeyeceklerdi.

Ama o zırh çoktan gitmiş, zaman, yaralanma ve hak etmekle elde etmenin birbirinden çok farklı şeyler olduğunun acı bir şekilde fark edilmesiyle sıyrılmıştı. Pen'in peşinden Shapiro'ların koridoruna girdiğimde ve Kyle'ın gözleri şokla açıldığında, biraz hassas hissediyorum.

"ScarVan?" diye gürlüyor jenerik pop müziğinin üzerinde. "*Partiye* mi geliyorsun?" Sesi Judy Blume'un habersiz geldiğini gören bir çocuk kütüphanecisi gibi çıkıyor: mutlu ama yine de şaşkın.

"İnsanlar bana böyle mi sesleniyor?" Pen'in kulağına mırıldanıyorum.

"İnsanlar mı? Hayır. Kyle? İkinci sınıfın yarısında PenRo'ydum. Hoşuna gitmediğini görmesine izin verme, yoksa sonsuza dek yapışır ve bunu sana karşı kullanır.

evet, bir konuşma randevusu ayarlamayı başaracak. O
o kadar iyi."

Bu tavsiyeyi ciddiye alıyorum ve en rahatsız olmayan gülümsememi üretiyorum. "Hey, Kyle."

"Şu haline bak." Gözleri kazağımda ve şortumda geziniyor. "Seni yıllardır sivil kıyafetler içinde görmemiştim."

Pen ciddiyetle, "Kendi dini için geleneksel olan yas dönemine riayet ediyordu," diyor.

Kyle şaşırmış bir halde elini ensesine götürür. "Oh, dostum, üzgünüm. Kimi kaybettin, um, eğer izin verirsen-"

"Hayır, yapamazsın," diye azarlıyor Pen.

Yüzünü buruşturuyor, yoldan geçen bir birinci sınıf öğrencisinden açılmamış bir kutu Budweiser çalıyor ve elime sıkıştırıyor. "Al bakalım. Daha iyi hisset, ScarVan."

"Gülme," diye mırıldanıyor Pen kulağımın dibinde, kalçamı çimdikleyerek. "Kyle, Luk nerede?"

"O ve Hasan oturma odasında yerde *futboldan - pardon, futboldan* - bahsediyorlar. İçerisi o kadar Avrupai ki, aletim taharet musluğuna dönüşmeden önce dışarı çıkmam gerekti."

"Sonra görüşürüz, KyJess." Pen elimi tutuyor ve beni evin doğru sürüklüyor. Burada otuz ya da kırk kişi olmalı ve muhtemelen sadece beşte birini sayabilecek olsam da çoğu yüz tanıdık geliyor. "Bütün yüzücüler geldi," diyor bana gülümseyerek, sanki bu *iyi* bir şeymiş gibi. Sanırım öyle de. Birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar. Sezon öncesi her hafta sonu takılıyorlar. Bu güzel, sadece ...

"Luk var," diye ekliyor, beni çok ateşli bedenlerin arasından çekerek. Rachel ve diğer birkaç kişiyle birlikte kanepede oturuyor, parmakları koyu renkli bir cam şişenin etrafında, tamamen Hasan'ın söylediklerine odaklanmış durumda. Gülüyor ve başını sallıyor, bir şeyler anlatırken eliyle işaret ediyor. Üzerimdeki elinin anısı o kadar içgüdüsel ki, kalbim midemde patlıyor.

Pen'e "Tuvalet," dedim. "Hemen döneceğim."

Bunun için havamda değilim. *Bununla*, Lukas′ın bana bakışını kastediyorum, sanki kafamın bir köşesine sıkıştırdığım, sırlarımı yazdığım küçük buruşuk kağıt parçasını görebiliyormuş gibi. Sanki onu kolayca düzleştirebilir ve her kelimesini okuyabilirmiş gibi.

Sinir bozucu biri. Ve istemediğim başka şeyler.

Mutfağa giriyorum. Birçok yüzücü gülümseyip selam veriyor ama ya beni tam olarak tanıyamadıklarını ya da gördüklerine şaşırdıklarını söyleyebilirim. Biramı yudumluyorum, insanların en küçük yüz ifadelerinin fanfiction'ını yaratmaktan kaçınmaya çalışıyorum.

Benden nefret ettiklerinden emin olana kadar ifadeler. Keşke birinin benden nefret edip etmediğini Google'da araştırmak mümkün olsaydı.

En son ne zaman ev partisine ? Belki de işe alım gezimde, üst sınıflardan biri elime bir White Claw tutuşturup beni dehşete düşürdüğünde -yarısı içtiğimi koçlara ispiyonlayacaklarından, yarısı da içemeyecek kadar ezik olduğumu yine de onlara ispiyonlayacaklarından.

Bree bir dakika sonra beni buluyor ve ben de ona mutlu yıllar dileyerek beceriksizce sarılıyorum. "Geldiğin için çok mutluyum," diyor bana. "Bella, Victoria gelmeyeceği için yıkıldı."

"Ben de burada olduğum için çok mutluyum."

Bu doğru değil ama sonraki yirmi dakikayı onunla sohbet ederek geçirmek yardımcı oluyor. Sonraki on beş dakika boyunca geçen sene kimya dersinde beni gölgeleyen bir yüzücüyle konuşuyorum ama takımdaki başka bir çocukla takılmak istediği çok açık ve yollarına çıktığım belli olunca bir tuvalet bahanesi daha uyduruyorum. Üst katta küçük bir güneşlenme odası buluyorum ve IKEA Poäng sandalyesine yığılıyorum - geçen yıl Maryam ve benim neredeyse ölümcül, karşılıklı bir cinayete dönüşen ürkütücü bir hatalar komedisi sırasında bir araya getirdiğimizin tam bir kopyası. O olayı geride bırakmayı başardığımıza inanamıyorum.

Telefonumu kontrol ettim ve bir hata olduğunu fark ettim. Bay Karl-Heinz'ın sosyal hayatı da benimki kadar aktif olmalı, çünkü dört dakika önce son Almanca testimizin sonuçlarını paylaştı. Kontrol etmemem gerektiğini biliyordum ama öyle yaptım ve günümün geri kalanını mahvettim.

Çünkü bu bir C. Bir mesajı var.

> *Scarlett, sana Scharlach diyebilir miyim? Performansını artırmanın yolları hakkında konuşmak istersen bana haber ver. Başarılı olduğunu görmeyi çok isterim ve yardım istemekte utanılacak bir şey yok. Viel Glück!*

Poäng'ın üzerinde bacak bacak üstüne atıyorum ve yüzümü ellerime gömüyorum. Bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, yardıma *ihtiyacım* yoktu.

Yetkin bir dalgıçtım.

Bir erkek arkadaşım ve iyi notlarım vardı.

Bir zamanlar her şey kontrolüm altındaydı. Sonra JengAss kulesinden yanlış kitabı çekmiş olmalıyım çünkü her şey çöküyor ve-

"İyi bir gece değil miydi?"

Lukas olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yok ama yine de kaldırıyorum, yanağıma çarpan kızarıklıktan nefret . Kapının çerçevesini anlamakta zorlandığım bir şekilde dolduruyor, uğursuz, arkadan aydınlatılmış, yüzünün güçlü hatları yıkıcı derecede yakışıklı. Kaslı kolları her iki pervazı da tutuyor ve varışta konuklardan böyle bir talepte bulunulmamış olmasına rağmen bir kez daha yalınayak.

" yok, ben sadece ..."

Kaşları meraklı bir şekilde kalkıyor ve ben susuyorum. "Pen seni arıyordu," diyor.

"Öyle mi? Gidiyor muyuz?"

"Sadece kontrol ." Dudakları biraz kıvrılıyor. "Sana karşı korumacı."

Gerçekten çok iyi davrandı. Beni kanatları altına aldı. *Lukas*'ın neden beni bulmaya geldiğini merak ediyorum ama her zamanki gibi aklımı okuyor.

"Sadece üçüncü kez kokain teklif edilmesinden kaçmaya

çalışıyorum." "Doping memurları buna bayılırdı."

"Onlara konuşacak bir şeyler vermek için bir çizgi yapmayı düşündüm."

Sessizce gülüyorum. Gerginliğin bir kısmı gevşiyor. "Bir dakika içinde aşağıya dönecektim. Sadece ... ... Yorgunum, sanırım."

"MCAT size bunu yapar."

O nasıl . . . ? "Pen sana söyledi mi?"

"Sen söyledin."

"Ne zaman-oh." Çarşamba günü. O gün. Dokunuş Günü. "Bu çok *barbarca*."

"Evet."

"Yüz saat uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

"Abartı mı?"

Homurdanıyorum. "Bu sefer değil."

"Anladım. İyi iş çıkardığını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım karaciğerimi Prometheus gibi oymayı yeniden almaya tercih ederim, o yüzden yapsam iyi olur. Ama bundan şüpheliyim. Sonra Almanca sınavımdan C aldım," diye ekliyorum, eklememem gerektiği halde - çünkü sormadı. Kendimi *küçümsüyormuşum* gibi görünmeye çalışıyorum, sanki son zamanlarda gelişen yetersizliğimi çok da umursamıyormuşum gibi.

Tabii ki hemen okudu. "Pek çok tıp fakültesinde yabancı dil zorunluluğu yok, Scarlett."

İsmimin onun aksanıyla, ağzının *içinde* çarpıtılması çok rahatsız edici bir şekilde zorlayıcı. "Yine de iyi görünüyor."

"Mükemmele yakın bir not
ortalaması da öyle." "Ben-"
"Evet, biliyorsun."
Dudaklarımı çimdikliyorum. "Sen nasıl-"
". Ama sen bunu şansa bırakacak bir tip değilsin."

Başımı sallıyorum, keşke gitse ya da sonuna kadar diye. Kenarda durması kafa karıştırıcı. Şaşırtıcı biri. "Bunu neden yaptın? Çarşamba günü." Sorulara gelince, bu benimkinden çok Budweiser'ınki. Ama bir kez aramızda dolaştığında, ne kadar çok şey bilmem gerektiğini fark ediyorum. Eğer ne demek istediğimi anlamamış gibi davranırsa, çığlık atacağım. Boğazımdan vahşi ve hırçın bir şey çıkacak ve bu evdeki herkesin bıçak bloğuna uğramasına ve sonra üst kata izdiham yaratmasına neden olacak. Bu çok özgürleştirici olacak.

Lukas yine de beni tatmin etmedi. "Çünkü sen .
. . dokunma açlığı."
Ona bir kez göz kırptım. Belki iki
kez. "Ve yalnız."

Çerçeveden uzaklaşıyor, *sonunda* içeri giriyor. Beynim uğulduyor, sonra boşluğa düşüyor.

"Biraz da açım." Yemekten bahsetmiyor.

"Sen-" Başımı sallıyorum. Filtresi nerede? Doğuştan filtresiz mi?
Pen buna nasıl alıştı? "Beni tanımıyorsun bile."

"Ben bilmiyorum. Ama buradaki başka hiç kimse de bilmiyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor." Benden birkaç adım ötede durdu ve oda orijinal boyutunun yarısına kadar küçüldü.

Biraz ikilemde kaldım. Öfkeli, alaycı, *"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"* kartını oynayabilirdim ve bu tamamen benim hakkım olurdu. Ne kadar yorgun olsam da onu anlamak istiyorum. "Bana karşı davranış şeklin. Çarşamba günü yaptığın şey. Bu bir çeşit oyun mu? Bana asılıyor musun, yoksa sadece ... anlayamıyorum. E-posta gönderdiğinde teklifini kabul etmediğim için mi? Beni hata yaptığıma mı ikna çalışıyorsun?"

"Bununla ilgilenmiyorum." Şüpheci görünüyor olmalıyım, çünkü devam ediyor. "Senden istediğim şey hevesli bir rıza gerektiriyor, *ikna* değil."

Başparmağımı gözlerime sürterek bu karmaşayı çözmeye çalışıyorum. "Senden ayrıldığım için Pen'den intikam almak için beni kullanmaya mı çalışıyorsun?"

Eğlenmiş görünüyor. "Bunu yapmamızı ilk öneren o olduğu için bu çok etkisiz bir yol olurdu."

"Bu bir ego meselesi mi? Seni reddeden ilk kişi ben miyim? Tüm madalyaların ve görünüşünle bunu biliyorum... ama mesele şu ki, *her* kız senden etkilenmiyor-"

"Ama sen ."

Bu kez, içimden küstah bir soluk çıkıyor.

"Gel ." Gülümsemesi zayıf. "Sürekli kızarıyor ya da kıpırdanıyorsun. Ya bana bakmamak için elinden geleni yapıyorsun ya da gözlerini dikip bakıyorsun." "Ben sadece genel olarak garip bir insanım-"

"Sen öylesin. Erkeklerden de rahatsız oluyorsun. Ama bu farklı. Bunu anlamak için çok yüksek bir egoya sahip olmak gerekmiyor, hele yüzün ... . Hiçbir şeyi saklamakta iyi değilsin, Scarlett. Varlığımdan haberdar olmadığın zamanları da, beni fark ettiğin zamanları da anlayabiliyorum."

Midem bulanıyor ve bunu inkâr etmeyi o kadar *çok* istiyorum ki boğazım kaşınıyor. Bunun yerine yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve bu, son iki hafta, son iki *yıl* hiç yaşanmamış gibi davranıyorum. Burada, Poäng'ın sevgi dolu kucağında uykuya dalacağım ve NCAA finallerinin olduğu gün birinci sınıf öğrencisi olarak uyanacağım.

Yeniden. O içe dönüklüğü bozmayacağım, o kontrol edilemez perde kaküllerini almayacağım ya da Lukas Blomqvist'in varlığını *asla* kabul etmeyeceğim.

Şu anda bileklerimi tutuyor ve ellerimi aşağı çekiyor. Önümde diz çöküyor, hâlâ heybetli olmayı başarıyor. İnce kemikli, kuş gibi bir yaratık değilim ama elleri tüm ön kollarımı yutuyor ve sıvı sıcaklığı omurgamda geziniyor. Tutuşunu sağa çevirdiğinde daha da kötüleşiyor ve serbest işaret parmağının boğumu çenemi yukarı doğru kaydırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

Zafer bekliyorum, belki biraz böbürlenme. Gerçekten şaşkın bir şekilde "Neden bu konuda utanıyorsun?" demesini değil.

İnledim. "Belki de bir adamın zaten aşırı aktif olan kibir ocağına daha fazla yakıt dökmek istemiyorumdur?"

"değil."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu benim başıma hiç gelmedi." "Ne hiç olmadı?"

Yutkunuyorum. Tüm bu konuşma çok ... ...*zorlayıcı*. "Evrendeki neredeyse herkesin çekici bulduğu birinden hiç etkilenmedim."

"İnsanların benden etkilenip etkilenmemesini *umursadığımı* mı sanıyorsun?" Bu fikirden neredeyse rahatsız olmuşa benziyor. Ama . . .

"Evet?"

"Neden ki?"

"Ben ... çünkü?"

"Hayır, cidden." Aksanının biraz daha kalın olduğu görülüyor. "*Evrendeki herkesin* bana ilgi duyması neden *umurumda* olsun ki? Bundan ne çıkarım olabilir ki?"

"Tanrı'nın yeşil dünyasında yürürken yüklendiğiniz deri ve et çuvalının onları memnun edeceğinden ve onların da ... . Bilmiyorum, eğer istersen seninle seks yaparlar mı?"

Avuç içi yukarı doğru kayıyor, yüzümün yan tarafını, çenemin menteşesini kavrıyor. Başparmağı alt dudağımın hemen altında duruyor.

"Haydi, Scarlett." Ağzı seğiriyor. "Kiminle seks yapmak istediğimi biliyorsun."

Alçak sesi tüm bedenimi kıvılcımlandırıyor ve hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmıyor.

"Şu haline bak." Yüz ifadesi yumuşuyor ve neredeyse şefkatli bir hal alıyor. "Seni gördüğüme ve dokunmaya ihtiyacın olduğunu düşündüğüme inanmak çok mu zor?"

Nefes alamıyorum. "Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama seni gördüm ve bana mantıklı geldin. Ve baktıkça ne kadar çok çalıştığını anladım. İşe yaramayana kadar nasıl işe yaradığını. Kaostan ne kadar az hoşlandığını. Hayatının her alanında kontrolü elinde tutmak istiyorsun ama yine de çözülüyorsun. Ve bu senin sapık olduğunu bilmeden *önceydi*."

Başparmağı alt dudağıma bastırıyor, sistemimde bir ısı şoku yaratıyor. İçime çekiyorum, sandal ağacı, klor ve bira ciğerlerime ve beynime doluyor.

"Aklımı ne karıştırıyor biliyor musun?" Retorik bir soru olmalı, çünkü devam ediyor: "Benimleyken çok rahatsın. Farkında olduğunu sanmıyorum ama etrafta başkaları varken bana yaklaşma eğilimindesin. Bazen bana bakıyorsun, belki de güvence için. Ve şu anda yalnızız ve hiçbir sıkıntı belirtisi yok ve bir noktada bana *güvenmeyi* seçtin ve bunun beni neden bu kadar zorladığını anlıyorsun, değil mi?" Sesi yavaşça yuvarlanıyor, göğsünden başlıyor, uzuvlarımızda dolaşıyor, yanaklarımın kırmızısında, bacaklarımın arasındaki dökülmede son buluyor.

Benim gibi, onun gibi -*bizim gibi*- insanlar için gerçek para birimi *güvendir*. Başımı sallıyorum, bulanık.

"Çok şükür," diye nefes veriyor ve dudaklarım istemeden de olsa başparmağına yapışıyor.

Bu ona bir fikir veriyor ya da belki de başından beri planı buydu. Parmağı içeri kayıyor, dişlerimin hemen arkasına takılıyor, dilimin üzerinde sıcak, büyük ve tuzlu. Boğuk bir nefes veriyorum ve onu içimde hissediyorum, elektrikli, şuruplu. Lukas bana ne isterse yapabilirdi ve ben de bunu hoş karşılardım. Başparmağının ucunu ağzımın içine sok. Ayağa kalkabilir, kemerini ve pantolonunu çözebilir, başımın arkasından tutabilir ve-

Geri çekiliyor ve her sabah antrenmanının ilk dalışı gibi - dondurucu su tenime çarpıyor, beni sarsarak uyandırıyor. Ayağa kalkıyor ve kapı çerçevesine yaslanarak uzaklaşıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahat, etkilenmemiş. Onun için ağza alınmayacak şeyler yapmaya hazırdım, belki hâlâ öyleyim. Açık bir odada. Alt katta otuz kırk kişi varken. Keşke sorsa.

Utanç karnımdaki uyarılmayı yiyip bitiriyor.

Sanırım *o kadar* çaresizim. Sanırım kendimi eyaletler arası trafiğe bırakabilirim.

"Tamam." Lukas'ın sesi beni kendi kendimi kırbaçladığım partiden koparıyor. Otoriter görünüyor. Kararlar alıyor. Zaman çizelgeleri hazırlıyor. "Yapmak zorundayız.

Yapacağımız şey şu. İki seçeneğiniz var. Hiçbir şey söyleme, ben de bir daha böyle bir şeyi gündeme getirmeyeyim. Sen ve ben Avery'de buluşuruz, Olive'in projesi üzerinde birlikte çalışırız, ne istersen. Ama bu konuşma ve öncekiler hiç olmadı. Pen hiç sarhoş olmadı, bana senden hiç bahsetmedi. Seni hiç fark etmedim. Sana hiç dokunmadım."

Bunun gibi bir şey, dedi. *Bu*. Çok belirsiz. Neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. "Alternatif mi?" Sesimin ne kadar sert olduğuna şaşırarak soruyorum.

"Kelimeyi söyle ve ..." Çenesi geriliyor. Elmacık kemiklerinin çukurundaki ışık oyunlarına hayret ediyorum. "Buluşmak için bir zaman ve yer bulacağız." Bu ince bir değişim ama yumruğu dirseğinin altında sıkılaşıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Bu bir işaret, bir *söz*. Tüylerim diken diken oluyor. "Ve pazarlık yapacağız."

Bana cevap vermem için gereken tüm zamanı ve daha fazlasını veriyor. Kambur duruyor, tembel, sakin ve ben bir şeyler söylemeyi ne kadar çok istediğimi ve bunun ne kadar zor olduğunu fark ediyorum. Kalbim küt küt atarken sağlıklı düşünemiyorum. Hata yapma korkusu, hata *yapmama* korkusu ve göğüs kafesimin arkasına yerleşmiş saf korkunun tuhaf karışımı arasında.

Bana ihtiyacım olan tüm zamanı veriyor ve ben çaresiz bir sessizlik içinde bakarken, o sözüne sadık kalıyor. Bir anlık bir gerginlik oluyor ama hemen kayboluyor. Gülümsemesi sıcacık. "Görüşürüz, Scarlett." Sonra, geldiği zamanki gibi kendinden emin, yalınayak uzaklaşarak gitti.

Ancak ben bir korkağım.

Bunun için beş dakika boyunca kendimi hırpaladım ve aşağıya dönecek kadar kendimi toparlamam on dakika daha sürdü. Işıklar sönmüş ve parti oturma odasında, çok sayıda yanan mumla süslenmiş bir yaprak pastanın etrafında toplanmıştı.

". . arkasındaki düşünce süreci?" diye soruyor birisi.

"Bilmiyorum - Bree yirmi iki yaşına girdiğine ve Bella da yirmi iki yaşına girdiğine göre-"

"Pastalarına *kırk dört* mum mu koydun?" "Bu

işler öyle yürümüyor Devin."

Kyle, Devin'in sırtını sıvazlıyor. "Hadi, Dale, bırak çocuk matematiğini göstersin."

"Şu *muhteşem* pastayı kesme vakti gelmedi mi daha?" diye bağırıyor yanımdaki kız. Herkese yetecek kadar koltuk yok ve Pen, Lukas'ın bacaklarından birine tünemiş, Rachel'la sohbet ederken öne doğru eğiliyor. Arkada, Lukas yine Hasan'la konuşuyor. Sanki hiç gitmemiş gibi.

Aptalca, diyorum kendime. *Aptal, aptal, aptal*.

"Aslında bir süredir üzerinde çalıştığımız bir sürpriz var." Devin odanın ortasında biraz yer açıyor ve telefonu hazır olan Kyle'a bakıyor. "Sizin için bir *koreografimiz* var," diye açıklıyor Dale.

Oda doluyor; alkışlar, iniltiler, ıslıklar, alkışlar. Bree ayağa fırlıyor, neredeyse pastayı ters çeviriyordu. "Aman Tanrım, bu BTS mi?"

Daha heyecanlı çığlıklar.

Lukas, "Koç'un bana *nasıl* dörtlü çektiklerini ve sezonu kapattıklarını sormasını sabırsızlıkla bekliyorum," diyor.

Hasan, "BTS'i bu işe karıştırma," diye öneriyor. "Kucak dansı yaptıklarını söyle."

"Kesin sesinizi ezikler," diye emrediyor Pen. "Bu en iyisi olacak!"

"Teşekkürler, Pen." Dale onu selamlıyor. "Desteğin için ve

Bunu sayısız seans boyunca geliştiririz. Sen gerçek bir arkadaşsın, erkek arkadaşın ve *onun* erkek arkadaşının aksine."

"Çocuklar, benim için zevkti."

Lukas ve Hasan eğlenerek kafa sallarlar ve-

Hep kenardayım, etrafımda olup bitenlerden hep uzak duruyorum. Hiç umursamam. Ama bu gece, Lukas'ın diğerleriyle gülüşünü izlerken, midemde açgözlü bir şeyler açılıyor.

Yukarıda *biraz aç* olduğunu söyledi. Ama bence fazlası var. *Açlıktan* ölüyor olabilirim.

Müzik başlar ve bazı şüpheli vücut hareketleri yapılır. Gülüşmeler. Neredeyse herkes telefonunu çıkarıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ama ben çekmiyorum. İzlemiyorum bile. Onun yerine eski bir e-postayı açıyorum, üç kelime yazıyorum ve yanıtla tuşuna basıyorum.

Ne zaman ve nerede?

Devin ve Dale kalçalarını oynatıyor. Lukas'ın telefonu sehpanın üzerinde yanıyor. Dikkati dağılmış bir şekilde bir kez baktığını görüyorum. Sonra mesaj kaydedilince tekrar.

Kalabalığa bakmasına bile gerek yok. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor ve başını salladığında nihayet gerçek, samimi bir gülümsemeyi başarabiliyorum.

BÖLÜM 21

MHAVUZDA PAZAR SABAHLARI GENELLİKLE RAHAT GEÇER, SPORCULARLA DOLUDUR izin günlerinden sonra yavaşça yeniden başlatılıyor. Ancak *bu* Pazartesi sabahı, su sporları merkezinin etrafındaki atmosfer sisten daha yoğun.

"Yüzme takımında kesintiler var," diyor Bree, bileğine bant sararken solgun yüzü buruşmuş bir halde. "Kadroya son şeklini veriyorlar."

"Şimdiden mi?"

"Her yıl beni de ürkütüyor."

Soyunma odasında yüzücülerin neşesi zoraki gibi geliyor ve nasıl başa çıktıklarını merak ediyorum. Duşta ağlayan, doğru düzgün nefes alacak hava bulamayan ve rekabetçi sporların yasaklandığı Narnia benzeri bir topluma açılan sihirli bir portal keşfetmeyi umarak buzdolabını açan tek kişi ben miyim?

Almanca da.

Kahvaltıya giderken, "Scarlett. Bir dakika bekler misin?"

Lukas, tabii ki öyle. Başka kimse beni adımla çağırmaz. Avery lobisinde duraksıyorum ve kızarmamaya çalışıyorum ya da dün kaç kez telefonumu, e-postamı ve fiziksel posta kutumu kontrol edip benimle iletişime geçmesini beklediğimi hatırlıyorum. Maryam bana yapıştırıcı alıp almadığımı sordu, bu da ABD Anti-Doping Ajansı'nın bunu sakıncalı bulup bulmayacağı konusunda yirmi dakikalık bir kavgaya yol açtı.

Beni görmezden gelerek geçirdiği yirmi dört saat içinde fikrimi değiştirmişim gibi davranabilirdim ama bu muhtemelen sadece kıkırdamasına neden olurdu. "Elbette." Yanına gittim. Antrenmandan kalma ıslak saçlarına bakıyorum. Burnunu ve elmacık kemiklerini saran çillere. Giydiği kompresyon tişörtü kalın kollarına ve hatta göğsüne çok iyi geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Johan'la tanıştın mı?" Yanındaki adamı işaret ediyor, ben onu Öteki İsveçli olarak tanıyorum. Lukas'ın kuzeni olabilir gibi görünüyor,

Sadece sarışın.

"Ben Scarlett, tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedim ve elimi uzattım.

"Seni görmek de çok güzel, ama zaten tanışmıştık" derken bile bunu kabul ediyor.

Kahretsin. "Oh. Um, doğru, elbette, ben-"

"Bunu kişisel algılama, Johan. O da benimle tanıştığını hatırlamıyordu." Lukas'ın alaycı ve şefkatli arasında bir yerde duran gülümsemesi yüzümü kızartıyor. O ve Johan, Johan'ın başını sallamasıyla biten kısa bir İsveç sohbeti yapıyorlar ve sonra bana bir, hayır, *iki* kez tanışmaktan daha fazlasıymışız gibi gülümsüyor. Sanki benim hakkımda *bir şeyler* biliyormuş gibi.

Boynumu bükerek onlara bakıyorum. Borsa ekonomileri, en sevdikleri daktilik beşli ya da göğüslerimin büyüklüğü hakkında konuşuyor olabilirler - bunu anlamam mümkün değil. *Trol* kelimesini mi duydum?

"O da neydi?" Johan gittikten sonra Lukas'a

soruyorum. "Bana birlikte olup olmadığımızı sordu."

Lukas'ın Pen'den ayrıldığını biliyor mu? "Peki sen ne dedin?"

"Gerçeği."

"Hangisi?"

Lukas Blomqvist yeteri kadar dinlendiğine karar verdiğinde sohbetin bittiğinden şüphelenmeye başlıyorum çünkü cevap vermiyor. Onun yerine elini cebine atıyor ve bana bir kez katlanmış, sonra tekrar katlanmış bir kâğıt uzatıyor. Açtım ve-

Aman Tanrım.

Yanaklarım yanıyor, göğsüme sarılıyorum. Kalbimin kaburgalarıma karşı *yarıştığı* yere.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor, sanki bir moleküler orbital hesaplamaktan bahsediyormuş gibi-

"Güle güle, Luk!" Küçük bir yüzücü grubu yanımızdan geçiyor. "Sonra görüşürüz, Sweedy," diye ekliyor bir başkası, arkalarından.

"Bugün harika iş çıkardınız millet," diyor Lukas. Sonra, hâlâ takım arkadaşlarına bakarak, ama daha alçak sesle: "Nefes al, Scarlett."

Deniyorum. *Deniyorum* ama kolay değil.

"Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," diyor.

"Ne üzerinde?" Kazıya kazıya söyledim.

"Beklenmedik bir şey hayati organlarınızın kapanmasına izin verme eğiliminiz. Nöronlarınız ancak bu kadar çok anoksik olayı kaldırabilir."

İş yerimizin lobisinin ortasındayız. Lukas'ın sesi alçak ve sıcak. Ve elimde . . .

Elimde iki insanın birbirine yapabileceği en iğrenç şeylerin bir listesi var.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye tekrarlıyor sabırla.

Başımı sallıyorum, kendimi derin nefes almaya zorluyorum. *İşte, beyin, biraz oksijen ve glikoz al ve ... porno?* "Tanıdık geliyor, evet." Sadece beni şaşırttı. Ve bu konuda okuduğum ilk şeyin *döl oyunu* olması benim suçum değil. Seks hakkında en belirsiz terimlerle konuşmaktan, DDLG'yi gururla ilan eden bir kağıt parçasını tutmaya kadar dramatik bir deniz değişikliği.

"Hiç bunlardan birini kullandın mı?"

"Pek sayılmaz. I . . ." Doğrusu, onları araştırdım. Ve baştan sona okudum. Ve Josh'a göstermeyi düşündüm. Sonra meme ucu kelepçesi fikrinden çekinen birinin muhtemelen *anal fisting*, *çapraz montaj* ve bekaret *teçhizatı* gibi şeyleri içeren bir BDSM kontrol listesini okumaktan hoşlanmayacağını fark ettim. "Hayır."

"Şimdi kullanmak senin için sorun olur mu?"

"Evet, öyleyim." *Çok* Elli Ton, derdi Pen sırıtarak.

Kalem. Tanrım. Ayık Pen hala bunu kabul edecek mi?

"Doldurmayı bitirdiğinde bana mesaj " diyor. Tamamen iş. "Peki ya seninki?"

"Benimkiyle işim bitti."

"Görebilir miyim?"

Şu çarpık gülümsemelerden biri. "Ödevimi kopyalamaya mı çalışıyorsun?" "İşe yarar."

"Ve bu seni kendi isteklerini kabul etmek zorunda kalma çilesinden kurtarır, değil mi?"

Kesinlikle haklı. Ve sorduğum için bile utanıyorum. "Tamam. Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim. İşim bittiğinde sana haber veririm." Gitmek için hamle yapıyorum ama bir parmak kotumun kemer köprüsüne giriyor ve beni geri çekiyor. Yakın.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Neye ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor, Scarlett. Ve bunu sana sağlayıp sağlayamayacağımı."

Ben olmalıydım.

"Ya . . ."

"Dinle." Başparmağı ve işaret parmağı çenemi bulup kaldırıyor. Gözleri düz, inanılmaz derecede güzel bir mavi. "Son birkaç yılımı biriyle geçirdim

Bunların hiçbirine ilgi duymayan ve uyumsuz cinsel dürtülerle ilgili pek çok deneyimi olan bir kadınım. Benimle aynı şeyleri istememeni kaldırabilirim ve seni nelerden hoşlandığın için asla yargılamam. Kahretsin, *benim* istediğim bazı şeyler-" Gülüşü eğlenmeyen bir huff. Elini saçlarının arasında gezdirip biraz karıştırıyor.

Bana öyle geliyor ki, belki de bu konuda dürüst olmak onun için de zordur. Bizi neyin tahrik ettiği konusunda dürüst olmak söz konusu olduğunda ikimizin de bazı bagajları var. Ve daha da önemlisi, ben onun arzuları hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve onun da aynısını istemesi doğal.

"Tamam." Gülümsemem küçük ama içten. "Mümkün olan en kısa sürede yapacağım." "Acele etme. İyice düşün."

. "Kendimi bir grup projesindeki zayıf halka gibi hissediyorum. Kendi payına düşeni en son yapan." "Hmm. Bu yanlış değil."

Onu dürtüyorum. İşaret parmağım karnının yan tarafını buluyor ve bir an için hissettiğim *her şeyi* algılayamıyorum. Oblik kaslarının sertliği, verimsizliği, sıcaklığın şoku.

Çünkü o bana dokunmuş olabilir ama *ben ona* daha önce hiç dokunmadım. O da bunu biliyor, çünkü ardından gelen sessizlik pekmez gibi uzun ve kalın.

"Almanya nasıl gidiyor?" diye soruyor sessizce.

Başımı öne eğiyorum. Yumuşak, derin kıkırdamasını dinledim. "Diğer derslerim kadar iyi. Bu işlerde iyi değilim."

"Ne eşyası?"

Belli belirsiz bir hareket yapıyorum. "Foucault'yu telaffuz etmek mi? Fikir pazarına dalmak mı? Feminizmin farklı dalgalarını birbirinden ayırmak? *Görüş bildirmek*." Omuz silkiyorum. "Metin analizi logaritmik farklılaştırmadan çok daha zor."

Bana tanrıymışım gibi bakıyor. *Şirinmişim* gibi mi? Bu patronluk taslayan bakışın hayranı değilim. En azından ben . *Her şey berbat*. Evet, bu benim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Almanca biliyor musun?"

"Siz Amerikalıların inandığının aksine, Avrupa herkesin konuştuğu tek bir ülke değildir-"

Onu sessizce tersliyorum ve tam da istediği şeyi vermişim gibi gülüyor. Sonra başka bir sessizlik oluyor, daha küçük, daha hafif, ta ki "Bana mesaj atacaksın o zaman" diyene kadar. Bir soru değil, ama başımı sallıyorum, içimde sıcak, titreşen bir tür beklentinin yayıldığını hissediyorum, listeyle olduğu kadar ... . Emin değilim.

"Git, Scarlett. Kahvaltı etmen gerek."

Doğru. Evet. Ona nereye gittiğimi söyledim mi? Önemli değil.

Yemekhaneye kadar gözlerinin ağırlığını üzerimde hissediyorum, fiziksel bir imkansızlık haline geldikten sonra bile.

İlk senkro antrenmanım o öğleden sonra.

Önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama geçen yıl Pen ve Victoria Pac-12 finallerinde altıncı olurken ben ... evdeydim, muhtemelen ayak tırnaklarımı kesiyordum. *The Great British Bake Off*'u izlemek de muhtemelen bunun bir parçasıydı. Ben buradaki yeni çocuğum ve Pen, Koç Sima ve kaçınılmaz hatalarıma şahit olmak için burada kalmaya karar vermemiş olmalarını dilediğim iki gönüllü koçun arasında dururken bunun acı verici bir şekilde farkındayım.

Bahse girerim onlar da aynı şeyi diliyorlardır, özellikle de Pen ve ben en basit engelleri en ufak bir başarı izi olmadan eşleştirmeye çalıştıktan otuz dakika ve elli kalkış sonra. Kuru alanla başlamış olmamızın ve Victoria'yı ve kesilmiş bağlarını görmeden dördüncü portatif tahtaya bakamıyor olmamızın bir faydası yok.

Kendisinin boşluk istediğini biliyorum ve sporunu kaybetmenin yasını tutarken taziyelerle dolup taşmak istememesini anlıyorum, ancak burada olup karbon temelli yaşam formlarının beyhudeliği üzerine bazı iğneleyici yorumlar yapmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

"Pen," diyor Koç Sima onaylamayan iç çekişler arasında, "çok hızlısın. Engelin yaklaşık beş santim fazla yüksek ve çirkin. Vandy, sen de çok ..."

"Yavaş mı?"

Koç şakağını ovuşturur. "Tekniğinizde neyin yanlış olduğundan bile emin değilim. Her şeyi söyleyelim ve sıfırdan başlayalım, tamam mı? Siz ikiniz on dakika ara verin. Biraz su için. Atalarınızı düşünün ve kendinize bugünkü performansınızla gurur duyup duymayacaklarını sorun."

Senkro korkutucu, üç başlı bir canavardır. Çiftler sadece bireysel dalışların başarısına göre değil, aynı zamanda ne kadar iyi uyum sağladıklarına göre de puanlanır. Puan kaybetmenin *pek çok yolu* var ve Pen de aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor. Güvertede yan yana oturuyoruz, başlarımız su şişelerimizin üzerine eğik ve ben ondan özür dilemek istiyorum. Ona berbat durumda olduğumu ve bunun benim hatam olduğunu söylemek istiyorum. Victoria olmadığım için üzgün olduğumu, daha çok çabalayacağımı ve lütfen benden nefret etmemesini istiyorum.

Ama o sessiz, ben de sessizim. Telefonunu çıkarıp ona dokunmaya başladığında bakmamaya çalışıyorum, bana kızgın olup olmadığını merak ediyorum, acaba

-

"Hot for Teacher "ın ilk birkaç notası havayı dolduruyor. Homurdanmam o kadar ani oldu ki, bir yudum suda boğuldum.

Herkes dönüp bize meraklı bakışlar atıyor ama Pen'in gözleri bana sabitlenmiş durumda ve birkaç saniye sonra, sanki az önce can evimizden vurulmamışız gibi gülmeye başlıyoruz.

Koç eğlenmiyor ama göğsümdeki ağırlık binlerce kilo hafiflemiş gibi hissediyorum.

BÖLÜM 22

LISTEYI GÖZDEN GEÇIRMEM IKI GÜNÜMÜ ALIYOR.

Bunun nedeninin bazı öğelerin daha önce hiç duymadığım ve büyük miktarda araştırma gerektiren şeyler olması olduğunu söylemek isterdim, ancak sadece zaten aşina olmadığım bir avuç dolusu. Karideslemenin ne olduğunu anlamak için Google'da biraz zaman geçirmem gerekebilir - ve başladığımdan daha fazla netliğe sahip olmadan geri dönebilirim - ancak tarayıcımda gizli sekmeyi nasıl kullanacağımı bulduğumdan beri sybian'ın ne olduğunu biliyorum.

Cinsel sapkınlık falan.

Her bir madde üzerinde bu kadar uzun zaman harcamamın nedeni, neredeyse gülünç miktarda iç gözlem gerektirmeleri. Fantezilerim konusunda hiçbir zaman tam olarak samimi olabilecek bir konumda olmadım ve sonuç olarak henüz ne olduklarını bilmiyorum. Josh ile seks hayatım harikaydı: İsteyebileceğim tüm orgazmları yaşamamı sağladı, kendimi güzel ve seksi hissetmeme yardımcı oldu ve *çok* güldük. Bir keresinde ona regl olduğumu açıkça söyleyemeyecek kadar utanç içindeydim ve o kadar çok üstü kapalı ifade kullandım ki ölümcül kanser olduğumu düşündü. Yanlışlıkla Minions marka prezervatif aldığında. Elimi dezenfekte ettikten saniyeler sonra ona elimi vermeye çalıştığımda attığı acı çığlığı. Bu tür şeyler.

Ancak bana karşı daha sert olmasını istediğimde, konuyu terapide açmamı ve psikoloğumun "bunun iyi bir fikir mi yoksa önümüzdeki on yıl boyunca seni mahvedecek ödipal bir şey mi?" olduğu konusundaki görüşünü almamı önerdi. Ondan sonra, bazı arzularım yokmuş gibi davranmaya çalıştım ve o da yarım ağızla birkaç kez popomu tokatladı.

Kırk sekiz saat sürdü ama Çarşamba gecesi Lukas'a mesaj attım:

Tamamdır.

Ve sonunda onun adını telefonuma kaydettim.

O gece buluşmaya karar verdik. Sonra ertesi sabah. Sonra ertesi gece. Her seferinde, son dakikada iptal ediyor. Tek açıklaması: Acil bir şey.

Onu antrenmanda görüyorum, yani hasta, sakat ya da kamu ahlakına karşı işlediği suçlar nedeniyle Stanford'dan atılmış değil. Fikrini değiştirdiğinden şüphelenmeye başlıyorum ve sonra Zach ve Dr. Smith ile olan toplantımızı atlıyor.

"O bize katılmayacak," diyor bana. "Bir şeylerden bahsetti
. . . kaptan şeyleri? Ne yazık ki Crunch değil. Tanrım, uzun zamandır onlardan yememiştim." Bir süre alt dudağını çiğniyor, Post-it*'lerinden* birine *Buy Cap'n Crunch* yazıyor ve ardından kırk beş dakika boyunca durmaksızın kanser biyolojisini öldürmeye devam ediyor.

Cuma gecesine kadar Lukas'tan haber alamıyorum, beni kötü bir ruh hali içinde bırakan zorlu bir antrenmandan sonra. Pen ve ben soyunma odasında yalnızız ve o kadar uzun süredir saçlarımı çözmeye çalışıyorum ki tüm vücudum ağrıyor.

"Bu gece için bir planın var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Sonra da "Terapistimin bana yaptırdığı şu egzersizler var" diyorum.

"Oh?" Gözleri aynada benimkilere takılıyor. Fondöten sürüyor, ki bu alışılmadık bir antrenman sonrası bakım seviyesi. "Ne için?"

"Benim en nankör çocuklarım." Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, ben de iç çekiyorum. "Benim içsel dalışlarım."

Gözleri anlayışla açıldı. Takımdaki kimseyle sorunlarımı konuşmadım ama Pen benim senkro partnerim ve tek bir içe dalış çalışmadığımızı fark etmiş olmalı.

Ben aldırmıyorum. Anladığını biliyorum - beyinlerimizin hıçkırıklara engel olamaması gibi. "Egzersizler nasıl?"

"Çoğunlukla görselleştirme. Amaç beynimi yeniden yapılandırmak. Belirli dalışlarla otomatik olarak ilişkilendirdiğim olumsuz duyguların üzerine daha nötr olanları yazmak." Tek ihtiyacım olan en basit, *en boktan* içe dalış. Çıta o kadar düşük ki, şalgamlarla birlikte yeraltında.

Pen fırçasını bırakıyor. Elini uzatıp benimkini sıkıyor ve *"Yapabilirsin*" gibi şeyler söylememesine bayılıyorum, bayılıyorum, *bayılıyorum. Kendine inan. Çocuk oyuncağı olacak. Olumlu düşün*. Sessizce yanımda duruyor, yeşil gözleri anlayışla ve acımayan bir şefkatle dolu ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Ben de geri çekiliyorum. Boğazıma bir şey takılıyor ve yutkunarak geçiştirmek zorunda kaldıktan sonra soruyorum: "Peki ya sen? Bir planın var mı?"

"Aslında." Dudakları seğiriyor. "Ateşli Öğretmen'le buluşacağım. Benim için yemek hazırlıyor-Vandy, lütfen çeneni kontrol altına al."

Deniyorum. Kolay değil. "Geçen hafta sonu nasıldı?"

"Güzel. Harika. Sohbet ettik. Hayatlarımız hakkında konuştuk. Yiyiştik. Bilirsin işte, o tür şeyler."

Yarı soluk soluğa, yarı gülerek sevindim. "*Öpüştünüz*."

"Listemdeki PG olmayan tek maddeye odaklanmanın yolu." Ama kıkırdıyor, belli ki sevinmiş. İkimiz de omuzlarımızı aynaya yaslayıp birbirimize bakıyoruz. "Onunla birlikte olmaktan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyorum," diyor bana, alçak sesle ve ciddi bir şekilde. Gülümsemesi biraz soluyor ama üzgün değil. "Bence Lukas'tan ayrılmak iyi bir seçimdi."

Elini uzatma sırası bende. "Mutlu olmana çok sevindim."

Telefonu çaldığında, telaşla eşyalarını topluyor ve kısa bir sarılma için duruyor ve sonra öyle bir enerji patlamasıyla kayboluyor ki, o gittikten sonra bile gülümsemeyi bırakamıyorum.

Ve bir kez daha, ona Lukas ve benden .

Pazartesi günü, liste şortumun cebinde yanarken denedim. Çarşamba günü, Averynin önünde oyalandığımızda ve lise dalış hikayelerimizi paylaştığımızda. Bu sabah kahvaltıda, ben ona orgo ödevinde yardım ederken o benim İngilizce kompozisyonumu okuduğunda.

Söyle ona, diye emrettim kendime.

Ama ona *ne* söyleyeceğim? Lukas ve benim A4 kağıtlarını değiş tokuş edebileceğimizi mi? *Belki* cinsel bir ilişki başlatmak için, *eğer* uyumlu olursak, *eğer* programlarımız uyarsa, *eğer* fikrini değiştirmezse, *eğer* başka birini bulmazsa? Her şey çok varsayımsal, sürecin bu kadar başında konuşmak belaya davetiye çıkarmak gibi geliyor.

Maryam'ın beni görselleştirme egzersizinin ortasında yakaladığında her zamanki numarasını yapıp yapmayacağını merak ederek eve gidiyorum: iki salatalık dilimi kesip kapalı gözlerimin üzerine koyuyorum. Aldığım mesaj beni Stanford Yolu'ndaki kaldırımın ortasında durduruyor.

Özgür mü? Ben Lukas. Nabzım düşüyor ama hemen düzeliyor. Başımı eğip yazıyorum:

SCARLETT: İsveç'te mesajlaşırken sizden kelime başına mı ücret alıyorlar?

LUKAS: Emoji ek ücreti var ama sizin için bir istisna yapacağım: LUKAS:

Yüksek sesle gülüyorum - kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafıma bakındığım bir ses.

Bu gece boş musun Scarlett Vandermeer? Düzgün grameri olan biri için mi? Her zaman. On dakika sonra Green'de buluşalım.

Neden kütüphanede buluşmak istiyor? Dr. Smith'in projesi için mi? Yanlış mı anlıyorum?

Oraya vardığımda, çoktan asansörün yanındaki duvara yaslanmıştı - gözleri kapalı, kalın boyunlu, uyumsuz çilli. Üzerinde siyah bir jogger ve kırmızı bir tişört var, yine *benim* giydiğim kıyafetin neredeyse birebir kopyası ve yorgun görünüyor. Merak ve hayranlık arasında gidip gelen bir şey beni durup *onu* ve çevresinde akan enerjiyi gözlemlemeye itiyor.

"Olimpiyatları kazanan yüzücü bu mu?" diye fısıldıyor bir çocuk arkadaşına. Üç kız onun yanından geçip ters yönde yürüyor, giderek daha az gizli hale gelen bakışlar atıyorlar.

Olimpiyatları bir kenara bırakın, bir ya da iki NCAA şampiyonluğunu çok isterdim ama Lukas'ın başarısının bu yönünü kıskandığımı sanmıyorum. olmak. Yüzmenin dört yılda bir var olduğunu hatırlayan insanlardan gelen genel takdir.

"Hey," dedim.

Gözleri yavaşça açılıyor, sanki canlanıyormuş gibi. Bir an o kadar bitkin görünüyor ki, içimden *"Eve, yatağa git, hemen şimdi*" diye bağırmak geliyor. Sonra sırf *burada* olduğum için dudakları kıvrılıyor ve kalbim karnımda atıyor.

"Gel hadi."

Sessizce onu çalışma odasına kadar takip ediyorum. Cam duvarlar pek mahremiyet sağlamıyor. Hepsi bu şekilde inşa edilmiş -çünkü kütüphanecilerin yüksek lisans dereceleri olduğunu ve birbirlerini taciz eden gençlerle karşılaşmaktan daha iyi işleri olduğunu varsayıyorum. Ya da kullanılmış prezervatifleri temizlemekten.

Henüz oturmadan bir sandalyenin yanında oyalanıyorum. Lukas'ın sırt çantasından katlanmış bir kâğıt çıkarmasını, masanın üzerinden bana doğru fırlatmasını ve benden köşede durmasını izliyorum.

Anında çok sıcak hissediyorum. Ya da soğuk.

"Neden kütüphane?" Gözlerim kâğıtta sabitlenmiş halde soruyorum.

"Benim evime gidebiliriz ama Kyle ve Hasan'ın duymasını istemezsin diye düşündüm."

Başımı sallıyorum, listesinin tam *orada* olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum. Uzanıp onu alabilir ve *öğrenebilirdim*.

"Scarlett." Lukas öne doğru eğildi, eğlendiği belliydi. "Bu konuyu konuşmuştuk." "Ne hakkında?"

"Nefes almalısın."

Keskin nefes alıyorum. Ciğerlerimi dolduruyorum. "Doğru, evet, ben iyiyim. Ben ... ne yapmalıyım
. . . ?"

"Başlamadan önce bir şeyi bilmek istiyorum."

Katlanmış kâğıda gizlice bir kez daha bakıyorum.

"Evet?" "Babanla aranızda ne oldu?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. Sanki beni hiç uyarmadan boynumdan yakalamış gibi hissediyorum. "Babam mı? Bunun konuyla ne ilgisi var?" Aklıma iğrenç bir olasılık geliyor. "Lütfen, hoşlandığım şeyi açıklamak için geçmişte yaşadığım derin bir travmayı aradığını söyleme bana."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bence bana bundan biraz daha fazla kredi verebilirsin."

"O zaman neden?"

"Bana söylemek zorunda değilsin. Bu bir anlaşma bozucu değil. Ama belli ki tetikleyicileriniz var ve ne olduğunu anlamak beni uzak tutabilir."

Bunun için Lukas'ın tüm hikâyeyi bilmesine gerek yok. Ama o ve ben zaten birbirimize karşı çok açıktık, bilmesini umursamıyorum. Utanmam için de bir sebep yok. O yüzden omuzlarımı dikleştiriyorum, gözlerini tutuyorum ve mümkün olduğunca gerçekçi olmaya çalışıyorum. "Yıllar geçtikçe babam hem bana hem de üvey anneme karşı giderek daha kötü davranmaya başladı. Sonunda, tüm hareketlerimizi izliyor, etkileşimlerimizi takip ediyor, bizi dünyanın geri kalanından ve birbirimizden izole ediyordu. Bizi küçümsüyordu. Bizi eleştirirdi. Sebepsiz yere bağırırdı. Finansal olarak kontrolcüydü. Nasıl bu kadar kötüye gittiğinden emin değilim, sadece yavaş yavaş oldu. Barb ve ben her şey normalmiş ve babam sadece kötü günler geçiriyormuş gibi davranmakta çok iyiydik. Sonra, on üç yaşımdayken, Barb beni okuldan aldı. Ağlamaya ve beni eve götürmemesi için yalvarmaya başladım ve o da buna bir son vermeye karar verdi. Babamı terk etti, velayeti almayı başardı ve ikimizi de terapiye gönderdi." Birkaç düzine kelimeye sığdırılmış dehşet dolu yıllar. Tek mutlu olduğum yerin dalış olduğu yıllar. "Genellikle tetikleyicilerim üzerinde çalışabilirim. Yüksek seslerden hoşlanmıyorum ama bu katı bir sınır değil. Ve aslında kabaca idare edilmekten *hoşlanıyorum*. Kontrol. Disiplin. Belirli bağlamlar içinde olduğu sürece." Gözlerinden ne demek istediğimi anladığını söyleyebilirim. Bu benim için olduğu kadar onun için de mantıklı. "Babamın yaptığı tek şey ..." Başka tarafa bakıyorum. "Bozulma sapkınlığı bir şeydir ve

Asla yargılamayacağım ... ama bana çirkin, iğrenç ya da değersiz demek istiyorsan-"

"Tanrım, Scarlett."

"-o zaman muhtemelen yapamayacağız-" "Hey."

Çenemi kaldırdı. "Bana bak."

Öyleyim, demek istiyorum. Ancak farkına varmadan bakışlarımı ayaklarıma indirdim.

"Seni hiçbir şekilde küçük düşürmekle ilgilenmiyorum. Tamam mı?" Gözlerinde hayal kırıklığı yok, sadece bir söz var. Başımı sallayana kadar bırakmıyor ve serbest kaldığımda yutkunuyorum. Telefonumu cebimden çıkardım. Yavaşça, titreyen ellerimi fark etmeyeceğini umarak, kılıfını açıyorum.

İçine yerleştirilmiş kâğıt parçasını görünce belli belirsiz gülümsüyor. "Onu yakından koruyorsun, ha?"

Masanın üzerine, onunkinin yanına bırakıyorum. Listenin *orada* olduğunu her düşündüğümde uzuvlarıma yayılan yapışkan, ayak parmaklarımı kıvıran, mutluluk yaratan sıcaklığı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tüm sırlarım. Onun tüm soruları. Aramızdaki bu imkânsız, baş döndürücü, keskin şeyin potansiyeli, bedenimden asla çok uzakta değil.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" İş adamı gibi konuşmak için biraz fazla nefes nefese sordum. "Onları yan yana koyup karşılaştırmak mı istersiniz, yoksa .
. . ?"

Uzanıp benimkini tutuyor, ben daha düşünceyi formüle edemeden uzatıyor, gözleri sayfayı yatay olarak tarıyor. Hareketlerinde sarsıcı ya da aceleci bir şey yok, ama onu izlemek doğal bir felaket gibi hissettiriyor, tanık olmama izin verilen ama müdahale etmeme izin verilmeyen durdurulamaz bir şey.

O okurken ben topuklarımın üzerinde sallanıyorum, küçük oda etrafımızda küçülüyor. Hava kabarıyor, yanaklarım kadar sıcak.

Listesini al, diyorum kendime. *Ve oku. Oyun alanını eşitle*. Ama yapamıyorum. İçe doğru bir dalış yapmaya çalıştığımda beni ele geçiren aynı kan dondurucu, kas dondurucu felç markası.

Ya işe yaramazsa.

Ya yine batırırsam.

Ya bana bir şans veriliyorsa ve ben bunu heba ediyorsam.

Ya yeterince iyi değilsem.

"Yapmadım-" Saçımla oynuyorum. "Eski sevgilimle biraz deney yaptım ama bu tür şeyleri pek yapmadım." O biliyor. Gazetede bir sütun var.

Bunun için ayrılmış bir sayfa vardı, onu doldurdum. Görevimi tamamladım. Yine de güçlüyüm. "Birkaç şey var ki ... . Onlara nasıl yaklaşmak istediğinize bağlı. Yanlarına yıldız işaretleri koydum." Kâğıdı indiriyor ve üzerinden bana bakıyor, rahatsız edici bir şekilde anlaşılmaz. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Ve ne olduğunu anlayamadım-"

Bu cümleyi bitiremedim. Çünkü Lukas Blomqvist uzun bir adım atıyor, beni duvara doğru itiyor ve öpüyor.

BÖLÜM 23

İLK OLARAK OMUZ KANATLARIMDA HİSSEDİYORUM, ANİ BİR ŞEKİLDE çok fazla güçle duvara çarptım. Başımın arkası da aynı kaderi paylaşabilirdi, ama Lukas'ın eli darbeyi hafifletti, bir avucu diğeri çenemin etrafında kıvrılırken ensemde.

Her şey çok basit başlıyor; dudakları birbirine yapışmış, göğsü boylarımız arasındaki farka rağmen fiziksel olarak olabildiğince bana yakın. Dili benimkine değdiğinde, omurgamın tabanında bir patlama oluyor. Geçici, test edici, nazik.

Sonra, bir anda, hiç de değil.

Hepsi birden pis. Derin. Keskin. Lukas'ın dudakları sıcak. Dili sıcak. Yüzümü çevreleyen parmakları sıcak.

Tüm vücudum yanıyor.

Nefesimin kesildiğini duyuyor ve bundan faydalanarak başımı daha uzağa eğiyor, öpücüğü kontrol etmesine, ağzımın içini yalamasına ve dokunulmadık yer bırakmamasına izin veren imkansız bir açı.

Her şeyi tüketiyor. Aklım başımdan gidiyor. Kollarımı boynuna doluyorum, beynim bulanık ve kenarlarım bulanık, o da beni daha da yakınına çekmenin bir yolunu buluyor. *Bir şeyler* mırıldanıyor ama İngilizce değil. Ben de elinin omurgamdan aşağıya inişine odaklanıyorum, avuç içi geniş, sanki beni hissetmek için tamamını kullanmak istiyor, etin tek bir santimini bile kaçırmak istemiyor. Gömleğimin eteğinin belime değdiği yere ulaşıyor, hafifçe kaldırıyor ve teni *nihayet* benimkine değiyor.

Tırnaklarımı omzuna geçirdim.

Boğazımdan mızmız bir ses yükseliyor. Onunkinden muhtaç bir homurtu çıkıyor.

Birbirimizin ağzında hızlı ve yüksek sesle nefes alıyoruz ve onun kavrayışı kalçama kayıyor, sert ve talepkar, joggers'ımın kemerinin altına kayıyor

-Ta ki dışarıdan gürültü sızana kadar.

Bir araba çekiliyor. Kitap yığınları düşüyor. Sessiz özürler. İkimiz de sağduyumuzu yeniden kazanacak kadar donup kaldık.

Ya da en azından *benim* bunu yapmam için. Kollarımı omuzlarından çözüyorum, aramıza mesafe koymak için duvara doğru geri çekiliyorum. Lukas bırakmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Elleri belimden ve yanaklarımdan ayrıldıktan sonra bile çekilmeye yanaşmıyor. Kemik, kas ve aç gözlerden oluşan bir kafes gibi, yumrukları başımın iki yanında, duvara dayalı bir şekilde orada duruyor. Dövmeleri sıkılıp bırakılıyor.

Kendini kontrol altına almaya çalışıyor ama tam olarak .

Elmacık kemiğinin altındaki çukuru dolduran çillere dokunmak için uzanıyorum ve yavaş bir kahkaha atıyor, şakağıma çarpan bir nefes pufundan fazlası değil, şaşkın ve sıcak. Buna karşılık içimde bir gülümseme oluşuyor ve onu tekrar öpmek için çenemi kaldırıyorum. Bu sefer kalbi tenimde hızla atarken bile yavaşça öpüyorum. Dudakları benimkilere doğru kayıyor, sessiz, neredeyse tatlı ve elim gömleğinin kumaşına kapanıyor, sessiz, güven verici bir şekilde *buradayım, yanındayım*.

Boynuma gömülü yüzünün, kirli sakalının gıdıklanmasının, tenimi içine çekerken çıkardığı sert, gırtlaktan gelen iniltinin tadını çıkarıyorum. Sıcaklığını, kokusunu ve büyüklüğünü içime bastırıyor. Bunun çılgınca ve vahşi bir şekilde başlayıp, durgun bir şeye dönüşmesi tuhaf. Sadece kolay.

"Durmamız gerek," diyorum elimi başının arkasındaki kısa saçlarında gezdirerek. Elini çektiğinde gözleri açık ve ciddiydi.

Bir sandalyeyi arkaya çekiyor, saçları biraz dağınık. Bu, oturması ve onu rahat bırakması için bir davet.

"İyi misin?" İkimiz de masaya oturduğumuzda sordum.

Başını hızlıca sallıyor. Ben gülümsediğimde, o da gülümsüyor. Gergin belki ama içten.

"Listeni okumak zorunda mıyım?" Hala katlanmış kağıda bakarak soruyorum. "O kısmı atlayabilir miyiz?"

Kaşları çatıldı. "Hayır."

"Hayır, okumak zorunda değilim-?"

"Hayır, atlayamazsın."

"Kim diyor?"

"Kurallar."

Başımı eğiyorum. "Kuralları kim
koydu?" "Ben."

Daha fazla eğ.

"Bence bu senin için sorun değil, Scarlett," diyor.

Biraz daha eğ.

"Az önce okuduklarıma bakılırsa, kontrolü ele almamdan hoşlanmadığına inanmam zor." Sözleri sakin ama yanaklarım kızarıyor. O haklı. Bir anlamda, beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor olabilir.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Benim kolay lokma olmadığımı biliyorsun, değil ? Bu seksle ilgili. Yirmi dört saat sürecek bir anlaşma aramıyorum."

Gözleri sertleşti. "Scarlett, listemi okumalısın, çünkü bunu sağlıklı ve aklı başında bir şekilde yapabilmemizin tek yolu, ikimizin de ne bekleyeceğimizi bilmemizdir." Bakışları ölçüyor. "Neden korkuyorsun? *Benim* istediğim ve *senin* istemediğin şeyler olacak ve ben yine de senden bunları yapmanı isteyeceğim diye mi?"

Başka tarafa bakıyorum.

"Tam tersi o zaman." İç çekiyor ve parmaklarının masanın üzerinde hareket edişi, parmak eklemlerinin benimkilere sürtünmesi çok hassas. Bir elektrik kıvılcımı, sıvı, yakıcı, sinir uçlarımda dolaşıyor. Elimi tutacağına ikna oluyorum ama hemen geri çekiyor.

Her şey düşünüldüğünde akıllıca bir hareket. Belki de bizi yalnız bırakmamalısınız.

Hepsi.

Sandalyesinde geriye yaslanır, omuzlarının çizgisi bir kez daha tavizsiz. "Scarlett, sen-"

Bir telefon -Lukas*'ın telefonu*- çalar. Arayanın kimliğini kontrol eder ve mırıldandığı bitkin bir kelimeyle başını arkaya eğer. Bir kez daha, İngilizce değil.

"İyi misin?"

Telefonun sesini kapatıyor. "Gitmem gerek."

"Oh." Midemde hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir his titreşiyor. Bir yandan, soluklanma. Diğer yanda . . . Şu anda onunla birlikte olmak istemediğimden emin *değilim*. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını sallıyor ve elinin topuğuyla sol gözüne masaj yapıyor. "Bu hafta takımdan on sekiz kişi çıkarıldı."

"On sekiz mi?"

"Biliyorum, tam bir karmaşa. Bazı çocuklar walk-ons olmayı tercih ettiler ve bu durumdan memnun değiller. Koçlar kötü adamlar, bu yüzden seçenekleri belirlemek için bizimle konuşuyorlar."

Tüm iptalleri. *Kaptan şeyleri*. "Özür dilerim."

Başını sallıyor ve dirseğini masaya dayayarak öne eğiliyor. "Dinle, listemi sakla.

Acele etmeyebilirsiniz, ancak bizden önce okumanız gerekecek..."

Bitirmiyor. de anlıyorum. "Tamam."

"Kesinti saçmalığının ne zaman düzeleceğini bilmiyorum ama iki şeyi bilmenizi istiyorum."

Bakışları altında kıvranmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sen *dur* dersin, ben dururum."

Başımı salladım. Bana bunu hatırlatması çok hoş-

"Hayır, Scarlett. Elbette biraz deneme yanılma olacak, ama nasıl ve ne zaman olduğunun önemli olmadığını anlamanı istiyorum. Sen *dur* dersen, ben de dururum."

Ağzım kurudu.

"Bana tekrar et," diye emrediyor.

Nefes almayı unutmuş olabilirim ama yine de "Ben *dur* dediğimde duracaksın" diyebiliyorum.

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Başka bir güvenli kelime ister misin?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. Güvenli kelimelerin benzersiz olma eğiliminde olduğunu biliyorum ve bu en iyi uygulama olmayabilir, ancak ondan istediğim bu olmadığı sürece *dur* demeyeceğimden eminim. "İkinci şey nedir?" Titreyen ellerimi kucağıma saklayarak soruyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor ve sırt çantasının kayışını sıkıca kavrayarak ayağa kalkıyor. "İkinci şey ise listeni okudum. Ve benim daha fazlasını istemediğim tek bir şey bile yok." Aynı anda hem iffetli hem de yapışkan bir öpücük için bana doğru eğiliyor. Uzaklaştığında dengemi kaybediyorum, sıcaklığı ve kokusu beni şaşırtıyor. "Bunu bana tekrarlamana gerek yok."

Onun uzaklaşmasını izliyorum. Ancak eli kapının koluna dolandığında aklıma bir şey geliyor. "Lukas?"

Dönüyor.

"Peki ya Pen?"

Yüz ifadesi boş. "Peki ya Pen?" "Onun için sorun olur mu?"

"Berbat bir hafızan var." Kaşı kalkıyor, eğleniyor. "Pen ve ben artık birlikte değiliz."

"Biliyorum ama o aynı zamanda benim arkadaşım. Bunu sorun etmeyeceğinden emin olmalıyım. Bunu yapmaya çalışmadığımı bilmesini istiyorum. Bu sadece seks olacak. Arkadaşımın eski sevgilisiyle ciddi bir ilişkiye başlamaya çalışmıyorum."

Bir an için itiraz edeceğini düşünüyorum. Ama tam kalbim sıkışacakken, yüzü esrarengiz bir maskeye dönüşmüşken, "Ben hallederim," diye söz veriyor.

Ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde -akşam yemeğinden, zihinsel egzersizlerimden ve sadece orta yaşlı Cumhuriyetçi erkeklerin ve Meryem'in gerçekten keyif aldığı siyasi gerilim filmlerinden birini izleyerek geçirdiğim iki saatten sonra- Lukas'ın listesini tekrar düşünmeme izin veriyorum.

Yatağımda uzanıyorum, diş macununun nanesi ağzımda tatlı, günün yorgunluğu beni uykuya sürüklüyor ve ... kendimi paniğe kaptırmayacak kadar yorgun olmak güzel. Kâğıt parçasını sallayarak açıp Lukas'ın keskin ve düzgün el yazısını okumak büyük bir mesele gibi görünmüyor. Hatta neredeyse eğlenceli.

Giderken benim kağıdımı da aldı, yani iki listeyi yan yana koyup derinlemesine bir karşılaştırma yapmak için saatlerimi harcayamam. Ama buna gerek yok, çünkü yazdığım her şeyi hatırlıyorum. Ve Lukas'ın

-Benimkinin aynadaki görüntüsü olabilir.

Bana yapılmasını istediğim şeyi, o yapmak istiyor.

Oh,

sanırım.

Oh.

Birden kütüphanedeki öpücük çok anlamlı geliyor. Yastığıma sarılıyorum, gülümsüyorum ve o şekilde uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 24

TCUMARTESİ SABAHI ANTRENMANIMIN EN ÖNEMLİ BÖLÜMÜ Koç Sima'nın En zor dalışlarımdan biri olan sırt üstü üç buçuk takla atmamın ardından alkışlar.

"Bu, üniversite koçluğu kariyerim boyunca gördüğüm en iyi dalış olabilir," diyor güverteden, ben hâlâ havuzdayken, gözlerimdeki damlaları silerken.

Ona gülümsüyorum, aylardır tadına varamadığım gurur patlaması çok soğuk suyu etkisiz hale getiriyor.

"Bu da güzel bir şey," diye devam ediyor Koç, "çünkü içe doğru dalışlarınızda alacağınız sıfırları telafi etmeniz gerekiyor."

"Vay be." Dirseğimle kendimi sudan çıkardım. "Buna kandığıma inanamıyorum." "Ben de, Vandy. Ben de."

Bugün için bireysel düzeltmeler planladı, bu da ikizlerin tam ben Avery'den ayrılırken geleceği anlamına geliyor. Pen'in sırasının onlardan sonra gelip gelmeyeceğini merak ediyorum ve sonra ondan tek bir mesaj alıyorum.

PENELOPE: Konuşmamız gerek.

Cümlenin sonundaki nokta kulağa hoş gelmiyor. Çok yanlış bir şey yapmış ve bu sadece bir şey olabilir - ki o da 1.80'in birkaç santim üzerinde olmak ve Bukas Llomqvist ile kafiyeli olmak. Ekran koruyucumdaki Pipsqueak'in resmine bakıyorum ve kendime spiral yapmayı yasaklıyorum.

Bana güç gönder, Pip.

Pen yemekhanenin dışındaki yeşil çimenlerin üzerinde oturmuş kırmızı bir elma yiyor. Güneş gözlükleri onu okunmaz kılıyor ama ağzının çizgileri kasvetli.

"Selam." Gülümsemeye çalışıyorum ve yüzümü güneşe doğru eğerek yanına oturuyorum. "Nasılsın-"

"Vandy."

Bana bakmıyor ama elmayı tutuşu sıkılaşıyor. Ses tonu umut verici değil.

"Bunu tam bir pislik gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimden emin değilim." Kahretsin.

"Muhtemelen haksızlık ettiğimi biliyorum ama söyleyeceklerimi söylemeden yoluma devam edemem." Bana döndü. "Ve sen de beni dinlemek zorundasın." Güneş gözlüklerini indirdi, taş suratlı. "Çünkü ..." Başını sallıyor ve kalbim öylesine ağırlaşıyor ki beni yeraltına, dünyanın merkezine sürükleyecek, orada hak ettiğim şekilde yanacağım çünkü sevgili bir dost olarak görmeye başladığım Pen ...

Sırıtıyor musun?

"Sana söylemiştim. Ben söylemiştim. Ben demiştim, ben *demiştim*. Kim söyledi? Ben söyledim. Moi. Penelope Lanet Diana Lanet Ross, bayanlar baylar ve nonbinary arkadaşlar, işte *o*!" Gördüğüm en koordinasyonsuz dansa başladı.

Onu öldüreceğim. "Senden *çok* nefret ediyorum," diye tıslıyorum, rahatlamış bir halde. "Hayır, etmiyorsun, beni *çok seviyorsun*."

"Hayatımın on iki yılını kaybettim!"

"En iyisi bu. İklim değişikliği dünyayı mahvedecek ve makine çarları ayak parmaklarımızı toplamak için bize boyun eğdirecek. Her neyse, kendimi tekrar etmek istemem ama ben size söylemiştim."

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Lukas sana söyledi mi?"

"Evet. Bu sabah erkenden beni aradı. *"Sarhoş dileğin gerçekleşti Penelope*," dedi ve tahmin et nasıl cevap verdim?"

"'Sana ,' yetmiş üç kez?" "Kesinlikle."

İhtiyatlı bir gülümsemenin dudaklarımı germesine izin verdim. "Eski sevgilinin *senkro partnerinle* seks yapması fikrini gerçekten kabul ediyor musun?"

"Böyle söyleyince kulağa garip geliyor." Kıkırdıyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim? Tamamen, yüzde yüz, 'lütfen beni yargılama' dürüstlüğü gibi mi?"

Başımı sallıyorum. Midemde yeni bir ağırlık oluşma tehdidiyle karşı karşıya ama Pen'in gülümsemesi sakin.

"Ayrılığımızı başlatan bendim ve onun için endişeleniyorum. Onun için özgürce biriyle çıkmak zor ama ben dışarıda eğlenirken onun tek başına özlem çekmesi fikrinden nefret ediyorum. O harika bir adam. Kimse benimle bir şey yapmak istemediğinde ve ben dalış kariyerimin bittiğini düşündüğümde, o yanımda durdu. O sadık biri. Nazik. O hala benim en iyi arkadaşım. Ama itiraf etmeliyim ki

Tam olarak tutkulu biri değil. Onun kadar soğuk biri için zor olabilir. Ama görünüşe göre onunla daha çok seks için ilgileniyorsunuz ve sizin hoşlandığınız şeyler" -sesini alçalttı- "kırbaçlanmayı romantikleştirmek zor, değil mi?"

Göz kırpıyorum. Az önce-

"İkinizin birlikte azgın ve sapık olmanıza bayılıyorum.
Tebrikler, dostum."

Dürüst olmak gerekirse, o haklı. Lukas'tan gerçekten hoşlanıyorum ve onu kesinlikle soğuk biri olarak görmüyorum ama ona karşı bir şeyler hissedecek duygusal genişliğe sahip değilim. En azından şehvetin ötesinde.

"Her neyse," diyor, "azgınlık ve sapıklık konusuna gelmişken... bildiğin gibi ben de bir sevgili edindim."

Çekiniyorum. "*Berbat* bir ifade."

"Değil mi? Luk benim en iyi arkadaşım olduğu için, cinsel skylarking'imi anlatabileceğim tek kişi sensin."

Birinin bana güvenmek istemesinin verdiği sessiz hazzın tadını çıkarıyorum. "Peki nasıl gidiyor?"

Çimlere uzanıyor, ben de onu takip ediyorum. Bir dakika boyunca gökyüzüne bakıyoruz, sessiz, ta ki o dirseklerinin üzerinde yuvarlanana kadar. Güneşin parıltısı gözlerime vuruyor ve elimi bir siperlik gibi kaldırıyorum.

"Lukas ve ben ilk seks yapmaya başladığımızda gençtik ve ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bir öğrenme eğrisi vardı, biliyor musun? Ama Theo ile-"

"Ateşli Öğretmen Theo!"

"Evet. Ateşli Öğretmen Theo." Sırıtıyor. "Her şey yerli yerine oturdu. Onun biraz daha ..." olmasını gerçekten seviyorum. İç çekiyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Luk bazen çok *bunaltıcı* oluyor. Öyle olmamaya çalıştığında bile. Bazen orada oturup ders için okumalar yapıyor ve yine de odadaki tüm havayı emmeyi başarıyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Kendimi unutuyorum. Kendi gezegenim olmayı unutuyorum ve onun etrafında dönmeye başlıyorum. Ve sanırım bu *yasaklayıcı* enerji yığını olmak ona doğru geliyor, ama Theo çok daha yumuşak ve ..." Alt dudağını ısırıyor. "Bana tatlım diyor."

"Oh. Bu iyi bir şey mi?"

Omuz silkiyor, biraz utanıyor. "Çok klişe biliyorum ama Luk bana *Penelope*'den başka bir şey demez." Hafif bir İsveç aksanıyla çalışıyor. "O bir

Sadece doğuştan sevecen değil. Ateşli Öğretmen Theo öyle. Ve ben onun evinde *uyudum*, yani gerçekten *uyudum*."

"Lukas'ın evinde uyumadın mı?"

"Pek sayılmaz. Elimizden gelse yapmazdık. İkimiz de mızmız uykucularız. Yine de Theo ile güzeldi."

Başımı salladım. Onun adına mutluyum. İstediğini elde ettiği için mutluyum. Bir süre birbirimize bakıyoruz, dirseği omzuma değiyor, kampüste bir cumartesi öğleden sonrasının sessizliği tenlerimizi ılıklaştırıyor. Uzaktan gelen kahkahalar, kuşlar, ağaçların hışırtısı.

Sonra aklıma bir şey geldi.

Ayağa kalktım. Neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. "Senin adın Penelope *Diana*
Ross?"

BÖLÜM 25

GÜZEL BIR CUMARTESI ÇÜNKÜ PLANIM YOK.

Pen ile öğle yemeğinden sonra eve gidiyorum, cildimi ve saçlarımı bir klor birikintisinin içinde doğmadığıma inandırana kadar duş alıyorum ve sonra çamaşırları ve ödevleri yetiştiriyorum. Herr Karl-Heinz, yastığının iki tarafı da her zaman soğuk olsun ve en sevdiği fanfiction her gece güncellensin, Almanca'nın belirsiz cümle yapısına biraz ışık . Onun odasından çıktım. Geçen hafta ofiste kendimi bokun içinde ama daha az yalnız hissediyordum.

Bana bak. Eksiklerimi kabul ediyorum. Yardım kabul ediyorum.

Ana dili İngilizce olanlar *için bile zor olduğunu* söyledi. *Sen bir STEM uzmanısın, değil mi? Kuralları biyolojinin temel kanunları olarak görmeye çalış. Bazen onları kabul etmek zorunda kalırsın. Ve sana yardım edebilirim*.

Sözlerinin geniş kapsamlı, varoluşsal çıkarımları karşısında gözyaşlarına boğulmamayı başardım, ancak gelecekteki ben için zihinsel bir not almaya karar verdim. *İlham verici mesajlara karşı son derece duyarlı. Tarikata katılmamalıyım*.

Dr. Carlsen'in dersi için okumalarımı yapıyorum. Öğretmenlere daha fazla maaş verilmesi *gerektiğine* dair fikrimi yarı mantıklı, çok paragraflı bir argümana genişleterek İngilizce kompozisyon denememi Görselleştirme egzersizlerimi tamamladım. Öğleden sonra geç saatlerde, biyoloji projesi üzerinde biraz çalışarak kendimi ödüllendirmeye karar verdim.

Kulağa hiç hoş gelmiyor ama yapmak istediğim başka bir şey yok. Lukas mesaj atsa iyi olurdu ama belli ki son bir haftadır yangın söndürüyor ve zaten son bir buçuk yıldır pek seks hayatım olmadı. Sırada her ne varsa birkaç gün daha bekleyebilirim.

Zach sözünü tuttu ve öğrenci kimliğim bana Dr. Smith'in terk edilmiş laboratuvarına giriş izni verdi. Yüksek lisans öğrencilerinin hiçbirinin bir Cumartesi öğleden sonrasında sert bir şekilde pipetleme yapmaları gerektiğini düşünmemeleri onu daha çok sevmeme neden oluyor. Tezgâhların arasında ilerliyorum, laboratuvarda olmanın verdiği hissi hatırlıyorum.

Organik kimyanın en sevdiğim kısmı laboratuvar. Bileşiklerle çalışmak. Kromatografi. Aspirin sentezlemek. Deney protokollerini takip etmek, ne olduğunu görmek. Barb gibi yetenekli, belalı, hayat değiştiren bir doktor olmak için sabırsızlanıyorum, ama umarım bir yandan da biraz araştırma yapabilirim. Bir şeylerin patlamasını ve kristalleşmesini izlemek asla eğlenceli *olmayacak*.

Laboratuvarın arka tarafında, Zach'in bana işaret ettiği bilgisayarı buluyorum. Daha çalıştıramadan arkamdan bir ses duyuyorum ve dönüp bakıyorum.

Lukas bir bankın ucundaki taburede oturuyor, ilk kez antrenmandan geliyormuş, antrenmana *gidiyormuş* ya da o anda antrenmanda değilmiş gibi görünüyor. Saçları klorla açılmış ama dağınık değil. Gözlerinde gözlük izi yok. Kot pantolon ve Stanford logosu olmayan koyu renk bir Henley.

Bu rahatsız edici. O bir sporcu ve etkileşimlerimizin çoğu bir şekilde bunun etrafında dönüyor. Ama *aynı* zamanda ilgi alanları, hobileri ve bir hayatı olan bir insan ve ben Lukas hakkında çok az şey biliyorum.

Yine de gülümsediğimi
hissediyorum. "Merhaba?"
"Merhaba."
"Nereden geldin, mı geldin?" Başını sallıyor.
"Um, tamam. Buraya ..için geldim." bilgisayarı işaret ediyorum.
"Giriş veri kümesi için resimleri almak için mi?"
Başımı salladım.
Sol elini kaldırıyor ve bana başparmağı ile işaret parmağı arasına yerleştirilmiş USB'yi gösteriyor.
"Ah. Harika. İhtiyacımız olacak-" "Resimleri
yeniden yönlendirin."
"Ve-" "Yeniden
."

Cümlelerimi telaşsızca tamamlıyor, sanki düşüncelerimi tamamlamak onun için doğal bir şeymiş gibi. Sessiz bir vuruş için birbirimizi değerlendiriyoruz. Bu bir yarışma gibi geliyor ve dudaklarım ilk kıvrıldığında onun kazandığını anlıyorum.

"Belki Pen haklıdır," diye düşünüyorum.

Lukas, "Eminim bir vardır," diyor. "Bu özel olan ne hakkında?" "Biraz bunaltıcısın."

Gülüyor, alçak sesle, eğlenerek. "Birazcık mı?"

"Olayı küçümsüyor olabilir. Bu yüzden kaçmazdım." "O zaman harika bir kanat kadını."

"Öyle görünüyor." *Neden senin mesafeli olduğunu düşünüyor? Neden onun bahsettiği Lukas ile benim tanıdığım Lukas'ı bağdaştıramıyorum?* Bunların hiçbirini sormuyorum. Bunun yerine yavaşça ona doğru adım atıyorum, yavaşça laboratuvara göz gezdiriyorum. Çok geniş. Ve çok yalnızız. "Flaş belleği ne yapacaktın?"

"Telefonunu kontrol et."

Cebimden çıkarıyorum ve birkaç dakika önce ondan gelen bir mesaj buluyorum.

Bedava mı?

Gülümsüyorum. "Bitti mi? Duygusal destek görevleri yani."

"Umarım öyledir. Kyle ve Nate bugün birkaç toplantıya katıldılar."

Doğru. Yardımcı kaptanları. Yaklaşıyorum, bankın üst kenarına mıknatısla tutturulmuş bir fotoğrafı fark edince duruyorum. "Bu sen misin?"

Bakışlarımı rüzgarda savrulan saçları olan çocuğa doğru takip ediyor. Resimde üç adam daha var, hepsi de uzun boylu ve güçlü bacaklı, uzun kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar. "Evet."

"Peki ya diğerleri?"

"Kardeşlerim."

Sırıtıyorum ve incelemek için ayak parmaklarımı itiyorum. Lukas'ın kardeşleri, ara sıra istisnalar dışında, boy, beden ve kemik yapısı olarak ona çok benziyor. Koyu, uzun saçlar. Sarı bir sakal. Daha yuvarlak bir yüz ve daha dolgun bir üst dudak. Güçlü bir burnun etrafında derin oyulmuş çizgiler.

Şüphesiz en yakışıklısı o. Şüphesiz önyargılıyım.

"Üç tane mi var?"

"Evet."

"Hepsi yaşlı mı?"

"Oldukça."

"Ne kadar?"

"İkinci en küçük Jan, benden on bir yıl önce doğmuş. Ben sürpriz bir bebekmişim."

"Anlaşabiliyor musunuz? Onları özlüyor musun?" Neden Lukas'la ilgili bilgi kırıntılarını yalayıp yutmak istediğimi bilmiyorum. Yine de mecbur bırakmaya istekli görünüyor.

"Harikalar. Ve sinir bozucu, her ne kadar bir aralık olsa da. Jan ve ben birbirimize çok yakınız, beni yüzmeye o alıştırdı. Sık sık birlikte seyahat ederiz. Oskar, en büyükleri, benim hala küçük olduğumu düşünüyor. Onun evinde kaldığımda bana yatma saati veriyor. Çocukları çok tatlı, bu yüzden onu affediyorum. Ve Leif . . .

Leif bir keresinde beni Hollanda karaağaç hastalığına yakalandığıma ikna etmişti." Ben gülünce başını sallıyor. "Onları özlüyorum ama onlarla birlikteyken bazen şiddeti düşünüyorum."

"Kardeş olmak böyle bir şey değil mi?" Bildiğimden değil. "Nasıl oluyor da üniversite öğrencisiyken kendine ait bir bankın oluyor?"

"Bir süredir Olive ile çalışıyorum. Ayrıca, laboratuvarını yeni kurdu, bu yüzden çok fazla mezunu yok."

"Mezun olduktan sonra da onunla çalışmayı düşünüyor musun?" Aklıma bir fikir geldi. "Stanford Tıp'a başvurdun mu?"

Başını salladı. "Oraya gitmeyi umuyorum."

"Mülakat mı?"

Başka bir baş sallama, ama yüksek MCAT puanı ve hesaplamalı biyoloji deneyimi olan bir Olimpiyat madalyası sahibi? Bu kesin. Neyse ki not ortalamasını bilmiyorum, yoksa bir şişe cıva içmek zorunda kalırdım.

"Ne zaman?"

"Ağustos'ta." "Takım

elbise giydin mi?"

"Ve lanet bir kravat." Gülüyorum ve bu hoşuna gidiyor gibi görünüyor. "Ne giyeceğime karar vermek, teknik bir takım elbise giymekten daha fazla emek gerektiriyordu."

"Sana yardım etmesi için bir koç buldun mu?"

Bir gülümsemeyle savaşır. "Aynı süreçten geçecek olan birinden çok fazla kıkırdama var - *topuklu ayakkabılarla*."

"Öncelikle, kıkırdama değil. Daha çok kibarca kıkırdama gibi. İkincisi ... nasıl gitti?"

"Bilmiyorum." Şüpheci bakışlarımı fark ediyor ve omuz silkiyor. "Endişelenmek anlamsız. Ya gireceğim ya da giremeyeceğim."

Keşke ben de her konuda onun kadar huzurlu olabilsem... gerçekten. "Ve eğer kalırsan, Dr. Smith ile çalışmaya devam etmek isteyecek misin?"

"Eğer beni kabul ederse. Onun tarzını seviyorum. Elini kolunu bağlıyor ama işin içinde. İşleri halletmemiz için bize güveniyor."

"Ve bahse girerim mikro yönetimden *nefret ediyorsundur*."

"Hiçbir fikrin yok." Başını eğip beni inceliyor. "Eminim sen de yapardın. Laboratuvarda."

Alt metin -her yerde *olmasa* da- gürültülüdür, ancak bizi sıcak bir sessizlik parçasına götürür. Ve ondan sonra . . .

Nasıl olduğundan emin değilim. Belki de beni kalçalarının arasına çeken odur. Belki de ona doğru adım atıyorum. Tek bildiğim onun kollarında olduğum, yüzüm

Ona gömülmüştüm, eli belimde genişçe yayılmıştı, gömleğimin üzerinde yatıştırıcı bir okşayış vardı.

Derin nefes alıyor, kasıtlı olarak zaten aşina olduğu bir şeyi arıyor, alıştığı bir yolu tekrar ziyaret ediyor. Teni sandal ağacı gibi. Güneş. Çimen. En hafif klor izi. *Bugün neredeydin? Ne yaptın?*

"Listeyi okudun mu?" diye soruyor kulağımın kabuğuna doğru.

Göğsüne doğru başımı sallıyorum. Avuç içi yukarı, omurgamın tepesine doğru kayıyor, başparmağı boynumun dibindeki nabzı bulana kadar bir sıcaklık ve dokunuş levhası, üzerinde ileri geri siliyor. "Aferin kızıma."

Gözlerimi kapatıyorum. Doğru bir şey yaptığımı bilmenin hazzına dalıyorum. Birini memnun etmenin basit hazzına.

Belki de berbat durumdayım. Toplumun bana dayattığı cinsiyetçi güç yapılarının bir kurbanıyım. Hiç tanımadığım bir adam tarafından övülmek beni bu kadar hızlı harekete geçiriyorsa, yatak odasının dışında hor gördüğüm ataerkil saçmalıkları içselleştirmiş olmalıyım. Ya da belki de *öyleyim* ve bu konuda kendimi hırpalamayı bırakmalıyım.

"Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?"

Bunu ciddi ciddi düşünüyorum ama Lukas'ın dediği gibi: onun isteyip de benim daha fazla istemediğim hiçbir şey yok.

"Sadece ... yapabilir misin?" Kollarımı bedenlerimizin arasından kurtarıyorum ve beline doluyorum. Bu şimdiye kadar parçası olduğum en samimi sarılma olabilir.

"Sadece ne?"

Yutkunuyorum. "Sadece ne yapacağımın söylenmesini istiyorum. Bir kereliğine."

Parmakları şakağımdaki saçların arasından geçiyor. Başımı geri çekiyor. Gözlerimi yakaladı. "O zaman istediğimi yapacak mısın?"

Hevesle başımı sallıyorum, laboratuvardaki enerjinin hafifçe yeniden şekillendiğini, içimde boş bir sıcaklık olduğunu hissediyorum. Yeni bir *biz*. Bana tıp fakültesi başvurularını anlattığında, derin öğrenmeden , havuzun karşısından birbirimize el salladığımızda biz bu değiliz. Bu o ve ben, evet, ama temamızın bir varyasyonu.

Dışarıda, bizi birbirimize bağlayan çok az şey var. Burada, birbirimiz için daha mükemmel olamazdık.

"Durmamı istediğinde dur diyeceğine güvenebilir miyim?"

diye soruyor. Tekrar başımı sallıyorum.

"Scarlett."

Tam olarak ne istediğini biliyorum. "*Durmanı* istersem dur diyeceğime güvenebilirsin." Yutkunuyorum. Vücudum belirsiz bir uyarılma, özlem, sıcak, sıvı bir istek bulanıklığı içinde. "Aksi takdirde . . ."

Gözleri bir gülümsemeyle kırışıyor. "Çok naziksin." Öpücüğü hafif, ağzımda tatlı. "Bu durumda, dizlerinin üzerine çökmeni ve bana oral seks yapmanı istiyorum."

Aklıma Lukas'ın beni test ediyor olabileceği düşüncesi geldi. *Gerçekten ciddi mi? Ne kadar ileri gitmeye istekli?* Ama kısa sürüyor ve hemen bir kenara atılıyor, çünkü şu anda sadece tek bir şey önemli.

Benden bir şey yapmamı istedi. Ve onun talimatlarını yerine getirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Bu yüzden kendimi bacaklarının arasına alçaltıyorum, mükemmel yüksekliğe gelene kadar çıplak dizlerimin ayaklığa dayanmasına izin veriyorum. Kot pantolonunun deliğine uzanıyorum ama beni durduruyor, bir eli iki elime dolanıyor ve bir düğme üzerinde çalışıyor. Donup *kalıyorum - zaten* her *şeyi berbat ediyorum*- ama çenemi kaldırıp saçlarımı geriye iterek boş bir anında yüzümü inceliyor ve birkaç saniye sonra mırıldanıyor: "Çok güzelsin Scarlett."

Boş sözler gibi gelmiyorlar. Daha çok bilmemi istediği bir şey gibi. Gülümsüyorum ve ellerimi serbest bıraktığında işe koyuluyorum, düğmeleri birbiri ardına ilikliyorum, sessiz laboratuvarda sesler yükseliyor, boxer külotunun içine uzandığımda kumaş hışırdıyor.

Onun büyüklüğü karşısında daha az şaşıramazdım. Çoktan tamamen sertleşmiş, sabun, duş ve ten gibi kokuyor ve ben hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Şortumun dikişi klitorisime batıyor ve bu hoş bir his - gerçekten *iyi* hissettiriyor - ama önemli değil.

Hayatımda *benimle* ilgili olmayan tek şey bu.

Lukas'ın eli yüzümü kavrıyor, başparmağı ağzımın köşesine bastırıyor. "Hala sorun yok mu?"

Başka bir hevesli baş sallama. Gerçek şu ki, beni kontrol etmesini istemiyorum. Ondan kurtulmak istiyorum. Onu istiyorum-

"Sadece tam olarak ne yapacağının söylenmesini istiyorsun, değil mi?" diyor sessizce, küçük bir gülümsemeyle. Çünkü *gerçekten* anlıyor. "Şu anda sadece bir ağız olmak istiyorsun, ha?"

Boğazımdaki yumruyu itiyorum. "Sanırım biliyorum."

Başparmağı dudaklarımın arasından kayıyor, büyük, test ediyor. Sadece dili olan bir öpücük için öne eğiliyor - parmağının ağzımı açık tuttuğu yerde benimkiyle buluşuyor, pis ve zihnimi silecek kadar iyi.

"Bunu başarabiliriz, Scarlett." Tekrar doğruldu. Bana baktığında aklıma İskandinav tanrıları ve gökyüzünden gönderilen emirler geliyor. "Kapıyı aç."

Lukas kontrolü elinde tutmak istiyor ve ben konuda çok az şey yapabiliyorum. Zorlanan sikinin tabanını alıyor, alt tarafını ağzıma dayıyor, başını dudaklarıma sürtüyor. Beni ilk santimle beslemeye başladığında homurdanıyor, ikincisi ve-

"Oh, lanet olsun." Avuçları çenemin etrafında, her hareketimi kontrol ediyor. Tek yapabildiğim kendimi ona karşı açık ve yumuşak tutmak. "Bir dakikaya ihtiyacım var..." Çekip gidiyor. Bir inilti daha. Derin bir nefes. Yanağımı nazikçe, tatlı tatlı okşuyor, sanki sikinden ağzımın kenarına döl damlamıyormuş gibi. "Sana nasıl sevdiğimi öğreteceğim. Öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Bu benim hayattaki amacım. Bundan bir saat sonra olmayacak ve yirmi dakika önce umursadığıma dair hiçbir fikrim yoktu, ama şimdi hiçbir şeyi bunun kadar yoğun istemiyorum. Dalışı da, tıp fakültesini de, toplumun üretken bir üyesi olmayı da sikeyim. "Lütfen."

Yarı lanetli, sessiz bir kelime çıkarıyor. Benden istediği her şeyi yapmaya hazırım ama o tereddüt ediyor. Yanağıma düşen siyah bukleleri geri itmek için bir an alıyor, dokunuşu nazik ve neredeyse saygılı. "Sen çok lanet ..."

"Ne?" diye sordum. Dudaklarım sünnet derisine değiyor. Nefes veriyor.

"Bilmiyorum bile." Gözleri eğleniyor, ama sesi kısık ve aç, sonra parmakları saçlarımda düğümleniyor ve uzunluğunun etrafında emiyorum, tamamen onun tarafından yönlendirilen kolay bir ritim, hız ve derinlik sadece onun seçimi. Boyutuna, ellerinin yönlendirme biçimine, onu boğmanın ne kadar kolay olacağına alıştığım kısa bir alışma anı.

"Buraya bak, Scarlett."

Zihnim dalgalı, yumuşak bir alan. İç çamaşırım o kadar yapışkan ki soyulup çıkarılması gerekecek. İstediğim her şey bu. Belki yüksek sesle değil ama onun nelerden hoşlandığını keşfetmekten ne kadar keyif aldığımı tam olarak açıklayabileceğimden şüpheliyim.

Yine de Lukas anlıyor. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor ve burada olan biten *her şeyi* anlıyor. "Çok iyi gidiyorsun." Aksanı daha kalın, sikinin dilimin üzerinde ıslak kayışı kadar ağır. "Bunu çok düşündüm ve harika bir zihinsel imgeydi, ama *Tanrım*." Bir parmağı yanağımda, ağzımın içinde yarattığı izi takip ediyor. İsveççe bir şeyler mırıldanıyor, hırıltılı ve öfkeli ve kesinlikle

pis, dil engelini ortadan kaldıracak kadar çaresiz. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Tutuşu, sözlü bir yanıta izin verecek kadar gevşiyor. "Seviyorum." Kalçaları ellerimin altında geriliyor, sanki bunu duymayı en az benim söylemeyi istediğim kadar çok istiyormuş gibi.

Çenem biraz ağrıyor, ama "Bu iyi" dediğinde zar zor hissedebiliyorum. Çünkü sikim ağzındayken harika görünüyorsun." Beni geri çekiyor ve belki de bu benim tek gerçek çağrım, çünkü şimdi daha sert, vuruşları daha derin ve o kadar kısıtlı değil. Pornografik bir şey yapmak için fazla büyük ama denemeye ve benim de aynısını yapmama izin vermeye istekli. Aletinin başı yanağımın iç kısmına çarpıyor, sonra daha içeriye doğru hareket ediyor, bir dürtme, sadece boğazımdan aşağı inmeye çalışan kenarı.

"Merak etme, bunun üzerinde *çalışacağız*. Harika gidiyorsun. Bana karşı çok iyisin," diye beni rahatlatıyor, kendimi gevşetmek için yeterli deneyimim olmadığında, sanki tam da istediği buymuş gibi.

Ben deniyorum.

Ve deniyorum. Hafifçe itiyorum, sanki onu kendi isteğimle içine sığdırabilirmişim gibi ve bu onu hazırlıksız yakalamış olmalı. Daha fazla İsveççe kelime ve ensemdeki tutuşunda kararsız bir nitelik var ve sonra boşalmanın eşiğine geliyor.

"Siktir, Scarlett-"

Bir an için, bakışlarımı başından sonuna kadar tutacağından eminim. Sonra, orgazmı onu parçalamadan hemen önce gözleri kapanıyor, başı geriye düşüyor ve kaybolmuş ifadesi beni etinin etrafında inletiyor. Yüzümün her iki tarafını da kavrayışı güçleniyor ve sadece bundan bile boşalabileceğim bir evren olduğuna ikna oluyorum - ne kadar zevk aldığından, bunu onun için yaptığımı bilmekten, *kafamda* değil *bedenimde* olmanın hafifliğinden.

Yutmak için elimden geleni yapıyorum, sarsılarak çalışıyorum, ama çok fazla var, konumlandırma yanlış ve Lukas boşalmasından geriye kalanları ağzıma bastırmak için başparmağını kullanmak zorunda kalıyor. Yavaş, sabırlı titiz, cam gibi gözleri ve kızarmış çilleri var ve parmağının ucunu her emdiğimde sessiz iniltiler çıkarıyor ve *mükemmel* olabilecek yabancı bir şey söylüyor.

Çok gerginim. Yüzüyorum. Yanıyorum. Beni bir tüyden daha hafifmişim gibi kaldırıyor, bankın kenarına oturtuyor. Çevremdekilerin *neredeyse* farkındayım: Laboratuvarın keskin, kimyasal kokusu. Lukas'ın pazuları, etrafımda çelik gibi. Nefes alışının yüksek temposu.

Bir keresinde en hızlı sprinterlerin tüm havuz boyunca tek bir nefes alma zahmetine bile girmediklerini öğrenmiştim. Baş dönüşlerinin verimsiz olması ve oksijenin kaslara ulaşması için yeterli zaman olmamasıyla ilgili bir şey. Yirmi saniye boyunca tamamen anaerobik kalıyorlar, bu da akciğer kapasitelerinin bir sanat eseri olması gerektiği anlamına geliyor.

Ve Lukas Blomqvist, şimdiye kadar elli metre yüzmüş en hızlı insan, sanki evrende onu dolduracak kadar hava yokmuş gibi boğazımın kıvrımına doğru nefes nefese kalıyor. Başımın arkasını tekrar kavrayabilmesi, dilini neredeyse müstehcen bir şekilde ağzımın derinliklerine sokabilmesi için toparlanması biraz zaman alıyor.

Hâlâ sert bir şekilde karnıma dayanıyor. Kollarım gövdelerimizin arasında sıkışmış, sanki beni içine çekmek istiyor. "Gerçekten iyi iş çıkardın, Scarlett." Sesi sarsılmış ama kararlı geliyor. Yavaş yavaş kontrolünü yeniden kazanıyor. Parmakları yanlarımdan aşağı kayıyor, kalçalarıma iniyor ve ... şortumun etekleri o kadar yukarı çıkıyor ki, bir elini altından kaydırıp pamuklu külotumun lastiğiyle buluşması kolay oluyor.

Nefesim kesildi.

Gülümsüyor.

"Ve iyi olan kızların ne aldığını biliyor musun?"

Biraz önce ağzımda olan başparmağı, sırılsıklam iç çamaşırımın içinden klitorisime hafifçe dokunuyor. O kadar şişmişim, o kadar hassasım ki, iniltilerim tüm laboratuvarda yankılanıyor.

"Gerçekten ıslanmışsın, Scarlett. Değil mi?"

İniltimi boynuna saklıyorum ama beni geri çekerek bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Yüzümün kırmızı ve lekeli olduğunu biliyorum. O boşalırken gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarından aşağı süzüldüğünü hissettim. Utandım. Ayrıca arzuyla titriyorum.

Ve o bunu biliyor.

"Çok iyi iş çıkardın. Gelmeyi *hak ediyorsun*. Seni boşaltmayı çok isterim. Seninle birlikte olmak için hiç de azımsanmayacak bir para öderdim. Gerçi muhtemelen sadece bununla bile boşalabilirsin." Bir başka yavaş vuruş, bu kez iç çamaşırımın sırılsıklam olmuş dikişine karşı. Eğiliyorum, inliyorum, dişlerimi kasıklarının sert kaslarına batırıyorum ama o aldırmıyor. Avuç içiyle başımın arkasını kavrıyor, beni teninde topluyor. "Sorun şu ki, bunu yeterince istediğinden henüz emin değilim."

Gözlerimi kapatıyorum ve yalvarmamak için kendimi *zor* tutuyorum. Henüz *bunu* yapma hakkını kazandığımdan emin değilim.

"Gel hadi."

Beni banktan aşağı çekti. Şortumu ayarlıyor. Atletimi düzeltiyor, bir parmağını sert meme ucumun üzerinde gezdirmek için duraklıyor, nervürlü pamuğa yapıştığı yerde. Nefesim kesildiğinde yanağıma bir öpücük konduruyor. "Çok tatlısın," diye mırıldandı ve sonra, "Hadi gidelim."

"Nereye-" Boğazımı temizlemem gerekiyor. "Nereye gidiyoruz?" Gülümsüyor ve cebinden USB'yi çıkarıyor.

"Unuttun mu? Üzerinde çalışmamız gereken bir proje var."

BÖLÜM 26

ANA CADDEDEN AŞAĞIYA DOĞRU YÜRÜRKEN SİNİRLERİM BOZULDU, SONRASINDAN DAHA HIRILTILI bir hafta grip oldum. Temiz hava bulanıklığı gidermek ya da bacaklarımın arasındaki zonklamayı hafifletmek için çok az şey yapıyor.

Çenemi kaldırıyorum, az önce olanları hala anlamaya çalışmıyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum, sanki biraz dini, varoluşu tanımlayan bir deneyim değilmiş gibi.

Sahneler, insanlar yaptığımız şeye böyle diyor. Gücün değiş tokuş edildiği zaman dilimleri. Bir başlangıçları ve sonları vardır. Güvenli kelimelerle kırılabilirler. Katılımcılarının istediği kadar yapılandırılabilir ve resmileştirilebilirler - benim durumumda, en azından şimdilik çok fazla değil. *Dom* ve *sub* gibi kelimeler biraz hantal geliyor. Hantal. Listemde bu aşamada kısıtlama yerine keşfetmeyi tercih ettiğimi yazmıştım ve Lukas istekli görünüyordu. Şimdilik, biz sadece birbirini kontrol eden ve bunu çözmeye çalışan iki sapık insanız.

Acaba böyle bir şey, *etrafta dolaşıp öğrenmek deyimini* doğurmuş olabilir mi?

Derin nefesler alıyorum, öğleden sonra güneşinin parıltısına gözlerimi kısarak bakıyorum, ta ki bir güneş gözlüğü burnumun köprüsüne kadar itilene kadar. Lukas aniden kararan gökyüzüne karşı heybetli görünüyor ama gözleri çok çıplak.

"Sen-"

"Bu taraftan," diye talimat veriyor, enseme dokunuyor ve sağa dönüyor.

Dudaklarım yumuşak ve kabarık. Daha önce, asansörde, başparmağıyla onları defalarca çizmişti, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklarda memnun bir gülümsemenin yumuşak ipucu belirgindi. Elimi tuttu ve ben kıpırdayana kadar laboratuarın, koridorun, binanın dışında tuttu.

Kampüste beş dakikalık bir yürüyüşün birkaç gözün ona kaymasına yol açması çok etkileyici. Ama Stanford

Birçoğu madalya kazanan düzinelerce Olimpiyatçı var ve Lukas hiçbir şekilde benzersiz değil. Pen, *Lukas'ın halktan* biri olduğunu söyledi ve belki de haksız değildi.

"Sakıncası var mı?" Ona soruyorum. Yavaş yavaş sakinleşiyorum. Henüz tam olarak sabit değil.

"Neye dikkat edeyim?"

"Sadece, bilirsin, insanlar. İlgi."

Bana boş bir bakış attı. "Ne ilgisi ve hangi insanlar?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor ve bu konuyu Pen'e açtığımı hayal ediyorum. *Farkında değil! Sana söyledim, hiç şaşırmadım!*

"Hâlâ iyi misin?" diye , ben de başımı sallıyorum.

Kendimi kullanılmış hissediyorum, lezzetli bir şekilde. Ama bir şeyin kullanılıp atılması gibi değil. Kendimi değerli hissediyorum, zevk verebilecek bir şey, coşkunun ve iyi uygulanan talimatların bir ürünü. Ve bu, gerçekten, işin özü. Emirleri yerine getirirken omuzlarımda herhangi bir ağırlık olmuyor. Eminim insanların benim sevdiğim şeyi sevmelerinin pek çok nedeni vardır, ama benim için bu. Sessizlik. Eziyetin durması. Kısa bir süreliğine de olsa bir başkasının bana sahip olduğunu bilmek. Karar yok, sorumluluk yok.

bu bittiğinde, gerçekler tekrar su yüzüne . Dersler. Antrenman.
Projeler.

Lukas'a "Sinir ağı için havuzlama katmanları üzerinde çalışıyorum" dedim.

"Maksimum havuzlama demiştin,
değil mi?" "Zach söyledi."

"Ah. Ne düşünüyorsun?"

Duruyorum. Alt dudağımı çiğniyorum. "Zach yüksek lisans öğrencisi. Ben sadece bir lisans öğrencisiyim."

"Uh-huh. Ve hala onunla aynı fikirde olmayabilirsiniz."

"Ortalama değer daha iyi olurdu." Ona yan gözle bakıyorum. "*Sen* ne düşünüyorsun?"

"Bence bu işte benden ya da Zach'ten daha iyisin."

Lukas'ın bana bir konuda iyi olduğumu söylemesine kesinlikle *ihtiyacım* yok, özellikle de bunu zaten biliyorken, ama yine de güzel. Sessiz bir sıcaklık. Dizlerim artık titremiyor ama içim bomboş. Elektrikleniyorum. "Güveni seviyorum."

"Müthiş bir uyuşturucu." Birbirimize bilmiş bilmiş bakıyoruz. "Model için eğitim veri setini hazırlamak üzere bir komut dosyası yazacağım."

"Yapabilir misin?"

Kaşları çatılıyor. "Kodlama yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, hayır. Yine de yapmayı tercih ederim."

"Neden?"

", hangi kodlama dillerini bildiğinizi bilmiyorum." "Ve?"

"Ne bileyim, MATLAB dersin diye endişeleniyorum." Alay ediyor. "*MATLAB*."

"Öfkeniz beni rahatlattı." Beni sola dönmeye iterken dudaklarının seğirmesini yakalıyorum. Yavaşça kampüsün dışına doğru gidiyoruz - belki de bilmediğim başka bir kütüphane? "Senaryoyu yazabilirsin."

"Ne kadar . Almanya nasıl gidiyor, trol?"

Kendini beğenmiş, kendinden memnun yüzüne ters ters bakıyorum. "Tamam, ilk olarak: *Trol mü*? Ve bu *düşük*."

"Ama garantili. *MATLAB*."

"Uh-huh. Bir dahaki sefere bana içe dalışlarımı soracaksın." "Hmm. Hangileri onlar?"

Kaldırımın ortasında duruyorum. "Ne?" diye sordu.

"Az önce ... içe dalışın ne olduğunu bilmiyor muydun?" Omuz silkiyor. "Onları karıştırıyorum."

"Ama . . . Pen." Sanki detaylandırmam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "Eski sevgilin bir dalış dehası." Yine boş bakışlar. "Farklı dalış gruplarını birbirinden ayırabiliyorsun, değil mi?"

"Kısa, zıplayan tahta ile uzun, sert tahta arasındaki farkı fark ettim-"

"*Platformu* mu kastediyorsun?" "Adı bu mu?"

Nefes borumdan bir harpinin çıkıp ona saldırmasını önlemek için iki elimle ağzımı kapatıyorum ve sonra benimle dalga geçtiğini fark ediyorum. "Senden nefret ediyorum."

Gülümsüyor ve uzanıp bir tutamı kulağımın arkasına itiyor. Sonra ben yürümeye devam edene kadar beni çekiştiriyor. "Dalış gruplarını karıştırıyorum. İçe doğru bir dalışı seçemedim."

Kabul edilemez. "Belki sen yapsaydın o yapmazdı ..." Mırıldanırken kendimi durduruyorum ve cümleyi yaraları deşmeden bitirmenin bir yolunu arıyorum.

Ama Lukas çoktan sırıtmaya başlamıştı. "Beni terk mi ettin?" "Bunu yapmak istememiştim. Özür dilerim."

"Olma. Dalış kitabındaki her maddeyi zorluk derecesine göre ezberleyebilirim ve bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Emin misiniz? Kız arkadaşınızın yaptığı sporun temellerini bilmemek biraz kırmızı bayraklı, beleşçi bir erkek arkadaş hareketi. Belki ihmal edilmiş hissediyordur?"

Kıkırdıyor. "Birbirimize yeterince destek olmak, sahip olmadığımız tek konuydu Scarlett." Sonra daha ciddi bir şekilde devam ediyor. "Pen ve ben, ikimiz de bir şeye ihtiyaç duyduğumuzda bir araya geldik - kendi disiplinlerimizin dışında *birine*. Birbirimizin sporları hakkında çok az şey bilmek de bu beraberliğin bir parçasıydı."

Sanırım çok tuhaf değil. "Josh bir keresinde sıçramalı dalışların daha güzel olduğunu çünkü kendisine fıskiyeleri hatırlattığını ve jürinin bunlara daha yüksek puan vermesi gerektiğini söylemişti."

"Josh?"

"Eski sevgilim."

Bir tur daha atıyoruz. Lukas'ın kolu benimkine değiyor, dirseği omzumu sıyırıyor. "Üzerinde deney yaptığın mı?"

"Tek ve ." Bir kahkaha attım. "Tam anlamıyla 'tek'." "O burada mı?"

"Stanford'da mı demek istiyorsun? Hayır, o WashU'da. St. Louis'de." "Oralı mısın?"

"Üvey annemin geldiği yer."

Başını sallıyor. "Mesafe yüzünden mi ayrıldınız?"

Bu, Lukas'ın tüm tanışıklığımız boyunca ürettiğinden daha fazla soru demek - hepsi de yaklaşık on saniye içinde. Belki de tuhaf biri olup olmadığımı anlamaya çalışıyordur. "Tam tersi aslında. Benden ayrıldı." Lukas'ın alnı kaşlarını çattı. "Bu surat da ne?"

Kaşlarını çatmaya devam ediyor. "Hiçbir şey."

"Seksle ilgili bir şey değildi," diye onu rahatlatıyorum. Lukas şaşırmış görünüyor. "Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ben ikna olmadım. "Eğer bir şey varsa, bu daha çok benim nasıl olduğumla ilgili." "Olduğun gibi mi?"

"Sadece kişiliğim. Aşırı başarılı. İşlerin benim istediğim gitmesini isteme takıntısı. Aşırı kontrollü. Bazen mesafeli. Temel olarak, soğukkanlı bir sürtük gibi göründüğümü biliyorum ama-"

Gülüyor. Lukas doğrudan, düpedüz gülüyor. Ondan duyduğum her şeyden daha yüksek, gürleyen, derin bir ses. Yürümeye devam etmek ve şaşkın şaşkın bakmak dışında ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Soğuk değilsin, Scarlett," diyor. "Sen ... yumuşaksın."

"Ben yumuşak değilim."

"Sen benimlesin." Gözleri benimkilerle buluştu. Üzerimdeki katmanları silen karanlık, gözünü budaktan sakınmayan bir bakış. "Belki de seni yumuşatıyorumdur."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve bakışlarımı ayakkabılarımıza, onun benimkinden çok daha uzun olan bacaklarına , adımlarımızı eşleştiriyor olmalı, yoksa bir süre önce nefesim tükenirdi. "Josh daha çok sevdiği biriyle tanıştı." Onun adını duymanın bile kendimi yalnız ve istenmeyen biri gibi hissetmeme neden olduğu zamanlarda, gerçek eskisi gibi enayi yumruğu değil. "Ama o gerçekten .

. . bizim gibi. Bu anlamda iyi eşleşmedik."

Kampüsün hemen dışındaki beyaz bir İspanyol Kolonyal evinin önünde durdu. Ben de aynısını yapıyorum, beni ciddi bir şekilde incelemesinden korkmamaya çalışıyorum. "Ona hâlâ aşık mısın?" diye soruyor sessizce.

Soru beni şaşırttı. Cevabımın kolaylığı da öyle. "Hayır. Onun için yanıp tutuşmuyorum. Bir milyon yıl oldu ve-"

"Bir milyon."

Gözlerimi deviriyorum. Gülümsüyorum. "Bir buçuk yıl." Pen'e karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini sorduğumda bana verdiği cevaptan daha faydalı bir cevap. *Sen hissediyor musun, Lukas?*

"Ve başka kimse olmadı mı?"

Başımı sallıyorum. "Josh'a takıldığım için değil. Bunun daha çok tıp fakültesine hazırlanmakla ve antrenman programlarıyla ilgisi var. Ayrıca, şansım yaver giderse, Kongre Binası'nı basan ve rutin aşılardan nefret eden birini sağa kaydırabilirim. Yani . . . evet. Sadece Josh." *Ve şimdi* tatlı tatlı titreşiyorsun. Buna karşı kıvranmak istiyorum, midemde bıraktığı bu sıcaklık, Lukas'ın benim gibi olduğuna dair bu sinir bozucu ama hoş hatırlatma.

Omuz silktim. "Peki ya sen?" diye soracak cesareti bulmadan önce alt dudağımı çiğnedim.

"Ben mi, ne?" Bana beklenti dolu bir bakış attı. Bir İskandinav tanrısı, kulunu dinlemek için izin veriyor. Bu hafif bir tahrikten daha fazlası, çünkü ben böyle sapkınım.

"Pen'den başka kimse var mıydı?"

Tereddüt ediyor, sonra başını eğip evin girişini işaret ediyor ve "Karışık bir durum. Bunu evin içinde tartışabiliriz."

BÖLÜM 27

ADIM ATMADAN ÖNCE AYAKKABILARIMI ÇIKARMAM GEREKİP GEREKMEDİĞİNİ SORMAK

Oldukça normal bir soru gibi görünüyor ve Lukas'ın neden misafirinin üzerine porsuk boku sürmeyi teklif etmişim gibi geri çekildiğini anlamıyorum

Banyo.

"Başka bir alternatif var mı?" diye soruyor, sanki doğru bir cevap varmış gibi, başını sallıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. *Amerikalılar*, sanırım öyle.

Tertemiz koridorda onu takip ederken gülmekten kendimi alamıyorum.

Ne yazık ki mükemmeliyetçiliğim hiçbir zaman temizliğe kadar uzanmadı. Maryam ve ben üç ayda bir ev toplantıları yaparız ve bu toplantılarda denenmiş ve doğrulanmış bir gündemi paylaşırız: evimizin domuz ahırına benzeyen kalitesi için birbirimizi suçlayarak başlarız, utancımızın ağırlığını geçici olarak hafifleten yüzeysel bir stres temizliği ile devam ederiz ve bizim için en değerli olan şeylerin - köpeğim, onun Cthulhu funko pop'u - üzerine yemin ederek bardak altlıkları tedarik edip bir daha asla entropinin bizi fethetmesine izin vermeyeceğimize dair sonlandırırız.

Pipsqueak ve Cthulhu boku yedi.

"Senin evin benimkinden çok daha düzenli," diyorum sesimdeki huşudan nefret ederek. Lukas omzunun üzerinden bana bakıyor, biraz yargılayıcı.

"Bu bizim dolabımız." Ahşap bir kapıyı işaret ediyor. "Temizlik malzemelerini ödünç alabilirsin."

. "Resmen *hiç* ."

"Bana uyar." Beni, bir emlakçının evi nakit olarak satın almaları umuduyla müşterilerine gösterebileceği bir şeye benzeyen mutfağa götürüyor.

"Lukas, ne zaman vakit buluyorsun ki-"

"Dostum, Pen'in-oh olduğunu bilmiyordum." Hasan bir kemerin altında belirdi ve gözlerini bana dikerek olduğu yerde durdu. "Hey, Vandy."

"Hasan," diyorum. İngiliz, uzun boylu, geniş ve kalın sesli ve onu kibar olmaktan başka bir şey yaparken hiç görmemiş olsam da, içgüdüsel olarak Lukas'a yaklaşıyorum. Böğrüm onun sıcaklığıyla buluşuyor ve onun da çoktan aynısını yaptığını görüyorum.

"Özür dilerim. Bir kadın sesi duydum ve Pen olduğunuzu düşündüm."

Lukas'a bakıyorum, oda arkadaşına neden burada olduğumu açıklamasını bekliyorum, ama on dokuzuncu yüzyıl natürmort tabloları dışında gördüğüm en hoş şekilde düzenlenmiş meyve kâsesinden bir Fuji elması seçmekle meşgul. Yarı doğru söylemenin yükü bana düşüyor. "Lukas ve ben birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz."

"Ah." Biraz rahatlamaya benzeyen bir şekilde gülümsüyor. İfadesi netleşiyor. "Rehabilitasyonun bitti mi?"

Geçen yıl, çoğu zaman aynı anda PT odasında olurduk. "Evet. Peki ya sağ dizin?"

"İyi. Sadece bir MCL zorlanmasıydı."

"Kurbağalama atıyorsun, değil mi?"

"Evet." Karşılıklı gülümsüyoruz. Şimdiden kendimi daha rahat hissediyorum- ta ki o "Kötü bir yaralanmaydı. Seninki yani."

"Oh . . . evet. Sanırım."

"Sadece bir yırtık değildi, değil mi? Başka şeyler de var mıydı?"

"Oh, um ... bir beyin sarsıntısı. Bazı akciğer sorunları. Burkulmalar." Omuz silkiyorum, gerginim. Hasan'ın fark ettiğinden şüpheliyim.

Lukas, yine de ... "Neden sana içe dalışlar hakkında soru sormamamı söyledin?" Sesi beni şaşırttı. Ona dönüyorum, elmayı bıçakla soğukkanlılıkla soyuşuna hayranlıkla bakıyorum - sanki ben milyonlarca kez denemiş ve her seferinde berbat etmişken, *kolaymış* gibi mükemmel, kesintisiz bir spiral. Sonra sorusu yerine oturdu.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yeterince yakın."

"Pek sayılmaz."

"Bana 'Bir dahaki sefere içsel dalışlarımı soracaksın' demiştin." Soyma işlemini bitiriyor, gözleri benimkileri hiç bırakmıyor.

Ugh. "Sadece sertler."

"Ah." Hasan bilerek başını sallıyor. "Çiftli mini max setleri gibi mi?"

"Aynen öyle." Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. Lukas'ın gözleri üzerimde hala istediğimden daha keskin. Mutfağa bakıyorum, umutsuzca

Konu değişikliği. "Bu arada, senin tertemiz ve -sanırım sadece
-haftalık pastörize ev."

Hasan yüzünü buruşturuyor. "Biraz rejim sorunu yaşıyoruz." Lukas'a imalı bir bakış fırlatıyor; o da hiç aldırmadan tabağına elma dilimleri yerleştiriyor. "Bazıları tam bir diktatörlük diyebilir," diye ekliyor Hasan.

Parmaklarımı tertemiz tezgâhın üzerinde gezdiriyorum. "Bu hiç de meslektaşça bir davranış değil, Lukas."

"Bizler yetişkin ," diyerek tabağı bana doğru kaydırdı. Bana *atıştırmalık* bir şeyler hazırladı mı? Bu bir teşekkür mü-

Hasan, "Yetişkinlik, lavaboda ara sıra kırıntı olmasıyla uyumsuz zorunda değildir," diyor.

"Ve Kyle'ın ya da senin kafanın tuvaletle uyumsuz olması gerekmiyor," diye karşı çıkıyor Lukas iyi niyetle.

Elmamı yerken neredeyse boğuluyordum ve "Bu bir tehdit miydi?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Lukas'ın gözleri Hasan'ın üzerinde, sakin ve meydan okuyan. "Beni test etmek ister misin?"

Hasan bana *diktatörlük* diyor. *Rejim*.

"İsveç'e özgü bir şey mi?" Hasan'a alaycı bir şekilde fısıldıyorum, bir dilim daha ısırıyorum. Tatlı ve çıtır. Mükemmel.

"Ayrıca son derece sağlıklı yemekler pişiriyor, her hafta sonu aynı saatte çamaşır yıkıyor ve muhtemelen iç çamaşırlarını katlamak için açıölçer kullanıyor. Belki *de* bu İsveçlilere özgü bir şeydir."

Lukas, "Bu çocukça bir değil," diye karşı çıkıyor. Henüz elma yemedi. Bu sadece *benim* için mi?

"Ne zamandır burada birlikte yaşıyorsunuz?"

"İkinci sınıftan beri," diye açıklıyor Hasan. "Caleb geçen yıl mezun olduktan sonra taşındı. Kyle devraldı."

"Kyle senin kadar hevesli bir temizlikçi mi?"

"Lukas'tan benim kadar korkuyor ve onun otoritesine karşı benim kadar hassas, evet." "Evde mi?" Lukas sanki onun hakkında konuşmuyormuşuz gibi rahatça soruyor.

en despot kişilik özelliğidir.

"Üst katta, sanırım."

Başını salladı ve bana döndü. "Daha ister misin?"

Acıkmış olmalıyım, çünkü elmanın tamamını mideye indirdim. "Hayır, teşekkür ederim. Şu proje üzerinde çalışmak ister misin?"

Başını salladı. "Üst katta bir masaüstü
bilgisayarım var." "Harika."

Hasan'a gülümseyerek veda ediyorum, ağzından *Tyrant* çıktığında sessizce kıkırdıyorum ve Lukas'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Odası doğu köşesinde - özellikle yazın, gün doğumu ve antrenman aynı zamana denk geldiği için güzel olmalı. Beni neden kütüphane yerine buraya getirdiğinden hâlâ emin değilim ama-

Güçlü bir el beni odasına itti.

Ve bir saniye sonra, kendi ayaklarıma takılmak üzereyken, aynı derecede güçlü bir kol beni belimden yakalıyor ve göğsüne doğru çekiyor.

Kapı arkamızdan kapanıyor. Lukas'ın yüzü uzun, keskin bir nefesle boğazıma gömülüyor. "Her zaman çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor boynuma doğru ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yatak kapıya yakın değil ama önemli değil. Lukas benden iki kat daha büyük, milyonlarca kez daha güçlü ve - sanırım beni hiç zorlanmadan, sanki bir oyuncak bebekmişim, evcil bir hayvanmışım gibi kaldırması benim için çok şey ifade ediyor. Beni yatağının üzerine bıraktığında, kendimi birkaç burgulu bir dalışta başarısız olmuş gibi hissediyorum.

Yönünü kaybetmiş. Nefes nefese. Kaybolmuş.

Kendimi toparlamam için bana zaman tanımıyor. Parmakları şortumun lastiğine takılıyor ve iç çamaşırımla birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor. Hiç direnç göstermemiş olmalıyım, çünkü bir an sonra orada, alçak yatağının yanında diz çökmüş, ortaya çıkardığı şeye bakıyor.

Çıplak amımı.

Önsözleri pek sevmez. Belki de bana zaten çektiğimden daha fazla acı çektirmek istemiyor, çünkü tereddüt etmeden bana dokunuyor. Başparmağı yapışkan yarığıma nazik ve sert bir baskı uygulayarak beni birbirinden ayırıyor. Klitorisimin hemen altından başlıyor ve bir, iki kez aşağı doğru kaydırıyor, ta ki üçüncü geçişte açıklığımın içine takılana kadar.

Nefesim kesildi.

O yapmaz.

Küçük bir parçasının zar zor içimde olduğu yere bakıyor ve ben etkilenmediğini, benim *asla* olamayacağım kadar kontrollü olduğunu düşünüyorum, ama konuştuğunda

. . .

"Bir sır bilmek ister misin?" Sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Alçak bir uğultu. Sert kenarlı. Yabancı.

Başımı salladım.

"Rüyamda seni siktiğimi gördüm."

Yutkunuyorum. Başparmağı tekrar yukarı hareket ediyor ve bu sefer klitorisimi sıyırmasına izin veriyor.

Alt dudağımı ısırarak bir inilti . "Birkaç kez.
Muhtemelen çok fazla."
Kendimi hiçbir şeyin etrafında
kenetlenmiş hissediyorum. "İlki
yaklaşık iki yıl önceydi."

Kalbim küt küt atıyor. Tam *bir şeyin* eşiğindeyim ama başparmağı yok. Çok sert boşalabilirdim. Keşke bana dokunsaydı. Herhangi bir yere, herhangi bir şeyle. Ama dokunmuyor ve gözyaşlarına boğulmam olasılık dışı değil.

"Scarlett."

"Evet?" Konuşabileceğimi sanmıyordum ama sesi o kadar otoriterdi ki.

"Eğer durmamı istiyorsan, ne yaparsın?"

"*Dur* diyorum." Söyleyebilirim. Söyleyebileceğimi biliyorum ve o da söyleyecek. Daha azını hiç istememiştim.

"Laboratuvardakinden bile daha ıslaksın. Gelmene izin vermediğim için
mi?
Yetkili ben olduğum için mi?"

Bu gerçek bir soru gibi görünüyor, emin olmak istediği bir şey. Çaresizce başımı sallıyorum. Havanın etrafında açgözlülükle çırpınıyorum.

"Güvendiğiniz biri tarafından size emir verilmesini istiyorsunuz, öyle mi? Kurallar istiyorsun, senin için neyin iyi olduğunun söylenmesini istiyorsun."

Bu çok küstahça ve ben hayatım buna bağlıymış gibi başımı sallıyorum, boğazımdan çıkan yüksek sesli iniltiden yarı utanıyorum.

"Hey. Hey, bebeğim." Ellerinden biri yukarı kalkıyor, parmakları dudaklarıma değiyor, çenemi çevreliyor. "Kyle'ın odası koridorun sonunda. Sessiz olman gerekecek. Sessiz olabilir misin?"

Bir an için kayboldum. Bunun büyüklüğünü tam olarak kavrayamıyorum. Benimle konuşma şekli. Tutuşu. Şiddet, kontrol ve şefkatin karışımı. Her zaman istediğim ve asla isteyemediğim şeye o kadar yakın ki, bunun bir fantezi olmadığına inanmak zor.

"Scarlett. İyi olabilir misin?"

Diğer eli bileklerimi karnıma tuttururken başımı sallıyorum. Memnun gülümsemesi beni daha da yükseltiyor. "Yapamıyorsan ısır," diyor, avucu dudaklarımın hemen yanında, uzun parmakları yanaklarımı kavrıyor ve ona sorun olmadığını, onun için iyi olabileceğimi, endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum, ama bunun bir yalan olduğu ortaya çıkıyor.

İlk seferinde beni boşaltması on saniyeden az sürdü. Sadece dili klitorisimde, düz, acımasız ve orgazmım hızla geçtiğinde,

Lukas sanki ona oluyormuş gibi homurdanıyor.

Sessiz olabileceğimi düşündüm. Onun yerine elinin etli kısmına yumuldum.

"*Çok iyisin* amına koyayım," diyor bana. Nasıl olduğundan emin değilim ama birkaç dakika sonra tekrar boşalıyorum. "Şimdiden mi? Mükemmelsin, ha?" Emmeye, yalamaya ve klitorisime karşı mırıldanmaya devam ediyor, beni havadan ve sudan yapılmışım gibi yiyor. Hızla, zevk kovalanacak bir şey olmaktan çıkıp kaçmak istediğim bir çığa dönüşüyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sıcak bir şekilde aşağı kayıyor. "Lukas, Lukas-I-" Sesim bir hıçkırığa dönüşüyor. Tekrar başımı arkaya eğiyorum, sarsılıyorum. Bu çok fazla, çok yoğun, *iyi* gibi karmaşık olmayan bir şeyle tanımlanamayacak kadar yeni. Bununla birlikte, düşünceyi yok ediyor. Zıplayan zihnim ve yarışan endişelerim, Lukas onları iradesine nasıl boyun eğdireceğini tam olarak biliyormuş gibi hareketsiz duruyor.

Ağzından uzaklaşıyorum ama ihtiyacım olanın bu olmadığını biliyor. "Şşş. Sorun yok. Harika gidiyorsun." Topuklarım sırtının üst kısmındaki kaslara baskı yapıyor. Bileklerimi karnıma daha sıkı bastırıyor, amımın aşırı hassas, aşırı dokunulmuş kısımlarından kaçınıyor ve yine de beni tekrar boşaltmayı başarıyor.

"Daha?" diye soruyor ben aşağı süzüldükten sonra, sanki son on dakika muhteşem bir "*daha*" çeşitliliğinden ibaret değilmiş gibi, sanki nefesi tenime her değdiğinde seğirmiyormuşum gibi. Sıcakladım. Ağırım. Kıvılcımlardan oluşuyorum. Sıkışan deliğimi onun için sergilerken onu izliyorum.

"I . . ." Boğazım çiğ, içim kazınmış. Avuç içi, dişlerimle işaretlenmiş. "Bu bana bağlı değil." Söylüyorum çünkü zaten ikimiz de bunu düşünüyoruz.

"Seni tatlı şey. Sen bunun için yaratıldın, değil mi?" Eli yüzümden ayrılıyor ve bacaklarımı ayırmak için aşağı iniyor. Sağ dizimi yatağa sabitledi. Dişleri iç uyluğumu ısırdığında, tüm vücudum sarsılıyor. Biraz acıyor, ondan daha fazla, ama çapraz kabloluyum, sinirsel olarak kafam karışık ve acı ve zevki birbirinden ayırmak imkansız. "Çok haklısın."

Onun gücüne alışıp alışamayacağımı merak ediyorum. Mantıklı yanım onun fiziğinin eğitim, disiplin ve şüpheli önceliklerin basit bir ürünü olduğunu biliyor. Diğer yanım, sadece bir dakika dinlenmek isteyen yanım, beni yatağa yatırıp, göbeğimi yorganın üzerine koyup, yanağımı onun gibi kokan bir yastığa bastırana kadar çevirmesine bayılıyor ve iki avuç dolusu almadan edemiyorum.

Benimkini.

"Seni gerçekten becermek istiyorum," diyor arkamdan. Hâlâ titriyorum. Üzerimde göğüs kafesime kadar uzanan beyaz bir atletten başka bir şey yok. Lukas dizlerinin üzerinde, kalçalarım onunkilerin arasında sıkışmış. Kıçıma bakıyor olmalı ve bu başka biri olsaydı, bunun için endişelenirdim. Yeterince güzel miyim? Vücudumla onu hayal kırıklığına uğrattım mı?

Ama ne olacağına *o* karar veriyor. Ve eğer benden hoşlanmasaydı, devam etmezdi. Endişelerim yatışıyor ve yorgana doğru gülümsüyorum.

Sonsuza dek *burada*, bu anın sessizliğinde yaşayabilirdim. "Bana izin verirsin, değil mi?"

Eli kürek kemiklerimin arasındaki vadiye geliyor. Aşağı doğru itiyor. Başımı çok az hareket ettirebiliyorum ama başımı sallamaya çalışıyorum.

"Çok tatlısın." Öne doğru eğildi. Omurgamın ilk omurunu yavaş ve sabırlı bir şekilde öpüyor. "Yine de seni prezervatifle sikmek istemiyorum."

Sesi beynimdeki yoğun sisi delip geçiyor. Listeyi hatırlıyorum. *Doğum kontrolünde, adetten kaçınmak için,* benimkinin kenarlarına karalanmış.

Eğer istersen, ikimiz de test yaptıralım ve sonuçları değiş tokuş edelim, diye yazdı. Ben de benimkini gönderdim.

İşi vardı ve göndermedi.

"Başka bir şey yapmamız gerekecek," diyor.

Yatağa doğru inliyorum. "*Lütfen*."

Gözyaşlarımın izlerini yalıyor. Çenesindeki kirli sakal kulağıma lezzetli bir şekilde sürtünüyor ve pişmanlık dolu, gergin bir kahkahayı andıran bir şey çıkarıyor. "Yalvarınca çok güzel oluyorsun." Yanağıma bir öpücük daha kondurdu. "Her zaman öylesin."

İkinci kez sinirli bir inilti çıkarıyorum, ama kot pantolonunun düğmelerini açıyor, kumaş katmanlarını kalçalarından aşağı itiyor, sırtıma doğru eğilirken ağırlığı sonsuz, dizleriyle bacaklarımı birbirine bastırıyor ve-

Aman Tanrım.

Homurdanıyor. Nefesim kesiliyor. Sikinin kalçalarımın arasında ilk kayışı dalgalı, çok sert. Yağlanmamıştı. Ama sonra daha bir dakika önce beni fazlasıyla ıslattığı yere doğru kayıyor.

"Tanrım, hissediyorsun-" Kalçaları sabit bir ritim buluyor ve her şey bir rüya gibi işliyor.

İşte o zaman beni becerdiğini fark ediyorum. Belki benim istediğim şekilde değil ama her itişinde başı klitorisime çarpıyor. Sıcak uzunluğunu hissedebiliyorum

Onun kıvrımlarıma , yalvarmam için yeterince iyi. "Sanki seni kafamda yaratmışım gibi, Scarlett."

Gevezelik ediyorum, vahşi ve uygunsuz, ve o beni tekrar susturmak zorunda kalıyor. Bir kez gülüyor, biraz sert. "Sessiz , değil mi?" sefer avucunu yüzümün alt tarafına bastırıyor ve ısırmak gibi bir seçeneğim yok.

Bu kadar yüksek sesle inlememeliyim. Bu sesleri bastırabilmeliyim. Ama yapamıyorum ve sorun değil, çünkü ilk kez sorumluluk bana ait değil. Bu sefer *Lukas* karar verdi ve ben sesimi duyuramadım. Temiz hava bulmak zor, parmakları tüm çenemi kaplıyor ve birkaç dakikalığına kendim olmanın yükünü tamamen unutuyorum.

"Bir dahaki sefere," diye söz veriyor kulağıma, ağır, acil ve hırıltılı bir sesle, "seni doğru düzgün becereceğim."

Başımı sallıyorum ve omurgamı döndürerek ona yaklaşmaya çalışıyorum. Başarısız oldum. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve kendimin tiz ve kısık sesle sızlandığını duyuyorum.

"Bir dahaki sefere ne yapacağım? Hadi, Scarlett. Söyle."

Mantıksız biri değil. Nazik, gerçekten. Ağzımdaki eli konuşmama izin verecek kadar gevşiyor. Soğuk hava ciğerlerime doluyor. Ağzımı açıp titreyerek fısıldıyorum: "Bir dahaki sefere, sen-" Aletinin başı mükemmel bir noktaya çarptığında sessiz bir aksama. Nefesim kesildi, boşalmama ramak kalmıştı. Keşke tekrar yapsa, sadece bir kez. Hatta *orada* kalsa.

Ama o *biliyor*. Ve ben uçurumun kenarından kaymadan hemen önce geri çekiliyor. "Sen söyleyene kadar olmaz. Hadi ama."

Çok yaklaştım. Çok *yaklaştım*. "Beni düzgünce becereceksin."

"Bu bir söz, Scarlett." İtmeye devam ediyor ve artık o kadar ıslağım ki, sesler iğrenç, vücudunun benimkine daha hızlı çarpması ve çıkardığım sesler - avuç içi ağzıma yapışıyor, asla kaybetmek istemediğim sıkı bir kavrama. Hareketleri durdu. "Ve sen de bunu kabul edeceksin."

Omzumun yumuşak etinde derin, gırtlaktan gelen bir inilti ısırıyor ve boşalmasının kalın iplerinin amımı boyadığını hissettiğimde, ona karşı sarsılmaya başlıyorum. Uzun dakikalar boyunca, sadece zevk ve his içindeyim, başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Nefes alıp düşünebildiğimde ve yeniden var olabildiğimde, Lukas bizi kaşık gibi kaydırdı, iki koluyla göğsüne bastırdı - aynı anda *hem* değerli bir yük hem de kaçma riski.

"Tamam mı?" diye sorar.

Sesi o kadar sarsılmış ki, acaba bu benim repliğim mi olmalı diye düşünüyorum. Biraz dönüp elimi kaldırıyorum ve başının yan tarafındaki, tepesinden daha kısa olan yumuşak saçlarında gezdiriyorum. Hâlâ nefesini tutmaya çalışan bir evcil hayvan gibi ona doğru eğiliyor. "Evet. Sen?"

Evet demiyor. Söylediği şey, aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey anlamına gelen "Siktir".

Başımı sallayarak onaylıyorum, çünkü evet. Sikeyim.

Siktir, bunu gerçekten yapıyoruz.

Kahretsin, oda arkadaşların burada ve bir noktada bilincimi kaybettiğime eminim ve umarım kulaklıkları vardır.

Lanet olsun, iyi olacağını düşünmüştüm ama yine de olması gerekenden çok daha iyi hissettirdi.

"Tanrım, sen çok ..." Lukas pantolonunu indiriyor ama cümlesini bitirmiyor. Boynuma, şakağıma ve köprücük kemiğime tatlı, ağzı açık, neredeyse istemsiz öpücükler konduruyor. Gözyaşlarımı yalayarak kurutuyor. Elleri hâlâ güçlü ama tutuşu eskisi gibi değil. Beni kristalmişim gibi okşuyor, kollarımın, kalçalarımın ve karnımın çizgisini takip ediyor, biraz çaresiz, biraz aç, biraz kuşkulu, biraz memnun. "Bir dakika içinde seni temizleyeceğim. Sadece izin ver. Sadece sana dokunmak istiyorum. Tamam mı?"

Mutlu ve doygun bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Ve birkaç saniye sonra uykuya daldım.

BÖLÜM 28

WUYANDIĞIMDA ODA KARANLIKTI VE LUKAS'IN BENİ TUTUŞU

Son hatırladığımdaki gibi sıkı, ki bu birkaç saat önce olmalı.

Kendimi kurtarmayı başarıp şortumu geri aldığımda telefonumda 21:39 yazıyordu. Maryam'dan gelen tek bir mesaj var, yasemin pirincini çalıp çalmadığımı soruyor. (Aylar önce çalmışım ve yerine koymayı unutmuşum; bunun sonunu asla duymayacağım).

Lukas çok ağır uyur. Kıyafetlerimi giyerken komodinine dirsek attığımda bile hiç kıpırdamıyor. Beklediğimden çok daha temizim, bu da bana sözünü tutmuş olması gerektiğini ve benim de onun kadar ağır bir uykucu olduğumu söylüyor.

Sevgiyle gülümsüyorum. Dışarı çıkarken ona son bir kez bakmaya çalışıyorum ama koridorun ışıkları da sönmüş. Çıkarken yakalanmak istemediğim için sesleri dinliyorum ama mutfağın önünden geçerken tek duyabildiğim buzdolabının uğultusu oluyor. Hasan ve Kyle ya dışarıda ya da uyuyor olmalılar. Sporcu öğrenciler hem dinlenmeyi *hem* de eğlenmeyi severler, yani sanırım yarı yarıya.

Kampüs hiç de ıssız değil. Evime geri dönüyorum, vücudum hala uyku ve orgazmla uğulduyor. Kendimi daireme bırakırken sırıtıyorum. Kendi yatağım küçük ve garip bir şekilde yumuşak geliyor.

İyiydi.

Gerçekten

iyiydi.

Lukas tam olarak ... istediğimi söylediğimde ... liste sadece bir sürü kelimeden ibaretti, ama onun ... ... mükemmel ve ... .

Yanaklarım yanıyor. Dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanıyorum ve sonra aklıma Lukas'a bir UFO kaçırma olayının kurbanı olmadığımı söylemem gerektiği geliyor.

Gizlice çıktığım için üzgünüm, dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.

Yarın sabah vereceği cevabı merak ederek uykuya daldım. Görünüşe göre, hiç zahmet etmemeliydim.

BÖLÜM 29

HBENDE BIR IZ BIRAKTI.

Aslında birkaç tane.

En büyüğü, kasıtlı olduğuna inandığım - ama nasıl emin olabilirim? - iç uyluğumda, bacağın karınla birleştiği yere yakın. Derimin hemen altında, hem *hatırlatan* hem de *vaat* eden hafif bir rahatsızlık hissiyle ağrıyor ve uğulduyor; ben de Pazar günümü*, evet, evet böyle bir şey oldu* diye kendimi rahatlatmak için çalışmakla ona bastırmak arasında gidip gelerek geçiriyorum.

Diğer izleri ancak pazartesi günü antrenmandan sonra bulabiliyorum. Aynanın yansıttığı bir köşede takım elbisemi soyduğumda, belimin her iki yanında, omurgama doğru açılı, başparmak büyüklüğünde çürükler ortaya çıkıyor. Mükemmel simetrik görünüyorlar. Melek kanatlarında ahlaksız bir bükülme. Acı çektiğimi hatırlamıyorum. Ancak Lukas'ın belimi kavradığını ve beni hareketsiz tuttuğunu hatırlıyorum.

-

Neden benimle iletişime geçmedi?

"Her şey yolunda mı?" Bree soruyor. "Dikkatin dağınık görünüyor." "Ah, evet. Sadece bu hafta bir sınavım var."

"Ne için?"

"Psikoloji."

"Ah, doğru ya. Size geçen yılki sorularımın nasıl olduğunu anlatayım."

Pen dışarıda, "ruhumu kusmama" neden olan bir virüs yüzünden hasta, bu da sadece ben ve ikizlerin olduğu anlamına geliyor - bu da Koç Sima ile bolca bire bir zaman, düzeltmeler, kuru alan anlamına geliyor.

"Egzersizlerin nasıl gidiyor, Scarlett?" Sam Çarşamba günü soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım yardımcı oluyorlar," diyorum.

Dürüstçe *değil.*

Çünkü sinirsel yolları yeniden yazıyor olabilirim, ama içe dalışa daha yakın değilim ve bu ... oldukça önemli. "Sence

İlk ikili karşılaşmamızda dalışlarımı yapabilme şansım var mı?"

Başını eğiyor. "İkili buluşma nedir?"

"Ne zaman iki ÜNİVERSİTELER rekabet karşı her biri Diğer, sırasında sezon öncesi. Gayri resmi ama iyi bir uygulama."

"Peki seninki ne zaman?"

"İki hafta sonu ."

"Anlıyorum."

"Belki de engelimi aşmak için gerçekten ihtiyacım olan şey beni zor durumda bırakmaktır?" Yutkunuyorum. "Belki de bunu yapmak *zorunda kalırsam*, beynim korkuyu atlatır ..."

Sadece bakıyor, küçümseyerek değil, ölçerek. "Neyin korkusu, Scarlett? Soruma cevap vermediniz."

Neden korkuyorsun?

Gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum. Bu -bu iğneleyici psikanalitik didikleme- yardımcı olmuyor. *On gün içinde içsel bir dalış gerekiyor*, neredeyse çığlık atacağım. *Buna odaklanabilir miyiz?*

İyi tarafından *bakarsak,* bir sonraki Almanca ödevimden on üzerinden tam yedi alacağım - *Scharlach!* Herr Karl-Heinz yazıyor. Benimle gurur duyduğunu anlamak için biraz araştırma yapmak gerekiyor, ama bir kez anlayınca gözlerim doluyor. Şartlandırmamı yapıyorum. Barb'ı arayıp Pipsqueak'i telefona vermesini istiyorum. Pen'e ev yapımı çorba getiriyorum, onunla rahatlatıcı romantik komediler izliyorum ve Cuma günü solgun ama bütün görünerek geri döndüğünde ona sarılıyorum. Tıp fakültesi denemelerime yeniden başlıyorum. Maryam'la kavga ediyorum, bol bol yağsız protein yiyorum ve bir sonraki hafta sonu Lukas'ın geride bıraktığı morluklar solacak gibi olduğunda, dilimi ısırarak onlara sertçe bastırıyorum, bu numaranın onları kalıcı hale getireceğini umuyorum.

Antrenman için her zaman tek parça giyerim, çoğunlukla bikini üstünün dair mantıksız bir korkudan dolayı. Bu izleri sonsuza kadar saklayabilirim ve kimse görmez. Lukas bile, çünkü Cuma günü belli olacağı üzere, benimle daha fazla temas kurmak istemiyor.

Hafta sonu ona bir kez daha mesaj attım, kısa ve öz (Bu hafta sonu buluşmak istersen bana haber ver) ve aldığım cevap: Buluşacağım.

Bu .

Benim için (mükemmel şekilde işlenmiş) girdi veri setini Dr. Smith'in sunucusuna bırakmış ve ben bunu sadece Zach bana e-posta gönderdiği için öğreniyorum. Tüm işaretler *beni rahat bırak Scarlett*'i gösteriyor.

Sanırım seks konusunda başarısız oldum. Bu yeni bir şey değil (Josh'a ilk oral seksim, onu acil servise götürüp götürmemem gerektiğini tartışmamızla sona erdi). Trajik bir şekilde, bu sefer iyi olmayı umduğum seks türünde başarısız oldum.

Dalışta, okulda, tıp fakültesine başvuruda *ve* köpeğimle istediğim kadar takılmakta da orta dereceden olağanüstü dereceye kadar başarısız olduğum için, buna alışmış olmalıyım - ama *bunda* da başarısız oldum. Cumartesi antrenmanından sonra duşun fıskiyesine yarı mutsuz, yarı eğlenmiş bir kahkaha attım. İki birinci sınıf yüzücüsünün şaşkın bakışlarına maruz kaldım ve *burada görebileceğim* en gülünç halimi takındım.

Eskiden kendimi ne kadar iyi performans gösterebildiğimle tanımlardım. Dalışlarımda dokuzdan az aldığımda veya sınıfımda birinci olmadığımda kendimi canlı canlı çırpardım. Şimdi ise sadece kaza yapıp yanmamak istiyorum.

Lukas'ı sürekli etrafta görmemin de bir faydası olmuyor; bu bana farklı olmam gerektiğini acı bir şekilde hatırlatıyor. Çünkü Lukas ölmedi, kaçırılmadı, bataklığa . Onu Avery'nin etrafında görüyorum. Yemekhanede Johan ve tanımadığım diğer insanlarla birlikte. Ağırlık odasında Pen'e su şişesini uzatırken, kahkahalarla biten koyu, alçak bir sohbetle meşgul. Bir yanım kullanılmış, atılmış ve yatak direğine çentik atılmış olmanın öfkesini hissetmek istiyor ama bir anlam veremiyorum. Lukas beni can sıkıntısından okumaya bırakacak türden bir pislik değil.

Onunla yüzleşebilirim. Ama yapmıyorum ve bu benim iyi geliştirdiğim çatışmadan kaçınmamdan daha fazlasından kaynaklanıyor. Bizim yaptığımız gibi şeyler - diğer kişiyi incitme potansiyeli her iki taraf için de geçerli. Sınırlar önemlidir. Bu yüzden ne zaman bir araya gelecekmişiz gibi görünse sessizce Lukas'ın yolundan çekiliyorum. O kadar işe yarıyor ki, onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Pazar gecesi, olanları bilişsel olarak yeniden yapılandırmaya başladım: kendimle ilgili bir şeyi doğrulayan Manna benzeri, tek seferlik bir olay. Gerçek bir şeyi fantezilerim kadar sevip sevmeyeceğimi merak ediyordum ve ... hayatımın en iyi seksiydi ve umduğum şeyi yaptı: Dağınık düşüncelerimi topladı. Beni sakinleştirdi. Zihnimi birkaç saatliğine susturdu.

Bu Lukas'ın reddini daha az acı verici yapmıyor ama en azından buna değer. *Muhtemelen Pen'in peşinden koşuyordur*, diyorum kendime. *Hiçbir zaman ciddi bir şey olmayacaktı*. Omuz silkmek için elimden geleni yapıyorum ve eski arkadaşlık uygulamalarımın yanı sıra birkaç tane daha sekse yönelik uygulamayı yeniden indiriyorum.

"İyi haberlerle mi yoksa kötü haberlerle mi başlayayım?" Koç Sima Pazartesi günü senkro antrenmanında Pen ve bana sordu.

Benim "Kötü "m, Pen'in "İyi "siyle tamamen örtüşüyor. Kahkahalara boğulduk. "Hepinizin neşeli vakit geçirdiğini gördüğüme sevindim, çünkü dalışlarınız açıkça
değil."

Pen gülümsemeye karşı koyuyor. Shammy'mi arıyormuş gibi yapıyorum.

"Bugünkü antrenman geçen haftaki kadar kötü değildi." Koç parmağını bize doğru salladı. "Ama bir sonrakinden çok daha kötü olsa iyi olur."

Pen gözlerini kırpıştırır. "Duygularımızı bağışlamana gerek yok, Koç."

"Sus. Sen"-Pen'i işaret ediyor-"Trevi'deki çeşme gibi sıçradın ve kol çemberin bir paralelkenara benziyordu ve"-bana dönüyor
-"Pike pozisyonundan çok geç çıktın ve şunu duydun mu?
tutum?"

"Senkro hakemleri bunu dinliyor mu ki?"

"Ciddi misiniz siz? Bu aşırı ısınmış gezegende jürinin tek amacı en saçma sebeplerden puan kırmak. *'Engellerimiz uyuşmadı ama havada yakaladık, aldırmazlar*' diye mi düşünüyorsun?" Benim hakkımdaki izlenimi tiz ve biraz nefes nefese. Sesim böyle mi çıkıyor? "Her küçük puan sıçraması için ağızlarının suyu akıyor."

"Kulağa hiç de paranoyakça gelmiyor," diye mırıldanan Pen, ona tundra gibi yanan bir bakış atıyor.

"Tekrar ters turna denemek ister misin?" Ona soruyorum.

"Şimdi ne yapacağını söyleyeyim," diye homurdanıyor Koç. "Git şu geriye doğru turnayı bir daha dene."

Pen ve ben karşılıklı sırıtıyoruz. Koç Sima'nın huysuzluğunun yükünü birlikte taşımak çok eğlenceli. "Engelimi biraz daha yükseltmeye çalışacağım," diyorum ona, yanında yürürken.

"Yapabilir misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, dayanak noktasını değiştirmek-"

"Aslında," diye bağırıyor Koç arkamızdan. "Dalışlarınız umutsuz olduğu için buraya geri dönebilirsiniz."

Dönüyoruz ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Koç, yanında duran ve sanki o yokken havuz tamamen yenilenmiş gibi gözlerini dört açarak etrafa bakan Victoria'yı işaret ediyor.

Ayağında bir alçı görüyorum.

İlk içgüdüm ona sarılmak için koşmak ama kendimi durduruyorum çünkü ıslağım ve yaralanmadan önce bunu hiç yapmamıştık. Buna hakkım var mı?

Hızlıca Pen'e bakıyorum. Bunca zamandır iletişim halinde olduklarını biliyorum ama onu burada gördüğüne şaşırmış görünüyor. "Vic!" Gülümseyerek beni geri çekti. Victoria'yı boğmaya benzer bir şeye zorluyor, açıkça kuru giysilerine maksimum damlamayı hedefliyor. Geri çekildiğinde Victoria bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Demek yerimi çaldın."

Kalbim sıkışıyor ama Koç'u işaret ediyorum. "Lütfen şikâyetlerinizi İK'ya iletin."

Sanki gerçekten sarılmak istiyormuş gibi beni yaklaştırıyor ve ...

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldıyorum kulağına. O yaralanmadan öncesine dönmek istiyorum. Daha basit, daha dengeli bir zamana.

"Ben de, Vandy." Aynı anda geri çekiliyoruz. Pen'le bana bakıyor, dramatik bir şekilde iç çekiyor ve "Siz ikiniz senkroda gerçekten berbatsınız" diyor.

İrkildim.

"Ah," diyor Pen.

"İşte anlaşma. Bir daha asla rekabetçi bir şekilde dalmayacağım, senkro *ya da* bireysel. Ve bu çok korkunç. Son iki haftayı kuzenim Cece'nin bana gönderdiği *geçmiş olsun* kirpisine sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçirdim. *Ama*."

Başımı eğiyorum.

"İkinizin de berbatlığı tahmin ettiğimden daha büyük ve bunu azaltmak benim vatandaşlık görevim. Ve açık bir gönüllü koç pozisyonu var ..."

Umutsuzca başımı sallıyorum.

Yanımda Pen ağlıyor gibi görünüyor. "Tanrım, lütfen. Bizi kendimizden kurtar."

"O zaman anlaştık. Yani-" Omuz silkiyor. "Kaza paspasları arasındaki üç santimetrelik boşluk hayatım boyunca umutlarımı ve hayallerimi yerle bir ettikten sonra hayır diyemezdin." Victoria kollarını iki yana açıyor ve Pen'le birlikte hayatımın ilk üçlü kucaklaşmasını yaşıyoruz. "Ve hey," diye mırıldanıyor saçlarıma -ya da Pen'in saçlarına. "İkinizin biraz daha az berbat olduğu bir dünya yaratmaya yardım edersem belki Nobel Ödülü falan alırım."

BÖLÜM 30

O SEZONUN İLK ÇİFT MAÇI UT Austin'e KARŞI EVİMİZDE.

Bu büyük bir rahatlama: seyahat etmek teoride eğlenceli ama pratikte yorucu ve genellikle dersleri asmamızı gerektiriyor. Ben "çok fazla

Başkalarının notlarına güvenecek kadar "diktatör bir ucube" (Maryam'ın sözleri; muhtemelen doğru) ve bölümümde güvenilir arkadaşlar edinemeyecek kadar "antisosyal bir bok maymunu" (yine Maryam'ın sözleri; kesinlikle doğru), bu da her yokluğu büyük bir güçlük haline getiriyor.

Yarışmaya hazırlanırken antrenmanlarım hızlandı ve vücudumun ne kadar iyileştiğinden, temiz dalışlar ve kontrollü girişler yapabilme becerisinden memnunum. Yine de, içe doğru bir dalışın gerekli olacağını ve başarısızlıklarımın senkro sırasında Pen'e yansıyacağını bildiğimde iyimser olmak zor.

"Bunu onunla doğrudan konuştun mu?" Barb FaceTime'da bana soruyor.

"Evet. Sayılır." Pen harika olmaktan başka bir şey yapmadı ve boynuna sarılmış dev bir örs gibi onu aşağı çektiğim için kendimi daha da suçlu hissediyorum.

Bu sadece sezon öncesi, Vandy.

İkili karşılaşmalar o kadar da önemli değil.

İsteyeceğim son şey beni hayal kırıklığına uğrattığını hissetmen.

"Aklıma bir fikir geldi," dedim Barb'a. "Hani uykusuzluk çeken insanlara yatakta dönüp durmamaları, bunun yerine yataktan çıkmaları söylenir ya? Onunla ilgili olumsuz çağrışımlar yapmaktan kaçınmak için?"

"Bunu bilmiyordum."

"Sen bir doktorsun."

"Ortopedik cerrahi ihtisasımda konu gündeme gelmemiş olmalı."

"Birkaç günlüğüne içsel dalışlarımı zorlamayı bırakmaya karar verdim. Platformla ilgili olumsuz çağrışımlardan kaçının. Fabrika ayarlarına sıfırlamak yardımcı olabilir mi?"

"Terapistin bu konuda ne diyor?"

"Buna karşı değil." Çünkü bilmiyor. Aslında, bu hafta bir laboratuvar yüzünden seansımızı iptal etmek zorunda kaldım ve yeniden planlamaya hiç zahmet etmedim.

Lukas'ın bana yaptığını ben de terapistime yapıyorum. Sam ve benim bir yere gideceğimizden emin değilim.

Salı akşamı yemek salonunda Pen, "Sezon öncesi halsizliğinden hep nefret etmişimdir," diyor. "Bir şeye başlamak *üzere olduğumuzun* sürekli hatırlatılması. Olgunlaşmış ama henüz patlatılmamış bir sivilce gibi."

"Ne *hoş* bir imgelem." Victoria çatalını patates püresinin içine bırakır.

"Demek istediğim, o beyaz yapışkanı vücudumdan atmaya hazırım ve UT'nin gelmesinden memnunum."

"Size yalvarıyorum. Daha az sivilce patlatma felsefesi ve daha yüksek engeller, tamam mı?" Pen'in Doğru, Gerçi. Tükenme ve BEKLENTİ vardır içinde ve hava. Herkes daha sıkı antrenman yapıyor ve Avery irkilen adımlarla, antrenman sonrası hindistan cevizi suyu içen sporcularla, aşırı çalışan PT'lerle dolu. Ben de bağışık değilim: omzum dayanıyor ama sırtım vücudumun geri kalanıyla Mayıs-Aralık ilişkisi içinde gibi görünüyor. Soğuk banyolar yardımcı oluyor, ancak sıvı formda cehennem gibiler ve onları ancak sıcak olanlar takip ederse midem kaldırabiliyor. Bree ve ben genellikle birlikte banyo yaparız ama antrenman ne kadar yorucu olursa, sonrasında kendimi o kadar çok oyalanırken buluyorum. Çarşamba sabahı Epsom tuzu küvetinden çıkarken bana "Budama yapıyorum" dedi. "Sen gerçekten daha uzun kalacak mısın? Delirmeyeceğinden emin misin?"

Gülüyorum. "Kimya dersi nasıl gidiyor?"

"Bok gibi. O kelimeyi doğru kullandım mı?"

"Neredeyse."

Dilini dışarı çıkardı ve ben nekahet odasında yalnız kaldım.

Küvet orta büyüklükte, dikdörtgen bir havuz. Dönüyorum, dirseklerimi güverteye dayıyorum ve vücudumun alt üçte ikisini su altında bırakıyorum. AirPods'umu takıyorum ve yaklaşık on dakika boyunca psikoloji dersimin PowerPoint'ine bakıyorum. İşim bittiğinde müziği kapatıyorum, yuvarlanıyorum ve telefonumu neredeyse suya düşürüyorum.

"Vandy!" Kyle'ın gür sesi kanımı dondurdu. "Seni bir süredir görmedim."

"Oh." Etrafıma bakındım. Küvetin manzarası değişmişti. Büyük ölçüde. Ben, Kyle, Hunter ve dört erkek yüzücü daha. Jared, onlardan biri, benim birinci sınıf matematik sınıfımdaydı. Bana el sallıyor. Ben de el sallamaya çalıştım ama çok şaşırdım.

Bir sürü erkek var. Ve ben.

"N'aber?"

Nefes al. Nefes al. "Fazla değil."

"Seni arıyorduk," diyor başka bir yüzücü. Onunla hayatımda hiç konuşmadığıma eminim.

"Seni duymadım." Kulaklıklarımı gösteriyorum.

"Mantıklı. Bizi görmezden geldiğinizi sanıyorduk."

"Evet, Vandy'yi kızdıracak ne yaptık ki?"

Kahkahaları duvarlarda yankılanıyor. Altı kişiler ve çok yer kaplıyorlar, merdivenle benim aramdalar ve ben .

. .

Düşük anahtar dehşet.

"Özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyorum ama yanaklarım uslu durmuyor. *Sakin* ol. "Gitsem iyi olacak ..."

"Hayır, kal," diyor Kyle.

"Biraz arkadaşlık olurdu," diye ekliyor Jared. "Bu eziklerden biraz sıkıldım."

"Pislik, sen kime ezik dedin?"

"Kapa çeneni Vandy, benim mojo dojo Epsom küvetimde kal."

Dumanlı sıcakta titriyorum. "Bu çok hoş ama dersim var." "Ne dersi?"

Kahretsin. Hangi sınıf? "Bu-" Sınıf yok. *Bir düşün*. "Psikoloji."

"Bekle." Adamlardan biri kaşlarını çatıyor. "Çarşamba öğleden sonraları psikoloji dersi var mı? Danışmanım söyledi-"

"Hadi," diyor derin bir ses arkamdan.

İki güçlü el koltuk altlarımdan kayıyor. Telefonumu tutuyorum ve bir saniyeliğine havada asılı kalıyorum, havuzdan çıkarılmış yüzen bir çocuk gibi. Ayaklarım yere değiyor ama kurtarıcımın kim olduğunu görmek için arkamı dönmüyorum.

Unutabileceğim bir dokunuş değil.

"Sweedy." Hunter kaşlarını çattı. "Az önce onu bizden çaldın mı?"

"İyi misin?" Lukas bana soruyor. Başımı salladığımda daha yüksek sesle ekliyor: "Gitmemiz gerek. Bir şey üzerinde çalışıyoruz."

"Ah, evet." Kyle akıllıca başını sallıyor. "Şu fizik projesi."

"Biyoloji," diye düzeltiyor Lukas.

"Aynı fark!"

Sonra bir bakıyorum Lukas takım arkadaşlarına uslu durmalarını emrediyor ve beni odadan dışarı itiyor, eli belimde, morlukların solmaya başladığı yerden çok uzakta değil, onları canlı tutma çabalarıma rağmen. Koridorda parmakları omzuma dolanıyor. Beni geri çeviriyor. "İyi misin?" diye tekrar soruyor.

Artık küvette olmadığım için gerçekten çok rahatladım. O kadar ki, onu yaklaşık iki hafta sonra, üzerinde jogger ve başka bir şey olmadan, sabun *ve o* kokarken görmek biraz garip olsa da umurumda değil. Hem Lukas Blomqvist'e benziyor, Pen'in eski sevgilisi, Dünyanın En İyi Yüzücüsü ya da her neyse, hem de *benim* Lukas'ıma benziyor, bir kontrol listesi yazdıran, elma soyan ve retorik figürlerden nefret eden ve hepsi ... kafa karıştırıcı.

Göğsümdeki garip acıyı susturuyorum. "Teşekkür ederim. Orada biraz bunalmış hissediyordum." Kyle & Co. bir şey yapmazdı. Ama içgüdülerim her zaman farkında olmuyor.

"Kyle'la konuşacağım," diyor Lukas. Ağzı düz, hoşnutsuz bir çizgiydi.

"Ne?"

"Seni rahat bırakması gerekiyor."

"Gerek yok-"

"Ona nedenini söylemeyeceğim. Kötü bir adam değil ama nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri yok. O, Hunter ve diğerlerinden birkaçı sürü halinde hareket ediyor. Bunu bilmesi onun için iyi olur."

Ona zahmet etmemesini söylemek istiyorum ama neden olmasın? Aralarında on saniyelik bir konuşma olacak. Gelecekteki tatsızlıkları önler. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Lukas'a son bir kez gülümsüyorum ve gitmek için arkamı dönüyorum.

Elini bileğime dolayarak beni durduruyor. "Nereye gidiyorsun?" "Ah." Bir kez daha gülümsedim ve hepsi bu . Bugünlük bu kadar.
"Yardımınız için minnettarım ama bunu tuhaflaştırmak istemiyorum."

Gözleri kapanıyor, sanki bir düzine Valkyrie'nin gücünü topluyor. Burun deliklerinden yavaşça nefes veriyor ve "Scarlett" diyor.

" yok. Ben-"

"Scarlett," diye tekrarlıyor. Bu sert, sinirli bir komut. Benden ne isteyebileceğini .

"Lukas, protokolün ne emin değilim." Dürüst olmaktan başka bir şey yapamıyorum ve açıkçası yapmak da istemiyorum. "Seks yaptık, ya da her neyse, ve

beni geri aramadın. Senden ipuçları almaya çalışıyorum ve *sanırım* sen hiç olmamış gibi davranmak istiyorsun?" Bir omzumu silkiyorum, hâlâ tuttuğu kola bağlı olmayan omzumu. "Bu bebeğin ilk hayaleti, biraz yönlendirmeye ihtiyacım olacak," diye ekliyorum, sadece havayı hafifletmek için.

Lukas'ın ruh hali karanlıktan başka bir şey değil. Ben konuştukça, o daha da sinirli görünüyor. Pen'in dediğine *göre her zaman sakinmiş*. Yanılıyordu ama bu öfkenin sebebini tam olarak belirleyemiyorum.

Tabii iletişimde bir kopukluk olmadıysa? Göğsümü aydınlatan umut dolu küçük kıvılcımdan nefret ediyorum. "Aramızda olanları yanlış mı okudun?"

"Hayır." Sonunda beni bıraktı. "Öyle değil." Yine de o sabırsızlık hâlâ orada. Omuzlarının dikliği, kaşlarındaki çizgiler.

"Benimle iletişime geçmemenizin iyi bir nedeni var mı?"

Uzaklara bakıyor, çenesini sıkıyor. Sonra tekrar bana.

"Hayır." İçimden kızgınlık fışkırıyor. "O zaman ben-"

"Lukas!" diye sesleniyor bir adam. Bize doğru yürüyor, hem tanıdık hem yabancı. Gözleri meraklı bir şekilde üzerime dikiliyor ve gözlerinin eşsiz maviliğini fark ettiğimde beynimde bir şeyler klikleniyor.

"Jan, değil mi?" Ben soruyorum. "Lukas'ın kardeşi mi?"

Hemen pişman oldum. Onu tek bir fotoğraftan sonra tanımış olmam acınası bir durum mu? Lukas odama kapandığımı, soy ağacını çizdiğimi, çöp kutusundan aşırdığım kullanılmış kulak çubuklarıyla kolajlar yaptığımı mı sanıyor?

Jan bana sırıtırken bu konuda kendimi hırpalamak zordu. "Gururum *okşandı*." Bir kolunu kardeşinin omuzlarına atıyor, keyifle. Emekli bir sporcunun vücuduna sahip; zamanın ve gerçek hayatın yumuşattığı iri bir vücut. Aralarında on yıldan fazla bir süre olabilir ama Lukas'ın bir süredir tıraş olmayı ertelemesi ve Jan'ın dolgun sakallarıyla ikiz gibi görünüyorlar. "Sürekli benim hakkımda mı konuşuyor? Birlikte yaşadığımız hayali hayatlar hakkında karalama defteri mi tutuyor?"

"Sadece bir fotoğrafını gördüm, ama o da laboratuvar tezgahının üzerinde belirgin bir şekilde sergileniyordu."

"Biliyordum."

"Bu senin çirkin yüzünün devasa bir resmi değil," diyor Lukas kesin bir ifadeyle. Aramızda her ne oluyorsa gerginliği azalmıştı. "Bu Scarlett, Jan. Onu rahat bırak."

"Yüzücü mü?"

"Neredeyse," diye cevap veriyorum. Muhtemelen Lukas'a olan benzerliğinden dolayı Jan'dan korkmuyorum. "Dalgıç."

"Vay canına. Üzerinden atladığınız o şeyler beni korkutuyor."

"Ben de." Gülüşümü mümkün olduğunca acı olmayan bir şekilde tutuyorum. "Yüzücü müydün?"

"Neredeyse." Bana göz kırpıyor. "ABD'ye su topu bursuyla geldim, sen daha doğmamıştın bile."

"Jan, kız yirmi bir
yaşında." "Ya da gebe."

"Jan."

"Tanrı'nın güzel zihninde bir fikir bile değil."

Derin bir iç çekiş. "Scarlett, bunu dinlemek zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyor. Hey"-Jan bana dönüyor-"ona yüzme hakkında bildiği her şeyi benim öğrettiğimden bahsetti mi?"

"Bana cankurtaranı korkutmak için havuzda ölü taklidi yapmayı
öğretti." "Ve çok *komikti*. Scarlett, yürüyüş yapar mısın?"

Konunun aniden değişmesi karşısında
gözlerimi kırpıştırıyorum. "Öyle mi?" "Bu
bölgede hiç yürüyüş yaptın mı?"

"Oh, evet. Birkaç kez. Size bazı tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk
duyarım, eğer-"

"Hayır, nereye gittiğimizi biliyoruz. Yine de bizimle gelmenizi isteriz."

Oh. *Oh*. "Teşekkür , bu gerçekten çok hoş, ama ..." Lukas'ın kız arkadaşı olduğumu mu sanıyor?

"Ama?"

Dersiniz olduğunu söyleyin. Bir randevun olduğunu. Güneşe alerjin olduğunu falan söyle. Ama Lukas'a göz baktığımda onun bana baktığını görünce, tek hissettiğim, iyi kalpli kardeşine yalan söylemek gibi nahoş bir duruma düşen kişinin o olmamasına duyduğum kızgınlık ve ağzımdan çıkan "Lukas'ın sizinle gelmemi istediğinden şüpheliyim" cümlesi oluyor. En azından gerçek bu.

Bu yüzden Jan'dan yükselen derin kahkaha beni şaşırtıyor. "Akıl okuyucu değilim ama kardeşimi tanıyorum ve senin gelmeni çok istiyor. İstemese bile ..." Gülümsemesi dipsiz bir cazibe havuzudur. "*Ben* senin gelmeni istiyorum. Önemli olan da bu."

BÖLÜM 31

LUKAS'IN ISMI KARDEŞININ AĞZINDA FARKLI TINLIYOR.

Jan'ın İngilizcesi daha aksanlı, grameri biraz daha sert, sanki mükemmel fırsat penceresini yakalamak için çok geç öğrenmeye başlamış gibi. Tartışmalarını dinliyorum. Sen dikkatsiz *bir sürücüsün. Değilim, Jan. Scarlett, o dikkatsiz bir sürücü değil mi? Makyajlı plaka almadığına* sevindim.

Gülümsememi saklamaya da gerek yok. Arada bir, onlar konuşurken Beni ilgilendirmeyen pratik konular hakkında konuşurken İsveççe konuşmaya başlıyorlar.

Duyması çok güzel. Pitchy, melodik. Yastıkların ve keskin kenarların ilginç bir kombinasyonu. Hayatım boyunca her gün dil pozisyonu dersleri alsam bile asla yeniden üretemeyeceğim sesler. Zirveler ve dipler. Şarkı gibi ve sakin.

Jan'ın *Lukas*'ı ile benimki arasındaki fark çoğunlukla *u* ve *s* harflerinde ve bu beni Lukas'ın kendi adını nasıl telaffuz ettiğini öğrenmek için neredeyse hastalık derecesinde heveslendiriyor. Hepimizin onu başka bir şeye dönüştürmesi tuhaf mı? İkinci bir dilde yaşamak nasıl bir şey? Belki yeri gelirse sorarım. Eğer tekrar konuşursak.

Ve belki de öyle olacak, çünkü burada olmak ne kadar garip olsa da, benimle birlikte olduğu için gerçekten mutlu görünüyor. Hafta ortasında kampüs dışında, hiç klor değmemiş yerde olmak güzel. Çarşamba günleri genellikle okul ödevlerimi yapıyorum, ancak Palo Alto Şehri parklar departmanının inişli çıkışlı tepeleri ve chaparralları, olağanüstü MCAT puanlarım ve içe dalışlarımla daha az ilgilenemezdi.

Bu molaya ihtiyacım vardı. Bakış açımı yeniden ayarlamak için bir an. Birinci sınıftayken buraya hep gelirdim. Ne zaman bıraktım?

"Geri dönün," diye emrediyorum bir tepenin dibinden. Jan ve Lukas dönüyorlar - neredeyse birbirinin aynısı iki yakışıklı, terli, çilli yüz- ve ben de telefonumla bir fotoğraf çekiyorum. "Ben gönderirim, sen de ailenin geri kalanına iletirsin."

Lukas homurdanıyor. "Sence babam ağlayacak mı Jan?"

Jan gülüyor. "Bizimle ne kadar gurur duyduğunu anlatan dört paragraflık otomatik düzeltilmiş bir metin gönderecek. Çünkü yürüyüşe çıktık."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum arkalarından aceleyle koşarak. Yanlış bir adım beni neredeyse tökezletecekken, Lukas'ın parmakları aniden kolumun altına giriyor. Ayaklarımı yeniden yere bastıktan sonra da öylece kalıyorlar.

"Babam harika biri," diye onaylıyor Jan. Gözleri Lukas'ın elinde kalıyor ve ben kendimi aceleyle kurtarıyorum. "Ama ..."

"Ama?" Ben soruyorum.

"Çok fazla ebeveynlik kitabı okuduğunu düşünüyoruz," diye açıklıyor Lukas. Sanki takip ediyormuş gibi peşimden geliyor. Tekrar kaymadığımdan emin olmak için. "Özellikle de çocuklarınızı en küçük başarıları için övmenin önemini vurgulayan çok fazla kitap."

"Ve hepsine eşit derecede düşkün. Oskar bir oduncu, Leif ise bir insan hakları avukatı. Babam bitmiş bir Adirondack sandalyesi ve kabul edilmiş bir sığınma hakkı için aynı coşkuyu gösterir."

"Onunla gerçekten konuşmalıyız."

Jan alay ediyor. "Sen bir Olimpiyat madalyası daha kazanana ve o da bunu benim bir blog yazısı yayınlamamla bir tutana kadar olmaz." Yolculuk sırasında kendisinin bir Viktoryen olduğunu açıkladı. Los Angeles'ta bir konferansa katıldıktan sonra Lukas'ı ziyaret ediyor ve yarın eşi ve *dört kedisiyle* birlikte yaşadığı Paris'e dönecek.

"Kaçınız İsveç'te yaşıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Sadece Oskar."

"Babam için büyük bir acı kaynağı," diye
ekliyor Lukas. "*Büyük* bir acı. Ama bunu asla
kabul etmez."

Lukas başını sallar. "Eğer bir şeyi seviyorsan, onu
özgür bırak." "Kulağa biraz . . . mükemmel?"

"Öyle," diyor Jan. Tepenin başında duruyoruz ve arkamızı dönüyoruz. Çanak orada, koparılmaya hazır. "Terbiyeli ve şefkatli. Hiçbirimiz onunla boy ölçüşemeyeceğiz."

"Denemesek de olur," diye ekliyor Lukas, tişörtünün yanıyla alnını silerken. Düşürdüğünde tişört ıslak ve neredeyse transparan.

"Jan'a "Ziyaretiniz sırasında havanın bu kadar sıcak olmasına üzüldüm," diyorum.

"Oh, hiç de değil. Biz İsveçliyiz. Kötü hava diye bir şey yoktur-" "-sadece kötü kıyafetler vardır," diye bitiriyor Lukas'la birlikte.

Başımın üstünde karşılıklı sırıtıyorlar.

Sonra, Jan bize yemek ısmarlamak için ısrar etti.

"Daha sonra kafeteryada ücretsiz yemek yiyebiliriz," diyorum ama beni başından savıyor ve bizi şirin bir kafeye götürüyor.

"Bırakın ödesin," diyor Lukas bana. "Bir öfke nöbetinde Xbox'ımı kırdığı için bana hâlâ altı bin kron borcu var."

"Bu sekiz yıl önceydi."

"İyi bir noktaya değindin." Lukas bir sandalye çekti ve ben sandalyeye oturana kadar sabırla bekledi. "Sen bize kahve ısmarlarken ben de tahakkuk eden faizleri hesaplayacağım." Lukas ve ben kısa bir süre yalnız kaldık. Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve düşük mayın yoğunluğuna sahip bir konuşma konusu beyin fırtınası yaparken mesajlarımı kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. Jan elinde üç kahve ve bir dizi hamur işleri.

"Günde on binlerce kaloriye ihtiyaç duyan türden sporcular mısınız?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Kimsenin olduğundan emin değilim?"

"Bu, Lüksemburg'un tamamı kadar yiyor." Başparmağıyla Lukas'ı işaret ediyor. "İsveç'te böyle bir geleneğimiz var. Her öğleden sonra kahve ve atıştırmalıklar için . Rahatlarız."

"Oh, evet. *Fika*, değil mi?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzüm kızarıyor. Çünkü muhtemelen telaffuzu karıştırıyorum ve çünkü ... .

Jan kardeşine döner. "Ona sen mi öğrettin?"

"Sanmıyorum." Lukas sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve uzun kolunu benimkinin arkasına doluyor, bir şekilde bana dokunmamayı başarıyor. Fincanının kenarından bakıyor, sanki beni bir eliyle takip kavanozunda yakalamış gibi. "Her şeyi kendi kendine öğrenmiş olmalı."

Bakışlarımı kucağıma indiriyorum, hissettiğimden daha az utanmış görünmeye çalışıyorum. Ama

-Neden? Neden utanayım ki? Belki Google'ı açıp İsveç geleneklerine bakmışımdır. Belki dişlerimi fırçalarken altyazıları açıp birkaç YouTube videosu izledim. Belki de İsveçlilerin gerçek buz otelleri olduğunu ve cheesecake'lerinin bizimkinden tamamen farklı olduğunu keşfettim.

Çenemi kaldırıyorum ve Lukas'ın gözleriyle buluşuyorum, biraz hırçın. *Belki de yaptıklarımızdan sonra seni düşündüm. Belki seni ilginç buluyorum. Belki senden hoşlanıyorum.*

sevilmeden. Utanmayı reddediyorum.

"*Fika* genellikle tatlı şeylerle yapılır," diyor Jan, kafamın içindeki iki taraflı tartışmadan habersiz. "Ama Lukas"-*İskandinavyalı gibi-"*tatlı yemeyi reddediyor, o yüzden ..." Eliyle bir çubuk krakeri işaret ediyor.

"Onları yemeyi reddetmiyorum," diye karşı çıkıyor Lukas, bir parça koparark. "Onları sevmiyorum."

Jan'ın *pshhh*'ı çok abi-kardeşçe. "Onlardan hoşlanıyor. Sadece bu konuda kendine yalan söylüyor."

Lukas gözlerini devirir. "Yine mi bu?"

"Lütfen, Jan." Çenemi avucumun üzerine koyuyorum. "Bana kendini kandırmasıyla ilgili her şeyi anlat."

"Eminim kendini inkar etme konusunda ne kadar iyi olduğunu zaten biliyorsunuzdur. Bir şeyi ne kadar çok isterse, ona sahip olmasına o kadar az izin verir." Merakım beni etkilemiş olmalı, çünkü devam ediyor: "Mesela on iki yaşındayken üç ay boyunca tahta zeminde uyumuştu."

Kahvesini kederli bir havayla içen Lukas'a bakıyorum. "Neden?"

"Hiçbir sebep yok." Jan elini kaldırıyor. "Yeni bir yatak almıştı, gerçekten rahattı ve içinde uyumayı seviyordu ve onsuz da yapabileceğini *kendine kanıtlaması* gerekiyordu. On bir yaşındayken mi? Sadece soğuk duş. Bütün bir yıl boyunca."

Lukas iç geçirir. "Jan, şu 'büyükannenin fotoğraf albümünü çıkarması' olayını biraz yumuşatabilir misin? Scarlett'in umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Scarlett'in *umurunda*," diye karşı çıkıyorum.

"Gördün mü? Çok dikkatli bir izleyici. İki yıl boyunca yemeğini baharatlamadı. Tuz bile koymadı. Ondan önce, gerekenden bir saat erken uyanırdı."

"Jan," diye uyarıyor Lukas.

"Bu onun olayı. Kendini kontrol altında hissetmenin yolu. Ama bu aptalca, biz insanız. Kontrol bizde değil. Kendi kaderini tayin etme bir efsanedir."

Buz gibi, ağır bir yük midemin dibine çöküyor. Lukas'a dönüyorum. "Bunu hâlâ yapıyor musun?" Sanki uzaktan bakıyormuş gibi soruyorum.

"Şey," diye araya giriyor Jan, "şimdiye kadar *tüm* dünyevi bağlarından kurtulabileceğini başarıyla kanıtladı-"

Lukas İsveççe bir şeyler mırıldanıyor. Kulağa melodik ya da yumuşak gelmiyor ve Jan önce sessizliğe gömülüyor, sonra aynı dilde cevap veriyor. Kısa bir

Karşılıklı atışmalar devam ediyor ama Jan'ın gözleri sakinliğini koruyor ve Lukas'a sadece şefkatle bakıyor.

Jan bana tekrar döndüğünde sesi nazikti ve konu kapanmıştı. "Yemeğini ye," dedi bana.

Ağzıma tek bir lokma bile koymuyorum.

BÖLÜM 32

LATER. Jan bana sarıldıktan sonra e-postasını verdi ve iletişimde kalacağıma dair söz verdirdi.

Lukas onu oteline bıraktıktan sonra.

Hiç konuşmadan beni eve bırakacağına karar verdikten sonra.

Ona adresimi söyleyip "GPS'e yazayım mı?" diye sorduktan sonra.

Kafasını sallayıp birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra.

Apartmanımın önünde motoru durdurduktan sonra emniyet kemerini çözüyor, *benimkini* çözüyor ve sonra bana bakabilmek kapının yarısına kadar arkaya oturuyor.

Boğazımı tırmalayan ve bedenimde genişleyen uzun bir sessizlik boyunca sabırla konuşmamı bekledikten sonra.

"Ne kadar sürecek?" diye sordum.

O ne demek istediğimi biliyor.

Bu sefer kendini daha ne kadar inkar edecektin? Bana tekrar ulaşmayı planlayana kadar ne kadar?

"On beş gün." Sesinde hiç utanma yok. Belki de olmamalıydı. Ne de olsa başarma yolunda ilerliyordu.

Başımı salladım. "Sadece birkaç tane daha o zaman."

Kolları göğsünde çapraz duruyor. Keşke yüz ifadesini okuyabilseydim ama yüzü bomboş. Milyonlarca dakika sonra nihayet konuştuğunda, benimle konuşuyor ama benim *için* konuştuğundan emin değilim.

"O ilk gün, Pazar günü, seni neredeyse bir düzine kez aradım. Çok zordu. Geçen hafta Pen ikinizin birlikte öğle yemeği yiyeceğinden bahsetti ve ben de sırf -ne bileyim- yemekhaneye gittim. Bak?" Omuz silkiyor, ilgisiz. Sanki bir deneyin sonuçlarını rapor ediyor. Benim üzerimde. *Kendi* üzerinde. "Yedinci gün Jan geldi. O iyi

Bir insanın gününün her boş saniyesini, programlarını dikkate almadan çalmak."

"Ne kadar nazik."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Yanağımın içini ısırıyorum. "Benim bir yatak ya da çeşni olmadığımı düşündün mü? Ben sıcak su değilim." Onun kadar ilgisiz görünmeye çalışıyorum ama başarılı olduğumdan şüpheliyim. "Benim kin tutabilecek bir tip olabileceğimi düşündün mü? Ya da on beşinci gün telefonu açıp 'Siktir git' diyecek kadar kendime saygılı olabileceğimi?"

Mantıklı davranıyormuşum gibi başını sallıyor. Bu konuşmanın sessiz, kişisel olmayan nezaketi aslında yıkıcı. "Sanırım bir parçam bunu yapacağını umuyordu."

"Neden?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. Cevap verdiğinde ise bana bakmıyor. "Çünkü bazen sen etrafımdayken nefes alamıyorum."

"Şey, ben ..." Başımı sallıyorum. Acıyla huff. "Özür dilerim."

Gülüyor, sessiz. "Aslında kötü bir his değil. Sadece bunaltıcı." Kötü düşüncelerden kurtulmak istercesine başını sallıyor. "Ne kadar çok şey yaşadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

Boşlukları doldurabilirim. *Düşündüğümden daha çok sevdim ve beni korkuttu*.

Dudağının içini ısırıyor. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Kontrolün bende olmaması."

Kulübe hoş geldin, Lukas. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunun *benimle* bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ben sadece birlikte olduğun ilk vanilya olmayan kızım."

Uzun, buzbir bakış. Cevap vermiyor.

"Mesele şu ki Lukas, nasıl hissettiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve seni suçlamıyorum, ama ..."

Uzun süre sessiz kaldım, düşüncelerimi bir araya getirmeye çalıştım, bunun üzerimdeki nemli ağırlığını hissettim. Lukas beni asla aceleye getirmiyor ve sonunda kelimelerimi buluyorum.

"Sadece seks bile olsa, beni istemeye içerleyen biriyle birlikte olmak benim için iyi bir fikir değil."

Sadece bir an için, ağzı açık, doymak bilmez, isyan dolu bir an için, bu konuda gerçekten nasıl hissettiğine dair bir ipucu görebiliyorum. Ama o kadar kısa sürüyor ki, emin bile değilim.

Umursayıp umursamadığını. Benden kurtulduğu için mutlu olup olmadığını. Söylediklerimi duyup duymadığını.

Boğazımdaki çarpık kalp atışlarını bastırmak için yutkunuyorum ve sonra elini son bir kez sıkmak için uzanıyorum. Dişlerimin izlerinin hâlâ orada olduğunu fark ediyorum. Sanki onların da solmasına izin verilmemiş gibi.

"Hoşça kal, Lukas," diyorum.

Beni durdurmaya çalışmadı ve ben asla arkama bakmadım.

BÖLÜM 33

A BİR KEZ BARB'A AÇIKLADIM, ÇİFT TOPLANTILAR RESMİDİR ve DÜZENLENMİŞTİR
NCAA tarafından, ama "çok fazla değil."

"Az önce söylediklerin kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor," diye belirtti ve haklıydı.

En önemli yüzme ve dalış yarışmaları ilkbaharda kümelenir. Bölgesel konferansımız Pac-12, NCAA seçmeleri ve finalleri ve bu yıl olduğu gibi Olimpiyat Oyunlarına kimin gideceğini görmek için mücadele ettiğimiz zaman. Sezon öncesi karşılaşmaların boyutu çok daha küçüktür ve hiçbir sporcunun henüz en iyi durumda olmasının beklenmediği anlaşılır. Rekorlar ya da kişisel rekorlar pek olası değil, televizyonda yayınlanmıyor ve atmosfer daha keyifli. Kazanırsak, iyi. Kaybedersek: *Mart ayında görüşürüz*.

"Bu yarışta size senkro yok. Henüz yeterince iyi değilsiniz," dedi Koç Pen ve bana Cuma gecesi, karşı argümanlarımızla mücadele etmeye hazır bir ses tonuyla.

Pen ve ben, ikimiz de rahatlayarak yere çöktük. "Haklısın," dedi. "Halkın önünde küçük düşmeye gerek yok."

Başımı salladım. "Teksaslıları kesinlikle utancımızdan kurtarmalıyız." "Hatta birisi bizi TiVo'ya kaydedip bir yerlerde yayınlayabilir."

Burnumu kıvırıyorum, Pen faux ürperiyor ve şaşkın Koç Sima'yı geride bırakıyoruz.

Aslında bu buluşma o kadar da önemli değil. Hatta iki nedenden dolayı *küçük* bir olay bile olabilir.

Bir: sakatlığımdan bu yana ilk kez yarışıyorum ve bu düşünce uyandığımdan beri vücudumdaki her hücrenin kusma isteği duymasına neden oluyor.

İki, tabii ki: İç. İçsel. Sorun.

"Gergin normal," diyor Pen, saçlarımı Fransız örgüsü yapmak için ayırırken aynada gözlerimi tutarak.

Yarım bir kahkaha atıyorum. "O kadar belli mi?"

"Sadece benim için." Gülümsüyor. "Çünkü seni tanıyorum."

Öyle. Belki ilişkimiz tesadüfi olarak başladı, ama son zamanlarda o kadar sık bir araya geldik ki, aramızdakini arkadaşlık olarak tanımlamamak zor - benim gibi başkalarının hayatındaki duygusal önemini abartmaktan kaçınan biri için bile. "Sanırım sadece ilk dalışı atlatmam gerekiyor. Sonra sakinleşeceğim."

Başını omzuma yasladı. "Orada olacağım, Vandy. Bir şeye ihtiyacın olursa."

Soyunma odasından kadın yüzme takımıyla birlikte çıkıyoruz ve o kadar çoklar ki, hepsi o kadar güçlü bir şekilde neşeli ki, coşkularından etkilenmemek elde değil. Dün gece, UT'nin gelişine hazırlık olarak, birisi bir sürü ATLETLE TANIŞIN posteri astı. Sergi havuzuna giden koridora yapıştırılmışlardı ve birkaç tanıdık yüzün yanından geçiyorum. Kyle, Niko, Rachel, Cherry, Hasan. Lukas.

Gülümsemeyen tek yüzücü o ve bu ona çok yakışıyor.

Resmine bakıyorum, midemin sıkışması beni şaşırtmıyor; özlem, öfke, üzüntü ve kendime kızgınlığın garip bir karışımı.

Son birkaç gün içinde beni aramaya çalıştı. İki kere. Sonra mesaj attı. Bir kere.

"Lukas'ın da iki yüz serbest stil denediğini unutmuşum," diyor Bree, posterine dokunarak.

Pen başını sallıyor. "İsveç'in baş antrenörü ona Olimpiyat takımında bu konuda hızlı birinin olmadığını söyledi."

"O sadece, bilirsin işte." Bella omuz silkiyor. "Madalya kazanan başka birine karşı mı?" "Oh, kahretsin." Pen irkilir. "İki yüz serbest stilin Devin'in
ve Dale'in de ana yarışması! Ama merak etmeyin, bu Lukas'ın NCAA yarışlarından biri olmayacak."

"Oh, evet." Bree homurdanıyor. "Çünkü aksi takdirde Devin ve Dale *tamamen*
o yarışı kazanacak."

"Hey!"

"Sadece kiminle çıktığımız konusunda gerçekçi olmaya çalışıyorum, Bella." Bree iç geçiriyor. "Gördün mü, seninle benim aramdaki farkı? Açık görüşlülüğün genetik *olmadığını* böyle anlıyorsun."

"O zaman temel insan ahlakı da olmamalı."

"Pardon?"

"Tartıştıklarında çok korkutucu oluyorlar," diye fısıldıyorum Pen'e, önlerinden aceleyle dışarı çıkarken.

"Birlikte büyüdüler ve temelde aynı kişiler. *Biliyorlar ki*
"En çok can yakacak çakrayı nasıl vuracağımı."

"Ömür boyu yalnızlık için mükemmel bir argüman sunuyorsunuz."

UT'nin en yeni sporcularından biri, St. Louis'de birlikte antrenman yaptığım Sunny. "İlk üniversite yarışmama katıldığıma inanamıyorum!" diyor güvertede, bana bir kez sarılıp sonra tekrar sarılıyor. "Ve sen de yarışmadasın! Benim için her zaman *hedef* oldun."

Bundan emin misin? Söylememe izin vermiyorum. İç organlarımda kurtlar dolaşmıyormuş ve heyecanlıymış gibi davranarak gülümsüyorum ve bilekliklerimi takmak ve eklemlerimi bantlamak gibi zaman alan bir işleme başlamak için Pen'in yanına oturuyorum. Dalış kuyusunun karşısındaki havuzda yüzücüler ısınıyor. Lukas orada, gerinirken koçu ve Rachel ile konuşuyor ve ben onun mesajını hatırlıyorum.

Sana bir özür borçluyum.

"Kalem?"

"Evet."

"Sana Lukas hakkında bir şey sorabilir miyim?"

"Şu anda birlikte eski sevgilimi mi kastediyorsun? Tabii ki."

Şu anda değil. "Geçen gün kardeşiyle tanıştım ve-" "Ne
kardeşi?" Gözleri genişledi.

"Jan."

"Bekle, Jan hangisi?" "Bir
sonraki en genç."

"Çocukları olan mı? Avukat
mı?"

"Bunlar Oskar ve Leif, en yaşlı iki kişi." "Doğru,
doğru." Omuz silkiyor. "Peki ya Luk?"

"Bir şeyler istemenin ötesinde olduğunu kendine nasıl kanıtlamaya çalıştığını biliyor musun?"

Sanki cüce keçilere bakmak için Vermont'ta bir çiftliğe taşınacağımı açıklamışım gibi şaşkın bir bakış atıyor. "Lukas Blomqvist? Emin misin?
-"Lanet olsun." Pen kolumu tokatlıyor, tribünlerde bir yere bakıyor. "Ne
oldu?"

"O burada."

Gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum, başka türlü tanımlanamayacak bir erkek arıyorum. "Kim?"

"Theo. Öğretmenim. Aşık olduğum
öğretmen!" Bön bön bakıyorum. "Seni
görmeye mi geldi?" "Belki?"
"Onu sen mi davet ettin?"
"Hayır! Hayır mı? Bir buluşmam olduğundan bahsetmiştim ve şimdi o orada. . ."
Pen belli ki memnun olmuş gülümsemesini dizlerine gömüyor ve ben gülmemek için alt dudağımı ısırıyorum.

(Zorunlu) aradan sonra yarışmaya katıldığım ilk dalışım çok güzeldi ve jüri de aynı fikirdeydi. Sekiz beş ve bir dokuz puan alıyorum ve bir anlığına -güzel, parlak, çiçek açan bir an- geri dönebileceğim umudunu beslememe izin veriyorum.

Duşun altından skor tabelasına bakarken UT koçlarından biri bana "Bu şimdiye kadar gördüğüm en zarif ters iki buçuk takla hareketiydi" dedi. Austin beni takıma almaya çalıştı ve kampüslerini ziyaret ettiğimde tanıştık.

"Teşekkür ederim," diyorum, vay canına. Kendimle gerçekten *gurur duyuyor* olabilirim.

Ne konsept ama.

"Sizden daha çok şey görmek dileğiyle."

Pen peşimden geliyor ama girişi en temizi değil. Sunny iyi ama zorluk derecesi düşük, bu da skora yansıyor. İkizler platformdan yarışmıyor, bu da UT dalgıçlarıyla birlikte toplamda yedi kişi olduğumuz anlamına geliyor.

İkinci tur-üç buçuk ileri-daha da iyi gidiyor, dönüşlerim, amuda kalkışlarım ve geriye dalışlarım da öyle. Beşinci tur tamamlandığında, Pen'in sadece iki puan gerisinde ikinci sıradaydım ama UT ikinci sınıf öğrencisi Hailey'nin on beş puan önündeydim.

Omzumu ısıtmaya çalışarak, "Ve işte *burada* sikiliyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Hayır." Pen önüme geçti. "Bu dalış, Vandy. *Olumsuz düşünmek* seni mahveder."

Derin bir nefes alıyorum. Kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Haklısın."

"Ben *her zaman* haklıyım. Ve dinle." İki elimi de tutuyor. "İçe doğru dalış denemelerine ara vermek harika bir stratejiydi. Yukarı çıkacaksın

ve şu içe doğru pike işini hallet, çünkü sen harikasın. Ve eğer yapmazsan, ben .. . Bilmiyorum, seni döverim. O yüzden dövsen iyi olur."

Gülüyorum. Sarılmasını kabul ediyorum. Hakem kuleye tırmanmamı işaret ettiğinde tırmanıyorum, yarı yolda durup benden önceki iki kızın dalışlarını tamamlamasını bekliyorum. İkinci sıçramayı duyduğumda, tenimde kalan damlacıkları kuruluyorum, şammy'mi yere atıyorum ve platformun sonuna doğru yürüyorum.

O kenara doğru adım atmak her zaman çok önemli bir duygudur - bir insanın bedenini uçurumdan aşağı atması asla hafif bir karar olamaz - ama bugün suyla aramdaki on metre kesinlikle hayatımı değiştirdi.

Gözümde canlandırıyorum. Bu kez *dalışı* değil, içe doğru *dalışı* başardıktan sonra nasıl hissedeceğimi. Yarın sabah son birkaç aydır beni rahatsız eden şeyleri tamamen geride bırakmış olacağım. Yapamadığım tek şey tarafından tanımlanmadan antrenmana gitmek - bir kez daha davetsiz bir misafir yerine akranlarımın arasında olmak. Tatil için St. Louis'e dönmek ve eski takım arkadaşlarımdan herhangi biriyle ya da daha da kötüsü Koç Kumar'la karşılaşmama umuduyla etrafta dolaşmak zorunda kalmamak.

Kendimi yeniden *bütün* hissediyorum.

Bu on metreyi doğru şekilde geçersem başıma gelecek tüm iyi şeyleri gözümde canlandırıyorum ve geçemezsem olacakları hiç düşünmüyorum. Çünkü Pen haklıdır ve yenilgici bir zihniyetin dalışta yeri yoktur.

Gözlerim Koç Sima'ya, Pen'e, Victoria'ya, ikizlere kayıyor, hepsi beni destekliyor. Birkaç bin mil ötede Barb ve Pipsqueak de öyle. Havuzun uzak ucunda, bir kolunu duvara yaslamış, güneş gözlüklü, kasketli, heybetli bir figür bana bakıyor.

"Bir dakika," diye bağırıyor hakem.

Bir zaman uyarısı, ama sorun değil. Hayatımın son iki yılını gömmeye *hazırım*.

Arkamı
dönüyorum.
Gözlerimi
kapatıyorum.

Dizlerimi bükün. Kollarımı yukarı kaldırıyorum. Sırtımı çocukken öğrendiğim şekle sokuyorum.

Tek bir derin nefes alın ve *gidin*.

Dalgıçlar bir saniyeden daha kısa bir süre havada kalırlar, ancak bazen kaslarımızı bükme ve vücudumuza açı verme süreci o kadar zorludur ki, yıllarca sürecekmiş gibi görünür. Bugün durum böyle değil. Belim, bitkiler için fotosentezin ikinci doğa olması kadar kolay bir şekilde bükülür. Ve geri kalanı . . . o

sadece çalışıyor. Nasıl ya da neden olduğundan emin değilim ama işe yarıyor. *Başarısız* olmaktan endişe edemeden suya giriyorum ve tekrar çıkmadan önce bir an duruyorum.

Gözlerimi sıkıp
kapatıyorum.
Rahatlamanın tadını
çıkar.

Sonra patladım, sırıtmamı zar zor tuttum, gözlerimdeki suyu ve-

Skor tabelasını görmeme bile gerek yok. Pen'in kaşları bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Bir turna balığı vurmuş olabilirim. Ve belki de iyi bir taneydi. Ama
yapmadım.
içe doğru bir dalışı yönetmek.

BÖLÜM 34

İKİ YA DA ÜÇ NUMARALI SULU İÇECEKTEYİM

Son yirmi dakikadır beni çalışan UT erkeğine razı olmayacağımı söylemem gerektiği aklıma geldiğinde, hayali karmaşık gerçek rasyonel tamsayıyı sikeyim,

seks yapmak ya da onunla herhangi bir fiziksel temasta bulunmak.

Trevor (Travis?) iyi biri ve erkekler arasında onu pek de tehditkâr bulmuyorum. Ama bu onun hakkında söyleyebileceğim en olumlu şey olabilir. Kare şeklindeki yakışıklı yüzü bana hiçbir şey ifade etmiyor ve Pan Am oyunlarındaki gümüş madalyasıyla ilgili monoloğu üzerinde ciddi bir çalışma yapılması gerekiyor.

"Bu evde , değil mi?" diye soruyor.

Başım ağrıyor. Ya da belki *onun* başı ağrıyordur. "Hayır." Aslında nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir yüzücünün oturma odasındayız. Stanford'un harika bir parti ortamına sahip olduğunu konuklarımıza göstermek için ikili yarışlardan sonra her zaman bir tür kutlama yapılır.

Doğru olabilir. Ben bilemem.

"Çok kötü oldu. Yatağınız yakınlarda olsaydı iyi olurdu."

Gitmek istiyorum. Ağzının artık bana bu kadar yakın olmamasını istiyorum. Ama Pen bir süre önce Öğretmen'le buluşmak için ayrıldı ve kalabalık odaya üstünkörü bir bakış attığımda hiçbir dost yüz göremiyorum. Demek ki Trevor'ı ve bu kanepeyi terk edersem yapayalnız kalacağım. Ve eğer yalnız kalırsam, dalışımdan sonra herkesin bana söylediği şeyleri, acıyan bakışları, midemi kaplayan hayal kırıklıklarının sümüksü katmanlarını düşüneceğim.

Bir *dahaki sefere*. (Barb)

Vandy, başarısız bir dalışla bile yedi kişi arasında üçüncü oldun. İnanılmazsın. (Pen)

Berbat bir şey. Bir keresinde benim de başıma gelmişti. Virajları aldım, yanlış dalış yaptım. Bu sadece bir beyin arızası. (Sunny)

Sorun yok, evlat. (Üzücü bir şekilde uzlaşmacı olan Koç Sima'nın alışılmadık nezaketi kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu)

Sessiz bir kucaklaşma. (Bree ve Bella)

İhtiyacım olan şey daha fazla alkol. Sarhoş olduğumda, nöronlarım kendi ateşlemelerini işleyemeyecek kadar etanolle sırılsıklam olacak. Hayatım olan yenilginin ouroboros'u büyük bilinmezliğin içinde kaybolacak.

"Biliyor musun," diyor Trevor, "eski sevgilim bir dalgıçtı."

"Öyle miydi?" Birincil rom ve kola kaynağını bulmayı umarak etrafıma bakındım.

"O sadece benim eski sevgilim sayılırdı. Benim ondan hoşlandığımdan daha çok o benden hoşlanıyordu."

Bir kez daha düşündüm de, düşüncelerimle baş başa kalmak bu adamla kalmaktan daha iyi. Çöp toplama aracının arkası ya da yıkılmakta olan bir Sümer şehir devleti de dahil olmak üzere *herhangi bir yer* olabilir. "Zavallı kız," diyorum açıkça.

"Evet, üzücüydü. Hassas biriyim, insanlara hayır demekten
nefret ederim." "Eminim öyledir."

"Ama yine de eğlendik. Demek istediğim, siz dalgıçların nasıl olduğunu
biliyorum ve
. . ." Sözünü kesiyor ve bunun için göz çukurlarına kürdan sapladığımı hayal ettiğim şiddeti takdir ediyorum. Şimdiye kadar unutulmuş bir gücün kilidini açtım. Tıp fakültesi başvurularında iyi bile görünebilir.

Ama hayır. Loş peri ışıklarında bile, Trevor başını kaldırdığında gözleri parlıyor. "Lanet olsun, Lukas Blomqvist. Hey, adamım!"

Elini uzatıyor. Lukas görmezden geliyor ve , bu iş için fazla yorgun görünen ahşap bir sehpaya oturuyor. Kırılacağından eminim. Muhtemelen bunu *İsveç'in En Komik Ev Videoları* için kaydetmeliyim.

"İyi misin Scarlett?" diye sordu, hayranının heyecanını
görmezden gelerek. "Evet."

Beni inceliyor, sessiz, araştırıyor, sanki söylediklerim olduğu gibi kabul edilemezmiş ve sadece derimin katmanlarının altında keşfedilebilecek daha derin anlamları varmış gibi.

Bu arada: "Dostum, bugün senin yanında yarışmanın ne kadar harika olduğunu anlatamam," diye yaltaklanıyor Trevor. Bu da beni, aslında onu daha da *az* çekici bulabildiğimi şok edici bir keşfe götürüyor.

Lukas başını ona doğru eğiyor. "Onun burada kalmasını mı istiyorsun?"

"Evet, beni yanında istiyor. Eğleniyoruz. Sen eğlenmiyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyorum-alkol, nihai doğruluk serumu. Trevor'ın yüzü acı içinde buruşuyor ve ... Kahretsin. "Ama değil"-*tamamen*
- "Senin yüzünden. Sadece berbat bir dalış günü geçirdim."

"Aww." Belli ki atletik başarısızlıklarımı sevimli buluyor, tıpkı banyo yapan bir kapibara ya da *aminal* diyen bir çocuk gibi. Yaklaşıyor, bir eli çıplak dizimi sarıyor ve ... iğrenç. Lukas öne doğru eğilip Trevor'ın bileğini kavrayana ve zorla kucağına geri götürene kadar midemi bulandıran nahoş, çok sıkı bir sıcaklık.

Trevor ona şaşkın bir bakış atar. "Burada haddimi aşıyor muyum? Siz ikiniz ... ... ?"

"Hayır." Uzaklaşıyorum. Bana tekrar dokunmasına
dayanamıyorum. "O zaman neden umursuyorsun?"
Lukas'a soruyor, o da "O benim kız kardeşim." diyor.
Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum.
"Ne?" Trevor bana göz kırpıyor.
"Gerçekten mi?" Korkunç bir insan
olmalıyım. Çünkü başımı sallıyorum.
"Ama senin soyadın ... değil mi?"
"Üvey kardeş," diye
doğaçlama yapıyorum. Lukas
başını sallıyor. "Babası farklı."
"Ciddi misin? Hiçbir fikrim yoktu. Oldukça iyi biliniyor mu,
yoksa ... . ?" Omuz silkiyorum. "Bu bir sır değil."
"Doğru. Yaşlarınız oldukça yakın olmalı."

"Evet." Tırnaklarımı inceliyorum. "Sürtüğün ayıbı değil ama annemiz etrafta dolaşıyor."

Lukas gülümsemesini saklamaya çalışır. Başarısız olur. Başını sallar.

"Oh, vay canına." Trevor etkilenmiş görünüyor. "Benim annem de bir tür sürtük. Babamın kuzeniyle yatmasının intikamını almak için iş arkadaşlarından biriyle ilişki yaşadı. Çok adi."

Lukas ve ben donup kaldık. Karşılıklı şaşkın bakışlar. "Bu güçlü otobiyografik hikâyeyi paylaştığın için teşekkür ederim," diyor Trevor'a, sonunda ona biraz ilgi göstererek. "Kız kardeşime bir bardak su getirebilir misin?"

"Oh." Trevor başının arkasını kaşır. "Evet, tabii." "Teşekkürler,
dostum." Lukas bana odaklanıyor.

Bakışlarının ağırlığı altında kıvranmamaya çalışarak arkama yaslanıyorum ve Trevor yeterince uzaklaştığında, "Bu adamdan gelen hiçbir şeyi bir damla bile içmem," diyorum.

Elindeki kırmızı Solo bardağı uzatıyor. Aldım, burnuma götürdüm. Kısa bir süre *ona* güvenmiyormuşum gibi davranmayı da düşündüm. Yine de bir yudum alıyorum. Su bu ve ne kadar susadığımı ancak hepsini içtikten sonra fark ediyorum.

"Sarhoş musun?" diye soruyor, bardağı geri alırken.

İç çekiyorum. "İstediğim kadar değil."

"McKee ile hiçbir yere gitme."

"Mc-oh kim? Adı ne bu arada?"

"Trevor." Kaşlarını çatarak uzaklara bakıyor. "Travis mi? Hiç bilmiyorum." Homurdanıyorum. "Yine de haklıydı."

"O pisliğin tek bir konuda bile haklı olduğundan şüpheliyim."

"Geçen hafta bir Alman atasözü öğrendim. 'Kör bir tavuk bile arada bir bir parça mısır bulur. Ya da öyle bir şey." Omuz silkiyorum. "Ve Trevor adil bir soru sordu."

"Hangisi?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Lukas cevap vermiyor, gerilmiyor, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Tipik.

"Eleme süreciyle ..." İşaret parmağımı kaldırıyorum. "Onu *kıskançlık* yüzünden uyarmıyorsun, çünkü bu senin bir duygu değil."

Beni izliyor, bilinmez.

"Sevişmek istediğin için değil. Yani, başka seçeneklerin de var. Bugün kaç yarış kazandın, dört mü, beş mi?" Cevap vermemesi bana daha fazla olabileceğini söylüyor. Her neyse. Orta parmak: yukarı. "Stanford'un yarışmayı kazanmasına tüm dalış takımından daha fazla katkıda bulundun. Belki de rekabet amacıyla, bir kurum olarak kabul edilmelisiniz. Bir .org alanı al, vergilerden tasarruf et-"

"Scarlett," diyor basitçe, sanki saçmalamayı kesmemi istiyormuş gibi. Ama beni can sıkıcı bulduğu için değil. Sanırım, "Özür dilerim," demek istediği için.

Başımı eğiyorum. *Ne kadar yeni,* diye düşünüyorum. Kişisel tecrübelerime göre, erkekler nadiren özür diler.

"Sen ve ben," diye devam ediyor, "birbirimize güvenmeyi kabul ettik, bizim gibi iki insanın yapabileceği en samimi şeylerden birini yaptık-"

"O kadar da büyük bir değildi. Sadece seksti-"

"Scarlett." Gözlerinin içine bakana kadar bekliyor. "Özür dilerim. Ne olduğunu hemen anlayamadım. Kendimi kontrolden çıkmış hissettim ve paniğe kapıldım. Bir pislik gibi davrandım. Kendi korkumu *senin* duygularının önüne koydum ve bu şüphesiz yaptığım en berbat şeydi."

Planım onu . Hala da öyle.

Ancak, ne kadar kötü batırdığını kabul etmesi, bu konuda biraz delik açıyor.

"Bunların hiçbiri mazeret değil," diye devam ediyor, silahsız bir ciddiyetle. "Ama Jan'ın söylediği doğruydu. Daha önce kontrolden çıktığımı hissettiğimde, bu hep ...
." Adem elması hareket ediyor. Bunun onun için zor olduğunu hissediyorum - suçunu kabul etmekten nefret ettiği için değil, kendini hayal kırıklığına uğrattığı için. "İşin içinde başka biri yoktu."

Peki ya Pen? Dilimin ucunda, patlamak için kaşınıyor ama buna izin vermeyeceğim. Bu beni ilgilendirmez. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye başlıyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamış bile.

"Size saygı borçluyum, size ilgi borçluyum ve size gerçeği borçluyum. Öte yandan sen bana bağışlanma borçlu değilsin. Ama eğer başka biriyle bu tür bir ilişkiye girersen ..." Çenesi gıcırdıyor, gergin. Bu fikrin hoşuna gittiğini sanmıyorum. "Talep etmen gereken şeyler bunlar."

Kucağıma bakıyorum, onun özrünü, benim duygularımı, korku ve hevesi, hepsini karnımın dibinde topluyorum.

"Sorun yok," diyorum sonunda. Bu kez otomatik bir tepki değil, bir karardı bu. Ciddiyim. "Ben de ... ile pek iyi değilimdir." Elimi dizime bırakmadan önce her şeyi kapsayan, aşırı belirsiz bir hareket yapıyorum.

"Ne ile?"

"Duygular. Benim ya da başka türlü."

Sanki acıyı paylaşıyormuş gibi kahkahası boğuk. "McKee hakkında söylediğim her şey hâlâ geçerli. Senin beş mil yakınında olmayı hak etmiyor."

"Onun için gideceğimi düşünmen beni derinden

yaraladı." "Bunu düşünüyor gibiydin."

"*Değildim*." Vücudumu ve beynimi gözden geçirdim. Çoğunlukla ayığım. Net düşünüyorum. Yorgunum ama ne zaman değilim ki? "Berbat bir gün geçirdim ve o da

Orada."

"Boktan bir gün mü?"

Bana öyle geliyor ki, onun bakış açısına göre iyi iş çıkardım. Sonuçta madalya kazandım. Sorunlarımı bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Acıma duygusundan bıktım. "Sebebi yok. Ama kafamı dağıtıyordu. Her şey kadar iyi."

"Eminim daha iyi bir şey bulabilirsin."

"Trafikte sıkışıp kalmakla ilgili harika şeyler duydum."

"Süpürmek de mükemmeldir."

Gülüyorum. "Maalesef arabam yok. Ya da-ve bundan hoşlanmayacaksın -elektrikli süpürge."

Gerçekten endişeli görünüyor. "Hangi koşullarda yaşıyorsunuz?"

"Demek istediğim, elimde başka seçenek yok." Kalbim hızla çarpıyor. *Yavaşla*, diye emrediyorum, ağır *gümbürtünün* arasında nefes almaya çalışarak. "Tabii başka bir fikrin yoksa."

Affedilmem için çok daha fazla çalışması gerektiğini düşünüyor olmalı, çünkü teklif ettiğim şeyin özünü anlaması uzun zaman alıyor. Anladığında ise hiç tereddüt etmedi. Başını salladı, Solo bardağını en yakın çöp kutusuna attı ve beni dışarı çıkarmak için elimi tuttu.

BÖLÜM 35

LUKAS'IN ODASI HALA TERTEMİZ. SOBAYI AÇTIKTAN SONRA İNCELEDİM Yatağın başucundaki lambaya bakıyor ve yatak başlığının varlığını ve lacivert çarşafların eksikliğini fark edince şaşırmadan askeri temizliği inceliyorum. Masasına oturuyor ve ben de kitaplarını alfabetik sıraya göre karıştırmayı düşünüyorum.

bir alın damarı seğirtir.

"Peki, buradaki yatak sadece seks için mi, yoksa gerçekten üzerinde uyuyor musunuz?"

Beni kucağına çekti, hiç eğlenmiyordu. Masaüstünü açtığını fark ettim.

"Biyoloji projesi üzerinde mi çalışıyoruz?" Dizlerimi onun açık bacaklarına doğru uzatarak soruyorum.

Dudakları seğiriyor ama cevap vermiyor. Bunun yerine kalçamı aşağı yukarı okşuyor, boğazıma yumuşak bir öpücük ve pek de yumuşak olmayan bir ısırık bastırıyor ve ben titrediğimde ellerini çekip yazmaya başlıyor.

Onun sağlık portalı da benimkiyle aynı. avuç laboratuvar sonucuna tıklıyor ve ben de ekrana doğru eğiliyorum.

Bitirdiğimde "Tamam mı?" diye soruyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum. Geçen seferki gibi olmasını istiyorum: zihnim silinmiş ve bedenim yanıyor.

Lukas çenemi işaret ve başparmağının arasına alıyor. "Sonra," diye başladı. "Öylece gitme."

Kaşlarım kırışıyor.

"Gerekirse beni uyandır. Ama hiçbir şey söylemeden gitme." İleri sürebileceğim pek çok itiraz var. Hiçbiri önemli görünmüyor,

Yine de. "Tamam," diyorum ve ardından nefesimi tutuyorum, bir kez daha ne kadar *kontrollü* olabileceğini hatırlatmaya hazırım.

"Senden istediklerimi yapmakta çok , değil mi?"

Heyecanla başımı . Ama Lukas beni hafifçe dudaklarımdan öpüyor, o kadar tatlı ve nazik ki, eli neredeyse fark edilmeden iç uyluğuma kayıyor. Bacaklarımı ayırıyor, beni kucağının içine doğru kaydırıyor. İç çamaşırımın hemen dışını hafifçe okşuyor.

Muhtaç bir iniltiyi tutamıyorum. Eteğimin kumaşının altında hareket eden parmak eklemleri tarif edilemez derecede *kirli* ve beni ıslak bulduğu anda dili tıkırdıyor, sanki tam olarak beklediği şeymişim gibi ve aynı zamanda-

"Bu dünyanın dışında," diye gürlüyor boğazıma karşı. Orta parmağı sürtünmeye başlıyor ve ben minnettar, yalvaran bir nefes veriyorum. *Tanrıya şükür beni bekletmiyor*, diyorum kendi kendime. On üç dakika sonra hâlâ diken üstündeyim ve monitördeki saat bana gülüyor.

Her şey Lukas'ın üstümü hiç de nazik olmayan bir şekilde indirip bana "Göğüslerin muhteşem, sana söyleyen oldu mu?" demesiyle başlıyor.

İçimde memnun ve gururlu bir şey büyüyor. Başımı sallıyorum.

"Peki ya senin aptal eski sevgilin?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Aptal değildi, diye itiraz etmek istiyorum ama başkasına aşık olan bir adamı savunmanın da bir yeri ve zamanı var. Başımı tekrar sallıyorum.

Lukas şaşkın. Kızgın. "Bunu aklım almıyor Scarlett," diyor, aynı anda hem meme ucuma hem de klitorisime dokunuyor, ikisi de sıyırıyor, ikisi de *daha fazlasını* vaat ediyor. "Onun bir hazinesi vardı ve o sadece ..." Hıncını *birinden* çıkarmak istermiş gibi bir hali var, ama dudakları kıvrılana kadar bu kişinin kim olacağı aklıma gelmiyor. "Ondan nefret ediyorum. Yine de minnettar olmalıyım. Eğer dünya çapında bir pislik olmasaydı, bunu yapamazdım-"

Meme uçlarımdan birini o kadar sert çimdikliyor ki nefes almayı unutuyorum. Sonra parmağı, *ihtiyacım* olan uyarımı elde edene kadar klitorisimin etrafında dolaşıyor ve-

", değil mi?"

Meme ucumu büküyor ve ilk kez boşalıyorum. Göğüslerimin yan tarafını ısırıyor ve ikincisi. Üçüncüsü biraz sonra, kabarık, ağrıyan tepelerimi emmeye başladığında, orta parmağı amımın derinliklerinde. Ondan sonrası artık önemli değil ve benden fazla bir şey istenmiyor. Kollarında kıpırdanırsam, kıçım ereksiyonuna sürtünürse, dişleriyle ve sert bir sözle beni sakinleştirecek, eli karnımda ağırlaşacak. Tek yapmam gereken zevk almak. Bana söyleneni yapmak. Kulağıma yumuşak komutlar fısıldamasını dinle, *sadece bir tane daha* ve *bunu yapabilirsin* ve *mükemmel*, *sadece benim için* ve *güzel gözyaşları* gibi kelimeleri içeren cümle parçalarını.

Gözlerimin kenarlarını öpüyor, verdiği bu lezzetli acıyı yalayarak uzaklaştırıyor. Hiç bu kadar boş hissetmemiştim. "Lütfen," diye yalvarıyorum. Titreme ve artçı sarsıntılardan oluşan bir karmaşa içindeyim, onun içine girmeye çalışıyorum. Beni bir arada tutan tek şey kolları ve sesi.

"Henüz değil," diyor, nazik ve kararlı ve arzuladığım her şey. Birinin sesinin aynı anda hem şefkatli hem de acımasız olabileceğini bilmiyordum. "Biraz daha alabilirsin. Aferin kızıma."

Bir kez bile yanılmadı ve bir süre sonra vücudumu benden daha iyi tanıdığına ve bilmediği şeyleri kendi kendine öğreteceğine emin oldum. Bu sefer beni yatağına yatırdığında *tüm* kıyafetlerimi çıkarıyor. Onlara karşı sabırlı, ne kadar kemiksiz ve tembel olduğuma karşı sabırlı, yayılmış, şaşkın bir gülümsemeyle yukarı bakıyor, yardım edemeyecek kadar orgazm olmuş. Eteğimi, üstümü ve hatta sütyenimi katlıyor, ama külotumu odanın arka tarafında bir yere atıyor ve bu onun Lukas'ına hiç yakışmıyor, içimden fışkıran kıkırdamaya engel olamıyorum. "Bu çöp atmak ve hırsızlıktır."

Tişörtünü çıkarıyor. Pantolonunu. "İsveç'te bunun için tutuklanır ve ağır hapis cezasına çarptırılırsın." Sıcak ve etten bir battaniye gibi üzerime çöküyor ve kulağımın arkasındaki yumuşak tene ekliyor, "Çöp atmak için yani."

Onunla birlikte gülmeyi beklemiyordum. Josh'la seks eğlenceli ve kaygısızdı, ama bunun her zaman partnerine aşık olmanın bir yan ürünü olduğunu düşünmüştüm. Oysa ben burada, belki de hâlâ başka bir kadına aşık olan bir adamın boğazına kıkırdayarak eğleniyordum.

Beni içine çekiyor. Onun altında ne kadar iyi hissettiğimi söylüyor. Yumuşak. *Güzel* - beni daha da yaklaştıran saçma *bir* kelime. "Daha önce seni parmaklarımla germeliydim," diyor, göğsünün gümbürtüsü göğsümde titreşiyor. "Genelde böyle yaparım. En basit nezaket. Ama seninleyken yapmayacağım. Beni almadan almanı sağlayacağım."

Titriyorum. Beni açmasına izin veriyorum ve bunun şokuyla nefesim kesiliyor. Dalış ve esneklik el ele gider, ama bunu kaslarımda hissediyorum, her bir uyluğumu yanlara doğru sıkıştırışını, avuç içlerimin dizlerimin altına takılışını. Kalçalarımı onun için *bu kadar* açık kalmaya zorlamanın gerginliği.

"Çok itaatkâr," diyor bana memnuniyetle ve gülümsüyorum, övgüsünün verdiği haz içimi ısıtıyor. Parmaklarını bacaklarımın arasındaki mutlak karmaşaya daldırıyor, yabancı, melodik bir kelimenin takip ettiği bir nefes veriyor ve kendini kayganlaştırmak için kullanıyor.

Ulaşmayı düşünüyorum. Daha aktif bir katılımcı olmayı. Ama Lukas söz konusu olduğunda, hayatımın çoğunda uyguladığım kurallar geçerli olmuyor. Arkama yaslanıyorum, onun beni izlemesini izliyorum, avucuyla alt tarafını karnıma, amıma bastırırken, sikinin ağırlığını kasık kemiğimde hissediyorum. Hafifledim. İstekliyim. Hazırım, çünkü o öyle söyledi. Şekillendirilebilir.

Yüzüyor.

Bir keresinde bir yerde güç değişimi seksinin bir saçmalık olduğunu okumuştum. Sahneler ve oyunlar. Senaryo. Oyunculuk. Yine de bana göre, bu coşkulu yükselme hissi dürüstlüğün tanımı. Kontrolün onda olduğunu, bileklerimin onun eliyle başımın üzerinde sabitlendiğini bilerek, basit olabilirim. Sanatsız. Suçlama ve yargılamadan uzak, gerçek benliğim.

"Şu haline bak." Lukas alt dudağıma kaygan bir öpücük konduruyor, bir eliyle bedenlerimizin arasında kendini ayarlıyor. "Lanet olası bir rüya." Kalçaları itiyor ve birkaç denemeden sonra sikinin yuvarlak başı içime kayıyor.

Elmacık kemiğime yakın bir yerden sıcak bir nefes veriyor.

Boynumu geriye doğru eğerken nefesim kesiliyor.

Birkaç santim içeride ama gidecek başka yer yok. "Rahatla," diye emrediyor. Başımı sallıyorum. Kendimi uysal hale getiriyorum. Tekrar itiyor ve biraz ilerliyor. Gerilmenin verdiği yanma korkunç. İstediğim her şey. "Derin nefes al, Scarlett."

Biraz ilerleme kaydettik. Mücadele ediyorum. Lukas her saniye yüzümü izliyor, ısırılmış dudaklarımı, kesik kesik nefes alışımı ve içimden süzülen irkilmeleri içiyor.

"Çok mu fazla?" diye soruyor.

Biraz umutsuzca başımı sallıyorum.

Duruyor, biraz geri çekiliyor. Anlık panik mideme yayılıyor. *Dur* demedim. Ondan durmasını istemedim. Yapmayacağı konusunda anlaşmıştık-

"Bu çok kötü," diyor, sesi aynı anda hem kaba hem de sevecen, sanki ihtiyacım olan her çokluğu barındırıyormuş gibi. "Çünkü sana ne verirsem onu alacaksın." Tekrar içeri doğru sallanıyor ve benliğime dair her türlü hissi yok ediyor. Tüm vücudum onun etrafında, sözlerinin etrafında geriliyor ve belki de ben-"Oh, tatlım. Şimdiden mi? Sadece bundan mı?"

Birkaç kasılma. Düşük perdeden kahkahalar. Daha fazla içeri girmeyi başarıyor ve hiç boşluk yok, ama o bunu yapıyor, orada olmayan bir şey yaratıyor.

"Lukas," diye nefes veriyorum.

"Biliyorum bebeğim." Sesi gergin, sanki *bu kadar* sert olmak ve bu *kadar* ağırdan almak onun için de zor. Beni öpmek için eğiliyor, ağzı açık ve kirli. "Ne dedim ben Scarlett? Derin nefes al."

Sonuna kadar girdiğini sanmıyorum ama yine de sokmaya başlıyor ve bu konuda en çok neyi sevdiğimden emin değilim. Kulağıma yüksek sesle verdiği nefesi. Zevki daha da keskinleştiren acı hissi. Telaşsız ama amaçlı ritmi.

Ona dokunmak, tırnaklarımı omuzlarına gömmek istiyorum, ama bileklerimi başımın üstünde tutuyor ve tek yapabildiğim içimde hareket ettiğini hissetmek, ayaklarım her itişte gevşekçe zıplıyor, karnımda bir ısı dalgası hissederken kör bir şekilde çenesini ısırıyorum.

Bir kez geldim, böyle, yavaş kasılmalar o kadar iyi ki neredeyse acıtıyor. Eğer o, biz, *bu* normal olsaydı, bunun olacağını varsayardım. Daha hızlı itişler, boğuk bir homurtu, Lukas'ın orgazmı, son. Ama her şeyin ne zaman başlayıp ne zaman biteceğini o belirlemeyi seviyor. Öpüyor, sonra gözümden akan yaşı yalıyor, amımın ona ne kadar sıkı ve iyi geldiğini söylüyor. İçimde zonkluyor ama henüz boşalmıyor. Onun yerine bana, "Biraz daha. Biraz daha almalısın, tamam mı?" diyor ve sonra inanılmaz derecede derinleşiyor ve ben göğsümü kabartıp tekrar boşalıyorum, o kadar sert ki sonunda kafamın içinde bir müzik duyuyorum. Sesler. Çanlar.

Ama kafamın içinde değiller.

"Berbat bir zamanlama," diye inliyor Lukas dişlerini köprücük kemiğime geçirmeden önce. "Ben hayatımın en iyi sevişmesini yaşarken eve geliyorsun."

Oda arkadaşları. Partiden döndüler.

Duracak mıyız? Tanrım, *hayır*. Sızlanmak istiyorum. . "Sessiz

olur musun?"

Yalana inanmazdı, ben de başımı salladım.

Gülümsemesi seğiriyor. "Seni biraz daha sessiz gelmen için eğitmemiz gerekecek, Scarlett. Bu arada." Eli geçen seferki gibi ağzımın etrafını sarıyor ve beynim yüzüyor. Evet. Evet. *Evet, evet*. Nefes alma ve çığlık atma yeteneğimi kontrol ettiğini bilmek bu kadar hoşuma gitmesi hastalıklı bir şey mi? "Şimdi seni gerçekten becereceğim, tamam mı? Sonuna kadar?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yalvarırcasına *evet* diyor ve işte o zaman en başından beri kaslarımdan içeri sokmasının ne kadar az zaman alacağını fark ediyorum. Saf, su katılmamış bir zevk tıslaması çıkarıyor, o kadar derin ki bacaklarım titriyor. Anlayamayacağım kadar istila edilmiş hissediyorum ve keşke ona gerçeği söyleyebilseydim,

Bu, arzularımı kelimelere dökemediğim zamanlardan beri istediğim bir şeydi.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diye kulağıma homurdanıyor ve bu tekrar boşalmam için yeterli oluyor, övgüsü, yanaklarıma parmakları ve dibe vuruşunun sesi, kalçaları benimkilere çarpıyor. *Lukas*, avucuna karşı söylemeye çalışıyorum ama başım dönüyor ve ondan başka bir şey düşünemiyorum, o, o, *o*.

İleri bir hamle yapıyor ve kasları sanki kendi orgazmıyla savaşıyormuş gibi agresif bir şekilde geriliyor, ama donup kalıyor. Yüzü buruşuyor. Boşaldığında, bileklerimi bırakıyor ve beni kucaklıyor, daha da yakın tutuyor ve kulağıma söylediği sert şeylerin hiçbiri İngilizce değil - adım hariç.

Kalbimin normale dönmesi yüzyıllar alıyor. Hasan ve Kyle üst kata çıkarken konuşuyorlar. Kapıların açılıp kapanması, sessiz bir telefon görüşmesi, akan su zamanın geçişini işaret ediyor. Lukas'ın altına giriyorum, kolları çözülmüyor, soğuk terim ve nefesim ona yansıyor. Kanım benimkine karşı durmadan atıyor. Uykuya dalabilirim. Sonsuza kadar burada kalabilirim.

Sonunda avuçlarının üzerinde yükseldiğinde, benim hissettiğim gibi görünüyor: titrek, şok olmuş. Biraz boynu bükük. Daha önce seks yapmış, *iyi* seks yapmış iki insanın belli belirsiz şaşkınlığıyla birbirimize bakıyoruz. Ve yine de.

"Tamam mı?" diye soruyor, derinden, hırıltılı bir sesle. Esprili bir şey *söylemeliyim* -bu benim repliğim- *çünkü* çözülmüş görünüyor. Ama doğal olan uzanmak, yüzünü avuçlamak, başını çevirip avucuma sıcak bir öpücük kondurana kadar oyalanmak.

Çekip çıkardığında biraz acıyor. Lukas kaşlarımın çatıldığını, yüzümün buruştuğunu fark ediyor ama bu sefer beni yatıştırıyor, bileklerimde morluk olup olmadığını kontrol ediyor, ağzını bileklerimde gezdiriyor. "Rahatla." Karnımı öpmek için kıvrılıyor, bir kez, tatlı tatlı. Ellerinden biri benimkini buluyor, avuç avuca. "Derin nefes al."

Odasına bitişik bir banyo var. O içeride kaybolurken ben yatağa uzanıyorum. Musluk çalışıyor ve elinde yanaklarımı sildiği bir bezle geri geliyor. Gözyaşlarıyla yapış yapış olmuş, harap olmuş hissediyorum ve sıcaklık bir merhem gibi geliyor.

Bacaklarımı nazikçe açıyor ama ben yine de irkiliyorum. Beni sessiz, yabancı bir kelimeyle rahatlatıyor ama orada bulduğu şey daha derin nefes almasına ve el bezini çoğunlukla kullanılmadan bir kenara koymasına neden oluyor.

Bakıyor, bakıyor ve ben onun ne gördüğünü hayal etmeye çalışıyorum. Karnını doyurduğunda, sanki onu orada hapsetmek istercesine bacaklarımı tekrar birbirine kapatıyor. "Geceyi burada geçirir misin?" Boğuk bir gümbürtü, bu sefer bir rica. Hayvanlıktan uygarlığın frekansına geçiş ne kadar kolay. Hiyerarşiden eşitliğe.

"İsterdim, evet."

Neredeyse gülümsüyor. Neredeyse ben de gülümsüyorum. Çok kolay, yorganın altına girmek, yüzümü boynuna gömmek, kollarına yerleşirken rahatlama iç çekişinin tadını çıkarmak. Beni çevreliyor, içine alıyor, kendine bastırıyor, sanki benim sarılmaya ihtiyacım olduğu kadar onun da bana sarılmaya ihtiyacı varmış gibi.

İşemem lazım. Banyo hemen şurada. Lukas'la burası çok sıcak ve seks sonrası işemekle İYE arasında bir bağlantı olduğunu destekleyen çok az hakemli kanıt var. Bu konuyu araştıran daha çok çalışma olmalı. Bir çalışma *yapabilirim*.

Ve birkaç dakika sonra, planın ortasında uyuyakalıyorum.

BÖLÜM 36

SBİR ŞEY BENİ UYANDIRIYOR-NE OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM AMA DIŞARIDA BİR YERDE OLMALI

Çünkü gözlerimi açar açmaz Lukas'ın arkamda kıpırdadığını hissediyorum ve sıcak bedeninin benimkine doğru yavaşça süzülüşünü Kapaklar.

Ona sokulmuş durumdayım, ağır bedeni sanki bir yastık ya da sevdiği bir pelüş hayvanmışım, kullanabileceği bir şeymişim, daha iyi dinlenmesi için bir araçmışım gibi bedenime sarılmış. Bacaklarından biri iki bacağımın üzerine atılmış ve göğsü omurgama sıcak bir şekilde yaslanmış, sağ yarımı yatağa bastırıyor. Uyurken bile kolunu belime dolamış, derin nefes almamı imkânsız kılıyor. Hiç kimseye bu kadar *yakın* olduğumu hatırlamıyorum. Nesnel olarak, rahatsızım, aşırı ısınmışım ve hayatımın bir santim içinde tutuluyorum.

Bayıldım.

Öyle ki ilk tutarlı düşüncem Pen için: Ne zaman, nasıl, *neden?* Lukas'ı vermeyi kabul etmiş miydi?

Lukas, yavaş yavaş uyanıyor. Boynumun kıvrımını öpüyor, hassas tenimi gıdıklıyor. Sanırım *sakal yanıkları*. Dün gece onları geride bıraktı ve kimse beni mayoyla görmeden önce bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek - ama bu yirmi dört saat sonraya kadar değil.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun." Alçak sesle mırıldanıyor ve göğsünden geçip doğrudan kemiklerime ulaşıyor. Derin nefes alıyor, elini gevşetmiyor.

Aslında tam tersi.

"Senin gibi kokuyorum." Kemiksizim. Tembel, sanki yüzyıllardır süren kış uykusundan uyanıyormuş gibi. "Ve yaptığımız şeyler."

"Tam olarak demek istediğim bu." Bir başka yumuşak sokulma. Kolları gövdemi sıkıca sarıyor, çapraz, dolduracak hava kalmamasına rağmen beni daha derine çekiyor. "Uykunda hep çırpınır mısın?"

"Etrafta çırpınıyor muyum?"

Ensemde başını salladığını hissediyorum, ardından hafif bir öpücük, ardından diş gıcırtısı ve ardından mırıldanarak "Seni zapt etmek zorundaydım."

"Hiçbir fikrim yoktu." Josh bundan hiç bahsetmedi. "Yine de her sabah yatağımın ne halde olduğunu açıklıyor." Dönmeye çalışıyorum. Lukas buna izin vermiyor ama kıçımın alt kıvrımına ne kadar sert ve sıcak olduğunu hissediyorum. Bu konuda sabırsız görünmüyor -beni tutuş şekliyle ilgili hiçbir şey sarılmaktan başka bir şey ifade etmiyor, ama ... . Tekrar seks yapacak mıyız? Onunla seks yapmak istiyor muyum-

Evet. Tartışmasız,

evet.

Ama önce temizlenmeliyim. "Tuvalete gidebilir miyim?" Şakayla karışık sordum.

Düşünüyormuş gibi yapıyor. "Eğer mecbursan," diyor, alçak sesle, beni güldüren, yanağımı tekrar öpen ve çok uzun süren bir andan sonra bırakan bir gürlemeyle. Yatağın kenarına oturuyorum, yüzüm ona dönük ve-

Ouch.

Yumruklarımı çarşaflara geçiriyorum, çünkü *acıyor*. Göbek deliğimin hemen arkasında ve uyluklarımın karnımla birleştiği yerde keskin bir ağrı var. Kaslar çok sert ve çok uzun süre çalışmış.

Adımlarımdaki irkilmeyi gizliyorum ve yanaklarım yanarken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Mesele şu ki, Lukas'ın bir dahaki sefere geri çekilmeye karar vermesinden *nefret ediyorum*. Bana acımamasına ve asla tereddüt etmemesine ihtiyacım var. Ama aynada çıplak bedenime baktığımda neredeyse nefesim kesiliyor. Dün gece yaptıklarımızın haritasını bir hac yolculuğu gibi tenimde izliyorum: kirli sakalının kırmızı sıyrıkları; sol göğsümün kenarındaki mavimsi çürükler; kalça kemiğimde çiçek açan mor bir madeni para; çatlamış, şişmiş dudaklar.

Mahvolmuş.

Kesinlikle *harap* görünüyorum. Lukas'a ait bir şeymişim, onun güçle idare ettiği bir şeymişim, tam da o lanet listede istediğim şekilde *kullanılan* bir şeymişim gibi görünüyorum. Ne eksik, ne fazla. Sınıra kadar getirildim ve daha ötesi yok.

Midemde ılık bir memnuniyet çiçekleri açıyor. *İşte bu,* peşinde olduğum duygu. Sadece orgazm ve zevk değil, bu uyumluluk duygusu. Benim ihtiyaçlarım, Lukas'ınkilerle karşılanıyor. Sanırım *uyuşuyoruz*. İstediğim şeylerin bir başkasınınkilerle tamamlayıcı olduğunu bilmenin rahatlığı beni neredeyse bunaltıyor.

Geri dönecek kadar kendimi toparladığımda, Lukas'ı hemen dışarıda duvara yaslanmış halde buluyorum. Gri bir koşu pantolonu giymiş, bir elinde bir bardak su, diğerinde bir jel kapsül tutuyor.

Onlarca yıllık kas ağrılarımdan tanıyorum: Advil.

Ondan *bir şey* saklamak buraya kadarmış.

Yorum yapmıyorum ve yutuyorum. Çıplak bedenime, bana yaptıklarına, bir tür olimpiyat madalyasıymışım gibi bakıyor. Aç, gururlu, istekli. Odaklanmasının yoğunluğundan ayıramadığım başka şeyler.

Elini kaldırıp göğsümün yan tarafındaki çürüğe sürtüyor. "Pişman göründüğün ve üzgün olduğunu söylediğin nokta bu mu?" Tarafsızca soruyorum. Doğrusu korkuyorum. *Ya pişman olursa? Ya ben çok fazlaysam?*

Hiçbir şey söylemiyor. Başparmağı belimdeki işarete bastırıyor, mükemmel bir eşleşme. Kilit ve anahtar. "Bunlar için de özür dilemeli miyim?"

Küçük bir attım. "*Sesin* özür diler *gibi gelmiyor*."

"Çünkü değilim." Omuz silkiyor ve bana bir yük treni gibi çarpıyor, ne kadar *çekici* olduğu - kasları ve kemik yapısı yüzünden değil, *genel olarak* değil, ama *benim* için. Onun kim olduğu ve benim kim olduğum yüzünden. "Sen incinmeyi seviyorsun, Scarlett. İstediğimi yapmamayı aklından bile geçirmeyeceğin kadar acı." Eğildi. Teni yanağıma sertçe değiyor. "Bunu sana vermeyi seviyorum ve sen izin verdiğin sürece de vereceğim."

Titriyorum. Korkudan *değil.*

"Hepsini iç," diye emrediyor ve bardak boşaldıktan sonra beni kaldırıp yatağın kenarına oturtuyor.

"Oda arkadaşların uyanmadan önce gitmeliyim."

Dudakları geriliyor, hoşnutsuz ama başını sallıyor ve üstümü yerden alıyor. "Kollar yukarı," diye talimat veriyor. Birinin beni en son ne zaman giydirdiğini hatırlamaya çalışarak itaat ediyorum. Güzel bir his.

"Lukas?"

Bana baktı.

"Doğru mu yapıyorum? Bütün bu . . . şey."

Tam olarak ne sorduğumu biliyor ama eteğimi sallamaya devam ediyor. Cevabı acelesiz. "Doğru mu bilmiyorum ama bu ..." Ağzı düzleşiyor. "*Sen* tam da istediğim şeysin." Etek düşer, unutulur. "Sanırım..." O kadar nadiren tereddüt ediyor ya da kelimeler arasında kayboluyor ki, neredeyse kafa karışıklığının ne olduğunu anlayamıyorum. "Bunu çok hayal ettim. Seksin farkına vardığımdan beri, ona bir isim bulmadan önce. Ve umuyordum ki

iyi hissettirirdi, ama *bu ...* . Böyle olabileceğini bilmiyordum." Çenesi çalışıyor, sanki söylemek isteyip de söyleyemediği kelimeler varmış gibi.

"Listedeki şeyler." Dilim ağzımda çok kalın. "Yapabilirsin. Hepsini. Kendini tutmana gerek yok."

Eğlenerek vücuduma bakıyor. "*Kendimi* tutuyormuşum gibi mi geliyor?" Nazik ama hızlı, beni yatağa bastırma şekli, geniş bir avuç içi göğüs kafesime sıcak, gömleğimin ince kumaşından sıcak.

"Ben sadece senin-"

"Öyle mi?" Parmakları bacaklarımı açıyor, gözden kaçırdığım çürükleri buluyor, deliklere mandal sokar gibi bastırıyor. Acının verdiği zevk omurgamı yalıyor ve nefesimi hızlandırıyor. "Sana karşı çok mu yumuşak davranıyorum, Scarlett?" Dişler çeneme sürtünüyor. "Çok mu *nazik* davranıyorum?" Isırığı sıkılaşıyor ve

-Aman Tanrım.

Bir dakika önceki kararsız Lukas gitmiş. Ona bakıyorum ve sadece "Lütfen" diyebiliyorum.

"Lütfen, ne? Lütfen, durur
musun?" Başımı sallıyorum.
"Lütfen, beni boşaltır mısın?"
Alt dudağımı ısırıyorum, aniden
utanıyorum. "Lütfen, sik beni? O acıyan
küçük amcığını?"
salladım, acil ve plansız bir şekilde. İkimizi de şaşırttı. Kaşlarını çattı.
"Hadi Scarlett. Bir molaya ihtiyacın var-"
"Lütfen."

Ne yapacağım sorusu bir an için yüzünde beliriyor ama neyi kaldırabileceğimi bildiğim konusunda bana güveniyor. Koşu ayakkabılarını çıkardı. Üstüme oturdu. Gömleğimi yukarı çekiyor ve ben aynı anda hem daha fazlasını hem de daha azını istemekten kıvranana kadar hassas meme uçlarımı emiyor. Dizleri kalçalarımın dış tarafına baskı yaparak bacaklarımı birbirine vuruyor ve ben bunun doğru olmadığını söylemek üzere inliyorum. Onu gerçekten istiyorum... neden o-

Ama sonra beni susturuyor ve ben bunu hissediyorum. Sikinin şişman başı klitorisime çarpıyor, güçlü bir itme, sıcak, yakıcı, muazzam bir gerginlik beni bir yay kirişi gibi geriyor ve sonra içeri giriyor ve-evet. Amımın duvarları onun etrafında çırpınmaya başlıyor. Acı, zevke zalim, güzel bir kenar veriyor.

"Tanrım, çok sıkısın." Yüzü boynuma gömülüyor. "Sanki dün geceyi seni sikerek geçirmedim."

Yavaşça hareket ediyor, suda ilerler gibi, keskin nefesler almamı sağlıyor. Acıtıyor. İyiden daha iyi hissettiriyor. Daha fazla dayanamıyorum. Eğer durursa, öleceğim. Bu yeterli değil.

"Daha derine," diye yalvarıyorum, çünkü vuruşları çok sığ, sadece birkaç santim beni dolduruyor ve sonra tekrar boşaltıyor. İhtiyacım olanı almak için kendimi açmaya çalışıyorum, sikine karşı küçük yuvarlanmalar yapıyorum, ama avuç içleri başımın üstünde sabitleniyor, parmaklar birbirine dolanıyor ve kalçalarım onunkilerin arasına sıkışıyor, dizleri tarafından birbirine bastırılıyor. Her hareketi, her bakışı, her çıkış yolunu kontrol ediyor.

"Lukas," diye hıçkırıyorum. Beni görmezden geliyor. Bacaklarımı açmaya çalışıyorum ama o daha güçlü. Bu güç gösterisi beni daha da azdırıyor. "Daha derine," diye yalvarıyorum. "Sonuna kadar." "Bu sefer değil." Dişleri kulak mememe yaklaşıyor, bir tehdit, küçük bir uyarı. İnliyorum. "Sessiz ol. Sana verileni alacaksın ve bana teşekkür edeceksin. bunun için. Değil mi bebeğim?"

Başımı sallıyorum. Çok, *çok* yakınım - söylediği şeyler, hareket etme şekli, bana olan inatçı tutumu yüzünden. Gözyaşlarım, kayganlığım ve tüm kaslarımın gerginliğiyle ıslak bir karmaşa içindeyim.

"Seni ne zaman ve nasıl istersem becereceğimi biliyorsun," diyor kulağıma karşı. "Sadece sabırlı ol. Sabırlı olabilirsin, değil mi?"

Umutsuzca başımı sallıyorum.

"İyi olabilir misin?" Onun etrafında kenetleniyorum, sikinin ucunu kavrıyorum. Cevabı yarı boğuk bir kahkaha oluyor. Kendini toparlaması ve eşikten geri çekilmesi gerekiyor. "Şimdiden boşalacaksın, değil mi?"

Tanrım, umarım olmaz. Umarım bunu sürdürebilirim. Bir dahaki seferin ne zaman olacağını kim bilebilir?

"O liste mi, Scarlett?" Ağzı benimkine doğru kayıyor, dağınık, koordinasyonsuz, tehlikeli derecede ince ve zor bulunan havayı paylaşıyor. "Hepsini sana yapacağım. Hepsini. Ve işim bittiğinde, tekrar yapacağım. Ve eğer durmamı istemezsen, *tekrar yapacağım*-"

Homurtusunun derin gürültüsüyle yankılanan yumuşak bir vızıltıyla boşalıyorum ve bu uzun sürüyor -ben, ona karşı titriyorum, nefes alışının yüksek ritmi, dışarı çıkıp bizi yatağa daha rahat bir şekilde yerleştirdiğinde yüzümün ve omuzlarımın her yerinde yavaş, saygılı öpücükler. Komodinin üzerindeki saat sekiz otuz yediyi gösteriyor, ışık açık perdelerin arasından sarı sarı parlıyor ve kolları beni sımsıcak sarıyor.

"Gitmeliyim," demek için kendimi zorluyorum.

Lukas'ın beni bırakmasını bekliyorum. Tek yaptığı yüzünü boynuma gömmek ve beni bir tür uyuşturucuymuşum gibi içine çekmek. "Ben de geleceğim. İçine biraz kahvaltı koy."

Oh. Bu kulağa . . . "Tamam." *Güzel*. "Önce duş almalıyım."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor ve sonra gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. Eliyle ensemi kavrayıp başımı sabit tutuyor. "Scarlett, seviştikten sonra duş almanı istersem, bunu kendim yaparım. Tamam mı?"

Titriyorum. İğrenç olurdu. Değil mi? Bilmiyorum. Eğer öyleyse, umursadığımdan emin değilim. "Tamam."

Gülümsemesi küçük ama tüm göğsümün mutlulukla çarpmasına neden oluyor.

37. BÖLÜM

YEMEK HAZIRLANIRKEN ARABADA BEKLEYİN - ÇÜNKÜ İSTEDİĞİMDEN EMİN DEĞİLİM

Çünkü ben prezentabl değilim, çünkü lanet olası iç çamaşırlarıma el koydu ve bir yerlerde saklanıyor.

yatak odasının krallığı, benim için *Curiosity* gezgini kadar erişilebilir.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sorduğumda, sanki ona kartal avında bana katılmasını söylemişim gibi bakıyor. "Sana Venmo atabilirim," diye ekliyorum ama bakışlarını kaçırıyor ve işitsel korteksi burun deliklerinden dışarı sızmış gibi davranmaya devam ediyor.

Her neyse.

Kampüsten birkaç dakika uzaklaşıyoruz, yolun dışında küçük bir açıklıkta duruyoruz ve yemek yemek için arabasının kaputuna oturup kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Güneş yanaklarımı ısıtıyor; Lukas'ın bacakları inanılmaz derecede uzun; o ayakkabılarını çıkardığında ben de aynısını yapıyorum, ayak parmaklarımı oynatarak esintinin içlerinden geçmesine izin veriyorum.

Zihnim dünkü yarışmaya, son ama muhtemelen son olmayan başarısızlığıma kayıyor, ama kendimi anda kalmaya zorlayarak, evinden ayrıldığımızdan beri neredeyse kesintisiz uzanan rahat sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Yumurtalı ve peynirli simidimi ısırıyorum, sanki damarlarıma vuruluyormuş gibi inliyorum. Yarışmadan çok öncesinden beri bir şey yememiştim. *Sonra*, yemeği *hak ettiğimden* emin olamadım. Belki de ihtiyacım olan şey budur -kendime karşı daha sert olmak, vücudumu ve beynimi başaramadığı şeyler için cezalandırmak, zayıflığı ve başarısızlığı eğitmek-

Hayır. *Şu an* bunu düşünmüyorum.

Her ısırığa odaklanıyorum. Ağaçların hışırtısına. Lukas'ın istikrarlı varlığı. Birbirimize birkaç bakış atıyoruz; ben gülümsüyorum, o ise esrarengiz. Kahvaltımı bitirdiğimde ikinci simidini alıp bana uzatıyor.

"Oh, hayır, ben-"

"Scarlett," diyor. Sadece bir kelime. Bir emir değil. Yine de çok şey içeriyor: *Hâlâ aç olduğunu biliyorum. Yemeni tercih ederim. Beni mutlu et. Doy*. Tüm bunları nasıl okuyabildiğime dair hiçbir fikrim yok, ama elimi hala sarılı olan simidin etrafına kapattığımda, o kadar memnun görünüyor ki, haklı olduğumu biliyorum.

Üçte ikisini yedikten sonra kalanını ona uzatıyorum. Yüzümü tarıyor, ölçüyor, merak ediyor ve sonra kabul edip tek lokmada bitiriyor.

Lukas'ın bana patronluk taslamadığı zamanlarda ne kadar sessiz ve soğukkanlı olabildiğine hayret etmeden edemiyorum. Onun yanındayken kendimi ne kadar rahat hissediyorum, sadece sessiz olmaktan memnunum. Bir yemeği paylaşırken seks yaparken olduğundan ne kadar daha az kelime alışverişinde bulunuyoruz. Bu son düşünce beni küçük bir kahkaha atmaya itiyor.

"Ne?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. "Peki bu" -aramızda bir işaret yapıyorum- "*fika* şemsiyesi altına giriyor mu?"

"Bu kahvaltı."

"Ama kahve içeceğiz. Ve atıştırmalık."

Kaşlarını çatıyor. "Hâlâ kahvaltı. *Fika* kuşluk vakti."

"Saat dokuz buçuk ve biz genelde beşte uyanırız." "*Fika*
öğünler arasındadır."

"Öğünler arasındayız - dün akşam yemeği ve bugün öğle yemeği. Eğer düşünürseniz, her öğün diğer öğünler arasında-"

"Bu *fika değil*," diyor, kesin bir ifadeyle. Keyfi.

Kızıyor olabilir. Buna bayılabilirim. "Ama neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Yani sırf İsveçli olduğun için karar verme hakkına sahipsin-"

"Doğru."

Gülümsememi dizlerimin içine saklıyorum. "Bildiğim tek İsveççe kelimeyi asla kullanamıyorum. Sırf sen öyle *diyorsun* diye."

Bir kahkaha atıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor - *trol* sesine çok benzeyen bir şey.

"Hey, neden bana "a-" deyip
duruyorsun?" "Sana başka bir şey
öğreteceğim."

"Başka ne?"

"İsveççe bir
kelime."

Ona beklenti dolu bir bakış attım.

"Mysig."

"*Mysig*," diye yavaşça tekrarlıyorum ve o da kıkırdıyor. "Ne?"

"Yabancı dil konusunda gerçekten iyi değilsin, değil mi?" Ters ters bakıyorum. "*Me- sig*," diyor tekrar. Gülümsemesi bana ikinci girişimimin de daha iyi olmadığını söylüyor. "Hâlâ biraz bağırsak parazitine benziyor."

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, "en kötü yabancı düşmanlığımla baş edemiyorsan, en iyi halimle beni hak etmediğine emin olabilirsin. O kelime neydi?"

Elini bizi, ağaçları, zamanın bu anını kuşatan bir şeye doğru sallıyor. "Bu *mysig*."

"Ama bu ne *anlama geliyor*?"

"Eminim size *fika* öğreten web sitesi bunu sizin için açıklığa kavuşturmaktan mutluluk duyacaktır."

"Çok *kaba.*" Meyve suyundan uzun bir yudum çalıyorum. Mükemmel seks ve iştah arasındaki bağlantı titanyum bir çekirdeğe sahip olmalı. "Jan eve iyi geldi mi?"

Lukas başını sallıyor. "Her mesaj attığında sana selamlarını iletmemi istiyor ve çok mesaj atıyor."

"Oh. Ona bizim ... ... söyledin mi? ?"

"Her şeyi kendi başına çözdü." "Ne

zaman?"

Omuz silkiyor. "Ona göre sana nasıl baktığımı göreli yaklaşık iki buçuk saniye oldu."

"Oh." Yüzüme sıcak bir kızarıklık vuruyor. "Geldiğim için özür dilerim. Kardeşçe geçirdiğin zamana müdahale etmek istememiştim."

Gülüyor. "Kardeşlik zamanı mı?"

"Siz kardeşleri olan insanlar buna böyle demiyor musunuz?"

"Belki keşişler yapar?" Uzun, samimi, fazla dolu bir bakış alışverişinde bulunuyoruz. "Bize katıldığınıza sevindim," diye ekliyor sonunda, açık hava sabahında sessiz. Kalbim ... ... *atlamıyor*, ama tribe giriyor.

"Öyle mi?"

"Seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

Ritimler birbiri ardına tamamen çözülüyor. "Teşekkürler," diyorum aslında düşündüğüm şey yerine. *Belki arkadaş olabiliriz. Seks dışında yani*. Benim *pek yok. Sen ve ben iyi anlaşıyoruz, değil mi?* Bunun yerine, bulabildiğim en yumuşak şeyi seçiyorum. "Yürüyüş yapmayı severim. Hiç gidemedim."

"Nasıl olur?"

"Bunu birlikte yapabileceğim kimse yok. Yalnız gitmeliyim, ama ..." Omuz silkiyorum. "Pen'e bazen bana katılmak isteyip istemediğini soracağım."

"Bundan pek hoşlanmıyor."

"Gerçekten mi?"

"Böceklerle ilgili bir şey. O daha çok kapalı alanda kaya tırmanışı yapıyor." Bundan bahsettiğini hatırlıyorum. "Oh, pekala."

"Ben de seninle geleceğim."

Teklife göz kırpıyorum. Berrak mavi gözlerine. Gülümsemeyen yüzüne. "Madalya falan kazanman gerekmiyor mu?"

"Değil mi?"

İnledim. "Gerçekten vaktin var mı?"

"Yüzme ve okul dışında bir şeyler yapmak için zaman ayırıyorum, yoksa tükeneceğim. Belki sen de yapmalısın."

"Hobilerim var," diye zayıfça karşı çıkıyorum. Bazen, uygun bir saatte ödevimi bitirdiğimde, uyuyana kadar Mafya erotikası okuyorum. Yatakta kraker yerim. Sadece biriyle konuşmak için 911'i aramayı düşünüyorum.

Tamam, kibar bir ortamda gündeme getirilebilecek eğlencelere ihtiyacım var. "Hadi yapalım," diyorum düşüncesizce. "Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Şimdi mi?" Sesi şüpheci geliyor.

"Tabii sen . . ." Belki de ciddi değildi ve ben onu zor durumda bırakıyorum. "Eğer fikrini değiştirdiysen-"

"Scarlett, ayakta zor duruyorsun. Dün gece sana *çok* yüklendim."

İnanılmaz bir şekilde kızarıyorum. Haksız da değil, fiziksel olarak en iyi durumda değilim ama başka ne yapabilirim ki? Eve gidip önümüzdeki sezonu bir dizi çirkin dalış yaparak geçirme ihtimalinin getirdiği duygusal karmaşanın içinde debelenmek mi? "Aslında daha iyi hissediyorum."

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum, midemde bir kıvılcım çakıyor.

"Tamam." Heyecanlı görünmüyor -o Lukas Blomqvist- ama *memnun*.

"Önce üstümü değiştirmem gerek." *Ve duş*, ben eklemiyorum, ama o Satır aralarını oku.

"Temizlenmene yardım edeyim." Bakışları bir an için yoğunlaşıyor. Sonra anahtarlarını avuçladı. "Evin iyi mi?"

"Evet." Biraz şansla, Maryam evde olmayacak. Ve eğer evdeyse ... kimin umurunda? Rahatlamak için izlediği böğürme videolarına katlanmıyor değilim.

Kaputtan atlıyor ve sonra kendi başıma kolayca yapabilecek olmama rağmen beni kaputtan kaldırıyor. Yolcu koltuğunda Lukas'ın arabayı çalıştırmasını bekliyordum.

Arabada, kendime uyguladığım baskının altında ezilmeden güzel bir gün geçirme ihtimalini düşünürken telefonu çalıyor.

Bunu tuhaf buluyorum çünkü son on iki saattir hiç ses çıkarmadı. Acil bypass, sanırım. Telefonu açıp "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda daha çok.

Diğer tarafta Pen var ama ne dediğini anlayamıyorum. Konuşmanın çoğunu o yapıyor. Lukas'ın soruları kısa ve öz.

"Nerede? Yalnız mısın? Başka kimse var mı? ? Tamam. Hemen geliyorum."

Bir dakika sonra telefonu kapattı. Bana döndüğünde çenesi gergindi. "Pen'in araca ihtiyacı var," dedi sertçe. Artık memnun görünmüyordu. "Arabası Menlo Park'ta bozulmuş."

Midem bulanıyor. İki kez.

Başlangıçta, hayal kırıklığıyla.

Sonra, *hayal kırıklığının* bir arkadaşımın arayıp yardım istemesine verdiğim içgüdüsel bir tepki olduğunu fark ettiğimde *daha da zorlaşıyor* - her zaman sırtımda güneş kremi kalmadığından emin olan, atıştırmalıklar bitmeden barakadan bana protein barları alan, sezonun ilk karşılaşmasını berbat ettikten sonra elimi tutan ve tam da ona ihtiyacım olduğu gibi hiçbir şey söylemeyen destekleyici, cömert bir arkadaş.

Bu beni utandırıyor. O ki, Lukas'ın gözlerinin içine

bakamıyorum. "Elbette," diyorum pencereden dışarı

bakarak. "Scarlett-"

"Hiç sorun değil." Zoraki bir gülümsemeyle ona dönüyorum. "Ne zaman istersek yürüyüşe çıkabiliriz." Ya da hiç. Aslında bu muhtemelen en iyisi olurdu. Lukas Blomqvist ile şirin geziler düzenleyerek ne halt ediyorum ben? "Yol üstünde olduğu için beni kampüs civarında bırak. Eve kendim giderim." Kendimi affettirmeye çalışıyorum ama gülümsememe karşılık vermiyor. "Hey, sana Dr. Smith'in modeli için yaptığım ilerlemeden bahsedebilir miyim? Heyecan verici bir şey."

Başını sallaması biraz zaman alıyor ve apartmanımın otoparkına girene kadar neredeyse hiçbir şey söylemiyor.

BÖLÜM 38

TÇARŞAMBA GÜNÜNÜ TAKİP EDEN SAM HASTALANDI-KALP ATIŞI RAHATLATTI
ve tarifsiz bir trajedi.

Kaçınılmaz olarak, Sam yoksa ilerleme de yok demektir. Öte yandan, psikoloji disiplini benim için elinden geleni yapmış olabilir ve terapiyi başarısız olduğum milyonlarca şeyden biri olarak görmemek zor, özellikle de Koç Sima'nın aralık kapısından duyduğum mırıldanmalardan sonra.

Öğleden sonraki antrenmana geç kalacağımı bildirmek için ofisine uğruyordum ki, ses tonundaki bir şey kapıyı çalmama ramak kala parmak eklemlerimi durdurdu.

". ..bir israf," diyor. "Ama bu onun kontrolü dışında."

"Gerçekten." Koç Urso. "Onun dışında durumu oldukça iyi gibi görünüyor? Sadece beş dalış grubu gerektiğinden, daha yüksek seviyelerdeki yarışmalar için hala biraz umut olabilir."

Bir asistan, "Ulusal yarışmalara ama," diyor.

Ne olduğunu anlayamadığım birkaç mırıldanma daha. Sonra: ". . . büyüyünce geçer mi?" Bu Bradley. Şartlandırma müdürü.

"Pekala," diyor Koç Sima, "zihinsel engeller yaygındır, ancak bu uzun süreli ..." Daha fazla anlaşılmaz kelime ve ben gitmeliyim. Burada olmam hiç iyi değil. "... harika bir yetenek ama ... Onun için üzülüyorum. Kötü bir sakatlık geçirdi ama fiziksel olarak tamamen iyileşti. Hiçbir mazereti yok."

"Bir profesyonelle mi görüşüyor?"

"Altı ay içinde ikinci. İlerleme yok." "... bir

genç, değil mi?"

"Evet."

"Takımda yer almaya devam edip etmeyeceğini uzun uzun düşünmemiz gerekecek-"

İtiyorum, ellerim titriyor, boğazım gözyaşı ya da safra bir şeyle dolu.

Nefret ediyorum, nefret ediyorum.

Onlardan nefret ediyorum, benim hakkımda sanki parçaları toplanıp çöpe atılması gereken arızalı bir waffle makinesiymişim gibi konuşan bu adamlardan.

En da *kendimden* nefret ediyorum, çünkü sürekli başarısızlıklarım onlara nasıl bir seçenek sunmuş olabilir ki?

"Hey."

Neredeyse yüzüstü Pen'e doğru yürüyordum. Soyunma odasına otomatik pilotla gitmiş olmalıyım. "Oh. Hey." Kendimden nefret etme düğümümü yüzeyin altına itiyorum. "Merhaba." Sesim tiz ve fazla neşeli çıkıyor. Kesinlikle aşırı telafi. "Her şeyi hallettin mi?"

"Her şey mi?"

Kafası karışmış görünüyor. Aklıma beni son gördüğünde muhteşem bir dalış performansından sonra podyumdan atladığı geldi. Muhtemelen aradığında Lukas'la birlikte olduğumu ve Lukas'ın ona yardım etmek için her şeyi bırakıp *beni* bıraktığını bilmiyor. Hâlâ harika bir ilişkisi olan eski sevgilisine ulaştı. Bildiğim kadarıyla, ikisi hala-

"Vandy? İyi misin?"

"Evet." Gülümsemem geriliyor. "Senkro antrenmanına hazır mısın?" "Hayır. Ama fark eder mi?"

Derin, sakinleştirici birkaç nefes alıyorum ve takım elbisemi giyiyorum. En kötü halimde olabilirim ama gayet iyi durumda olan biri gibi davranabilirim.

Sonraki günlerde hem umutsuz hem de gerginim. Darmadağın. Her şey yanlış, sanki olmam gereken kişi hakkındaki tüm sözlerimi kaybetmişim gibi. Entropinin kişileşmiş hali; çözülmekte olan, kurtarılması imkânsız, karmakarışık bir yumak.

Lukas'ı çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, ama evren bana komplo kuruyor gibi görünüyor, çünkü yatmadan önce durmaksızın doom-scrolling yaparken, algoritma bana avucumu ağzıma vurmamı sağlayan bir video besliyor.

Çok sevimli. Gözlüklerini ayarlayan çocuk *Lukas*'tır - ciddi kaş yapısı, dolgun, aşağıya doğru kıvrılmış dudakları, elmacık kemikleri - ama bir

Minyatür versiyonu. Daha zayıf. Uzun gövdeli, uzun kollu, güçlü bacaklı. Oranlar yerinde ve muhtemelen benden daha uzun boyluydu, ama çok *genç* görünüyor.

Video İsveççe, ben de başka bir tane buldum. Yüz metre. Serbest stil. Yarı final. Fransa'daki dünya şampiyonası, hayır, Montreal, Kanada. Lukas biraz daha yaşlı. Bir hız rekoru kırmış olmalı, çünkü eli dokunmatik yüzeye ulaştığında seyirciler koltuklarından fırlıyor. Yorumcular "*On dört yaşındaki Lukas Blomqvist ne kadar hızlı yüzdüğüne şaşırmış görünüyor*" diyor. Lukas gözlüklerini çıkarıyor ve sanki bunun gerçekten olduğundan emin olmak istercesine tahtaya bakıyor. Kamera tribünlerdeki bir grup insana dönüyor ve - aman Tanrım, Jan, çok *farklı* ama *aynı* zamanda *aynı* görünüyor. Diğer kardeşleri de orada, alkışlıyorlar, birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. Orta yaşlı bir şablon olan bir adam, Jan'ın omuzlarına bir kol doluyor.

Lukas'ın annesi.

Ona pek benzemiyor ama o olduğunu *biliyorum*. Görüntü ona yakınlaşıyor, gözlerinden yaşlar akıyor ve sonra - plastik bariyerin üzerinden eğiliyor ve iki parlak omuzun onu güçlü bir kucaklamayla sarmasına izin veriyor.

On dört yaşındaki Lukas. Rekorlar kırıyor. Annesiyle kutlama yapıyor. Kafamı toparlamaya çalışıyorum, ta ki başka bir video başlayıp beni sapkın yollara sürükleyene kadar.

Son olimpiyatlardaki bireysel karışık, Wikipedia'sına bakarak kazanacağını bildiğim bir yarış. Lukas Stanford'a kaydolmadan önceki yaz on sekiz yaşlarındaydı ama video bu sabah antrenmanda çekilmiş olabilir. Henüz tamamlanmamış dövme kolları hariç.

Diğer yüzücülerin hoşuna giden yarışma öncesi numaralarının çoğunu yapmıyor - büyük kulaklıklar, sallanan trisepsler, meditasyon nefesleri, kameraya göstermek için avuçlarına yazdığı rastgele kelimeler. Sadece ısınma kıyafetlerini çıkarıyor ve sessizce odaklanmış, kaostan rahatsız olmadan oturuyor. Dördüncü kulvarda ve bu yayını kim yönetiyorsa diğer sporcularla ilgilenmeye *çalışıyor* ama Lukas'ın favori olduğu o kadar açık ki, video sürekli ona dönüyor. Sonra tribünlere geçiyor ve tanıdık bir görüntü daha var. Jan. Yanında bir kadın, sonra da kucağında gülümseyen bir bebek tutan bir başkası. Lukas'ın en büyük iki erkek kardeşi. Babası ve ...

Bu .

Kalbimin neden taş kesilmiş gibi hissettiğini merak ederek videodan çıkıyorum.

Tahmin edemiyorum. Hiçbir fikrim yok. Bu benim işim değil. Neden ben bile . . . "Aptal," I azarlamak kendim, ve anahtar için Google, hatırlamak

Bakmak istediğim bir şey var. Lukas'ın bana öğrettiği kelime. *Mi? Benim mi?* On kadar yazılışını gözden geçirdim ve sonra buldum.

Mysig.

İsveççe sıfat. Rahat. Sıcak. Rahatlatıcı. Arkadaşlığından hoşlanılan bir kişiyle rahat bir anı paylaşma niteliği.

"*Mysig*," diye fısıldıyorum telefonuma, sanki yangın musluklarıyla anlamlı baş başa görüşmeleri olan biriymişim gibi. "*Mysig*," diye tekrarlıyorum küçük bir gülümsemeyle.

durumdayım. Başarısızım. Bir endişe yumağı. Hepsi çarpık. Ama aynı zamanda rahat. En azından evrendeki bir kişi böyle düşünüyor.

BÖLÜM 39

GELENEKSEL HAFTA SONU VE YILLIK ALUMNI TOPLANTISI PLANLANDI

Cuma akşamı saat beşte.

Bundan hiç zevk almadım. Çoğu ben doğmadan önce yarışmaya katılmış olan eski tüfeklerle karşı karşıya gelmek anlamsız geliyordu. Gerçek bir spordan çok köpeklerin çeviklik gösterisi gibi. Büyüklerime saygı duyup onların kazanmasına izin mi vermeliyim yoksa kurumsal gurur adına becerilerimi mi sergilemeliyim diye hep merak etmişimdir. Her zaman takip eden sözde zorunlu toplantı sonrası yemekten bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden Cuma günü öğleden sonra, eğlenmeyi umarak su merkezine gitmedim. Yine de beklentilerim yeterince düşük değil ve klozetin daha da dibine batırılmaları gerekiyor.

İlk darbe, saat dört civarında aldığım ve MCAT sonuçlarımın bildiren e-posta oldu. Başparmağımı linkin üzerinde gezdirerek sonuçların kendimi hazırladığımdan daha da düşük olabileceği ihtimalini kabullenmeye çalışarak ona bakıyorum.

Yara bandını yırt, kendime emrediyorum. *Tıkla*.

Ama yapamıyorum. Bu basit dokunuş dünyadaki tüm içe dalışlar kadar imkansız ve on beş dakika sonra Bella "telefonunla özel bir an falan mı yaşıyorsun" diye sorduğunda başımı sallayıp onu spor çantama tıkıyorum. Bu daha sonrası için bir sorun - ete kemiğe bürünmüş olan *diğer* sorunumun aksine.

Bay Kumar.

Lise koçum.

Clara Katz ile evli.

Birkaç on yıl önce Stanford'a dalmıştı.

Takıma girmemde etkili oldular, bu da bunun bir olasılık olduğunu bilmem gerektiği anlamına geliyor - ve yine de.

Aptal, aptal, *aptal*.

Alışılmadık derecede kalabalık olan dalış kuyusuna girdiklerini gördüğümde hâlâ ısınma kıyafetlerimi giyiyordum. Birkaç el sıkışmak için duraklıyorlar, sonra doğruca bana yöneliyorlar.

En son yüz yüze görüşmemizin üzerinden iki yıl geçti. Koç Kumar'ın saçları hatırladığımdan daha gri. Bayan Katz'ınki daha sarı. Bana hep . Hem de çok.

Ve ben . . .

"Vandy!"

Onlara teker teker sarılıyorum, hoşbeş ediyorum, ağzımın ve kollarımın hareket ettiğinin farkında bile değilim. Burada olacaklarını biliyor muydum? Koç Sima bu konuda bir şey söyledi mi? Sürpriz olmasına çok sevindim. Stanford'u seviyor muyum? İyileştim mi? Sezon öncesi bana iyi davrandı mı? Üvey annem iyi dileklerini iletti mi? Missouri'yi özlüyor muyum? Özlemesem de olur, hepimiz üniversitedeyken Kaliforniyalı kızlara dönüşüyoruz, değil mi?

"Seni dalış yaparken görmek için sabırsızlanıyorum, Scarlett," diyor Bayan Katz, iki eliyle omuzlarımı kavrayarak. "Bana kendimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki."

"Ameliyatının başarılı geçmesine çok sevindim," diye ekliyor Koç Kumar. "Senin gibi bir yeteneğin nasıl felaket bir kayıp olacağını söyleyip duruyorduk."

"Oh," diye araya giriyor Bayan Katz, omzumun arkasından bakarak, "Sizi tanıyorum! Penelope Ross, değil mi? Geçen yıl NCAA'de çok güzel dalmıştın. O altın madalya *hak edilmişti*."

"Aman Tanrım, teşekkür ederim!" Pen yaklaşıyor, bana meraklı bir bakış atıyor, hayranının kim olduğunu söylememi bekliyor ama şaşkınlık, panik ve utanç gibi hissettiren bir şey yüzünden çok halsizim.

Bayan Katz boşluğu dolduruyor ve kendini tanıtıyor, sonra Bree ve Bella katılıyor ve etrafımızda ne kadar çok insan olursa, kendimi küçültmek o kadar kolay oluyor.

Klorun içinde kaybolan bir damla su.

İşte o zaman, etrafımdaki herkes gülmekle, şakalaşmakla ve anma törenleriyle meşgul olduğu için duyamasalar da, alçak sesle "Affedersiniz" diye mırıldanıyorum ve Koç Sima'nın birkaç asistanıyla birlikte oturduğu, dalış kağıtlarını ve isim listelerini çapraz referansla kontrol ettiği sandalyeye doğru yürüyorum.

Bu şimdiye kadar yaptığım en korkakça şey; ağzımı açmadan önce bile bunu biliyorum.

Ama bunu yapamam, gerçekten *yapamam*.

"Koç?"

"Evet, Vandy?"

"Ben ... kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum, bakışlarına karşılık vermeyerek. Mazeretimi planlamalıydım. Aynı derecede ani ve zayıflatıcı bir rahatsızlıkla gelmeliydim. Herhangi bir soruyla karşılaşmaya hazır değilim ama buna ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı.

Çünkü Koç Sima bana tek bir bakış atıyor, birkaç gün önce ofisinde sesini duymuş gibi hissettiren bir bakış. Bana söylediği tek şey "O zaman eve gitmelisin evlat."

Kalbim teşekkürlerle dolu, ancak ayrılmadan önce bir tane bile söylemeye dayanamıyorum.

BÖLÜM 40

KEŞKE ÖDEVİMİ YAPIYORUM DİYEBİLSEYDİM, YA DA GÖZLERİMİ KISARAK Şaşırtıcı bir uygulama. Acı gerçek şu ki, Maryam'ın sesi odama ulaştığında, yatağımda yüzüstü uzanmış, yavaşça nefes alıyordum.
yorganımın nemli pamuğu.

"Bir erkek iç çamaşırı modeli sizi görmeye geldi," diye bağırıyor. Onu görmezden gelmek için yönetimsel bir karar verdim.

Bir dakika sonra kapım açıldı. "Dostum. Kulak kirini çözmem gerekiyor mu?"

Başımı kaldırdım. "Ne istiyorsun?"

"Burada seni görmek isteyen bir adam var."

Ona göz kırpıyorum. "Kim?"

"Uzun boylu. Stanford Athletics kıyafeti giyiyor. İyi bir protein kaynağı gibi görünüyor."

Bir göz kırpma daha.

"Beyefendiye onun için evde olduğunuzu söyleyeyim mi?" diye ekliyor huysuz, kasap Jane Austen aksanıyla. Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. Biraz sonra Lukas odamın kapısını kapatıyor ve kapıya yaslanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp topuklarımın üzerine oturuyorum, vahşi saçlarım, pamuklu iç çamaşırlarım, ekose bebek tişörtümden utanıyorum, sanki 2000'lerin ortasındaki Victoria's Secret seks kedisi reklamının bir parodisiymişim gibi. Yine de dikkati yüzümde.

Son teknoloji mikrobik analizler zeminlerimizin Godzilla'nın atomik nefesine layık bir biyolojik tehlike olduğunu ortaya koysa da yalınayak. Kollarını kavuşturuyor, gözleriyle beni çiviliyor ve şu anda tahammül edemediğim o açık sözlü, Kuzey Avrupalı tarzıyla "Ne oldu?" diye soruyor.

Kuyrukta beklemesi gerekmiyor mu? Partinin bitmesine imkan yok. Mezunlar muhtemelen punch'ın içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardır. "Bu bir şey mi olacak?" I

açıkça sor. "Kazanamadığım her yarışmadan sonra beni acıyarak becermeyi teklif ettiğin yer mi?"

"Elbette. Ben böyle özveriliyimdir. Ama şu anda daha çok seni tanımakla ilgileniyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ben beş yıllık bir bütçe planı değilim."

"Ne oldu, Scarlett?" Onun gözler vardır lazer odaklanmış. "Ortadan kayboldun."

"Ben iyiyim. Sadece kendimi iyi hissetmiyordum. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum." "Çünkü Avery'ye geldiniz, ısınmaya başladınız ve sonra gittiniz. A

"Sağlığınız için şüpheli derecede sert bir dönüş."

"Avery'de olduğumu nereden biliyorsun? Beni GPS'le falan mı buldun?"

"Oh, tatlım." Sevgi sözcükleri karnımı şişiriyor. Ses tonu sempati ve eğlence arasında bir yerde yaşıyor. "Varlığının her zaman farkında olduğumu düşünmüyorsan, neler olup bittiğinden haberin yok demektir."

Bir kan hücumu yanaklarıma çarpıyor ve *yapamıyorum*. "Dinle, Lukas, sağlık kontrolü için çok teşekkür ederim, ama durumum pek iyi değil ve tartaklanacak havada olduğumdan emin değilim, o yüzden-"

"Bu yüzden burada değilim ve bunu sen de biliyorsun." Saçmalıklarımı o kadar iyi okuyor ki alınmıyor bile. "Konuşmak istiyorum. Bana gitmemi söyleyebilirsin, ben de giderim-"

"Git," diye bağırdım.

Başını tereddütsüz salladı. Kapıyı itiyor, küçük odamı bir buçuk adımda geçiyor ve eğilip şakağıma doğru mırıldanıyor: "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, numaram sende var. Kullan onu." Alnıma bir öpücük konduruyor. Sonra sırtı kapı aralığını doldurdu ve ben

-

"Yapma," diyorum. Neden ona karşı *böyle* davranıyorum? O hiçbir şey yapmadı ama

-Tanrım, *ilgilenmekten* başka bir şey yapmadı. "Gitmek zorunda değilsin. Özür dilerim, hıncımı senden çıkarıyorum çünkü ..." Kahkahalarım biraz yapmacık. Bunu sevdim. "Kendimden nefret ettiğim için sanırım?"

Arkasını döndü, bunların *hiçbirine* şaşırmamıştı. Sanki tahmin edilebilirmişim gibi. Ya da en azından benim hakkımda hiçbir şey bilmemesi gereken bu adam tarafından *tahmin* ediliyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben de "Seks yapmak istiyor musun?" diye sordum.

Gülümsemesi sessiz. "Seninle. Evet. Ama bu benim varsayılan ayarım, bu yüzden çok fazla anlam çıkarma."

Çenemi indiriyorum. "Belki de yapmalıyız. Aklımı başımdan alabilir."

"Evet, olurdu. Bundan emin olurdum. Mesele ki, aklının başka şeylerde olmaması gerektiğine ikna olmuş değilim."

"Yani mi olmalıyım? Kendi başarısızlıklarımın içinde kıyıya mı vurmalıyım?" Başını eğdi. "Senin için başarısızlık nedir, Scarlett?"

"Bilmiyorum, *Lukas*." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Daha çok terapistim gibi konuşuyorsun, gevezelik ettiğimde beni top tıkaçlarıyla tehdit eden eğlenceli bir adam gibi değil."

"İkimizin de bunlardan hoşlanmadığını ve ağzını daha iyi kullanabileceğimi tespit ettik."

Kızarıyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum. "Bugün ne oldu?"

"Sadece ..." Avucumun içini gözüme sürüyorum. "Beynim o aptal dalışı yapmıyor. MCAT e-postasını da açamıyorum. Ve benim ... lise koçum, karısı bir mezun ve *tabii ki* bu yıl ortaya çıkmaya karar veriyor. Ve aptal köpeğimi özlüyorum." Zar zor tutarlı konuşuyorum. Lukas ise sanki onun için çok renkli bir resim çiziyormuşum gibi başını sallıyor.

Ve sorar: "Zihinsel bir engelin mi var?"

Bu kelimeden nefret ediyorum. Kulağa bu kadar doğru, sağlam ve *büyük* gelmesinden nefret ediyorum. "Bu bir haber değil ki."

"Bana hiç söylemedin."

"Bunu listede açıklamalı mıydım? Meme sikişi ile formun STI kısmı arasında bir yıldız işareti mi? Neden bilmeniz gerekiyor ki? Kendi branşlarında yüzde doksan dokuzluk dilimde olmayan sporcularla ilişki kurmamaya özen mi gösteriyorsun?" Elimi yüzüme sürerek irkildim. "Özür dilerim, Lukas. Sorunumun ne olduğundan emin değilim. Aslında ..." Hüzünlü bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. "Belki de tam bir kaltağım?"

"*Tüm* dalışlar mı? Yoksa sadece bahsettiğin içe doğru olan mı?" "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü, çünkü bilmek istiyorum."

Bir iniltiyi yutuyorum. "Belki Pen'e sorabilirsin? O açıklar."

"Neden aklından geçenleri Pen'den öğrenmek ki?" Şaşırdı ve benim de ona verecek bir cevabım yok. "Yaralandığından beri mi?"

Başımı salladım.

"Yaralandığında yaptığın dalış, öyle miydi? ?" Başımı salladım.

"O zamandan beri içeri girmediniz mi?"

Başımı sallıyorum ve topladığı bilgilerden tatmin olmuş olmalı, çünkü keskin bir şekilde nefes veriyor ve sanki aniden ağır bir yükün altına girmiş gibi kapıya daha da gömülüyor. Başını geriye atıyor, gözlerini tavana dikiyor ve bakışları tekrar bana dönmeden önce uzun bir süre öyle kalıyor.

kez duyduğum şeyi söylemesini bekliyorum. *Her şey . Bu senin hatan değil. Düzeltmek için yapabileceğin şeyler var. Pes etme. Bloğu* puf *diye ortadan kaybolan birini tanıyan birini tanıyordum. En azından fiziksel olarak sağlıklısın. İşte, işte*.

Ama öyle değil. Lukas Blomqvist'in bana söylediği şey, lanet olsun ona: "Özür dilerim, Scarlett."

Benzeri görülmemiş bir şey. İstikrarsızlaştırıcı.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca kendimden nefret ettim, çalıştım, pratik yaptım, denedim, başarısız oldum, tekrar denedim, görselleştirdim, egzersiz yaptım, felaketleştirdim, felaketleştirmedim, kızdım, korktum, rol yaptım, talep ettim. Geçtiğimiz yıl, *üzgün* olmak kendime izin verdiğim bir şey değildi.

Hiç aklıma gelmemişti.

Ama şimdi basit, karmaşık olmayan bir *hüzün* beklentisi burada, avucumun içinde parlıyor, artık bunu kendime inkar edemem.

Ve işte böyle oluyor: Kendi ellerimle saklayamadan yüzümün çirkin, lekeli ve ıslak bir şeye dönüşmesi. Boğazımdan kopan o iğrenç, gırtlaktan gelen feryat. Lukas'ın *hemen* gitmesine ihtiyacım var, olduğum çirkin, kusurlu karmaşaya tanık olmadan önce. Ve kendimi nasıl onun sıcak kucağında bulduğumu bilmiyorum, başımın tepesi çenesinin altında, avuçlarından biri kalçamı kavrarken diğeri iç çamaşırımın lastiğini ileri geri siliyor.

Üzgünüm Scarlett.

Gözyaşı dökmüyorum. Usulca ağlamıyorum. Bunlar *hıçkırık*. Hıçkırık. Titreyen nefesler. Parmaklarım gömleğini yumrukluyor, dini bir doktrinmiş gibi ona yapışıyor. Hıçkırıyorum, aptal yüreğimi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yüksek sesle ve özensiz ve işin içinde *sümük* de var. Ama Lukas bırakmıyor, telefonu birkaç kez çaldığında bile, gözlerim kuruduğunda bile.

"Scarlett." Sesi bedenimin altında derin bir uğultu, kalbimi sızlatan şeylerle dolu.

Bu başıma gelen en utanç verici şey olabilir - ve son bir yıldır alenen dalışlarda başarısız oluyorum. Özür dilemek yerine burnumu çekerek, "Ben hiç ağlamam," diyorum.

"Yalancı." Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seni birçok kez ağlattım."

"Bu farklı-" "Öyle

mi?"

"-ve senin sadece dacryphilia sapkınlığın var."

Gülümsemesini yanağımda hissediyorum. Kirli sakalının kılları tenimi sıyırıyor. "Bu kelimeyi biliyor olman bile ne kadar uyumlu olduğumuzun bir kanıtı."

Sulu bir homurtu çıkardım. Elbette, ikimiz de yozlaşmışız. Ama o olimpiyatlarda madalya kazanmış biri, bense yavru kedilerim olmadan havuza bile atlayamıyorum. "Buna inanmayacaksın ama eskiden gerçekten iyi bir dalgıçtım." *Her zaman en kötü halimde değildim, Lukas. Birkaç yıl önce tanınmaya değer biriydim*.

"Neden sana inanmayayım ki?"

Kollarında omuz silkiyorum. Tutuşu sıkılaşıyor, sanki o da bırakmaya benim kadar hazır değilmiş gibi. "Bazen hayatım ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Kontrolün bende olduğu ve yapılması gerekeni kendime yaptırabildiğim ilk kısım vardı ve sonra ... şimdi."

Eliyle çenemi yukarı kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağlıyor.

"Sıfırıncı gün nedir?

Ne zaman yaralandın?"

Başımı salladım. "Buna bu kadar takılmam için bir neden yok. Ameliyat oldum ve ... Çok *şanslıydım*. Ama bundan faydalanmak yerine, ben bile ..." Kendimi kurtarıyorum ve gözyaşlarımın bulaştığı yüzümü onun boğazına saklıyorum. Avucunu kaldırıp başımın arkasını kavrıyor.

"Geçmişte olsaydın ne yapardın?"

"Hmm?" Rahatlatıcı ve tanıdık kokuyor, sandal ağacı ve Lukas ve *Güvenli*.

"Bir dalışta başarısız olduğunuzda ne yapardınız?"

"Ben . Eskiden dalışlarda hiç başarısız olmazdım. Eskiden *iyiydim*."

Bir dakika boyunca bu bilginin üzerinde oturur. "Peki ya bloklar?" "Ne olmuş onlara?"

"Bu ilk mi?"

Başımı sallıyorum. Patlamayla başlamayı bana bırakın. "Yine de dalgıçlar arasında nadir değiller." "Ne demek istiyorsun?"

"Pen'le tanıştığımdan beri birkaç kez oldu - sizinki kadar uzun süreli değil, ama tahminimce oldukça yaygınlar. Peki ya yaralanmalar? Üniversiteden önce hiç geçirdin mi?"

"Hayır."

"Yani ..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyor ve başımı geriye çekerek tekrar bana bakıyor. "Özetlemek gerekirse, ilk NCAA finalinin olduğu gün, ilk dalışında başarısız oldun ve ilk önemli sakatlığını yaşadın."

"Tanrım, o kadar korkunçtu ki..." Kucağında doğruluyorum, ellerimin tersiyle yanaklarımı siliyorum, her zaman yaşadığım hayal kırıklığının aynısını hissediyorum. "Her şey bir anda oldu. Bir gece önce babam beni aradı ve NCAA yarışmasını internetten takip ettiğini ve benimle gurur duyduğunu söyledi - *mahkeme* kararıyla bunu yapmasına *izin verilmiyor*. Ne yapacağımı öğrenmek için Barb'ı aramaya çalıştım ama onun acil hastaları vardı ve ben uyuyamadım ve çok endişeliydim-ve sonra o sabah, Josh, yani ... Beni aldatmaya karar vermediğine sevindim ama bana başka biriyle tanıştığını söylemek için on iki saat bekleyemez ?
-"

"Bir dakika," diye araya giriyor Lukas. Gözleri kısık, sesi alçak ve biraz da tehlikeli. Saçmaladığımın farkına varıyorum.

"Üzgünüm, dinlemek zorunda değilsin-"

"Az önce bana erkek arkadaşınızın ... ne zamandır birlikte olduğunuzu mu söylediniz?"

"Üç yıl mı?"

"*Üç* yıllık erkek arkadaşın NCAA finallerinden *hemen önce* aniden senden ayrıldı mı?"

Yutkunuyorum. Lukas kızgın görünüyor ve içgüdüsel olarak *bana* kızgın olmadığını biliyorum, ama yine de hoşnutsuzluğu rahatsız edici. "O ... ... Sanırım tanıştığı yeni kızla araları ısınıyordu ve ..."

"Doğru," diyor. Sesi o kadar aldatıcı bir şekilde yumuşak ki ürperiyorum. "Duyduğuma göre dalış konusunda mükemmele yakın bir geçmişin varmış. Yirmi dört saat içinde erkek arkadaşın tarafından terk edilmişsin ve tacizci baban tarafından aranmışsın. Üniversite kariyerinizin en önemli yarışmasının finali yaklaştığında, ruh halinize rağmen devam ettiniz ve odaklanmaya çalıştınız. Bu koşullar altında kariyerinizde ilk kez bir dalışta başarısız oldunuz ve o zaman mı başarısız oldunuz?"

Son kelimeyi sanki her şey kafamdaymış gibi söylüyor. Sanki yanlış kullanıyormuşum gibi. Sanki ne anlama geldiğini bilmiyormuşum gibi. Ben de içime kapanıyorum, Lukas'ın hikayesinde, hayatımın en kötü gününü anlatışında, *kesinlikle* olanların doğru bir özeti olamayacak delikler açmaya çalışıyorum.

Olabilir mi?

"O gün hakkında konuşmak konusunda neden bu kadar isteksizsin?" diye soruyor. "Konuşmuyorum."

"Yine de hikayeyi senden zorla almak zorunda kaldım. Yaralanmanı, ilişkini, babanı konuştuk. Ama bana hiç 'Boktan erkek arkadaşım, babam ve onların boktan zamanlaması beni çok üzdü, haftalarca hareket edemeyecek kadar ciddi şekilde yaralandım' demedin ve o seni ziyaret etti mi?"

"Babam mı?"

"Josh. Yaralandıktan sonra onu gördün mü?"

"Ayrıldığımızdan beri pek konuşmadık. O Missouri'de ve-" "Scarlett."

Vazgeçiyorum ve "Hayır, yapmadı," diye itiraf ediyorum, her ne kadar gözyaşlarımın bir kez daha yüzümden aşağı akması Lukas için yeterli bir cevap olsa da - iki yanağımı da kucaklıyor ve alnının üst kısmını benimkine bastırıyor.

"Scarlett," diyor tekrar, sesi tamamen farklı, nazik, şefkatli ve elinde olsa bana vereceğini bildiğim bütün şeylerle, bütün tekrarlarla, bütün gerçeklerle dolu. "Sana bir şey söyleyeceğim, tamam mı? Hakkında konuşmadığım bir şey. Ve bunu yaptıktan sonra bir daha bu konuyu açmayacağız. Ama anlamana ihtiyacım var. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Başım onunkine sürtünüyor, deri altında kemik, kemik altında deri.

Çilleri birbirine karışıyor, burnunun köprüsünde güzelleşiyor.

"Annem ben on dört yaşındayken öldü. Hepimiz bunun olacağını ama daha zamanımız olduğunu düşünüyorduk. Doktor dedi ki . . . Önemli olan ben yokken olmasıydı. Telefon geldiğinde Danimarka'daydım, eve zamanında dönecek kadar yakın değildim. Tahmin edebileceğiniz tüm nedenlerden dolayı yıkıcıydı ama aynı zamanda yüzme ile olan ilişkimi de mahvetti. O zamana kadar Olimpiyatlar garanti gibi görünecek kadar iyiydim ama annem öldükten sonra ... Kazanmak *istemiyordum*, kazanmak *zorundaydım*. Hayalden zorunluluğa dönüştü. Çünkü annemin son gününde yüzme yarışması gibi önemsiz bir şey için gelmemek gibi korkunç bir şey yaptıysam, o zaman yüzme hayatımdaki en önemli şey olmalıydı, değil mi? Bunu mantıklı hale getirebilmemin tek yolu buydu. Kendimi affedebilmemin tek yolu buydu."

Yüzümü ve gözlerimi tutuyor ve bunu söyleme şekli o kadar ... o kadar *Lukas* ki - aynı anda hem ciddi hem ölçülü, hüzünlü ama sabırlı, kafası ve kalbi. Pen *şaşırmadan* onu aramıştı ama gerçek tamamen farklıydı: Lukas

Yüzeyin altındakileri gizlemek için *çok* çalışıyor ve çabalarını kabul etmemek korkunç bir kötülük gibi görünüyor.

"Kazanmak zorundaydım ama birden *kazanamadım*. Birkaç hafta içinde her yarışta saniyeler kazandım. Bu kadar yavaş olmam hiçbir fiziksel neden yoktu. Kendime sadece ilk birkaç antrenmanı, ilk birkaç yarışı atlatmam gerektiğini söyledim. Ama hiç düzelmedi. Olimpiyat seçmelerini berbat ettim. Ailemdeki herkes iyi niyetliydi ama tavsiyeleri 'Vazgeçme' oldu. "Rutinine sadık kal. "Başarana kadar numara yap. Babam bile, Jan bile... nazik ve sabırlıydılar ama bir adım geri atmam gerekiyordu ve bunu *anlamadılar*.

"Beni gerçekten anlayan tek kişi birkaç ay önce bir yarışmada tanıştığım Amerikalı bir kızdı. Bir kez öpüşmüştük, görüşmeye devam ettik. Kız arkadaşım olmak istiyordu ve ondan hoşlanıyordum ama uzun mesafeli bir ilişkinin amacını anlamıyordum, özellikle de bizim yaşımızda. Ama işte oradaydım, havuzdan bir adım geri çekilmem gerekiyordu ve bunu onaylayan tek kişi Pen'di. Beni arıyor, mesaj atıyor ve konuşması o kadar kolaydı ki ben farkına bile varmadan antrenörüme ve aileme bir süreliğine yüzmeyi bırakmam gerektiğini anlatmam için bana araçlar veriyordu. Bir daha asla geri dönemeyebilirdim. Söyleyecek sözüm yoktu ama o bulmama yardımcı oldu.

"Ve geri adım attım. Olimpiyatlar oldu ve ben onları izlemedim. Seyahat ettim. Arkadaşlarımla vakit geçirdim. Pen'i ziyaret ettim ve benim için yaptıklarından sonra onu asla kız arkadaşım olarak istemediğime karar verdim. Hepsinden önemlisi, annemin yasını tutmama izin verdim ve kaderin bir cilvesi olarak ona veda edememiş olmamın ne kadar berbat bir şey olduğunu kabul ettim. Ve kendimi hazır hissettiğimde havuza geri döndüm. Ama ancak bütün olmak için yüzmeye *ihtiyacım* olmadığını kendime kanıtladıktan sonra." Başparmakları bir kez daha gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarımı siliyor. "Beklendiği için ya da birilerini gururlandırmak istediğim için geri dönmedim. Bunu yaptım çünkü artık kazanmak *zorunda değildim*. Kazanmak *istedim*."

"Yani diyorsun ki-" Utanç verici, küçük düşürücü bir hıçkırık. "Bir daha içe dalış yapamayacağımı, ta ki ben-" Bir başkası. "Sadece kendim için mi dalıyorum?"

"Siktir, hayır" diye mırıldanması beni hıçkırıklarımın arasında güldürüyor. "Ben psikolog değilim. Bir bloğun nasıl düzeltileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Siz dalgıçlar benim aklımın alamayacağı şeyler yapıyorsunuz ve bir sporcuda işe yarayan bir şey diğerinde çöp oluyor. Ama." Yanağımdan sıcak bir gözyaşını öpüyor. "Bence *üzgün* olmana izin vermek harika bir başlangıç olur."

"Ama ben-"

"Eski sevgiline ya da babana kızmana gerek yok. Senin için yeterince kızgınım. Ama geçen yıl başına gelenlerin korkunç olduğunu, sana acı verdiğini ve sadece fiziksel olarak değil, başka şekillerde de iyileşmek için zamanı hak ettiğini kabul etmelisin."

"Ama ya hiç ... ... Ya yapmazsam ..." Burnumu çekiyorum, düşüncelerimi kelimelere dökemiyorum. "Dalış yapmadan ne olurdum ki?"

Saçlarıma doğru nefes verirken boğuk, zar zor duyulabilen İsveççe bir kelime. Lukas beni kucağında daha derine çekiyor ve tenim onunkine yapışıyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Ne olursa olsun, *sen yine sen olacaksın*. Ne olursa olsun, iyi olacaksın."

"Ama bu arada ben ne yapacağım?"

"Bu arada ... sadece ağla." Derin bir iç çekiyor ve göğsünün kabarması, sesinin çakıltaşı, saçlarımı okşayan elleri, mükemmel bir dalış kadar rahatlatıcı. "Ben buradayım, tamam mı?"

Umarım haklıdır. Çünkü onun omzunda daha ne kadar ağlayacağımı bilmiyorum ama artık dayanamadığımda onun kollarında uykuya dalacağımı biliyorum.

BÖLÜM 41

GEÇİŞLER OLMADAN GELMEK - SESSİZ, UYKUDAN UYANIKLIĞA, KAYBOLMUŞLUĞA

berrak, çok özel bir ihtiyaçla yanıyor.

"Lukas," diye fısıldıyorum hemen.

Tepki vermiyor, ağır pazuları beni içine çekiyor. Bir eli başımın arkasını kavrıyor. Kotunun kalın denimi çıplak bacaklarımın arasında sertleşiyor.

"Lukas." Uykusu sinir bozucu derecede derin. Kargaşanın işe yarayacağını umarak kollarında kıpırdanıyorum. Tek başarabildiğim küçük bir kaş çatma ve onun beni kendine çekmesi oluyor.

"Lukas!"

Hiçbir

şey.

Gözlerimi deviriyorum, onu uyandırmak için ne kadar uğraşacağımı düşünüyorum ve *çok* uzun olduğuna karar veriyorum: Başımı eğiyorum, ağzımı açıyorum ve Iowa Eyalet Fuarı'ndaki mısırlı sosisli sandviç gibi trisepslerini ısırıyorum.

Ciyaklamasını bekliyorum. Bunun yerine yavaşça gözlerini açıyor, boğazımın dibine bir esneme gömüyor, tam da aynı noktayı öpüyor ve "Sabah oldu mu?" diye soruyor. Gözleri kamaşmış ve kafası karışmış, *çok sevimli*.

Her neyse. Güç değişimi seksi yaptığım adamın *sevimli* olduğunu düşünmeye hakkım var. Bu tamamen benim hakkım. "Su merkezine gitmek istiyorum."

Kaşlarını çattı. Cebinden, tüm ay boyunca aldığımdan daha fazla okunmamış bildirimle yanan telefonunu alacak kadar uzun süre gitmeme izin veriyor. Telaşlanmadan onları görmezden geliyor ve bunun yerine numaralara gözlerini kısarak bakıyor.

"Saat 1.23."

"Ah." Sönüyorum, sonra hatırlayınca yeniden şişiyorum: "Anahtarların var ama. Değil mi?"

Şüpheci "Evet "i cevaptan çok bir sorudur.

"Beni içeri alabilir misin?"

Bana yavaşça göz kırpıyor. "Scarlett-"

"Hiç yapamıyorum, haklısın. Diğer insanlar için. Her zaman başkaları için. -Koç Sima, çocukluğumdan beri sahip olduğum tüm eğitmenler, Pen. Bir dalışta başarısız olduğumda onları hayal kırıklığına uğrattığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ve onları dışlamak çok zor çünkü ben antrenman yaparken onlar *hep* etrafımdalar." Olmak zorundalar, yönetmelik böyle. Gözetimsiz eğitim yasaktır. Yaralanma ve boğulma riski çok yüksek. "Bunu kendin için yapmak, bir şeyleri kanıtlamak zorunda olmak hakkında söylediklerin-"

"Yalnız dalmana izin vermeyeceğim, Scarlett."

"Orada olabilirsin."

"Ben ciddiyim. Eğer Avery'ye ulaşırsak ve beni yanında istemediğine karar verirsen, gitmeyeceğim."

" değil. Kalabilirsin, çünkü sen ." "Ben sayılmıyorum," diye tekrarlıyor. Taş suratlı.

"Hayır, çünkü umurunda değil."

"Umurumda değil." Sanki *hoşnutsuz* kelimesi sadece ve sadece onun için icat edilmiş gibi konuşuyor ve nedenini anlamıyorum - ta ki sözlerimi nasıl yorumladığını fark edene kadar.

"Çünkü değil, o anlamda değil!" Hayal kırıklığı ve utançtan yanıyorum. "Demek istediğim, benim *iyi* olmamı bir şeylerde -herhangi bir şeyde- *iyi* olmamdan daha çok önemsiyorsun. Ve sen yanımdayken kendimi endişeli ya da irdelenmiş hissetmiyorum-"

Sert, hızlı ve bir şekilde *kuşatıcı* bir öpücükle sözümü kesiyor. Geri çekildiğinde, ağzı kalbimi dörtnala koşturan o küçük gülümsemeyle seğiriyor ve "Parkanı al. Geceler soğuk olabilir."

Lukas bir kolunu omzuma doluyor ve üzerimde ceket olmasına rağmen kampüste yürürken kıçım donuyor, güzel bir sonbahar gününün ardından termal bir gezintiye çıkmanın şokunu yaşıyorum. *Bir* tişörtün içinde, İsveçlilerin en çok yaptığı gibi başını sallıyor, *seni bir çocuk hastanesini ateşe verirken yakaladım* hayal kırıklığına *uğradım* ve beni daha da yakınına çekmeden önce "Amerikalılar çok zayıf" diyor.

Avery gece boyunca iyi aydınlatılmış (iyi), ancak ayak parmağımı suya daldırdığımda, Lukas'ın BDSM listesine ait olacak kadar soğuk buluyorum (kötü). Unutmuşum.

ama spor sütyenim işimi görür. Kıyafetlerimi çıkarıp duş alarak hazırlanıyorum, kaslarımı ısıtmak için sıcaklığı normalden birkaç derece daha sıcak ayarlıyorum. Havuz spreylerini açıyorum. Biraz esniyorum ama oyalanmıyorum ya da dalışla arama mesafe koymaya çalışmıyorum. Kulenin basamaklarını tırmanmak için sabırsızlanıyorum ve Lukas'ın ayakkabılarını çıkarıp benimle birlikte geldiğini, yanımda uzun boylu, güven verici bir varlık olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığımı kendime saklıyorum.

"Sıçrama tahtası mı yoksa platform mu?"

"Platform," diye yanıtlıyorum. Her şey böyle başladı. İlk aşk, ilk kalp kırıklığı. "Dalıştan önce o şeyi vücuduna takman gerekmiyor mu?"

"Neyi?"

"Şu bacaklarınıza sürdüğünüz şey mi?" "Striptiz direği ağdasını mı diyorsun?"

Durup bana geniş gözlerle baktı. "Bacaklarına striptizci balmumu mu ?"

"Bu bir kavrama yardımı. Dalgıçlar bunu bacaklarına tutunmak için kullanır, striptizciler de direklerine tutunmak için. Striptizcileri hiç işlerini yaparken gördünüz mü?"

"Bu hileli bir soru gibi geliyor."

"Onlar *elit sporcular*. Çok formdalar." Ellerimi belime koyuyorum. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyor muydun?"

"Kalem bant spreyi kullanır."

"Doğru. Ben tercih ederim."

"Striptizci şeylerini tercih ediyorsun," diye tekrarlıyor, sesi çıkmadan. Kaşlarım çatılıyor.

"Şaşırdın mı?"

Küçük bir kahkaha atıyor ve tuhaf olmaktan çok hayranlık uyandıran bir şey söylüyor (yine *trol müydü*?), ama ben kıçımı on metre yükseğe *çekmekle* meşgul olduğum için araştıramıyorum.

Daldığımda olmak istediğimden biraz daha ıslak oluyorum ama yanıma bir şammy almayı unutmuşum. Kenardaki yerimi alıyorum, zeminin tanıdık sağlamlığının tadını çıkarıyorum, topuklarımın geçmesine izin veriyorum. "Son bir sözün var mı?" Lukas'a soruyorum.

İçe doğru dalışların dalış kulesine doğru başlaması güzel. Gördüğüm son şeyin onun yüzü olması güzel. Onun eğlenen kaşları. Kollarını kavuşturma şekli. "Bu havuz hakkında bilmediğim bir şey mi var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Kendi Loch Ness Canavarı var mı? Piranalar? Yavrularını cinsel organınızda büyütmek için çiş deliğinize yüzen Amazon Nehri balıkları?"

"Gerçekten varlar mı?" "Üçte
ikisi."

"Umarım Loch Ness Canavarı hakkında bilimsel kanıtlarınız vardır." Tekrar iç çektim. "Peki, son sözün yok mu?"

"Scarlett, seninle beş saniye içinde konuşacağım. Hangi 'son sözler' hakkında konuşuyorsun?"

Gülümsüyorum, çünkü o haklı. İçe doğru bir dalış deneyeceğim ve işe yararsa, harika. Eğer işe yaramazsa... bu özel dalışta hiçbir şey takılmaz, değil mi? Aslında, *çoğu* dalışta hiçbir şey takılmaz. Dürüst olmak gerekirse, genel dalış yeteneğimi de hiçbir şey etkilemiyor.

Bu doğru. Bunu başarsam da başaramasam da, havuzdan çıktığımda yine *kendim* olacağım. Ve Lukas . . . Lukas hala burada olacak. Ve bunu kendime itiraf etmek o kadar garip bir rahatlama ki, kendimi gülerken buluyorum.

Ve daha çok
gülmek. Ve biraz
daha.

Bu histerik bir kıkırdama *değil*. Çıldırmış *değilim*. Ama yüzyıldan beri ilk kez, Lukas önümde dururken, su on metre altımdayken ve soğuk tenimi ısırırken, dalmak yeniden *eğlenceli* geliyor - ve kollarımı kaldırıyorum, dizlerimi büküyorum, bir turna balığını idare edecek kadar yükseğe çıkıyorum ... .

İşe yarıyor.

İkinci doğa.

Eskiden olduğu
gibi.

Ve neredeyse eminim.

Biraz bulanık ama sanırım ...

Yanılıyor olabilirim.

Suyun acı soğuğundan çıkıp gece havasının acı soğuğuyla buluşuyorum, ayakta kalmak için bacaklarımı çırpıyorum. "Lukas?" Bağlanmamış saçlarımı gözlerimin önünden çekerek ve göğüslerimin yarısına kadar inmiş sütyenimi düzelterek çığlık atıyorum. Başımı yukarı eğiyorum ve o çoktan orada, platformun kenarından beni dikizliyor. "Suya girdiğimde yüzüm kuleye dönük müydü?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hmm."

"Ya da diğer şekilde?"

"Bir düşüneyim."

Oh, lanet olsun-"Suya girdiğim zamanı hatırla!" "Hmm."

"Yüzüm sana mı bakıyordu?"

"Yüzün mü?"

"Lukas, yemin ederim-"

"Scarlett," diyor, beni duyduğunu, beni yakaladığını ve orada olduğunu hissettiren o son ses tonuyla. Beni susturan o ses tonuyla. "Bana ilk kez bahsettiğinde içe dalmanın ne olduğunu öğrendim. Ve gördüğümde anlıyorum."

Ona göz kırpıyorum, kirpiklerim su, klor ve başka bir şeyle topaklanmış.

"Yani..."

"Yani." Gülümsüyor, orantısız. "Başardın."

BÖLÜM 42

LUKAS'ı bana katılmaya ikna etmek için şaşırtıcı derecede az zaman harcadım.

Havuz. Kot pantolonunu ve tişörtünü platformdan atıyor ve "Bunu hiç yapmadım. Tavsiyen var mı?"

Bunu düşündüm. "Suya atladığınızdan emin olun."

"Harika bir ipucu."

Bir an sonra, garip bir şekilde zarif bir şekilde, neredeyse bir yırtık girişi gibi bir şeyi başararak, önce ayaklarının içine dalar.

Gösteriş.

Bir şeylerde iyi olduğu için ona bağırmaya hazırım ama *uzun* bir süre ortaya çıkmıyor. Loş ışıkta su donuklaşıyor ve ben endişeleniyorum. Başımı tekrar suya daldırmak üzereydim ki sıkı bir kavrama bileğimi kavrıyor ve beni suyun altına çekiyor. Çırpınıyorum, kürek çekiyorum ve hatta Lukas'ın saçını çekmeye çalışıyorum ama yüzeye çıkmama izin vermiyor.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırıyorum sonra, kollarımı boynuna doluyorum. Su hâlâ mide bulandırıcı derecede soğuk ama Lukas'ın vücudu bir ısı bloğu gibi.

"Tabii ki istiyorsun." Bacaklarımı beline doluyor.

"Öldüğünü sanıyordum." Yüzümdeki suyu silkeliyorum. "İsveç kralının telefonda sızlandığını duydum bile."

"İsveç'in hükümet yapısını gözden geçirmedik mi?"

"Hatırlayamıyorum." En iyi İsveçli taklidimi yapıyorum. "*Anladığım kadarıyla ulusal hazinemiz senin gözetiminde ölmüş, öyle mi? Altın yunusumuzu kaybettik ve hepsi sizin suçunuz, öyle mi?*"

"O aksanla ilgili olarak az önce yaşananlar NCAA tüzüğünün *ve* Cenevre sözleşmesinin ihlalidir."

"Beni götürün memur bey."

Gözleri siyah ve altın sarısı, sıcaklığa rağmen ılık. Sırıtıyor

-Mutluluğunun sadece edilmediği, nadir görülen, sınırsız bir gülümseme,

kazmam gereken bir şey.

"Ben yaptım," diye fısıldadım. Sadece duymak için. Sadece kendime hatırlatmak için.

"." Çenesini yukarı kaldırıyor ve beni öpüyor, derinlemesine, dudakları soğuk ve klor kokulu, saçlarım yanaklarımıza yapışan ıslak bir perde. Uzun bir süre sürdü.

Hem de çok uzun. "Lukas?" "Ha?"

"Yüzümü hissedemiyorum."

Gülüyor. "Zayıf Amerikalılar."

"Doğdukları gün Viking atalarını onurlandırmak için fiyorttan fiyorta yüzmekle görevlendirilen İsveçlilerin aksine."

Bizi güverteye doğru götürüyor, hiç çaba harcamadan suda ilerliyor. "Aslında İsveç'te sadece bir fiyort var."

"Ama geri kalanı doğru mu?"

"Doğal olarak."

"Gerçekten dışarı çıkmamız gerekiyor. Avery ailesinin su merkezini finanse ederken bunu şüpheliyim."

Kahkahası kulağıma sıcak bir nefes gibi çarpıyor. "Ayrıca, şu MCAT puanlarını kontrol etmemiz gerekiyor."

"Bunu neden *hatırlıyorsun* ki?"

"Çünkü sen konuşurken dinliyorum. Çok cesur bir çizgidesin, küçük bir e-posta açabilirsin."

Omzunun kıvrımına doğru inliyorum. "Sadece bu anı yaşamama izin ver."

"Yine de bu anı yaşayacaksın."

"*Lekelenecek*." "Bunu

bilemezsin."

"Uyumalı mıyız? Yarın sabah antrenmanım var."

"Ben de öyle. Takımdan ayrılmamızın isteneceğini kabul edelim ve bu geceyi en iyi şekilde değerlendirelim."

Gülüyoruz. O beni öpüyor. Onu öpüyorum. Daha ateşli ve derin bir şeye dönüşüyor ve-

"MCAT," diye hatırlatıyor bana. Beni kenara oturtmak için kaldırırken kaslarının kaydığını hissediyorum. Soğuk tenime çakıl taşları döküyor, dişlerim anında takırdıyor.

"Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Biliyorum." Kendini zahmetsizce dışarı itiyor. "Nefretin kontrol altına alınamıyor. Trol."

"Tamam, neden beni arayıp duruyorsun-"

Uzun bir öpücük daha ve birkaç dakika sonra erkekler soyunma odasındayım.

Bizimkinin tıpatıp aynısı, daha dağınık ya da daha kötü kokulu değil. Lukas bir dolabı açıyor, bir havlu çıkarıyor ve beni iyice, kendisini de çabucak kuruluyor. Kapüşonlarından birini üzerime geçiriyor ve kalçalarımın üzerinden yumuşak bir şekilde sarkmasının tadını çıkarıyorum. "Telefonunu ver" diyor.

"Aslında, dolabıma gidip bir saç tokası alabilir miyiz?"

Ne yaptığımı çok iyi biliyor ama bir dakika daha oyalanmama izin veriyor. Kadınlar soyunma odasında saçımı açarken sabırla beni izliyor ve sonra "Telefonun" diye soruyor.

"Belki de gitmeliyiz? Burada olmamalısın. Stanford Athletics seni geldiğin yere geri gönderebilir. Orada kayak yapmanın ve günde yedi ringa balığı temalı yemeğin tadını çıkarırsın."

"Scarlett."

İçimi çekiyorum ve rahatsız tahta bankta yan yana oturuyoruz. Yıpranmış kot pantolonunun yırtığını çekiştiriyorum, yarı yarıya seksle dikkatini dağıtma fikriyle yanıp tutuşuyorum ama elimi avucunun içine hapsediyor ve bırakmıyor.

Onun yerine telefonumu uzattı.

"Neden hemen şimdi yapmak zorundayım?"

Sızlanıyorum. "Çünkü yarın gece gidiyorum."

Geri çekiliyorum. "Gidiyor
musun?" Başını sallıyor.

"Ne ... ne kadar süreyle?" "On
gün."

"*On*-" diye nefes nefese kaldım. "Neden?"

"Nordik Yüzme Şampiyonası." "İsveç'te
mi?"

"Estonya'da."

"Önemli bir şey mi?" Hiç duymadım.

Omuz silkiyor. "Orta derecede. Ama İsveç Olimpiyat takımının çoğu orada olacak ve sonra bir antrenman gezisine çıkacağız."

Koç Urso bunu onaylıyor mu? Lukas'ın profesörleri? Stanford rektörleri? "Herkese açıkladın mı?"

"Hayır. Af dilemek izin istemekten daha iyidir." Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalı ki, "Evet, Scarlett. Herkes aylardır biliyor. İsveç için yüzmeyi Stanford için yüzmeye tercih etmemi bekliyorlar."

Sanırım mantıklı. "Takımın geri kalanıyla arkadaş mısın?"

Başını sallıyor. "Aslında kardeş sayılırız. Yıllardır birbirimizin yanındayız. Her neyse"-çenesiyle telefonumu işaret ediyor-"eğer kötü bir haberse, burada olmayı tercih ederim. Seninle birlikte."

Sözleri midemi bulandırmıyormuş gibi davranmak çok zor. "Sırtımı sıvazlamak için mi?"

"Eğer istediğin buysa, elbette."

Gözlerimi ondan ayırıyorum ve koluna takılıyorlar. Dövmelerini pek çok kez gördüm, dokundum, tırnaklarımı batırdım, tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğunu hissettiğimde onları kavradım yoksa yok olup gidecektim. Ama ona hiç sormadım.

Daha doğrusu. Birbirine kenetlenmiş pek çok parça var ama hepsi birlikte çalışarak tutarlı bir manzara oluşturuyor. Önce gözlerimle, sonra parmaklarımla ladinleri, meşeleri ve çamları, karatavukları ve serçeleri, karlı yamaları ve kayaları izliyorum.

"Bu da ne?" Başımı sallıyorum ve kendimi düzeltiyorum. "Neresi burası?" "Memleketimde."

"Stockholm'den geldiğini sanıyordum."

Vikipedi girdimin biyografi bölümünü Chrome tarayıcınızda, Safari'de ve hatta belki de Internet Explorer'da yer imlerine eklediğinizi biliyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer şu anki yüz serbest stil rekortmeni ben olsaydım, sen de nerede doğduğumu bilirdin."

"Otuz birinci Ağustos'ta Lincoln, Nebraska'da doğmuşsunuz. Ve evet, Stockholm'de büyüdüm ama annem Skellefteå'lıydı."

Dilimi ismin etrafında şekillendirmeye çalışıyorum. Hemen vazgeçiyorum. "Kulağa ... gibi geliyor."

"'İsveç kralının bile bir araya getiremeyeceği bir IKEA mobilyası' dersen seni havuza geri atarım."

Gülümsüyorum ve omzumla ona vuruyorum. "Ne zaman yaptırdın?" "On sekiz. Kardeşlerimin de benzerleri var. Babama göre,
Annem öldükten sonra kolay yolu seçtik ve duygularımızla yüzleşmek yerine dövme yaptırmaya karar verdik."

"Bu ciddi bir suçlama."

"Öyle değil mi? Ama iyi tarafından bakarsak" -telefonumu uzattı- "MCAT puanını beğenmezsen umutsuzluk dövmesi yaptırabilirsin."

"Oh, Tanrım-iyi, *iyi*." Başımı sallayarak usulca gülüyorum ve e-posta uygulamama dokunuyorum.

Sonra durup "Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun

değil mi?" dedi. "Hmm?"

"Sadece . . ." Boğazım çok dolu hissediyorum. "Bunu takdir ediyorum. Önemsediğin için. Arkadaşım olmak istemeni. Ama bana duygusal destek olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Bir tür siyah bağcıklı, yakalı, sultanca itaatkâr olmam gerekirken kapüşonunu çalan yaralı bir *kuş* oldum-"

"Scarlett." Bana eğleniyormuş gibi bakıyor. "Anladığını sanmıyorum o."

"Ben ... belki de bilmiyorum."

"Seninle bir var, değil mi? Ve anlaşma diyor ki

Sen *dur* diyene kadar, sana istediğimi yapabilirim. Seni parçalara ayırsa bile. Seni ağlatsa bile."

Başımı salladım.

"Bana açılmana bayıldım," diyor ağzını başımın yan tarafına bastırarak. Nefesini çektiğini hissediyorum ve içime tatlı ve yoğun bir şey damlıyor, beni içe ısıtıyor. "Ama ikisi de aynı madalyonun iki yüzü. Seni parçalara ayırıp ikiye bölüyorum ama başka bir şey, başka biri seni üzerse, üzerse, kırarsa, seni tekrar bir araya getiren kişi de ben oluyorum. Ta ki sen *dur* diyene kadar. Anladın mı?"

Keşke gözlerini görebilseydim. Keşke dünyam onun kirli sakalının şakağımı okşamasından, sandal ağacı ve klor kokusunun beynime kazınmasından ibaret olsaydı. "Anlıyorum." Anladım işte.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve yanağımdan öpüyor. Ve sonra: "Şimdi şu lanet e-postayı aç."

Gülüyorum, gülüyorum ve skor raporu yüklenirken biraz daha gülüyorum ve-

Göz kırpıyorum. Gördüğüm şeyi

algılayamıyorum. "Aman Tanrım. Bu ..."

Beş var. Ve iki. Ve bir altı. Üç sayı birlikte başka bir sayı oluşturuyor, anlamlandırabilmem gereken bir sayı, ama yüksek, çok yüksek, beklediğimden çok daha yüksek ...

"Tebrikler." Alçak, cızırtılı bir ses. Saçıma bir öpücük daha.

Belime dolanan güçlü bir kol beni sıcaklığına çekiyor.

Başım dönerek bakışlarımı Lukas'ınkilere dikiyorum. "Biliyordun," diyorum yarı ifade, yarı suçlama.

Hiçbir şey söylemiyor. Dudakları seğiriyor.

"Nasıl? İyi olacağını nereden bildin? Aman Tanrım, e-postamı mı hackledin? Şifremi kink ile ilgili yaptığım için mi?"

Meraklanmış görünüyor. "Bana şu biraz daha bahsedin." "Nereden biliyorsun?"

"Ben yapmadım."

"Sen *yaptın*."

Başını sallıyor. "Sadece seni tanıyorum." Başparmağı alnımdaki çatlağı düzeltiyor. "Biyoloji projesinde seninle birlikte çalıştım. Seninle vakit geçirdim. Ben-"

"Beni sikmek mi?"

Gülümsüyor ve saçımın bir tutamını geriye itiyor. "Mükemmeliyetçi olduğunu ve aşırı hazırlık yapacak kadar çalıştığını biliyorum. Ve kaygılısın, bu da performansınla ilgili algını gölgeliyor. Hepsinden önemlisi, tıp fakültesine girmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum ve durdurulamaz olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum-"

Lukas'ın söyleyecek daha çok şeyi var ama bitirmesine izin vermiyorum ve öpmek için uzanıyorum. Telefonum sıkıcı bir gümbürtüyle yere çarpıyor, ama umursamıyorum, ona yaklaşmak için yukarı doğru eğiliyorum, beni kalçalarına doğru kaldırdığında rahatlayarak nefes veriyorum.

Genelde böyle *olmaz*. İlişkiyi başlatan o ve ikimiz de bu şekilde olmasını tercih ediyoruz. Ama birkaç kısa an için, üstün olan taraf olmak güzel. Tempoyu ayarlamak. Beni iyi hissettireceği noktaya yaklaşırken sert kaslarındaki kısıtlamayı hissetmek. Ben de onu iyi hissettireceğim.

Ama geri çekiliyorum, nefesim kesiliyor. "Özür dilerim. Üzgünüm ama sen ve Pen ..."

Lukas gözlerini kırpıştırıyor, dudakları acıyor, gözleri cam gibi oluyor.

"Siz . . . siz ikiniz hala seks yapıyor musunuz?" Şaşkın sessizliği karşısında yutkunuyorum. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, sen ve ben, ama geçen hafta seni aradığında düşündüm ki ... . Pen başkalarıyla yatıyor ve sen ve ben prezervatif kullanmıyoruz, bu yüzden-"

"Scarlett. Bu senin işin." Eli yanağıma doğru kalkıyor. Gözlerimin onunkilerden ayrılmayacağından emin olmak istediğinde hep öyle olur. "Geçen hafta Pen'e yardım ettim, çünkü o benim arkadaşım ve yolda kalmıştı.

Başka kimi arayacağımı bilmiyorum. Ama ayrıldığımızdan beri ona dokunmadım. Ve senden başka kimseyle seks ilgilenmiyorum. Bir süredir yapmadım."

İncelemek istemediğim bir şekilde rahatladım. "Eğer fikrini değiştirirsen ..."

Yavaşça başını salladığı için kestim. Belli ki fikrini değiştirmeyi düşünemiyor ve ben de nefes alamıyorum. Sert ve kararlı bakışı öyle bir söz gibi geliyor ki, içimdeki tüm havayı emiyor. Ama bunun bir önemi yok, çünkü şimdi beni öpen o ve tekrar aynı yola girdik.

Kulağıma, "Anladığından emin değilim, Scarlett," diyor ve her şey o kadar çabuk oluyor ki, bir saniye önce onun üzerine çıkıyorum, sonra yerde diz çöküyorum, elbiseleri dizlerimle muşamba arasında. Dirseklerim alçak bankın üzerinde duruyor ve nerede ve nasıl hareket ettiğimi sadece bir kişi kontrol edebiliyor.

Lukas. Arkamda. "Aslında,

biliyorum." "I-"

"Hiçbir şey anlamadığından şüphelenmeye başlıyorum, Scarlett."

Sesinin buz gibi tonunda zorlukla dizginlenmiş bir öfke var. Korku içime işliyor ve ince ayarlı bir enstrüman gibi karşılık veriyorum. Zaten *çok* ıslağım, utanç verici ve o bunu anlayabiliyor. Külotumu indiriyor, elleri kapüşonunun altından kayarak belimi morartıcı bir güçle sıkıyor. Aletinin sıcak izi kotunun üzerinden tenime baskı yapıyor.

"Bana daha önce ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Ben-" diye , sonra duruyorum. Ama sorun değil, çünkü bir cevap istemiyor. Eli ağzımın etrafını sarıyor ve ona karşı inliyorum. Nefes alamıyorum. Başım dönüyor. Daha fazlasını istiyorum.

"Odana girdim, bana baktın ve dedin ki ..."

Eli gevşiyor ve büyük bir alıyorum. "*Bilmiyorum*. "Bilmiyorum. *Unutmayın*."

"Acındırmak için mi orada olduğumu sordun," diye fısıldıyor kulağıma. Öfkesi dehşet verici. "Ve ben buna izin , çünkü sen benim kötü olduğumu düşünsen de

-" Baş ve işaret parmakları göğüs ucumu bulup sıkıyor ve sıcak sıvıyı karnıma doğru itiyor. "Ben aslında iyiyim, Scarlett. Ve sen de pek iyi değildin. Ama şimdi." Fermuarını açmış olmalı, çünkü birden

Aletinin kavurucu uzunluğu belimde, kıçımın kıvrımında. "Bu" -kalçalarını yuvarlıyor- "sana acınası bir sikiş gibi mi geliyor?"

"Hayır."

Eli kalça kemiğimin etrafında dolaşıyor, sonra aşağı iniyor, yumuşak bir şekilde amımın hemen dışında geziniyor. "Şu haline bak. Sırılsıklam olmuşsun. Bayıldım buna." Çeneme bir öpücük konduruyor, dişleri sıyrılıyor ve sonra ...

Yankılanan bir sesle diğer eli popomun sağ tarafına vuruyor.

Lukas alçak sesle, gırtlaktan bir

homurtu çıkarıyor. Zihnim tamamen

boşalıyor.

"Durmamı istersen ne yaparsın bebeğim?"

Titriyorum. Kıç yanağım sıcak, acı ve zevk bana vurduğu yerden yayılıyor. Yumuşak eti, yağı, kası yoğuruyor ve ben, tahrik olmanın ne demek olduğunu bildiğimi *sanıyordum* ama hiçbir fikrim yoktu.

"Scarlett." Başka bir tokadı olmayan firma. Dikkatimi çekmek için. "Durmamı istiyorsan ne yaparsın?"

"*Dur* diyorum."

"Aferin kızıma. Durayım mı?"

Hayatım buna bağlıymış gibi başımı sallıyorum, *daha fazla* bir şey isteyip istemediğimi merak ediyorum. Ama avucu bir kez daha vuruyor ve düşünemiyorum, sadece hissediyorum, ne kadar *iyi* olduğunu deneyimliyorum, yanma ve zevk birbirine karışıyor, şu anda onun benim olduğu kadar Lukas'ın da evreninin merkezi olduğumu bilmenin sapkın, tatmin edici hissi.

"Sana acıdığım için seni becermiyorum. Ama seni neden beceriyorum,

Scarlett?" Tokat.

"Ç-Çünkü-"

Dişleri çeneme sürtünüyor. Tokat.

Yanağıma değerli bir ilk komünyon öpücüğü. Tokat.

", değil mi?"

Eli amıma geri dönüyor ve bu sefer beni parçalıyor. "Tanrım." Sıcak siki kalçamda zonkluyor ve kendime engel olamıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen, ne? Sadece bundan bile boşalabilirsin, değil mi? Meme uçlarınla ve kıçınla oynamamdan. Hırpalanmak istiyorsun, değil mi?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

"Hmm." Parmağı açıklığıma dalıyor ve ihtiyacım olan şeye çok yakın, çok *yakın*. "Henüz değil, tatlım. Sikim en azından yarısına kadar içine girene kadar olmaz. Seni neden beceriyorum, Scarlett?"

Bilmiyorum. Sızlanıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

"Seni bir kez daha inciteceğim. Bir kez daha ve sonra içine gireceğim. Tamam mı?"

"Tamam."

Şimdiye kadarkilerin en zoru ve ne kadar iyi, ne kadar yanlış, ne kadar mükemmel hissettirdiği için ağlıyorum. İri elleri kıçımın her iki yanağını kavrıyor, yavaşça masaj yapıyor, beni iyileştiriyor ve daha çok canımı yakıyor. Başparmağı aralarından kayıyor, deliğime takılıyor, bir saniye orada kalıyor ve bastırıyor ve ani gerginliği hissetmiş, ağzımdan çıkan endişeli sesi duymuş olmalı, çünkü omzumun üzerinden söylediği şey "Bir dahaki sefere yataktayız."

Bu bir soru değil. Beni bilgilendiriyor. Vücuduma ne yapacağını *söylüyor* ve ben-"Lütfen."

"Lütfen, ne?"

"Lütfen, , *lütfen*-"

"Seni neden becerdiğimi söyleyene kadar olmaz, Scarlett."

Yanaklarım gözyaşlarıyla kaplandı. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama kalçalarım Lukas'ın ellerine hapsolmuş durumda. "Bilmiyorum. *Bilmiyorum, ama sana ihtiyacım var*-" Gevezelik ediyorum. Bununla gurur ama kendime engel olamıyorum. Ve Lukas.

. . Lukas İsveççe bir şeyler söylüyor, hayal kırıklığına uğramış boyun eğmiş bir şeyler ve sonra sikinin küt başı tam orada, bana doğru bastırıyor, çok büyük.

Rahatlayarak iç çektim.

İçine giriyor, bir santimden az. Gelmemek için bankın kenarına tutunuyorum. "Seni beceririm-" Daha derine itiyor. "Çünkü-" Daha derinden. "Tek yapmak bu-" *Daha derine*. " andan itibaren." Bir *noktaya* vuruyor ve ...

. Umarım yarısına kadar girmiştir, gerçekten, çünkü çoktan boşalıyorum, onun çok büyük, sert genişliğini kavrıyorum, yardım edemediğim çırpınışlar. O kadar yoğun, ürpertici ve güzel ki, aldığım zevk dışında her şeye kendimi kaptırıyorum ve Lukas'ın kulağıma fısıldadıklarının geri kalanını neredeyse duymuyorum.

"Seni beceriyorum çünkü sen hissettiğim en mükemmel şeysin, Scarlett."

Gözlerimi kapamadan önce gördüğüm son şey Pen'in dolabı, kardinal kırmızısı metale karşı beyaz ve yeşil renkte onun adı.

BÖLÜM 43

TERTESİ SABAH, BİR BAŞKA İLERİ DALIŞA KALKIŞTIĞIMDA sıçrama tahtası, çekirdeğim kendini geriye doğru kariyer bitiren bir iğrençliğe dönüştürüyor.

Bilin bakalım Scarlett'in vücudu yapması gereken dalış yerine hangi dalışı yapacak? Bu, uygulamalarımda sürekli tekrarlanan bir bölüm oldu ama bu sefer başarısız olmayı beklemiyordum. Aslında, bir *kez daha* çuvalladığım için o kadar öfkeliyim ki, yaklaşık bir litre klor soluyorum.

"*Fuuuuuuuuck*," diye bağırıyorum suyun altında. Ağzımdan çıkan şirin, neredeyse karikatürize edilmiş baloncuklar öfkemi daha da artırıyor.

Ancak öksürüp hapşırarak ve genel olarak perişan bir halde yeniden ortaya çıktığımda kimse benimle ilgilenmiyor. Koç Sima, Pen'le kuru alan çalışması yapıyor. Asistanlar bir metrede antrenman yapan ikizlere odaklanmış durumda. Bana doğru tek bir bakış bile kaymıyor ve dürüst gerekirse neden kaysın ki? *Kaçırdığın bininci dalış için tebrikler, Vandy-işte sana pazı ve hamsiden yapılmış bir pasta!*

Benden beklentilerinin kalıcı olarak küçüldüğünden şüpheleniyorum. Ne de olsa Koç'a dün gece saat 02:00'de içe doğru bir dalış yaptığımı söylemedim. *Bu inanılmaz, Scarlett! Hangi tesiste oldu bu?* Kaçınılmaz olarak soracaktı. Lukas'ı otobüsün altına atmak ya da Palo Alto halk havuzunun bir müşterisiymişim gibi davranmak seçeneklerinden birini seçmek zorunda kalacaktım.

Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Başkalarının ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan benim kendi hatalarım hakkında ne hissettiğim ve işte bu noktada yeni bir şeyler seziyorum.

kadar utanmıyorum. Ben . . . mücadeleciyim. Kararlıyım.
Bunu aşmaya hazırım.

Dün gece zihinsel engelimi iyileştirmedi, ama biraz çaresizlikten kurtuldum ve bu Powerball kadar büyük bir kazanç gibi görünüyor.

Lukas'a mesaj atıp iyileşme yolculuğumdaki bu yeni adımdan onu haberdar etmeyi düşünüyorum. Hafif işlevsiz beynimin işleyişinden büyülenmiş görünüyor - belki de psikiyatriye girmeyi planlıyor? Ama o bir uçakta, Eyfel Kulesi'nin kırk bin fit tepesinde, elinin arkasına gelişigüzel çizilmiş bir sinir ağı. Muhtemelen temizlik malzemeleri incelemelerini izliyor.

Tallinn'e yapılan uçuşlar Fransız hava sahasına giriyor mu? Google'da araştırıp öğrenebilirim. Alternatif olarak, lanet Almanca ödevimi de yapabilirim.

Pazar günü, günü ödevlerle geçirmek yerine çığır açan bir şey yapıyorum: MCAT sonuçlarımı kutluyorum. Pen ve ben endüstriyel miktarda dondurma yedik ve kampüste dolaştık, mezuniyet balosundaki kalabalığa baktık, onların tereddütsüz desteği karşısında biraz şaşırdık ve beynimizin okul ruhu kısmında bir sorun olup olmadığını merak ettik.

"Mezunlar ofisinden üç ayda bir falan mektup alıyorsun," diyor Pen, kalabalığın içinden geçerken elimi tutarak.

"Biliyorum."

"Ve size onlara *para* verme ayrıcalığını sunuyorlar."

"Biliyorum."

"Onlara zaten *dört yıl boyunca* para vermiş olmanız temelinde."

"*Biliyorum*."

"Kesinlikle çılgınca."

Sıradan bir pazar günü. Özel bir şey olmuyor. Ne bir dönüm noktası ya da başarı var ne de mükemmelliğe ulaştığımı bilerek güven içinde uyuyorum. Yine de *gerçekten* çok güzel bir gün.

Çarşamba günü Sam geri döndü, sesi genizden geliyordu ve tıkanmıştı, sanki bir virüs onu canı pahasına tutuyordu. "Demek yılın ilk büyük buluşması. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Elbette. Platformdan, kol dayama için yeterince iyi daldım - sekiz nokta beş ..." Duruyorum.

Skorlar gerçekten önemli mi?

Peki ya *buluşma... Buluşmanın* bir önemi var mı?

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Gözleri açılıyor. "Evet, tabii ki. Bu senin zamanın, Scarlett."

"Tamam. Teşekkür ederim. Çoğunlukla geçirdiğim kazayla ilgili. Size yaralanmamdan bahsettiğimde kesinlikle *yalan* söylemiyordum ama birkaç şeyi atlamışım." Kızgın ya da ihanete uğramış gibi görünmeden sabırla bekliyor. Bu cesaret verici. "O sırada bir erkek arkadaşım vardı. NCAA finallerinin sabahında benden ayrılmak için beni aradı. Bir gün önce de babamdan bir e-posta aldım."

"Baban mı? Onun ... olduğunu sanıyordum." "Kontrolcü. Küfürbaz. Evet."

Ona daha önce söylemem gerektiği konusunda bana bağırmıyor; sadece beni sakince inceliyor, başını eğiyor, yargılamıyor. Lukas'ın yaptığı gibi. Sanki hata yapmam sorun değilmiş gibi. Sanki sürekli bir gelişim içinde olmam kabul edilebilirmiş gibi.

Scarlett, beta versiyonu.

"Kendime bunların dalışla ilgisi olmadığını ve bilmene gerek olmadığını söyledim. Ama şimdi anlıyorum ki hepsi birbiriyle bağlantılı. Ve bunu düşündükçe... "Neden korktuğumu sorduğunu hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor.

"Sanırım bunu . Bir daha yaralanmamak için." "Ne o zaman?"

Kolçağın yumuşak ucunu kavrıyorum. "Var olmanın öngörülemezliğinden korkuyorum. Hayatımın yönünü kontrol edememekten korkuyorum. Ne kadar plan yaparsam yapayım, incitici ve üzücü şeylerden kaçınamayacağımdan korkuyorum. Ama hepsinden önemlisi ..." Derin bir nefes alıyorum ve hafifçe gülüyorum, çünkü söylemek üzere olduğum şey doğru olsa bile saçma. Bu *ben olsam* bile. "Çoğunlukla, bir şeyi denemekten ve bunda mükemmel olamamaktan korkuyorum."

Sam başını sallar. Gülümsüyor. Ve bunu başından beri bildiğini fark ettim.

O öğleden sonra, antrenman sırasında, iki korkunç içe vuruş yaptım.

BÖLÜM 44

NEYLÜL DIŞLI, KAN DONDURAN BIR KABUS OLARAK BAŞLAR.

"Kasımlar hep öyle olur," diyor Victoria Pen'e, ikizlere ve bana - giriş izni olmaması gereken- sporcuların yemek salonunda. Biri onun kartını her okuttuğunda, Satürn'ün yörüngesine girmeye çalışan yeni bir keşif aracı gibi nefeslerimizi tutuyoruz. "Tüm buluşmalar, seyahatler, sonra Şükran Günü ve hemen ardından Kış Ulusal Yarışmaları. Sanki bir şeyleri unutuyormuşum gibi hissediyorum, aman Tanrım, dersler. Eyvah." Alçısı çıktı ve gerçek amacını keşfetmiş gibi görünüyor: her küçük senkro hatası için bizi sevgiyle azarlamak. "Sizler harika olacaksınız," diye ekliyor cömertçe. "Engelleriniz farklı galaksilerden gelmişsiniz gibi görünmemeye başladı. Pen doğru sayıda bükme yapıyor. Vandy içeri girebilir. Sevinin!"

O haklı. Vasat da olsa sürekli olarak içe doğru dalışlar yapıyorum.

Koç Sima bana "Sorun şu ki, hâlâ endişelisin ve dalışa açık bir zihinle yaklaşmıyorsun" dedi. "Yine de başarısız değilsin. Matematik dersi almayalı uzun zaman oldu ama dört nokta beş yine de sıfırdan iyidir." Ona göre, en azını yapmamın verdiği rahatlama, ufak tefek şeylerle uğraşmak için çok güçlü.

Sam ve benim üzerinde çalıştığımız bir konu bu. "Bazı durumlarda," dedi bana, "yapılan mükemmelden daha iyidir. Her zaman değil. Ama trambolindeyken-"

"Sıçrama tahtası mı?"

"Evet, çok üzgünüm. Sıçrama tahtasına çıktığınızda kendinize bu soruyu sorabilir ve kendi seçiminizi yapabilirsiniz."

Yılın ilk deplasman daveti Pullman'da Washington State ve Utah'a karşı iki günlük bir üçgen. Bittiğinde, şok olmuştum,

Zamanda yolculuk yapıp iki yıl öncesine mi gittim diye merak ediyorum.

"Bekle, bir selfie daha çekelim, bunda Gürcü bir züppenin ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyorum," diyor Pen, telefonuna açı vererek. Daha sonra, otel odasında toparlanmam gerekirken, fotoğrafı incelemek için çok fazla zaman harcıyorum - madalyalarımıza kadeh kaldırırken geniş gülümsemelerimiz.

Senkroda platformda üçüncü, üç metrelik sıçrama tahtasında ise ikizlerin ardından ikinci olduk. Pen bireysel platformu kazandı ve ben de üçüncü oldum.

Küçük bir buluşmaydı. Az sayıda rakip vardı. Diğer programlar bizim kadar güçlü değil. Utah'tan Fatima Abadi hariç, o gençler dünya şampiyonuydu ama hasta. İçe doğru dalışlarımın zorluk derecesini mümkün olduğunca düşük tutuyordum, bir pike ve bir tuck, ve hala zor hissediyorlardı, ama ... .

Bu buluşmadaki galibiyetlerimin neden önemli olmadığına dair milyonlarca neden sıralayabilirim, ancak *bunlar* dalışın eskiden nasıl hissettirdiğine dair değerli bir hatırlatma. Heyecan verici. Eğlenceli-korkutucu. Zorlayıcı.

Kendimi yatağa bırakıyorum, tavana gülümsüyorum ve mutluluğumu daha fazla tutamadığımda nefesim kesilene kadar bacaklarımı tekmeliyorum.

Ve sonra Lukas'tan bir mesaj aldım. Tebrikler.

Kelimeye dokunuyorum. Başparmağımla etten ve kandanmış gibi kaydırıyorum.

Ondan en son haber alalı neredeyse on gün oldu. Onun yokluğunu düşündüğümden daha fazla hissettim.

Teşekkürler!

Çoğunu sana borçluyum. Ve yaptığın yasadışı şeye. Seni havuza sokmak mı?

SCARLETT: Birimiz birini öldürür ve mesajlarımız mahkemeye verilirse diye gizli kalmaya çalışıyordum.

LUKAS: Bu senaryoda, gece havuz kullanımı sorunlarımızın en küçüğüdür.

Evet, iyi bir nokta.

Kaliforniya'ya dönmek için havaalanına gidiyorum. Gitmem lazım! İyi ol.

Ve cinayetleri yavaşlat.

Avrupa'dan ne zaman döneceğini ve sonra nereye gideceğini merak ediyorum.

Yüzme ve dalış, erkekler ve kadınlar, bazen sadece ismen aynı takımdır. Kadın takımının daha güçlü olduğu okullar var; dalışın sonradan akla gelen bir fikirden biraz daha fazlası olduğu okullar da var. Toplantılar söz konusu olduğunda, nadiren birlikte seyahat ediyoruz. Erkeklerin yüzme programı muhtemelen

ama Lukas nerede olduğunu bilmemi isteseydi, bana söylerdi.

Onu özlemle düşünecek zamanım olduğundan değil. Seyahat etmenin kalbimi daraltmaktan asla vazgeçmeyen bir domino etkisi var: dersler, laboratuvarlar, telafi edilmesi gereken sınavlar, bu da her buluşmanın arka arkaya dizilmiş günlerle sıkıştırılması anlamına geliyor. Takım olarak hareket etmek, Gravelines enerji santrali göğsümün içine taşınsa bile bulabileceğimden daha fazla sosyal pil gerektiriyor. Son olarak, her zaman ama *her zaman* mikrop kapıyorum.

"Yeni bir bağışıklık sistemi almayı düşündün mü?" Maryam beni mutfakta burnumu çekerken yakaladığında soruyor.

"Çok pahalı," diye mırıldanıyorum, Barb'ın doğum günüm için aldığı Pipsqueak seyahat kupasına sıcak su doldururken.

"Sanırım Aldi onları indirimli satıyor. Kullanılmış bir tane bile şu anda kullandığınızdan daha iyi olacaktır."

Ona parmağımı gösterip dışarı çıkıyorum. Hava rüzgârlı ve sisli ve sekiz günden kısa bir süre içinde *bir sonraki* deplasman karşılaşmasına hazırlanmak için antrenman yapma ihtimali, yaşama isteğimi kuru üzüme çeviriyor.

Bir tek ben olmamalıyım. Avery'nin yanına gittiğimde Pen ve ikizler bizi karşılayan manzaradan çok memnun görünüyorlar.

"Nasıl oldu da ..." Bella dalış kuyusunu mesken edinmiş düzinelerce martıya bakıyor. "Ne var biliyor musun? Bir önemi yok. Koç, neler oluyor?"

Koç Sima bize doğru geliyor. "Her şeyi sterilize ediyorlar, ama görünüşe göre o kadar çok dışkı var ki, ancak bir canavar sizi bu koşullarda dalmaya zorlayabilir."

Başımı eğiyorum. "Bizi bu koşullarda dalmaya zorlayıp zorlayamayacağınızı sordunuz mu?"

"Evet ve bana ne söylendiğini biliyorsun. Bugün antrenman

yok." "Oh, hayır," diye kestirip atıyor Pen.

Koç Sima ters ters bakıyor. "Güç antrenmanı hâlâ ediyor, ukala herif."

Bir martı ailesinin tatil evi haline gelmiş gibi görünen platforma bakıyoruz. Bir sürü.

"İhtiyacımız olan kahramanlar" diyorum.

Pen başını sallar. "Ama hak ettiğimiz kahramanlar değil."

Kapalı alanda pilates yapmak, kıçımı havada dondurmaktan daha iyi bir adım gibi geliyor. Pen'in yüzücülerden biri olan Monroe ile sohbetine kulak misafiri olduğumda kendimi unutmaya çalışıyorum.

"Lukas hangi cehennemde?" diye sorar. "Şimdiye kadar döner sanıyordum. Ona on dolar borcum var."

Pen gülüyor. Belli ki takımın geri kalanı hâlâ ayrıldıklarını bilmiyor. "Birkaç gün önce döndü ama hemen Seattle'a gitti. Tıp fakültesi mülakatı."

"Bok yok mu?"

"Yarın dönmesi gerekiyor."

Neden *onun* bilip de benim bilmediğimi merak etmemek için kendimi zorluyorum.

Çünkü onlar hala arkadaş. En iyi arkadaş. Ya da *Pen* son iki haftadır her gece ona mesaj atmaktan çekinmediği, uyuyana kadar yazıp sildiği ve tekrar yazdığı için. Sorun şu ki, listesinde seks partileri ve midilli oyunu gibi şeyler vardı ama Lukas'ı *özlediğimde* onunla iletişime geçip geçmemem gerektiği konusunda hiçbir fikir vermiyordu. Haddimi aşıp anlaşmamızı mahvetmek istemiyorum. Ve Lukas . . . Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim onun da mesaj atmadığı.

"Tanrım," diyor Monroe. "Sonra da dörtgen yarış için doğruca UCLA'ya mı gidiyor?"

"Sanırım öyle, evet."

"Cesurca. Olimpiyat yılında tıp fakültesine başvurduğuna inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse biraz anlamsız. Kabul edilse bile erteleyecek. Bekleyebilirdi de, ama hey. Kendine işkence etmeyi seviyor."

Öyle, değil mi? Yine de daha sonra soyunma odasında kendimi ona "Gerçekten erteleyecek mi?" diye sorarken buluyorum.

"Ne?"

"Lukas, yani." Bana bundan hiç bahsetmedi. Peki ne zaman bahsedecekti? Terapistimin travma sonrası sorunlarımı çözmesine yardım ederken mi? Ya da zavallı Dr. Smith'in tertemiz kanser araştırma laboratuvarını kirletirken mi?

Peki ya siz ikiniz üzerimde meşgulken? Dolabımın önündeki bank soruyor. İki haftadır bana sürtük diyor.

Ne yaptığını biliyorsun.

Arkamı dönüyorum.

Önce beni rezil ediyorsun, sonra da görmezden geliyorsun. Yüce İsa.

"Evet," diyor Pen. "Fiziksel olarak tıp fakültesine gidemez *ve* hala elit seviyede yüzmeye devam edemez."

O haklı. Neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum. Belki de niyetim her zaman son sonra dalmayı bırakmak olduğu içindir, ama ...
. o çok daha başarılı bir atlet.

"Lukas'ı özlemiyor musun?" Bree Pen'e sorar. "Bir süredir yok. Hâlâ Dale'in Şükran Günü'nü Iowa'da geçirmesiyle nasıl başa çıkacağımı anlamaya çalışıyorum."

"Buna alışkınım. Çok uzun zamandır uzun mesafeliydik. Ve mesajlaşıyoruz." Pen omuz silkiyor, sonra bana sırıtıyor. "Peki ya sen Vandy? Lukas'ı özlüyor musun?"

Hindistan cevizi suyum boğazıma kaçıyor ve Pen gereksiz bir güç ve neşeyle sırtımı sıvazlamaya başlıyor.

"Vandy onu neden özlesin ki?" Bella soruyor. "Sadece bir şakaydı," diyor Pen.

"Sebebi yok."

Yirmi dakika sonra, onu yemekhane kaşığıyla bıçaklamakla tehdit ediyordum. "Ciddi misin?"

"." Çatalıyla silahımı indiriyor. "Çok komikti." "Öyleydi."

" azından benim için. O şehvet dolu küçük suçlu yüzünü görmeliydin."

"Şehvet dolu."

"Ya da paniklemiş. Çoğunlukla paniklemiş. Merak etmeyin, Lukas ve ben her an kurşunu ısırıp ekibe ayrıldığımızı söyleyebiliriz."

Başımı sallayarak dört bezelye topluyorum. "Ateşli Öğretmen'den haber var mı?" "Evet, aslında." Su şişesinden sıyrılan bir etiketle oynuyor. "Şükran Günü'nü onunla geçirmemi istedi." Kaşlarım havaya kalktı. "Ailesiyle birlikte mi?"

"Onun pek bir ailesi yok. Benimkiler de varlığımı bile hatırlamıyor, yani New Jersey'ye dönmezsem fark etmezler bile. Theo bir Airbnb kiralayıp birkaç gün takılabileceğimizi söyledi ve ..." Omuz silkiyor. Pek de soğukkanlı değil.

"Bunu düşünüyor gibisin?" "Onunla birlikte olmayı *seviyorum*."

"Bu ..." Sorumu şekillendirmek için etrafıma bakıyorum. "Aranızdaki ilişkinin ciddileştiğini hissediyor musunuz?"

"I . . ." Gözlerini tabağına dikiyor. "Birçok ortak noktamız var. Ortak ilgi alanlarımız nedeniyle güzel bir değişiklik oluyor. Ve seks inanılmaz. Onunla konuşmak çok kolay, çok sevecen ve benimle gerçekten ilgileniyor, anlıyor musun? Luk . . . Yani bu bir kişilik meselesi. Duygu yelpazesi biraz dar, o yüzden ..."

Aynı kişiden mi bahsediyoruz?

Ama onu yedi yıldır tanıyor. Eğer birimiz Lukas hakkında yanılıyorsa, bu ben olmalıyım. Değil mi? "Theo'yla gelecek hakkında konuşuyor musunuz?"

"Biraz. Bazen. Profesyonel olarak dalmak istediğimi biliyor. Akademisyen olmak istiyor ama beni çok destekliyor." Biraz kızardı ama yüzünde daha önce hiç fark etmediğim bir sersemlik vardı. Benim de biraz sersemlemiş olmam mümkün, çünkü onun Theo'yla mutlu ve açık bir şekilde çıktığı bir senaryoda, Lukas'la benim bir ilişkiye evrilmemiz onun umurunda olmazdı.

Önemli değil.

Kasım ayında Pen ve ben boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Yemekler, ev ödevleri, Victoria'da bir oyun gecesi. Trene binip bir konser için San Jose'ye gittik. Onu davet ettim ve bir kez daha Maryam'a maruz kaldı ("Kesinlikle dehşet verici"). Bir sonraki ikili karşılaşmamız Minnesota'da ve diğer takımla yerleri silip süpürüyoruz.

"Şuradaki içe doğru mu?" Koç bana son gönüllü dalışımdan sonra söyledi. Havuzun sıcaklığı alışık olduğumdan daha düşük ve cildim bir tavuğunkinden daha hantal.

"Biliyorum, yeterince yükseğe çıkamadım

ama-" "Hayır, Vandy. Bak."

Skor tabelasına bakıyorum. *Yedi. Yedi. Yedi nokta beş*.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum.

"Dil," diye azarlıyor. "Ama evet, *lanet* ."

Bireysel olarak puanlanmıyoruz ama sonuç tablosu *orada* ve benim adım Pen'inkinden hemen sonra listeleniyor. Sıçrama tahtası senkronunda ikizlerin sadece üç puan gerisindeyiz. Çoğunlukla Bella'nın sırtı için, ama yine de.

Almanca sınavımın telafi sınavı döndüğümüz gün yapılacak. İkili karşılaşma boyunca flash-card yaptıktan sonra, umursamaz bir şekilde de olsa iyimserim. Daha sonra, güneş çoktan batmış ve uykusuzluk başımı ağırlaştırmışken, Dr. Carlsen'in ofisine yürüyorum.

"Gibbs'in burada örnekleme yapmasıyla ilgili kısım mı?" Masasının üzerindeki kağıdıma belki biraz fazla güçlü bir şekilde vuruyorum. "İki noktayı kenetlediniz ve yakınsama oranımı iki kez kontrol söylediniz. Ben de öyle yaptım ve haklıydım, yani-"

Kenarda, Dr. Carlsen karalamış, *Otis. Çifte kontrol taleplerini üç kez kontrol et.*

"Teşekkür ederim," diyorum, tatmin olmuş bir şekilde.

İç çeker ve sandalyesine geri oturur. "Bir değil. Ne yazık ki," diye ekliyor kuru bir sesle, "notunuz zaten bu sınıfta şimdiye kadar verdiğim en yüksek A."

"Bu bir prensip meselesi," diye açıklıyorum kibarca. "Anladığınıza eminim."

Acı çekmiş gibi görünüyor. "Biliyorum ve bu durum kendimle ilgili bazı şeyleri yeniden gözden geçirmeme neden oluyor."

"Bence hesaplamalı biyolojiye duyduğumuz derin saygı yalnızca geliştirilmelidir."

Neredeyse gülümsüyor - onu kızgınlık veya aşağılama şemsiyesi altına girmeyen duyguları göstermeye en yakın gördüğüm an. *Dehşet verici*. "Dr. Smith bana projesinde yaptığınız çalışmaların çok değerli olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi? Toplantılar ve antrenmanlarla o kadar meşgulüm ki, üzerinde istediğim kadar çalışamıyorum."

"Doğru. Sporcu olduğunu söylemiştin." Stanford Yüzme ve Dalış kapüşonuma baktı. "Yüzme mi?"

"Dalış."

"Yüzde elli şansım vardı."

Sempatik bir yüz ifadesi takındım. "Ve sen yanlış

anladın." "Çok fazla eğlenmemeye çalış."

"Öyleyim. Umutsuzca."

Bir iç çekiş daha. "Ol-Dr. Smith tıp fakültelerine başvurduğundan bahsetti."

"Evet. Henüz değil. Ama yakında."

"Referans mektubuna ihtiyacınız olursa ..." diyor. Ve cümlesini bitirmiyor, bu onun yapacağı bir şey değil ve biraz da şaşırtıcı. Baykuş gibi göz kırpıyorum, kendini açıklayacağını umuyorum, aklını nasıl okuyacağımı merak ediyorum, birden-

Nefesim kesildi. "Bekle. *Gerçekten* mi?"

"Sınıfımdaki performansınızın aynı seviyede kalması şartıyla. Ve geçerliliğini yitirmiş sözde bilimsel teorileri sakıncalı bir şekilde desteklemediğiniz sürece."

"Homeopatiden mi

bahsediyorsunuz?" "Tabii ki."

"Lütfen," diyorum açıkça.

Bir kez başını sallıyor. "Mükemmel."

Şükran Günü öncesi yarı ıssız kampüste yürürken, Adam Fucking McArthur Fucking Carlsen'dan gelen bir tavsiye mektubunun beni burada, Stanford'da ne kadar ileriye götürebileceğini merak ediyorum. Ya da ülkenin herhangi bir yerinde. Dünyada mı? Belki Neptün'ün uydularından birinde bir tıp fakültesi vardır. Bunu araştırmalıyım.

Maryam ailesiyle birlikte Florida'da. Mutfak masasının üzerine *bıraktığı* notta *"Buzdolabına senin için yiyecek bir şeyler bıraktım*, ama açtığımda her zamanki sos ve çeşni şişelerimizden başka bir şey bulamıyorum, bir de altın madalya. Üzerine yapıştırılmış post-it'te şöyle yazıyor*: Sike! Dünyanın bir numaralı güreşçisinin ev arkadaşı olmak nasıl bir duygu?*

Hemen ona mesaj attım.

SCARLETT: Tek bir ikili karşılaşmada ve ağırlık kategorinizde mi demek istiyorsunuz?

SCARLETT: Her iki durumda da cevabım şu: Bana yemek getirseydin daha iyi hissederdim. MARYAM: Yeni telefon

Son antrenmanımız Şükran Günü'nden önceki Salı günü.

Louis'e uçmayı planlıyordum. ABD Dalış Kış Ulusal Yarışları önümüzdeki hafta başlayacaktı ve ben eve gitmemeyi, kampüste kalmayı, yalnız bir hindili sandviç ve biraz kızılcık suyu içmeyi ve tatili çalışarak geçirmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ama geçen hafta Sam bana "Gerçekten senin için en iyisinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu ve cevap çok basit görünüyordu.

Pipsqueak'i özledim. Ve Barb'ı (o kadar olmasa da). "Kendime fazla yüklendiğimi nasıl anlayacağım?"

"Oh, Tanrım." Sam gerçekten güldü -birlikte geçirdiğimiz onca saate rağmen daha önce hiç karşılaşmadığım yabancı bir ses. "Daha gidecek çok yolun var, Scarlett."

Lukas o Salı deplasmandan dönüyor. Onu neredeyse bir aydır şahsen görmedim ve ...

Onun farkında olmak garip. Fark etmek. Kısa bir süre önce, o ve ben yabancıydık. Ama şimdi hayatımda hem bir varlık hem de bir yokluk, aynı anda hem hayalet hem de hantal.

Onu havuz kenarında, koçlarından biriyle konuşurken görüyorum, Pen'in kolları beline dolanmış. Onu *görüyorum* ama yanına gitmeye *hakkım* yok. Yoksa var mı? Sapıkça seksten başka bir şey için anlaşmamıştık. Tek yapabildiğim karnımdaki ağırlığı silkeleyip dalış kulesine tırmanmak. Gecenin sessiz saatlerinde, herkes uyurken öpüştüğümüz suya bakmak. Şimdiye kadarki en iyi içe dalışım için ayak parmaklarımın ucunda yükselmek.

Sonrasında soyunma odasında ikizlerle kucaklaşmalar, iyi yolculuklar dilekleri ve birbirimizi bir daha göreceğimizi bilmenin verdiği hafif endişe

Tennessee'de, Kış Ulusal Yarışları için. Su merkezinden hızlı adımlarla çıkıyorum, havaalanında karşılaşacağım boktan durumdan şimdiden korkuyorum.

"Scarlett."

Arkamı döndüğümde beni sert bir şekilde vuruyor: Lukas ve antrenman sonrası dağılmış saçları, hızla solan çilleri, Avery'nin duvarına yaslanıp yine de zarif kalışı. Bir milyon önemsiz, büyüleyici şey daha.

"... için mi bekliyorsunuz? ?"

"Seni," diyor.

Midem bir çukur gibi açıldı. "Oh. Hey." "Hey."

Bir an geri çekiliyorum, içgüdülerim karmakarışık, çılgınca salınıyor. *Kaçmak. Ona doğru koş*. Her zamanki gibi, kontrolü ele aldı. Gözlerinin içine bakmak için başımı eğmem gerekene kadar yaklaşıyor. Gülümsüyor. Zayıf ve küçük bir şey, ama bunun için daha az kararlı değil.

"Olive'in yazdığı e-posta," diye başlıyor. "Biyoloji konferansında sunum yapmakla ilgili."

"Ah, evet! Ben de bunu yapmalı mıyız diye soracaktım?" Başını eğdi. "Soruyor musun? Yoksa bana mı söylüyorsun?"

"I . . ." Küçük bir kahkaha attım. "Aslında bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Geçen yıl da benzer bir şey yapmıştım." "Ve?"

"Sıkıcıydı."

"Oh. Hayır, o zaman?"

"Ama seninle eğlenceli olur."

Kalbim küt küt atıyor. "Tıp fakültesi başvurularında iyi görünür, değil mi?" Kendimle onun sözlerinden aldığım keyif arasına bir kalkan koymak için hızlıca ekliyorum.

"Muhtemelen."

"O zaman yapalım." Gülümsüyorum. O gülümsemiyor. Bir grup su topu oyuncusu yanımızdan geçiyor ve alıştığım kadar rahat ya da tanıdık olmayan bir sessizliğe gömülüyoruz.

Sonra aynı anda konuşmaya başladık. "Do you wa-"

"Ben-" İkimiz de durduk.

"Önce sen," diyor.

"Pek bir şey yok. Havaalanına gidiyorum. Eve gidiyorum."

Başını salladı. "Sanırım sorumu sormama gerek kalmayacak."

Bekliyor musun-

Ne soracaktın, Lukas? Ne istiyor

muyum?

Bana söylemesini talep etmeliyim. Onun yerine: "Perşembe günü eğlenceli bir şey yapacak mısın?"

Kaşlarını çattı. "Perşembe mi?"

"Şükran Günü."

"Ah, doğru. Siz Amerikalıların bunu kutladığını hep unutuyorum."

"Evet. Orta seviye yemek ve sömürgeci şiddet. Bizim olayımız bu." Sırt çantamı bir omzumdan diğerine geçiriyorum. "Yarışmalarınız nasıl geçti? Resmen Kuzey'in Kralı oldun mu?"

"Kimsenin bunu böyle ifade ettiğini duymamıştım ve şimdi nedenini merak ediyorum."

"Kaçırılmış bir fırsat. Yeni kayıt var mı?"

"Hayır." Elini kaldırıp bana derisini gösteriyor. "İyi şans trolümün damgası yarışmaya katıldığımda çoktan solmuştu."

Kaşlarımı çattım. "İyi şans trolü nedir?"

"Bilirsiniz işte. Bize göz kulak olan ve iyi şans getiren o küçük yaratıklar."

"Kesinlikle bilmiyorum ..." Gülüyorum. "Aman Tanrım, *bu* yüzden mi bana trol diyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana sıcak ve sevgiyle bakıyor, ben de bakışlarımı kaçırıyorum ama geri döndüğümde hâlâ . Öncekinden biraz farklı, daha yoğun, meraklı ve bu beni cesur yapıyor. "Daha uzun süre çakışmamamız çok kötü."

Başını salladı. "Evet. Çok kötü." Kısa bir süre sabırsız görünüyor, dudakları birbirine yapışmış, parmakları seğiriyor. Sanki bir şeye uzanmak istiyor ama uzanamayacağını biliyor. "Tatilden sonra o zaman." Etrafına bakıyor ve acaba onun aklından geçenler de benimkilerle aynı mı diye merak ediyorum.

Ya yaklaşsaydık? Sadece bir saniyeliğine, ya öpüşseydik? Kimse görür müydü? Kimsenin umurunda olur muydu?

Sonunda Lukas elini kaldırıp bir tutam nemli saçı kulağımın arkasına itmek için uzanıyor ve başparmağının bir saniyeden kısa bir süre için yanağıma değmesine izin veriyor.

Eli tekrar yanına düşüyor. Nefes alamıyorum.

"İyi yolculuklar, Scarlett," diyor kısık sesle. Gözbebekleri kocaman açılmıştı. "Haberleşelim. Eğer istersen."

Nabzımı hissedebiliyorum. Yanaklarımda çarpıyor. Karnıma yayılıyor. "Güle güle, Lukas."

Arkamı dönmüyorum, Pen'in onu selamlayan sesini duyduğumda bile. Ama St. Louis'e indikten uzun süre sonra yüzü göz kapaklarımın arkasında kalıyor.

BÖLÜM 45

TABD DALIŞ KIŞ ULUSALLARININ ŞÖHRET İDDİASI birdir ve Sadece bir tane.

"Bu dünya şampiyonası için bir eleme," diyorum Barb'a mikrodalgada pişmiş yemek tabağının üzerinde. Bu çok değerli bir yıllık gelenek: Ben, rekabetçi dalışın temellerini (yeniden) açıklıyorum; o, söylediğim her şeye yeni ve son derece ilgi çekici bir bilgiymiş gibi davranıyor.

"Bu benim suçum değil," diye sızlanıyor. "Vücudun kaç kemiği olduğunu biliyor musun?"

"İki yüz altı."

"Kesinlikle. Ve hepsini bilmek zorundayım - küçük tombul beynimde başka bir bilgiyi tutacak yer yok. Ayrıca, spor hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Kanepelere karşı işlenmiş bir suçtur."

"Aynen öyle. Haydi, kendini bir uçurumdan aşağı atmak için geçmen gereken şu dolambaçlı yollardan bir daha bahset bana."

İç çekiyorum, ama Pipsqueak kucağımda, yumuşak bir şekilde horluyor ve tombul karnını gösteriyor. Sevinçten başka bir şey hissetmem hormonal olarak imkânsız.

"Üç gün içinde Knoxville'deki Kış Ulusal Dalış Yarışması elemelerine katılacağım. Eğer hak kazanırsam-"

"Hangisi daha olası görünüyor?"

"İyimserim. Kalifiye olursam, dalış Kış Ulusal Yarışmalarına katılacağım. *Beş* gün sonra Knoxville'deki aynı havuzda başlayacak."

"Peki Kış Ulusal Dalış Yarışmalarındaki hedefimiz nedir?"

Kraliyet ailesini seviyorum, özellikle de atletizm konusundaki katı tutumunu göz önünde bulundurduğumuzda. "Daha önce de belirttiğim gibi, Dünya Su Sporları Şampiyonası'na katılmaya hak kazananlar burada yarışıyor."

"Kulağa büyük bir gibi geliyor. Bekle, sen zaten bunlardan birine gittin mi?"

"Sadece genç olanlar. Montreal ve Doha. İkisinde de bana eşlik ettin."

"Sana söylemiştim. *Küçük*."

"Dünya Su Sporları önümüzdeki Şubat ayında Amsterdam'da yapılacak. Her ülke her etkinlik için sadece *iki* sporcu gönderebiliyor, bu da birinci ya da ikinci olursam gidebileceğim anlamına geliyor."

"Hmm. Peki birinci ya da ikinci olma olasılığınız nedir?"

"Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, çünkü aksi takdirde paniğe kapılıp güzel bir yarasa ailesiyle birlikte bir mağara sistemine taşınacağım, *ama*." Parmaklarımı Pipsqueak'in karnına vuruyorum. "En güçlü platform ve bu konuda açık ara . Birinci olacağımdan değil

-"Pen'in daha iyi olduğuna şüphe yok. Ama birkaç şey olursa ikinci olacağım kesin."

Barb'ın gözleri büyür. "Peki bunlar ne?"

"Tamam, önce"-işaret parmağımı kaldırıyorum-"Utah'tan Fatima Abadi'nin acil ama sonuçta önemsiz bir aile meselesi için yarışmadan çekilmesi gerekiyor. Sonra"-ortanca-"Mathilde Ramirez kendini yaralamalı. Kötü bir şey değil, belki hemen iyileşecek hafif bir burkulma? Sadece ulusal maçlara katılamayacak kadar uzun sürecek bir şey. Ondan sonra"- yüzük-"Akane Straisman, Emilee Newell ve C. J. Melville'in disiplini tamamen bırakmalarını isteyeceğim. Belki deli gibi aşık olup kaçabilirler? Ormanda bir kulübeye taşınıp yazlık hayallerini mi yaşayacaklar? Bu konuda esnekim-"

"Anladım, *anladım*." Barb gözlerini deviriyor ama bana doğru uzanıyor. Parmaklarım onunkilerle birleşiyor. "Hipokrat yeminimi bozup bir avuç genç kadını şişlemek istemiyorsam, Amsterdam'a iadesiz bilet almamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Oldukça fazla. Ama önemli değil," diye ekliyorum aceleyle. "Siyah ya da beyaz değil, biliyor musun? Kazanmak ya da kaybetmek. Elimden gelenin en iyisini yaptığım ve performansımla gurur duyduğum sürece umurumda değil."

"Whoa. Sen kimsin ve üvey kızıma ne yaptın?"

Gülüyorum. "Kafatasımın içinde yaşayan küçük bir bobblehead var. Tıpkı terapistime benziyor ve başarısızlık kavramımı yeniden tanımlamazsam yirmi beş yaşıma gelmeden akut ventriküler taşikardiden öleceğimi bana hatırlatmayı *çok seviyor*."

Aslında plastik Sam elemelerin ilk iki gününde bana eşlik edecek. Knoxville'de yalnızım, çünkü Bree, Bella ve Pen'in zaten yerleri var. Küçükler liginden tanıdıklarım var ama

Çoğunlukla tek başımayım ve buna aldırmıyorum. Tüm etkinliklere kolayca katılıyorum, dalışı iyi öğreniyorum, dinleniyorum.

Hiçbir havuz diğerine benzemez: Suyun yukarıdan görünüşü; sesler ve sıcaklık; hakemlerin oturduğu yer, düşmanca, acımasız. Her sıçrama tahtasının ayarlanması gereken bir dayanak noktası vardır. Daha sert, kontrolü daha kolay bir tahta mı istiyorsunuz? Öne doğru hareket ettirin. Devasa bir elastik enerji roketi tarafından güneşe doğru itilmeyi mi seviyorsunuz? Sonuna kadar arkaya. Her şeye gerekiyor ve ben bu fırsat için memnunum.

Kış Ulusal Yarışmaları başlamadan bir gece önce, beklenmedik bir akşam yemeği daveti aldım. "Vandy, otel yemeklerinden sıkıldık, bizimle Çin yemeği yemek ister misin? Üç dakika uzaklıkta ucuz bir yer var."

Bu Carissa Makris. Onu Florida Üniversitesi'ne yaptığım seçme gezisinden tanıyorum, sonunda o da bu takıma katıldı. Birlikte gezdik ve sonrasında da iletişimde kalacak kadar iyi anlaştık ama sanırım üniversiteden bir arkadaşı olmasını umuyordu çünkü ona Stanford'a gideceğimi söyledikten sonra benimle bir daha iletişime geçmedi. O zamanlar daha çok sıçrama tahtası dalgıcıydı ama platformda çok ilerleme kaydetti. Ve şimdi, üç yıl boyunca varlığımı görmezden geldikten sonra, beni yemeğe davet ediyor. "Oh. Gerçekten mi?"

"Gel hadi. Erken döneceğiz." Bir elini koyu renk buklelerinde gezdiriyor ve sırıtıyor. "Yarın burası çok kalabalık olacak, birbirimizin kucağında yemek yiyeceğiz."

Çince benim zayıf noktam, bu yüzden onunla ve Florida'dan diğer beş kızla birlikte oraya gidiyorum ve çok eğleniyoruz. FINA, NCAA, USADA, kendi kurumlarımız ve antrenörlerimiz, yüzücüler, eklemlerimizdeki ağrılar ve telafi etmemiz gereken akademik çalışmalar hakkında şikayet ediyoruz.

"Sakatlandığında oradaydım," diyor Carissa daha sonra, diğerleri yumuşak servis alırken ve sadece ben, o ve senkro partneri Natalie varken. "Gözlerim yaşardı. Gerçek bir hikâye."

"Evet," diye onaylıyor Natalie.

"Çok acı verici görünüyordu ve herkesin başına gelebilirdi."

Peçetemi küçük üçgenler halinde katlıyorum. "Evet, berbattı."

"Geri dönmene sevindim."

"Pullman'daki arkadaşım," diye ekliyor Natalie, "oyununun zirvesinde olduğunu söyledi."

Geçen seneye kıyasla, ki o zaman oyun *yoktu*, kesinlikle. "Bu noktada, kafamı betona vurmamak bile büyük başarı sayılır."

Kıkırdarlar. "Demek senkro yapıyorsun?" Carissa soruyor.

"Evet, Penelope Ross ile."

"Ah, doğru." Natalie başını sallıyor ama bunu zaten bildiğine rahatsız edici bir izlenim ediniyorum. "Geçen yıl NCAA'de üç metre sıçrama tahtasında gümüş madalya kazanmıştın, değil mi?"

"Ve platform için bir altın."

"Doğru. Pekâlâ." Carissa ellerini iki yana açıyor, dirseklerini masaya dayıyor.

Tek düşünebildiğim: *İşte . Bu yemeğin gerçek sebebi*.

"Lafı dolandıracak biri değilim, Vandy. Senden hoşlanıyorum. İyi sportmenlik dışında hiçbir şey göstermedin. Dört yıl önceki Olimpiyat seçmelerinde seni hatırlıyorum. Takıma girememiştin ama 'Onda bir şeyler var' diye düşünmüştüm. O iyi."

"Teşekkür ederim," diyorum, bunun kulağa ne kadar tepeden bakan bir ifade olduğunu belirtmek yerine. Aynı yaştayız. Carissa da o seçmelere katılmıştı ve benden daha düşük bir derece almıştı.

"Sana doğrudan söyleyeceğim. Pen Ross? Bu konuda arkanı kollamalısın."

Beklediğim her neyse, *değildi*. "Ne demek istiyorsun?"

"Açıkçası, arkadan bıçaklayan bir kaltak. Jersey'deyken onunla aynı kulübe girmiştim ve evrensel olarak hor görülüyordu. *Kime* sorarsanız sorun. Dalışta bir sonraki büyük şey olabilir ve Stanford'u bir sosyopat olmadığına inandırmış olabilir, ama ben daha iyi biliyorum. Ve siz de bilmelisiniz."

Carissa'nın sözlerini sindirmeye, söylediklerini kendi deneyimlerimle çalışıyorum ama beynim anında reddediyor. Son birkaç aydır Pen ve ben giderek yakınlaşıyoruz ve ... "Bundan hoşlanmıyorum."

"Pen Ross'la sıkışıp kalmak mı?" Natalie homurdanır.

"Pen bir arkadaş. Davranışlarının hiçbiri söylediğiniz şeyi akla getirmiyor."

"Onu kaç yıldır tanıyorsunuz?" "Yaklaşık

üç."

"O zaman seni ikiye katlarım."

"Yine de, üç dalış sezonu boyunca bu devasa yırtıcı kişiliğinizi ağzından kaçırmayacağını düşünemiyorum.

konuşmak." Başımı sallıyorum ve otele geri dönmeye hazır bir şekilde kabinin kenarına çekiliyorum.

"Hey," diye sesleniyor Natalie, "burada sadece nazik olmaya çalışıyoruz. Kızacak bir şey yok ve minnettar olacağımız çok şey var, o yüzden-"

"Bırak onu." Carissa elini omzuna koyarak onu durduruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Vandy ... arkanı kolla, tamam mı?"

Platform ön elemelerine gittiğimde, C. J. Melville'in sakatlığı nedeniyle yarış dışı kaldığını öğrendim. Nefesim kesildi ama diğer herkesin şok sesleri arasında boğuldum.

"Kötü mü?" Bree soruyor. "Karma mıydı?" C. J. son altı ya da yedi yıldır evrensel olarak ABD'li Dalgıç olarak kabul ediliyor, ancak ilginç bir ünü var. Bazılarına *göre iyi biri değil.* Çoğuna *göre bir ölüm perisi kadar kötü*.

Şahsen, dışa dönük olmayan kadınların dedikodulara güvenmemek için orospu olarak yazılma eğilimi konusunda yeterince deneyimim oldu.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Koç, "ama çoğu etkinlikte dünya şampiyonasında yer alması garanti gibi bir şeydi, yani bu hepinizin şansını yüzde ... yüzde elli artırır mı? Kulağa doğru geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Aslında matematik değil-" "Kimse her şeyi bilenlerden hoşlanmaz, Vandy." Pen dizime vurdu.

Sen ne yaptın? Barb'a mesaj attım. Bana bildirimleri susturduğu söylendi. Muhtemelen rekabetin geri kalanı için levye almakla meşguldür. Ya da ameliyattadır. Kim bilir.

"Tabii ki," diye devam ediyor Koç, "C. J. senkroda yarışmıyor, çünkü ..."

"İçinde ruh barındıran her şeyden nefret mi " Bree öneriyor.

"Tabii, öyle diyelim. Ama geçen yıla kadar TAMU'da olan Madison Young diskalifiye edildi. Nedenini bilmiyorum."

Hepimiz sessizliğe gömüldük. İnsanların diskalifiye olması için genellikle bir neden vardır ve Madison'ın uyarıcı alıp kariyerini mahvettiğini düşünemiyorum. "Mathilde Ramirez de geçen ayki sakatlığını atlatmaya çalışıyor."

Pen ve ben bakıştık. "Tüm bunlar ..." "Uygun mu?" diye bitiriyor.

"Bana söyletmediğin için memnunum."

Gülüyor. "Bu arada, Luk benden sana bir şey vermemi istedi."

Gözlerim açıldı. "Lukas mı?"

"Onun evinde falan mı unuttun?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor. Etrafıma bakındım, kimsenin dikkatini çekmediğini görünce rahatladım.

"Onda hiçbir şeyi unutmadım" Aman Tanrım. Bu benim iç çamaşırım mı? Pen'e *kirli iç çamaşırlarımı* mı verdi?

"Al bakalım."

Bana yumuşak ve renkli bir şey uzatıyor, sonra Bella'nın sorduğu bir soruya cevap vermek için dönüyor. En iyisi bu, çünkü titriyor olabileceğimi düşünüyorum, şakaklarıma kan hücum ediyor ve göğsüm aniden kızarıyor.

Çünkü ellerimde bir batik var.

Hepimiz finallere kolayca ilerliyoruz, ancak Bella'nın sırtı iyileşmiyor ve elemeleri kaçırıyor. Bu konuda çok iyi davranıyor ama Bree benim fark etmediğim bir şeyi fark etmiş olmalı çünkü kız kardeşine endişeli bir ifadeyle bakıyor ve onunla birlikte birkaç saatliğine ortadan kayboluyor. Eşzamanlı ve birleşik etkinliklerin olduğu ve çok az ara verme süresinin olduğu telaşlı bir yarışma. Birinci günün sonunda hepimiz bitkin düşmüştük.

Carissa da dalıyor. İsmi ilk birkaç kez anons edildiğinde, rahatsızlık belirtisi var mı diye gizlice Pen'e bakıyorum ama o kayıtsız görünüyor. *Tek taraflı bir çekişme* olduğuna karar veriyorum. *Muhtemelen kıskançlık*. Her şeyi aklımdan çıkarıyorum. Drama için uygun bir yapım yok, hele ki beni ya da değer verdiğim insanları içeriyorsa.

Dalışlarım karışıktır: Bir girişi Flipper'ın hava deliğiymişim gibi berbat ediyorum ama kargılarım *sıkı*. Bu beni gururlandırıyor - iyi daldığım için değil, tozumu alıp hatalarımı geride bırakmayı başardığım için. *Mükemmel olmamak* yine *de iyi* olabilir. Ne kadar zihin değiştirici bir düşünce, değil mi?

Soyunma odasında kapüşonumun fermuarını çekip Pen'e dönüyorum. "Bir şeyler atıştırmam lazım ama sonrasında senkro çalışmak ister misin?"

"Havuz kapalı değil mi?"

"Dryland, düşünüyordum da." Dışarı çıkarken kapıyı onun için açık tutuyorum. "Çoğunlukla, koşu yaklaşımı için-"

"Bakın sırtlan ne getirmiş."

Duruyoruz. Carissa yolumuzun üzerinde durmuş, hançer gibi Pen'e bakıyor. Natalie, oyun parkındaki en korkunç öğle yemeği hırsızı kabadayının uşağına dönüşerek onun yanında kaşlarını çatıyor.

"Carissa." Pen'in yüzü kibar ve hoş ama bir o kadar da farklı. "Gitmek zorundayız. Kusura bakma-"

"Hayatımı mahvetmek mi?"

Bir sessizlik ritmi. Pen'in sesi uzlaşmacı bir eğim alır. "Ne yeri ne de zamanı."

"Bunun yeri ve zamanı yok, değil mi? İstediğini aldın ve hepimiz bunu aşmak zorundayız." Omuz silkmeye çalışıyor ama işe yaramıyor, sanki bir çip fiziksel olarak omzunu eğiyor.

"Carissa, ben-"

"Duymak istemiyorum." Dün gece onun kırgın ve kızgın olduğunu düşünmüştüm. Bugün sözlerindeki acıyı gizleyemiyor. "Sadece affedilmediğini bilmeni istedim." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor, Natalie'nin kolu omzuna atılmış, onu rahatlatmak istercesine kendine çekiyor.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde Pen'e dönüyorum ve onun çoktan bana baktığını görüyorum.

"Scarlett," dedi, sesi titreyerek. "Lukas'la konuşmam gerek. Hemen şimdi."

BÖLÜM 46

W ODAMA GITTIM VE TELEFONUMDAN LUKAS'I ARADIM.

Acaba ona bir uyarı mesajı *atmalı* mıyım - *bunun garip olduğunu biliyorum, lütfen beni sesli* mesaja *göndermeyin, ikimiz* de *telefonda seksi seçmedik ya da*

Listede uzun mesafeli rol yapma oyunu var, farkındayım.

"Telefonu açmıyor," diyor Pen, kederli bir ifadeyle. "Şimdi hatırladım. Amerika Açık'ta. Şu anda iki yüz metre serbest stil finalleri yapılıyor."

"Ah." Avuç içlerimi spor ayakkabılarıma siliyorum ve ne yapacağımdan emin olamadan yatağın üzerinde onun yanına oturuyorum. Cesaretimi toplayıp onun elini kendi elimle tutmam neredeyse bir dakikamı alıyor. "Carissa için üzgünüm. Yapabileceğim bir şey varsa ..."

"Bu sefer benimle gerçekten *konuştuğuna* inanamıyorum. Kahretsin." Pen elini yüzüne sürüyor. "Vandy, sana bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

"Dün gece beni senin hakkında uyarmıştı," diye ağzımdan kaçırıyorum. Pen'in anında ihanete uğramış görüntüsü karşısında muhtemelen yanlış bir şey söyledim ama itiraf etmem gerekiyordu. "Lafı çok dolandırdı ama ayrıntılara girmedi. Sadece senin bir ... olduğunu söyledi.

. şey, kötü bir özetle." "Neden bana

söylemedin?"

"Dürüstçe mi?" Omuz silktim. "Ona inanmadım. Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu, ben de saçmalık olarak rafa kaldırdım. Bilmek isteyebileceğin aklıma bile gelmedi ve özür dilerim-"

Pen'in kolları boynuma dolanıyor, beni öyle sıkı sarıyor ki nefes almak eskisi kadar kolay değil. Ben de tereddütle ona sarılıyorum. Bir an sonra gözyaşlarını yanağımda hissediyorum.

"Özür dilerim. Sadece-" Burnunu çekerek geri çekildi ve elinin tersini yüzüne sildi. "Bana karşı pek çok insanı zehirledi ve senin tereddüt bile etmediğin gerçeği ..."

Kalbim sıkışıyor. "Seni o şekilde köşeye sıkıştırdığı için üzgünüm. Belki onu şikayet edebiliriz?"

"Hayır." Pen başını sallıyor. "Bu çok eskiye dayanıyor, Vandy."

Başımı salladım. "Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seni destekliyorum-"

"Ama istiyorum." Derin bir nefes alıyor. "Carissa ve ben Jersey'nin merkezinde aynı dalış kulübüne gidiyorduk ve birbirimizden hoşlanmayı ya da hoşlanıyormuş gibi yapmayı ne zaman bıraktığımızı ya da on dört yaşına geldiğimizde neden topyekûn bir çatışma içinde olduğumuzu hatırlayamıyorum. Belki de gençtik ve rekabetçiydik? O zamanki davranışlarımdan gurur duymuyorum; ben kazandığımda sevinir, o kazandığında öfkelenirdim. Geriye dönüp düşündüğünüzde kendinizi boğmak istediğiniz o utanç verici şeyler var ya?"

Başımı sallıyorum, çok tanıdık geliyor. Çocuklar kötü olabilir. Sporcular kötü olabilir.

İkisini birbirine karıştırmak ... dengesiz bir denklem.

"Annesi dalış kulübümüzün yöneticisiydi. Koç. Eski bir dalgıç. Öğretme konusunda yetenekliydi ama zamanla tutkulu ve destekleyici olmaktan çıkıp sözlü tacizde bulunmaya başladı. Kızı *da dahil olmak üzere* bize sürekli korkunç şeyler bağırırdı. Ve küçük çocukları... onları korkuturdu. Onları kiloları konusunda utandırdı, kötü havalarda antrenman yapmaya zorladı, her türlü zehirli şeyi söyledi. Onu ihbar eden de bendim."

"Oh." Kahretsin.

"Bir soruşturma açıldı. Uzaklaştırıldı. En iyisi buydu ama Carissa kulüpte kaldı ve annesinin kariyerini, hatta belki de *hayatını* mahvettiğime karar verdi. Ve kulübün geri kalanı ... raporun yanlış olmadığını biliyorlardı, ama Carissa kıskançlık yüzünden aşırı tepki verdiğimi söylemeyi başardı ve ya ona inandılar ya da inanmış gibi yaptılar." Pen gözlerini siliyor. "Berbat bir durumdu. Zorbalık. Arkamdan söyledikleri şeyler. *Yüzüme* karşı. Başka bir kulüp bulmak istedim ama makul bir mesafede *hiçbir yer yoktu*. Ailemin umurunda değildi. Carissa ve ben aynı lisedeydik. Hakkımda dedikodular yaydı, arkadaşlarımı bana karşı kışkırttı. Herkes ona inanmadı ama bir partiye gitmek ve insanların ... olup olmadığını bilmemek çok zordu."

"Sana bir kase çorba fırlatır mıydı?"

Gülüyor, sulu sulu. "Lisede çorbalı partiler oluyor muydu?"

"Hiç davet edilmediğim için bilemiyorum. Ama bence iyi bir fikir olurdu."

Onun neşesi odadaki ağırlığı biraz olsun kaldırıyor. "İlk ve son senelerim cehennem gibiydi. Lukas olmasaydı tamamen yalnız kalacaktım. Ama o beni arayıp sevilmeyecek bir pislik olmadığımı hatırlatırdı ve ..." Derin bir iç çekiyor. "Bir de en nefret ettiğim kısım var. Stanford, Carissa'nın hayalindeki okuldu. Ama Carissa ilgisini ifade etmek için Koç Sima'yla iletişime geçtiğinde, Sima onunla benim aynı kulüpte olduğumuzu fark etti ve bana ilişkimizi sordu. Dürüst davrandım ve onun peşinden gitmemeye karar verdi."

Başımın yan tarafını kaşıdım, her şeyi anladım. "Hâlâ bunların hiçbirinin senin suçun olduğunu düşünmüyorum."

"Biliyorum. Sadece ..." Başını geriye doğru eğip tavana bakıyor, gözleri bir kez daha dolup taşıyor. "Bundan nefret ediyorum. Onun burada olduğunu ve bana hâlâ kızgın olduğunu bilmek. Lukas yanımda değil ve kendimi yeniden çok yalnız hissediyorum ve-"

"Ama sen değilsin." Bana bakıyor ve ben de elini sıkıyorum. "Ben buradayım. Lukas olmayabilirim ama senin arkadaşınım. Ve eğer Carissa tek bir yanlış hareket yaparsa, ona ters ters bakacağım, ve o-"

"Hiss?"

"Bu, hayvanlar aleminde çok etkili bir savunma davranışıdır. Mesele şu ki, ben sizin tarafınızdayım. Zorbalıktan ve başkalarının gözünü korkutan insanlardan nefret ederim. Ben her zaman her takımın kenarında oldum. Başından beri bana hoş karşılandığımı hissettirdin. Ben sana güveniyorum, sen de bana güvenebilirsin."

dökülüyor. "Emin misin?"

Telefonumda Lukas'ın adı yanıp sönerken başımı sallıyorum. Görüntülü aramayı hemen kabul ediyorum.

"Scarlett?" Havuzdan çıkar çıkmaz beni geri aramış olmalı, çünkü hâlâ sırılsıklam. Aynı anda hem şaşırmış, hem memnun, hem de endişeli görünüyordu. "İyi misin?"

Annesi hakkında söylediklerini hatırlıyorum. *Telefon geldi*. "Evet, her şey yolunda." Kamerayı Pen'i de içine alacak şekilde açıyorum. "Sadece, Carissa-"

"Hiçbir şey," diyor Pen yanımdan. Yanakları hâlâ parlıyor ama bana dönüyor. Ben de aynısını yapıyorum ve gülümsediğini fark ediyorum. "Bir sorunum vardı. Ve seninle konuşmak istedim. Ama Vandy bana yardımcı oldu, çünkü o harika bir arkadaş. Ve ben onu hak etmiyorum."

Kalbim kabarıyor. Kendimi seçilmiş hissediyorum. Değerli. "Bunu söylemen çok hoş, çünkü her gün yaptığım maskaralıkları görüp, diş hekimlerinin kanal tedavisi öncesinde diş etlerine enjekte ettikleri kadar uyuşuk ve sıkıcı olduğumu fark etmenden korkarak yaşıyorum."

"Ne? Hiç de sıkıcı değilsin," diyor. Ve bir yankı oluyor çünkü Lukas da aynı anda aynı şeyi söylüyor. Bütün bu olanlardan dolayı kafası karışmış görünüyor. Yarıştan dolayı hâlâ nefes nefese kalmış olabilir.

"Kazandın mı?" Ben sordum.

Omuz silkiyor, çünkü *tabii ki öyle*. Ve bu konuda kendini beğenmiş görünmüyor bile. "Her şey yolunda mı? Bana ihtiyacın var mı?"

Sorunun bana sorulduğu izlenimine kapılıyorum ama Pen başını iki yana sallayıp ciddiyetle, "Görünüşe göre varlığınıza gerek kalmayacak," diyor.

Bir kaşını kaldırıyor, şaşkın ama hoşnutsuz değil. "Tamam mı?"

"Kısacası, ben senin yeni ve gelişmiş versiyonunum," diyorum ona en kendinden memnun gülümsememle, bu da onun dudaklarının titremesine neden oluyor.

"Ben de seni bir trol sanıyordum."

Pen'in kafası karışmış görünüyor, ben de elini tekrar sıkıyorum ve konuyu değiştiriyoruz.

BÖLÜM 47

TKIŞ ULUSAL OYUNLARI BEŞ GÜN DAHA SÜRECEK, HER BİRİ YÜKSEK VE Düşük.

Sıçrama tahtası finalinde, ne Pen ne de ben dünya şampiyonasına katılmaya hak kazanıyoruz; ancak Carissa da altın madalya yolunda ilerliyor, ta ki Kuzeybatı Pasifik'teki kestane sırtlı bülbüller spreyi hissetmiş olacak kadar kötü bir giriş yapana kadar. Çok daha kötü dalışlar yaptım ve iş başkalarının başarısızlıklarından zevk almaya gelince, dayanacak tek bir parmağım bile yok, ama bu seferlik kendime biraz övünme payı bırakıyorum.

Ödül töreni sırasında Pen'e "Bunu kutlamalıyız," diye fısıldıyorum. Koç Sima endişeli bir bakışla geri dönüyor, sanki podyumda olmamanın kötü bir şey olduğunu unutmuşum gibi, ama Pen alnını omzuma yaslıyor ve beş dakika boyunca hırıldıyor.

Her şey yolunda mı? Lukas o gün bana mesaj attı.

Evet. Pen çok daha iyi gidiyor! Senkro ön hazırlıklarına başlamak üzereyiz. Ve?

Ve?

SCARLETT: Dalış sayfasının bir resmini ister misiniz?

Nasılsın Scarlett?

Bu basit sorunun yüzümü kızartması için hiçbir sebep yok. Öyle olmalı. havuzun sıcağı. Artık kapalı alanda dalmaya alışkın değilim.

İyi misin?

LUKAS: Bu bir soru mu yoksa cevap mı?

SCARLETT: Emin değilim.

O zaman iyice düşün.

İkinci gün, en sevdiğim Alman uykusuzluk hastası Herr Karl-Heinz'dan gelen bir e-postayla uyandım.

Scharlach,

Şu haline bak!

Sınavımdan A aldım. "Suratına!" Çığlık atıyorum - kesinlikle kimsenin yüzüne. "! *Başardım*!" Barb'a bir ekran görüntüsü gönderdim. Sonra Maryam'a. Sonra -neden olmasın- "Sırada İsveç olsa iyi olur" diyen Lukas.

Neden bilmiyorum ama ayaklarımı tekmelememe neden oluyor.

Üçüncü gün, kız kardeşiyle yaptığı uzun ve sessiz bir konuşmanın ardından Bella geri çekilmeye karar verir. "Sırtım çok ..." Başını sallar.

Koç Sima iç çekerek kızın omzunu sıvazlıyor. "Senin hatan değil evlat. PT'ye uğra, tamam mı?"

İkizlerin havuzdan çıkışını izlemek yürek parçalayıcı. Bella'nın sakatlığı ve Bree'nin bize bakarken gözlerindeki hüzün yüzünden. Pen ve ben tahta senkronunda beşinci olduk, yarışma göz önüne alındığında umabileceğimiz kadar iyiydik, ancak Carissa ve Natalie altın madalyayı aldığında kutlamak zor, bu da Amsterdam'a gidecekleri anlamına geliyor.

Berbat bir sportmenlik olsa bile, etkinliği takip eden ödül töreni için kalmıyoruz. Bunun yerine soyunma odasına gidip hızlıca duş alıyoruz. Diğer dalgıçların çoğu gelmeden önce dışarıdayız ve evren sporcuları yukarıda bahsedilen sportmenlikle cezalandırdığı için, kaçınmaya özen gösterdiğimiz iki kişiyle yollarımız kesişiyor.

"Hey, Vandy," diyor Carissa. "Yarın platform senkro finallerinde görüşürüz. Ve"-gözleri Pen'e kayıyor-"söylediklerimi ciddiye al."

"Durman gerek," diyorum omuzlarımı dikleştirerek.

"Neyi durdurmak?"

"Pen'e kaba davranmak."

Yüzü sertleşiyor. "Size iyilik yaptığımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Aslında, sadece bizi taciz ediyorsun."

"Öyle mi?" Bir adım daha yaklaşıyor. "Eğer bana böyle teşekkür ediyorsan, umarım aptallığının sonuçlarına katlanırsın."

Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ve umarım bir takla dalışının ortasında patlayıcı dizanteri olursun." Topuklarımın üzerinde kalemle yanından geçip gidiyorum. Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım, söylediğim ya da düşündüğüm en karakter dışı şeydi. Ama Pen yanımda, kolumu tutuyor.

"Bu başıma gelen en seksi şey olabilir."

Öyle mi? "Kahraman değilim ama..." Tozumu alıyormuş gibi yapıyorum ve o gülüyor.

"Beni ve Lukas'ı ilk kez el ele tutuşurken gördüğünden bile daha iyi. Yemin ederim, yüzü milyonlarca plankton büyüklüğünde parçalara ayrıldı. Açıkçası, sen

ve Lukas benim parlak zırhlı şövalyelerim." Asansöre giriyoruz ve gözleri bana dikiliyor. "Oldukça benziyorsunuz."

"Ben ve Carissa mı?"

"Tanrım, *hayır*. Sen ve Lukas."

Gülüyorum. "İnan bana, değiliz."

"İkiniz de çekingensiniz. Önem verdiğiniz insanlar konusunda gergin oluyorsunuz. Tek başınasınız ve sağlam bir güç ve özgüven çekirdeğine sahipsiniz. Mizah anlayışınızı çoğu insandan saklıyorsunuz ama çok komiksiniz. Ve tabii ki ikiniz de ..."

"Sapıkça BDSM şeyleri mi?"

"Bilimle ilgili şeyler söyleyecektim. Ama o da var."

Başımı sallıyorum. "Kendime hiç güvenmiyorum. İki ay öncesine kadar zar zor dalabiliyordum."

"Özgüven bir bok yapamamak değildir, Vandy. Güven, ortaya çıkmak, denemek ve pes etmemektir çünkü kalbinin derinliklerinde kim olduğunu ve neler yapabileceğini bilirsin."

Bu doğru mu? Hiçbir fikrim yok. *Lukas gibi olmak istiyorum*, diyorum kendime o gece yatarken. Her nasılsa, bu iyi bir düşünce. Lukas*'la birlikte* olmayı istemekten daha az dağınık hissettiriyor.

Ertesi gün, platform senkro finali sırasında Pen kalkışını batırır ve bileğini burkar.

"değil. Bir hafta içinde yeni olacaksın," diyor doktor ona. Gözleri

umutla parlıyor. "Yarışmaya devam edebilir miyim-"

"Bugün ve yarın mı? Kesinlikle *hayır*."

Hayal kırıklığına uğradık ama ikimiz de sakatlığının hafif olmasıyla

rahatladık.

Son gün Koç Sima bana, Bree'ye ve Pen'e "Podyum yok," dedi. Bireysel platform finali için tanıtılmayı bekliyorum ve onlar da beni desteklemek için buradalar. "Bu ideal değil elbette." Ders veren bakışları sosyal olarak acımasız bir süre boyunca her birimizle buluşuyor. "İyi tarafından bakarsak, tüm takım Olimpiyat seçmelerine katılmaya hak kazandı. Gerçi senin üç metre dalışlarının *fena* halde çalışmaya ihtiyacı var, Vandy."

"Yeterince *yer* yok," diye mırıldanıyorum somurtarak PB&J'ime. "Zaten en sevmediğim yer. Kendimi iskeleden atlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Başka arkadan konuşma var mı?"

Bakışlarımı indirip sessiz kalıyorum ama otuz dakika sonra ve platform finallerine dört dalış kala, Koç'un sözlerini yiyip yemediğini merak ediyorum.

Çünkü puanlarım, anlaşılmaz bir şekilde, podyuma çok yakın seyrediyor.

Ben dalışlar arasında ısınmaya çalışırken Pen bana "Gerçekten sadece dördünüz varsınız," diye fısıldıyor. "Yani, Akane Straisman çok önde ve altın madalyayı alacak, Emilee Newell'ın kemikleri parlayan çubuklara dönüşmezse gümüş madalyayı alacak. Ama bronz madalya ya senin ya da Natalie'nin olacak." Carissa'nın yardımcısı. "Siz ikiniz bunca zamandır üçüncülük ve dördüncülüğü değiştirip duruyorsunuz."

"En çok ne istediğimi bilmiyorum - madalya almak mı, yoksa Natalie'nin madalya almasını engellemek mi?"

Pen avuçlarını omuzlarıma doluyor ve tüm gücüyle sıkıyor. "Seç birini, Vandy. Çünkü bu gece sana bronz madalya değerinde içki ısmarlamak istiyorum."

"Son dalışın ne?" Bree bana soruyor.

"Armstand çift bir buçuk."

"Aman Tanrım!" Pen'in nefesi kesildi. En iyi zamanımda, bu dalış benim başyapıtımdır. Bundan daha azı mı? Boktan bir şey. Ve parçalanıp toz olması için çok fazla yer var. Ama bu Pen, tabii ki. Ve o harika biri. Ve bana neyin yanlış gidebileceğini söylemek yerine, bana sarıldı. "Bu senin en sevdiğim dalışın!"

"Benimki de!" Bree ayaklarının üzerinde zıplıyor. "Bu lanet olası *kader*!"

Onu yanımda taşıyorum. Natalie daldıktan ve ben bronz madalyayı almam için gereken skorun hesabını yaptıktan sonra bile, merdivenlerden çıkarken bile, iki yıl önce kaybettiğime çok benzeyen ve Lukas'a bahsettiğimi bile hatırlamadığım batik şalımla kurulanırken bile.

Yine de hatırladı.

Ona bakıyorum, gülümsüyorum ve kuleden aşağı atıyorum. Ve amuda kalktığımda, neyin yanlış gidebileceğini düşünmüyorum. Mükemmelliği düşünmüyorum. Bunun yerine, dışarıda beni dalış yaparken izlemekten keyif alan insanlara odaklanıyorum. Havalandığımda, havadayken, suya girdiğimde ve sonra çıktığımda, iyi vakit geçireceklerini umuyorum. Ve ben havuzdan yeni çıkmışken onlar çoktan gelmiş, kollarını sırılsıklam bedenime dolamış olurlar.

"Sen ! Sen yaptın, sen , sen-" "Natalie'ye

on puan fark attın!"

"Bu bronz! Bronz olduğu kesin, çünkü sadece Emilee kaldı ve o çoktan senin önüne geçti! Bella ben-" dediğimde çok ağlayacak. Bree keser

aniden kapandı. "Aman Tanrım," diyor, sesi şokla dolu. Omzumun arkasından bakıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Ağzını açıyor. Ses çıkmayınca arkamdaki skor tabelasını işaret ediyor.

Emilee daldı. Yarışma sona erdi. Ve . . .

Pen, "Sanırım Emilee Newell'ın kemikleri parlayan çubuklara dönüşmüş olmalı," diye fısıldıyor. Çünkü tüm puanları beklenmedik derecede düşüktür - o kadar düşüktür ki üçüncü sıraya düşmüştür.

Bu da demek oluyor ki. . .

Koç birdenbire ortaya çıkar ve elinde batik bir şammy tutar. "Vandy," dedi, "umarım geçerli bir pasaportun vardır."

Sanırım Amsterdam'a gidiyorum.

BÖLÜM 48

"BİR LÜTUF VE LANETTİR" DİYOR KOÇ SIMA BANA, BEKLERKEN podyuma çağırdı. "Olimpiyatlara sadece beş ay, seçmelere de üç ay var; çok yorulacaksın Vandy. Ve koçlar henüz seçilmedi, yani sonunda Mr. Dinlenen Balık Surat, UCLA'daki şu yeni adam ..."

Zar zor dinliyorum. Haklı, ama daha az uyarıya ve bu sezona denizayısı büyüklüğünde bir zihinsel blokla başladığım gerçeğini işlemek için daha fazla sessizliğe ihtiyacım var ve şimdi ... .

Dünya Şampiyonası'nda ülkemi temsil edeceğim. Bunun büyüklüğü şaşırtıcı.

"Emilee Newell daha iyi bir dalgıç," diye mırıldandım uçakta. "O sadece bir hata yaptı. Onun yerini almayı hak etmiyorum."

"O da neydi?" Pen bir AirPod çıkararak soruyor.

Başımı sallıyorum ama indiğimizde rahatlıyorum, hatta Maryam evde olmadığında ve yalnız kaldığımda daha da rahatlıyorum.

Birisi Stanford'un öğrenci gazetesi için benimle röportaj yapmak istiyor. ESPN.com'da adımın geçtiği bir makale var. Okulun atletik direktörü beni tebrik etmek için şahsen e-posta gönderdi. USA Diving şampiyona öncesi yapılacaklar için dokuz yüz maddelik bir kontrol listesi gönderdi ve beni Tier I Yüksek Performans kadrosuna ekledi. Birden fazla kişi tarafından ABD ekipmanlarının yakında geleceği konusunda temin edildim.

Bugün Cumartesi gecesi ama antrenmanlara üç gün ara verdik ve ben de kendimi odama kapatıp rahatlamayı ve huzur içinde panik yapmayı planlıyorum.

Ve sonra Lukas'ın mesajını aldım.

Hala çıldırmadın mı?

Bir kahkaha patlattım.

Podyum öncesinden beri. Canlı yayından anlayabiliyorum.

Canlı yayını izledi.

Pen beni büyük bir yüzme partisine davet etti. Lukas'ı görmek için gitmeyi düşündüm ama çok yorulmuştum. Duş aldım, pijamalarımı ve atletimi giydim ve kapının çaldığını duyunca inledim. Muhtemelen kapıcıdır. Kapıcıdan nefret ediyorum. Saatlerce konuşuyor ve-

Bir nefesle casus deliğinden geri çekiliyorum. Kapıyı yırtarak açtım. "Lukas?"

Ne kadar uzun ve geniş olduğunu unutmuşum. Belki de sadece yalınayağım. Bilmiyorum, çünkü o bana bakarken odaklanmak çok zor, gülümsemesinin hayaleti ağzını fırçalıyor ve gözlerinin etrafına oturuyor, bir kolunda iki mastodonik kağıt torba. "Yemeğin bitmiştir diye düşündüm," diyor basitçe.

Aman Tanrım. "Ben . . . teşekkür ederim."

Tezgâh kapının yanında. Çantaları ondan alıp oraya koydum ve arkamı döndüm, onu en sevdiği ritüel davranışını yaparken bulmayı umuyordum - lanet olası ayakkabılarını çıkarırken. Ama kapıyı kapattı ve orada öylece durup bana bakıyor, sanki ... sanki şu anda başka bir şey yapmayı düşünmek onun yeteneğinin ötesindeymiş gibi.

Ona gülümsüyorum. "Bu harika kokuyor. Çin yemeği mi?" Başını sallıyor.

"Bu benim favorim. Bahsetmiş miydim?" Bir baş sallama daha.

İki saatten az bir süre önce eyalete indim ve o beni görmeye geldi. Bana süt, ekmek ve kahve getirdi. Taze ürünler. En sevdiğim yemeği.

Boğazım bu bilgiyle doldu. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek bir adım daha yaklaşıyorum. "Hatırladığın için teşekkürler-"

Birden yerden kalktım, Lukas'la kapı arasına sıkıştım, kalçalarım gövdesine sarıldı.

"-bering."

Beni sertçe, hemen derinden öpüyor, sanki ağzımdan çıkan kelimeyi yalamak ister gibi. "Scarlett," diyor, kalbinden boğazına çıkan hırıltılı bir gümbürtü ve belki de çaresiz bir ses, ama bir saniye sonra birbirimizi gıcırdatıyoruz, kalçaları benimkileri itiyor, avuçları çılgınca, sabırsız, yörüngeyi değiştiriyor, sıkıyor ve-

Ellerim bedenlerimizin arasına dalıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyor. Ağzımın içinde uğultulu, davetkâr bir sesle öpüyor. Boxerının içine uzanıp parmaklarımı doladığımda, sanki fiziksel bir acı içindeymiş gibi inliyor.

Acı çekerek kalçalarını dokunuşuma bastırıyor. Sıcak ve çoktan tamamen sertleşmiş. Ucunda bulduğum ıslaklığı başına sürüyorum ve bir, iki, üç kez daire çiziyorum-

Hoşnutsuz bir bileğimi durdurdu. Elimi itti. Aletini çıkarıyor, şortumu yana itiyor, beni çıplak ve ıslak buluyor ve

-

"Siktir," diye mırıldanıyor. Klitorisimi okşarken bir parmağını içimde kaydırıyor.

O kadar *iyi* ki, bir aydan fazla bir süre onsuz yapabildiğime inanamıyorum. Dokunuşuna karşı kıvranıyorum ve aynı şeyi ona yapmak için elimi tekrar sikinin etrafında kaydırıyorum.

Lukas *homurdanıyor*. Bileğimi tekrar kavrıyor ve bu sefer başımın yanına sıkıştırıyor. "Sanırım kimin yetkili olduğunu unuttun."

"Yapmadım." Bu bir sızlanma olarak çıkıyor ve bana çenemin dibinde neredeyse acı veren bir ısırık kazandırıyor. Ona karşı kıvranmayı durduramadığım için kendimden nefret ediyorum ama onun da kendini kontrol edebildiğinden emin değilim. Ve yatakların, kanepelerin, bir masanın var olduğu yerde, tam orada, kapının karşısında, açıklığıma doğru dürttüğünü hissettiğimde olmadığını *biliyorum.*

Mesele şu ki, içime girmek için bekleyebileceğini sanmıyorum. Çünkü şu anda beni sikine doğru yönlendiriyor.

İlk birkaç santim bir anda içeri süzülüyor. Gözlerimi kapatıyorum, küçük, nefes nefese bir ayarlama iniltisi çıkarıyorum, onu sığdırmak için eğiliyorum.

"Lukas," diye inliyorum.

Her şey yolunda gidiyor, ta ki öyle olmayana kadar. Gözleri üzerimde vahşi ve yumuşak. "Çok güzelsin. Sana söylemiş miydim?"

Hiçbir fikrim yok. Kendi adımı bile hatırlayamıyorum. "Ben . . belki?"

"Son birkaç gündür seni dalış yaparken izliyordum." Hareket etmeye başlıyor ve ben boynuna doğru inliyorum. Onunla her zamanki gibi. Biraz acı verici. İnanılmaz derecede iyi. Başka herhangi bir düşünce olasılığını yok ediyor. "Ve düşünüyordum da ..." Özellikle sert bir itiş ve kendini daha derine sokuyor. Ağzı benimkine karşı nefes veriyor. Neredeyse bir öpücük. "Yemin ederim, Scarlett. Her zaman seni nasıl becerdiğimi düşünüyorum. Onları kafamda o kadar çok tekrarlıyorum ki, etkilerinin geçmesinden korkuyorum."

Bir santim daha. Bunun asla kolay olmayacağı kadar büyük. Onun baskısı altında nefes almak imkânsız. Ateşim var, çok sıcak, uysal hissediyorum ve beni tutması ve doldurması çok *hoş*. Sözlerine konsantre olmak harcayabileceğimden daha fazla çaba gerektiriyor.

"Ama sana ne kadar güzel olduğunu söyleyip söylemediğimi hatırlayamıyorum. Ve bu beni deli ediyor."

Daha da derine. Bir an için çok fazla geliyor ve neredeyse onu itiyorum. Sonra geçiyor ve ... "Aman Tanrım, Lukas." Sanırım yapabilirim - bu delilik, aklımı kaçırıyor olmalıyım, ama sanırım sadece onun içimde sürüklenmesinden kolayca boşalabilirim. Kalçalarımı döndürüp yaklaşmaya çalışıyorum ama popomun altındaki el beni durduruyor. Diğer bileğim hâlâ duvara sabitlenmiş durumda ve huzursuz bir inilti çıkarıyorum. "*Lütfen*."

"Sus." Sakince yanağımı öpüyor, sanki siki içimde santimlerce zonklamıyormuş gibi. "Öyle mi yaptım?"

"Ne?"

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Onun etrafında çırpınıyorum, patlamaya hazırım. Düşünüyorum - hatırlıyorum- neredeyse ... "Evet. Evet, yaptın."

Ağzı memnuniyetle seğiriyor. "Güzel," diyor, çekiliyor ve sonra beni tekrar dolduruyor. "Benim zeki, güzel kızım."

Son dokunuşumuzdan beri bundan başka bir şey düşünmüyormuş gibi beni beceriyor. İkimiz de bir dakikadan kısa sürede çığ gibi boşalıyoruz.

"Bir yerlerde parti yok mu?"

Lukas bana en iyi bakışını atıyor ve tabağıma uygunsuz bir yığın kızarmış pilav koyuyor. "Biraz daha?"

Başımı sallıyorum. Kemiksiz, sırılsıklam, pamuk beyinli ve her yerim kızarmış bir halde tezgâha yaslanmak zorunda kaldığım için utanmalıyım. Ama yapamıyorum, mutfağımda sanki aylardır yemek yapıyormuş gibi hareket etmesinden, birkaç dakikada bir bana gizlice attığı bakışlardan değil.

İkimizin de tabaklarını masaya götürüyor ve orgazm sonrası işe yaramazlığımı fark etmiş olmalı, çünkü *beni* almak için geri dönüyor, avuç içi kıçımın altında sert, bacaklarım beline sarılmış. O harika bir ulaşım aracı; güvenli, zamanında, rahat. Yıllık kart istiyorum.

"Önce senin yemene izin verecektim," diyor yanıma otururken. "Ama yapamadım." Omuz silkiyor ve pilavına dalıyor.

"Bu bir özür mü?"

"Scarlett," diye azarlıyor. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Güzel, sanırım.

"Şimdi daha iyi baktım, düşündüğüm kadar kötü değilmiş," diye ekliyor. "Ne?"

"Dairen. Çamurlu ayakkabı izleri ve hissedilebilir küf bekliyordum." Yargılayıcı bir ev sahibi gibi etrafına bakıyor. "Burası yaşanabilir."

"Büyük övgü."

"Orta derecede övgü. Sen antrenmandayken ben yine de biraz haneye tecavüz edebilirim." Bakışları ısınıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hani beklenmedik ama iyi bir şey olur ya? Buna sevinmen gerekir ve *sevinirsin* ama aynı zamanda dehşete kapılırsın ve bu endişe diğer her şeyi bastırır."

"Psikoloji profesörüme göre piyangoyu kazanmak bir insanın yaşayabileceği en stresli şeylerden biri."

İşaret parmağımı masaya vuruyorum. "Ben de aynen öyle hissediyorum. Piyango kazanmışım gibi. Ortalama olarak, Emilee benden milyon kat daha iyiydi-"

"Bir milyon."

"-ama bir hata yüzünden ülkemi temsil edebiliyorum. Saçmalık gibi görünüyor."

Eli benimkini örtmek için uzanıyor ve ben kıpırdanmayı bırakıyorum. "On yıllar boyunca milli takım eleme sürecini mükemmelleştirenlerin benzer senaryoları hiç düşünmediğini mi sanıyorsun?"

"Eminim öyledir. Ama benim durumumda-"

"Durum tersine dönseydi" -parmakları benimkilere dolanıyor- "Amsterdam'a gitmeyi hak ettiğini düşünür *müydün*?"

"Ben ... hayır, ama-" Lukas'ın kaşları çatılıyor ve ben sessizliğe gömülüyorum; bu da onu biraz fazla memnun etmişe benziyor. "Bu kendini beğenmiş 'şah mat' ifadesinden nefret ediyorum."

Hiç umurunda değilmiş gibi gülümsüyor. "Dalış yaparken çok güzelsin."

Sifonu çekiyorum. Başka tarafa bakıyorum. "Evet, bahsetmiştin."

"Demek istediğim bu değil. Dalgıçlara her zaman saygı duydum ama onları izlemekten hiçbir zaman gerçek bir zevk almadım." Gözleri loş mutfak ışığında karanlık. "Sana kadar."

Yanlış ve yasak hissettiriyor. Bariz *soru*: Peki *ya Pen?*

-Aramızda dolaşıyor, sorulmadan.

Ya da belki öyle değildir. Çünkü bir yanım, aralarındaki ilişkinin romantik bir aşktan çok, iki gencin dünyaya karşı yalnız kalmaları ve karşılıklı koruma yemini etmeleriyle ilgili olup olmadığını merak etmeye başladı. Ama bu bir

tehlikeli bir yol, hüsnükuruntu ile bulanmış ve kendime sormaya hazır olmadığım bir soru.

Neden umurumda olsun ki?

"Yarışmak konusunda endişeli olduğunu biliyorum," diyor. "Ama bencilce, dünya şampiyonasında benimle birlikte olacağın için mutluyum."

Kalbim daha yüksek sesle atıyor. Daha hızlı. "Belki

..yapabiliriz." Duruyorum. "Ne?"

"Belki Amsterdam'ı birlikte ziyaret edebiliriz diyecektim. Ama sen tüm İsveç delegasyonunun en iyi arkadaşısın ve kral da orada olacak-"

"Dediğim gibi, İsveç'te demokrasi var-"

"Seni alevli yalancı." Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. "Wikipedia'yı kontrol ettim. Bir kralınız var."

Telefonunun sesi bizi böldü. *Penelope*, ekranın üstündeki isim okunuyor. Sonra mesajlar beliriyor:

PENELOPE: Luuuk!

PENELOPE: Hadi ama, çok eğleniyoruz! PENELOPE:

Neredesin?

Telefonu yüzü aşağı bakacak şekilde çevirip kenara itiyor. Göze batmayan.

A

Sessiz ol, *sadece biz varız*.

"Kralımızın, eminim kaynaklarınızın da bahsettiği gibi, siyasi bir gücü ya da önemi yok." O da biraz daha yaklaşıyor. Elimi serbest bırakmak ve o mükemmel eğimli çeneyi izlemek istiyorum. "Saatler süren sayısız araştırmanız sırasında ülkem hakkında başka neler öğrendiniz?"

Aslında çok fazla. Yatmadan önce bu konuda bir şeyler okumaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir seyahat planlıyor gibiyim. "Bakalım. "Seks yaptığınız için saçınızın dağınık olmasına ne diyorsunuz?"

Ağzı seğiriyor. "Doğru. *Knullrufs*."

"Ayrıca denemek için ağza alınmayacak şeyler yapabileceğim, gerçekten lezzetli görünen nükleer-yeşil bir tatlı."

"Dammsugare."

"İyi mi?"

"Glisemik komalar sapkınlık portföyünüzün bir

parçası mı?" "Tabii ki."

"O zaman iyi."

Gülüyorum. "*Lagom'*u mu öğrendim? Doğru mu söyledim?" Başını sallıyor ve ben de devam ediyorum. "Mükemmel miktar' anlamına geliyor. Ne çok fazla, ne de çok az. Ne çok fazla, ne de çok az.

toplumun bir takım gibi olduğu, kaynakların eşit paylaşılması ve insanların alçakgönüllü olması gerektiği fikridir."

Derin bir kesik bulmuşum gibi ilgiyle bakıyor.

"Ve bazı olumsuzlukları da beraberinde getirebilir. J yasasında olduğu gibi. ?" "Jante Yasası."

"Jante Yasası, doğru," diyorum kibirle. Lukas yumuşak bir şekilde gülüyor. "İnsanlar başarılarıyla övünmemeli ya da özel olduklarını düşünmemeli, bu da başarılarını kutlamalarını zorlaştırabilir." Lukas bir kez daha okunmaz hale geldi. "Sana birini hatırlatıyor, ha?" Sesime biraz meydan okuma katarak soruyorum, olduğu her şeyi, yaptığı her şeyi, hiç bahsetmediği her şeyi düşünüyorum.

Ve belki de anlıyor, en azından biraz. "İlk iki kabulümü aldım" diyene kadar diliyle yanağının içini çizmesini, düşünmesini, seçenekler üzerinde kafa yormasını izliyorum.

Kalbim durdu. Çok erken görünüyor ve tıp fakültelerinden bahsediyor, değil mi? Aman Tanrım. Bu . . . "Neresi?" Temkinli adımlarla ilerleyerek soruyorum.

"Penn. Emory."

Onu ürkütmemek için yavaşça başımı sallıyorum.

"Emory başarı bursu teklif etti," diye ekliyor. "Tam mı?"

"Evet."

Bu *harika*. Daha da ötesi. Bu şimdiye kadarki en iyi haber ve sandalyemden fırlayıp heyecanımı haykırmak istiyorum, ama aramızda alt metinlerde geçen bir şey, kelimelerin sıklığının çok altında, bana *sakin* kalmamı söylüyor.

"Henüz kimseye söylemedim," diyor.

Oh, Lukas.

Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ama bu mutlu, patlamaya hazır hissi engelleyemiyorum. Bu yüzden ayağa kalkıyorum. Kendimi onun kucağında evimde gibi hissediyorum. Kollarımı sıkıca boynuna doluyorum. Ve ağzımı açtığım anda kaçmayacağından emin olduğumda kulağına fısıldıyorum, "Senin adına *çok* mutluyum." Yalnız olmamıza rağmen kelimeler alçak, sessiz ve biraz da kutsal.

Sadece biz varız. Benimle güvendesin.

Kollarını belime doluyor, ellerini yanlarımda ve kaburgalarımda gezdiriyor. Çok ama çok sonra mırıldandığını duyuyorum: "Amsterdam'ı seninle görmeyi çok isterim."

BÖLÜM 49

SONBAHAR ÇEYREĞİNİ HEPSİ **BİR ARADA** BİTİRİN **VE HAYIR, İNG**İLİZCE **UMURUMDA DEĞİL**

Kompozisyon ve Almanca, harften hemen sonra küçük bir tire ile gelir.

Dr. Carlsen'in biyoloji notuma eklediği artı, bunlardan en az birini telafi ediyor. Sayısal olarak olmasa da kalbimde.

"Bu not ortalamanızı mahveder mi?" Maryam soruyor.

Sam'le yaptığım çalışmayı, "Bir ondalık puan düşürecek, ki bu da *iyi* bir şey." şeklindeki endişesizliğime borçluyum. Maryam, Tennessee'den döndüğüm gece Lukas ve ben bulaşık yıkarken içeri dalıp, sarhoş bir şekilde, kulağına tek bir seks sesi gelirse ev sahibini aramakla tehdit edip, sonra da kızarmış pilavımla odasına kaçtığından beri, her zamankinden daha da fazla, bok listemde.

Yatmaya hazırlanırken Lukas'a, "Onun için üzgünüm," dedim ve son temizliğimden kalan ambalajlı diş fırçasını ona uzattım.

"Ben bir İsveçliyim. Açık sözlülüğü iyi idare ederiz."

Sırf onu kızdırmak için kamera kızlarına yakışır sayıda seks sesi çıkarmayı planlamıştım ama Lukas dişlerini fırçalarken uyuyakaldım ve ertesi gün çarşafın altından kayarken erkenden uyandım.

"Pratik yap," dedi, boğazımın köşesine cızırtılı bir öpücük kondurarak. "Uyumaya devam et, Scarlett."

Onu daha sonra Zach'e ilerlememiz hakkında bilgi vermek için buluştuğumuzda görüyorum. Kütüphaneye on dakika erken gidiyorum ama çalışma odasına *geç kalıyorum çünkü* Lukas beni lobide buluyor, bileğimden tutup tek kişilik tuvaletlerden birine sürüklüyor ve kafasını bacaklarımın arasına sokarak pornografik bir süre geçiriyor. Dili klitorisime değiyor, omzu kalçamın altında genişliyor ve ...

Gelmeme izin vermiyor.

"Lütfen." Göğsüm kabarıyor. "*Lütfen*."

Amımın tepesine son bir kez, tüy gibi bir öpücük konduruyor. Dehşetle ayağa kalkışını ve dudaklarını yalayışını izliyorum. Yavaşça joggers'ımı yukarı çekiyor ve yanağımdaki tek bir gözyaşını siliyor.

"Önce sen gir," diyor. Kıçımı hafifçe okşuyor, sanki yönlendirilmeye ihtiyacı olan asi bir evcil hayvanmışım gibi, sert ama şefkatli bir elle tedavi etmek için. Bu son derece küçümseyici. Bundan tahrik *olmamalıyım*.

"Ama ben istiyorum-"

"Hayır, Scarlett." Bu konuda sesi pek otoriter çıkmıyor, çünkü rol yapmasına gerek yok. Kendinden *o kadar* emin.

Yutkunuyorum. Huysuzca soruyorum, "Neden önce sen gitmiyorsun?" Pantolonunun önünü işaret ediyor.

"Oh."

Asıl dikkat çekici olan, etkilenmemiş gibi görünmesi. Ya milyonlarca parçaya ayrılmak ya da şuruplu bir su birikintisine dönüşmek üzereyim - jüri karar verecek.

"Yan taraftaki banyoya gizlice girip kendimi boşaltabilirim," diye tehdit ediyorum kızgınlıkla.

"Yapabilirsin," diye kabul ediyor. "Ama yapmayacaksın." "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsemesi çok tatlı aslında. Ortasına bir öpücük kondurmadan önce saçlarımı alnımdan geriye doğru itmesi de öyle. "Dediğimi yapacaksın, bunu ikimiz de biliyoruz. Ya da en azından *ben* biliyorum." Kaşlarımı çatmam, başparmağının ucuyla gözlerimin arasındaki küçük dikey kırışıklıkları düzeltmesi için onu ikna ediyor. "Çok tatlısın, Scarlett." Çenemi yukarı kaldırıyor. Bir öpücük daha, bu kez burnumun ucuna. "Bu bende seni *mahvetme* isteği uyandırıyor."

Çalışma odasındaki sonraki bir saat tam bir sefalet. Kıpırdanmamaya çalışıyorum, özellikle de Zach bana tatil planlarımla ilgili sorular sorarken, şehirde kalıp kalmayacağımı, *kahve içmek istersen bana ulaşıp ulaşamayacağımı* sorarken. Sözcükleri anlamdan yoksun bir şekilde girip çıkıyor. Sinir ağımı gösteriyorum, hala ateşim var ve nefesim kesilmiş durumda.

"Doğruluk oranı benim bulduğumdan yüzde otuz daha yüksek," diyor Lukas, tamamen verilere odaklanmış bir halde. "Scarlett, bu bir başyapıt." Yarattığım modelin var olmasından etkilenmiş ve mutlu görünüyordu ve ben banyonun hiç olup olmadığını merak ediyordum. Belki de halüsinasyon görmüşümdür. Asla boşalmak üzere değildim. Homurtuları hiçbir zaman amımın içinde boğulmadı. Sağlık görevlileri beni götürmek için gelecek.

Ama toplantı bitti. *Sende numaram var, değil mi Scarlett? Evet, Zach. Her şey için teşekkürler ve iyi tatiller... Ve* Lukas doğruca banyoya . Onu takip ediyorum, sadece bir adım geriden. Hırlamak için kapının kapanmasını beklemeden, "Yapamam-"

Beni sert bir şekilde iterek bastırıyor, vücudu benimkine karşı sıcak. "Benden çok daha zeki olman neden bu kadar tahrik edici bilmiyorum ama ne zaman bir proje toplantımız olsa eve gidip sikim kalkana kadar 31 çekmem gerekiyor."

"Ben o kadar zeki değilim-"

"*Kapa* çeneni, seni zeki, güzel dahi." Beni derinden ve sertçe öpüyor, önce dudaklarımdan, sonra daha aşağıdan ve sınıra kadar gerildiğimi biliyor olmalı, çünkü alay etmiyor. Isırıyor. Yalıyor. Emiyor. Yirmi saniyeden kısa bir süre içinde orgazmım omurgamdan sökülüp atılıyor ve iniltilerimi kendi avuçlarıma bastırıyorum.

Konuşabildiğimde "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Yüzü karnıma yaslanıyor, tatlı, lezzetli bir sızı. "Teşekkür ederim, ben-"

Yine de işi bitmedi. Daha yeni başladı. Ağzını amıma gömüyor ve her yalıyor, onayını mırıldanıyor. Tekrar başlıyor. Parmağım saçlarında, onu itmeye çalışıyorum ama bırakmıyor, boşalıyorum ve boşalıyorum, bana bir mola vermesi için yalvarıyorum ve o sadece gürlüyor, "Bir dakika daha dayanabilirsin. Bir dakika daha. Benim için."

Yapabilirim ve bu mümkün olan en tatlı şekilde acıtıyor. İşi bittiğinde beni çevirip domaltmasını bekliyorum. Bunun yerine dizlerinin üzerinde kalıyor, tıraşsız yanağını kalçama bastırıyor, kokumu içine çekiyor ve kolunu ritmik vuruşlarla hareket ettirmeye başlıyor.

Anlamını biraz zaman alır. "BEN... Lukas?" Karnımı öpüyor ve

sonsuz mavilikteki gözleriyle bana bakıyor. "Yapabilirim ..."

Kolu hareket etmeyi bırakmıyor. "Yapabilir misin?"

Aramızdakiler genelde böyle olmaz. Ben, teklif ederim. O, soruyor. Benim hoşuma giden onun *alması*, onun hoşuna giden ise benim kıvranışımı seyretmek. "Ne yapabilirim, Scarlett?"

Ona bakıyorum, hâlâ soluk soluğa.

"Haydi, tatlım. Kelimelerini kullan."

Bunu söylemek neden bu kadar garip? "Yapabilirim, seninle yatmak *istiyorum*."

Bunu düşünüyor. İlgi çekici ama çok da cazip olmayan bir teklif. "Ama benim istediğim bu değil." Yine de ayağa kalktı ve beni

dizler. Ağzımı açtım, *istekli*, *hevesli* ve-

Başparmağıyla çenemin altına bastırarak kapatıyor. "Hayır dedim," diye hatırlatıyor, yumuşak, neredeyse sıkılmış, ama yüzümü yukarı doğru eğiyor, sanki ezberlemek istediği güzel bir şeymiş gibi ve ritmini sürdürerek okşamaya devam ediyor.

"Bu çok güzel," diyor, sesi kısık ve odaklanmış. Yanakları kızarmış, donuk bir kırmızı. Saçları koyu renk, tavan lambasının halesi altında. Güçlü ön kolunda kasların, damarların ve mürekkebin kayması. "Evdeyken, mastürbasyon yaparken, seni düşünürkenki gibi. Öyle değil mi?" Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. "Ki bu her zaman oluyor."

Eli yavaşlıyor, sanki hızlanmak istiyor, ama dudaklarımı ıslattığımda tekrar hızlanıyor.

"Bu senin için sorun değil mi? Kendimi boşaltırken sana yapmayı düşündüğüm iğrenç şeyler?"

Başımı sallıyorum. Bu hareketle ağzım sikinin alt tarafına değiyor ve nefesi keskin bir şekilde kesiliyor.

"Aldırmayacağını biliyordum. Benim değerli oyuncağım olman. Benim kızım. Kullanmak için benim. Sikmek için benim. Yok etmek ve düzeltmek için benim."

Bir başka hevesli, içten baş sallama. *Tek* istediğim bu. Bana ne yapacağımı söylemesi ve benimle ilgilenmesi.

"Tanrım. Senin var olduğuna inanamıyorum, Scarlett." Başparmağı ağzımın köşesine kayarak açıyor ve ben hiç direnmiyorum. Aletinin başı dilimin üzerinde ağırlaşarak içeri girdiğinde, çoktan boşalmıştı. Bütün vücudu titrerken ve göğsünden derin bir homurtu çıkarken bile gözleri açık kalıyor.

Yutabildiğimi yutuyorum. Kalanları da parmaklarından yalıyorum. "Mükemmel," diye tekrarlıyor, yüzümü, göz kapaklarımı, ağzımı öpüyor. Övgü de orgazm kadar iyi hissettiriyor.

BÖLÜM 50

ARALIK AYININ ORTALARINDA YÜZME TAKIMI TÜM MASRAFLARIN KARŞILANACAĞI YÜZME TURUNA ÇIKIYOR

Hawaii'ye ücretli eğitim gezisi. Dalış geride kalır ve *ikinci sınıf vatandaş*, *kızıl saçlı üvey çocuk* gibi suçlayıcı sözler sarf edilir.

hakkında.

"Daha az Bitching at Ben, ve daha fazla alarak o yukarı ile ve atletizm departmanı, tamam mı?" Koç Sima mırıldanıyor. "Peki Ross?"

"Öyle mi?"

"Sen aslında kızıl saçlısın."

Lukas döndüğünde, ben çoktan St. Louis'de olacağım.

Umarım Stockholm'e sağ salim varmayı başarırsınız, yazdıktan sonra sildim, çünkü ... . Nedenini bilmiyorum. Ama ertesi gün, isminin yanında üç nokta görüyorum ve belki de tüm bu *bilmemezlik* içinde yalnız olmadığımı *anlıyorum*.

"*Ağlıyor* musun?" Barb beni havaalanından alırken soruyor, Pipsqueak yüzümü yalarken beni yerde yuvarlanırken izliyor. Onunla yeniden bir araya gelmek çarpık omzumu, doğuştan kaşıksız spagetti yiyememi, beşinci sınıftaki kistik sivilcelerimi iyileştiriyor.

Barb'a "Kapa çeneni," dedim.

"Sadece ..." "Ne?"

BaÇımı sallıyorum, burnumu Pip'in tüylerine gömüyorum. Bir banyoya fena halde ihtiyacı var. "O çok *güzel*."

"Bunu inkar edemem. Ancak şunu da belirtmek isterim ki ne bir kucaklaşma ne de yarım yamalak bir el sallama bile görmedim."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve göğsüm biraz daha sıkışıyor. *Evde* olmak güzel. "Bilmiyorum Barb. O kadar sevimli değilsin."

"Her kadının yetişkin kızından duymak istediği şey." Bana tasmayı uzattı ve çıkışı işaret etti. "Hadi gidelim. Etobur amoeboid uzaylı tüm kozmik dehşetiyle oraya varmadan önce Schnucks'a gitmeliyiz."

"Ne?"

"Tatil marketi kalabalığı, Scar."

Noel sessiz ve tembel, güzel yemekler, filmler ve şekerlemeler, sadece üçümüz, tam da sevdiğim gibi. Barb mucizevi bir şekilde nöbetçi değil. Pip usulca horluyor ve yüksek sesle osuruyor. Karnım tok, mutluyum ve belki biraz da umursamazım, çünkü tatil sofrasının bir fotoğrafını çekip Fika?

Cevap her zamanki gibi anında geldi. Bu bir yemek.

Bunu nereden biliyorsun ki?

Görünürde kahve yok.

Yanına bir Pac-12 kupası ekliyorum. Daha iyi mi? Hala bir yemek. Yanında boş bir kupayla. Sen fika polisi misin?

Senin aksine ben İsveççe konuşuyorum. Bu kapı bekçiliğinden bıktım.

İki dakika sonra e-postama bir mesaj geldi. Birisi bana Duolingo'ya yıllık premium abonelik. Lukas göbek adımı bilmiyor olmalı, çünkü *Scarlett Troll Vandermeer*'i seçti.

Büyük ihtimalle, Ann olduğunun tamamen farkında.

Pasif saldırganlık!!! Bunda pasif bir şey yok.

Ona nasıl sormak istiyorum. Eğer kıçı . Kaç tane saatlerce, dakikalarca, milisaniyelerce güneş ışığı alıyor. Ama cesaretim tükeniyor ve *bilememe* duygusu hışımla geri dönüyor, ben de lanet uygulamayı indirip İsveç yolculuğuma başlıyorum.

Sonraki günlerde Lukas bana fotoğraflar göndermeye başladı. Jan, kros kayağı yapıyor, kameraya geniş geniş gülümsüyor.

Göz alıcı sarışın bir kadınla yemek pişiren yeğenleri. Buzda kristalleşmiş bir ağaç dalı.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel göl, bana Lukas'ın kolundaki mürekkebi hatırlatan karla kaplı ağaçlarla çevrili.

Louis'in merkezindeki kemer; antrenman yaptığım dalış kuyusu; Pip'in dili dışarıda ; çay içmeye gelen yaşlı komşumuz Cynthia'nın yüzündeki muzip sırıtış ve bardağımıza bir parça viski atması gibi evde geçirdiğim zamanlardan kesitlerle cevap veriyorum.

Başka biriyle olsaydım, hayatımın küçük sıradanlığı konusunda kendimi mahcup hisseder, ne kadar ilgisiz olduğumu ağzımdan kaçırmaktan korkardım. Ama benim cinsel ilişkim

Lukas'la ilişkimiz temelde istek ve ihtiyaçlarımız konusunda acımasız bir dürüstlüğe dayanıyor ve bu durum etkileşimlerimizin her alanına yansıyor. Değerimi ikinci kez düşünmek neredeyse hiç aklıma gelmiyor.

Eğer benimle seks yapmaktan hoşlanmıyorsa, listeyi değiştirirdi. Resimlerimi beğenmezse, beni okunmuş olarak bırakırdı.

Devam ediyor. Bir kedinin kuyruğu, köpekbalığı yüzgeci gibi, on santimlik karın içinden görünüyor. Barb'ın hastanedeki ofisi, laboratuvar önlüğü bir sandalyenin üzerine örtülmüş. Buz pateni. Bir cronut.

Bazen hiçbir şey söylemeyiz. Bazen de sorular sorarız. (Bu bir kurt mu? Kapınızın önünde miydi? Gävleborg' gittik ve izini sürdük. Oskar bir profesyonel.)

Bazen bize gülüyorum. Çıplak fotoğraflarımızı ve çiçekli mastürbasyon hikayelerimizi paylaşmamız gerekmiyor mu? Bana tele-dom yapmalı. Sanal sikini emmemi emretmeli. Yine de vücudumuzun Atlantik ötesine geçen tek parçası, Pip'in yanağımı yalamayı bırakmadığı günden kalma gamzem ve buzda balık tutmak için kullandığı oltanın uzun parmaklı tutuşu.

Tıp fakültesi denemelerimin yeni taslaklarını yazıyorum ve Barb'ın meslektaşları arasında en sevdiğim Makayla'yı gölgeliyorum. "Gelecek yıl burada staj yapmalısın," diye öneriyor. "Belki bahar döneminde? Başvurularda harika görünür."

Yılbaşından iki gün önce Costco'da kaçınılmaz olan gerçekleşti. Barb ve ben gelecek dört nesil Vandermeer'lere (ya da daha büyük olasılıkla önümüzdeki hafta boyunca ikimize) Biscoff sağlayacak muhteşem bir fırsatı kaçırmanın ahlaksızlık olup olmayacağını tartışıyorduk ki biri adımızı seslendi.

Josh'un annesinin yüzünü seçmem bir dakikamı alıyor, yanında durduğunu fark etmem ise bir dakika daha. Barb ve Juliet ne yazık ki birbirlerinden hep hoşlanmışlardır ve sohbet etmeye başladıklarında Josh bana yaklaşıyor.

"Hey, Vandy."

"Merhaba." Kalbimin hızla çarpmasını bekliyorum ama sempatik sinir sistemim *fika* molasında olmalı.

Doğru kullandım mı, Lukas? Gülümsemem yumuşayarak samimi bir hal alıyor.

Birkaç dakika sohbet ettik. Onun dersleri. Benimkiler. *Hala tıpta mısın? Bölümümü dört kez değiştirdim. Bir grupta bas çalıyorum. Olimpiyatlara gideceğin doğru mu? Ah, dünya olimpiyatları. Benim hatam. Yine de harika*.

Sonra, birdenbire: "Bunu kaçırdım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve onun ne kadar çok şey hissettiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Artık Lukas'a alıştığım için çok önemsiz. Bu adil bir karşılaştırma değil.

"Evet."

"Kızıp kızmayacağından emin değildim."

Sanırım *sorabilirdin*.

"Bir ara bir araya gelmeliyiz. Aurora için sakıncası olmaz ve ... . Seni önemsiyorum," diye ekliyor.

İçimde bir şeyler harekete . "Bunu göstermenin güzel bir yolu,"

diyorum. Bakışları şaşkın. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni önemseyen biri gibi davranmadın."

"Vandy." İncinmiş gibi bakma cüretini gösterdi. "Eğer ayrılığımızın benim için kolay olduğunu düşünüyorsan-"

"Kime aşık olacağınızı kontrol edemezsiniz. Ancak NCAA finallerinin olduğu gün kız arkadaşınızdan ayrılmamaya karar verebilirsiniz."

İç çekiyor. "Bunun için özür dilerim. Çok meşguldüm. Aklıma gelmedi. Jordan bana yaralandığını söyleyene kadar hatırlamıyordum bile."

Jordan. Eski sınıf arkadaşı. Josh onun ve diğer herkesin velayetini aldı. -Ayrılıkta. "Yani yaralı olduğumu biliyordun ama bana hiç ulaşmadın mı?" Sanırım onu yakaladım, çünkü gözleri kocaman ve teni çok solgun. Tanrım, ne zaman kaybı. "Dinle, son bir buçuk yıldır konuşmadık. Seni artık tanımıyorum. Zaten yürümezdi de." Bunu artık son derece emin bir şekilde söyleyebilirim. "Ama işte sana bir düşünme ipucu: Daha az bencilce davranabileceğin hiç aklına gelmediyse, belki de sandığın kadar iyi biri değilsindir."

Daha sonra, arabada, Barb Josh'tan bahsetmiyor ama bana biriyle görüşüp görüşmediğimi soruyor.

"İşte bu adam." Parmaklarımı pencerenin dibine vuruyorum. "O . . ." *Harika. Mükemmel. Arkadaşımın eski sevgilisi. Ondan hoşlanıyorum. Eminim o da benden hoşlanıyordur. Sadece yaptığımız şey yüzünden değil. Belki burada bir şeyler vardır. Ama ya yoksa? Ona sormalıyım. Midemi ağrıtıyor*. "Gereksiz yere karmaşık."

"Kulağa romantik komedi öncülü

gibi geliyor." Omuz silkiyorum.

"Sadece eğleniyoruz." Kaşları

kalktı.

"Oh, kapa

çeneni." Ve

kaldır.

"Berbatsın," diye gülüyorum.

"Umarım güvenli bir şekilde, rızanızla ve doğum kontrol yöntemleriyle

eğlenirsiniz." "Sen bir doktorsun. Bunun bir kelime olmadığını *biliyorsun*."

"Tek bildiğim tarihteki en iyi üvey büyükanne olacağım."

"Olurdun."

Ne de olsa mükemmel bir anneydi. Elbette meşguldü. Dağınıktı. Ama bu hiç önemli değildi. Babamdan sonra, ihtiyacım olan şey buluşmalarıma gelen, dalış isimlerini ezberleyen, bana besleyici öğle yemekleri hazırlayan biri değildi. *Vandy'nin annesi biraz eksik, değil mi?* Bir keresinde sıkılmış ebeveynlerin tribünde dedikodu yaptıklarını . Ama bu aptalcaydı. Barb ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı, benim sormama bile gerek kalmadan. Beni anlamlı bir şekilde ilk sıraya koydu. Bana yetişkinlere güvenilebileceğini, onların korkutucu ve öngörülemez olmak zorunda olmadıklarını, koruyup besleyebileceklerini ve özgürlüğe izin verebileceklerini hatırlattı.

Gerçek *annesi değil. Vandy ona Barb diyor*.

Sekiz yaşındayken Barb'ı bir öğretmene annem olarak tanıttığım için babam tarafından azarlandığımı hatırlıyorum. Akşam yemeği yemeden yatağa gönderildiğimi. Bir bardak su için gizlice aşağı indiğimi. Mutfakta bir konuşma.

". . . sorunu görmüyorum, Alex! Ona bağlıyım. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bana anne demek istiyorsa-"

Babamın cevabı, içimi titreten ve tüylerimi diken diken eden bir tonda. Artık aç olmamak. Üst kata geri dönüp banyodaki Dixie bardaklarından içmek, Barb'ın dişlerimi çalkalamam için aldığı bardaklardan.

O, tartışmasız, başıma gelen en iyi şey. Boşandıktan sonra neden evlilik soyadını koruduğunu yıllarca merak ettim ve on sekiz yaşıma geldiğimde bunun babamın soyadı olduğu için değil, *benim soyadım* olduğu için olduğunu anladım.

Ona dönüp "*Büyükanne* diyebilirsin, biliyorsun değil mi?" dedim.

"Hı?"

"Eğer bir çocuğum olursa -ki bu konuşmanın amacına uygun olarak yanaklarımdan kazınan hücrelerin mitoz bölünmesiyle büyüyecek, çünkü *doğum kontrolü konusunda çok hassas* davranıyorum- sana *üvey dede* demeyecekler."

"Biliyorum, tatlım." Direksiyonu bıraktı ve parmaklarını benimkilere doladı. Barb ve ben bunu nadiren yaparız. Bazı anlar. *Sap*. "Elbette bana Dr. Vandermeer demeleri gerekecek."

Homurdanıyorum ve elimi çekiyorum.

O gece bir film izliyorum ve Lukas'a bilgisayar ekranımın fotoğrafını gönderiyorum. Jenerik dönmeye başladığında bir yanıt alıyorum -benim için saat 11:00, Stockholm'de sabah 6:00. Evet, artık bir profesyonel gibi saat farkını hesaplayabiliyorum.

İşin bu noktaya geleceğini biliyordum.

Gülüyorum.

"Bu" benim Midsommar'ı izlemem mi oluyor? LUKAS:

Önleyici tedbirler almalıydım.

SCARLETT: Zorunlu takip sorusu: Midsommar'ı gerçekten kutluyor musunuz? Evet.

Ve sen .. . . ?

LUKAS: Mayıs direği etrafında dans etmek, çuval yarışı oynamak ve ringa balığı turşusu yemek için şehir dışına çıkmak mı? Evet.

İlginç.

Sadece seks ritüellerini sor, Scarlett.

SCARLETT: Kültürel olarak duyarsız olmak istemem ama böyle bir şey olursa bilmem gerek.

LUKAS: Hayır dersem ne kadar hayal kırıklığına uğrarsın?

Kesinlikle.

LUKAS: Sorun şu ki, Midsommar'ı çoğunlukla geniş ailelerimizle kutluyoruz. Kardeşler. Ebeveynler. Büyükanne ve büyükbabalar.

Bu benim için bile fazla sapıkça.

Anladım. Gelecek yaz ziyarete gelmelisin. Kendin gör.

SCARLETT: Beni oraya ahlaksız seks ritüelleri vaadiyle çekiyorsun, bir yandan da beni ahlaksız insan kurbanları için kullanmayı planlıyorsun.

Bu gerçek bir davet. Jan buradayken mutlaka gelmelisin.

Neden?

Herkese ne kadar harika olduğunu anlatıp duruyor. Otuz kilometre yarıçapındaki her Blomqvist'e göstermek için dalışlarınızın videolarını çekiyor.

Onu durdurmalısın.

Neden? Seni izlemeyi seviyorum.

olmama rağmen kalp atışlarımın hızı normal değil.

Fiziksel olarak en iyi durumda olan bir sporcuyum, lanet olsun.

Muhtemelen çıktığımızı sanıyor. Kayıtları düzeltmeliyiz. Ya da belki de çıkmaya başlamalıyız.

Nefes almayı bıraktım. Dondur. O gerçekten-

Kontrol ettim. Bu yıl Midsommar, ABD Olimpiyat seçmeleriyle çakışıyor ve seni İsveç'te ne kadar istesem de Melbourne'a benimle gelmeni daha çok istiyorum.

Kalbimi yavaşlamaya zorluyorum. Başımın dönmesini durdurmaya.

İyimsersin, ha? Az önce seni dalarken

gördüm Scarlett.

Denemelerden sonra gel. Burada dinlen. Sessizliği seveceksin. Ve yürüyüşleri.

Elimde telefonumla uykuya dalıyorum ve gece yarısı güneşini hayal ediyorum.

BÖLÜM 51

OCAK AYINDA LUKAS STANFORD TIP FAKÜLTESİNE KABUL EDİLDİ.

Tepkim biraz karmaşık ama bunu bana sevişmenin ortasındayken söylediği için.

O ve ben anlaşmamız başladığından beri bazı sorumsuzca şeyler yaptık ama bu hepsinin üstünde. Bunun suçunu seyahat ve toplantılarla ne kadar meşgul olduğumuza ve Ocak ayındaki karşılaşmalarımızın kapsamının Avery'deki koridorlardan birinde, PT odasının hemen dışındaki her zaman kalabalık olan koridorda birbirimizi geçmekten olduğu gerçeğine atıyorum.

Selam vermiyorum.

Gülümsemiyor.

Yine de parmakları elimin arkasına değiyor ve sonraki yirmi dakika boyunca havanın Tibet platosundakinden daha ince olduğunu hissediyorum.

O haftalarda en yakın etkileşimimiz, dolabımın önünde bulduğum, tatilden önce ona bahsettiğim yeşil şekerlemelerle dolu plastik bir poşet oluyor.

Gerçek fika için, notta yazıyor. Her ısırıkta onu düşünerek yiyorum.

Ay sonunda hem Arizona Üniversitesi hem de Arizona State takımları dört günlük bir davet için Avery'ye geliyor. Parti sonrası Kyle'ın evinde -şok edici bir şekilde Lukas'ın da evinde-.

"Söylentiler duymuştum," diyor Victoria, garaj yolunda yürürken. "Ama onlara inanmaya cesaret edemedim. Hasta yatağımın bana oyun oynadığını düşündüm. Ama hayır- Scarlett Vandermeer gerçekten dışarı çıkıyor. Şok oldum ve memnun oldum."

"Vandy partileri *sever*," diyor Pen ona. "O sadece

..." "Yatağını daha çok seviyor," diye bitiriyorum.

Bir dakika sonra Pen kulağıma, "Sadece bir görünüş yapıyorum," diye fısıldıyor. "Sonra da Hot Teacher'ın evine gideceğim."

Ocak ayı boyunca birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Hatta Pen'in beni "en yakın arkadaşlarımdan biri, Theo" diye tanıtmasıyla onunla tanıştım *ve çok* mutlu oldum. Birlikte öğle yemeği yedik ve gözlerini ve ellerini birbirlerinden alamadılar. Bu arada ben de Lukas'ı düşünmeden edemiyordum.

Ya o ve ben gerçekten *çıkmaya başlarsak? Bu kız kurallarına aykırı olur mu?*

Sakıncası var mı?

Kalabalığın çoğu, ki *büyük bir* kalabalıktır, bahçededir. Victoria, Michelangelo'nun *David*'ine tekinsiz bir şekilde benzeyen Karadağlı bir yüzücüyle flörtünün içinde kayboluyor. Pen herkesle çok iyi arkadaş ve bir sürü insan tarafından sorunsuzca emiliyor. Etrafta dolaşıyorum, erkek bir dalgıç benimle sohbet ettiğinde kibar davranıyorum, ama ben ... arıyorum.

Lukas pencereden beni görüyor ve Johan ve ASU tişörtlü bir çiftle yaptığı sohbetten hemen uzaklaşıyor. Onunla mutfakta buluşuyorum ve ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki kanım şampanya gibi köpürüyor.

Bana yırtıcı bir kuş gibi bakıyor. Odaklanmış. Edinimci.

A Üniversitesi dalgıcı mazeret bildiriyor.

"Buna izin verdiğine inanamıyorum," diyorum. "Bu pisliği kim temizleyecek?"

"Ben değil." Birasının son bardağını da boşaltıp tezgâhın üzerine bırakıyor. "Detaylı sözleşmeler hazırlandı."

"en az eğlenceli oda arkadaşısın, değil mi?"

"Ben kuralları koyan oda arkadaşıyım." Üzerimde duruyor. "Hadi yukarı çıkalım."

Gizlice dolaşmaya en çok yaklaştığımız an buydu, ancak Lukas başını dik tutacak türden bir adam değil. Beş dakika sonra ben onun odasındayım, o da benim içimde.

"Bunu çok özledim," diyor bana.

Üstteyim ama kontrolün kimde olduğuna dair hiçbir hayalim yok. Birkaç derin nefes almam gerekiyor çünkü bu Lukas'la yeni bir pozisyon. Elimi karnıma götürüp kendi eliyle kapatıyor ve aşağı doğru bastırıyor. Etlerimin arasından, içime doğru uzanan silik dış hatlarını hissedebiliyorum. "Bu." Omzumu öpüyor ve sanki daha derine inmek istiyormuş gibi sikinin seğirdiğini hissediyorum.

"Biraz daha," diyor, yukarı itiyor, beni aşağı çekiyor. "Sadece birazcık. İyi bir sikiş ol, *evet,* işte bundan bahsediyorum."

Sonuna kadar girdiğinde, kalçalarım onun kalçalarına yer açmak için genişliyor. Yarılıyormuşum gibi hissediyorum. Memnun, gırtlaktan bir ses çıkarıyor. Ellerinden biri belime dolanıyor, diğeri kıçımı kavrıyor ve sonra beni yukarı, yukarı ve sonra tekrar aşağı hareket ettiriyor, gözleri benimkiler ve göğüslerimin zıplaması arasında gidip geliyor. Sonra bırakıyor ve "Dur" diyor.

Ben alıyorum. Kabzasına kadar içimde ve onun etrafında zar zor nefes alabiliyorum. "Buraya gel." Bana daha sıkı sarılıyor. Elleri sırtımda geziniyor ve

Beni yatıştıran dikey bir hareket, beni yüzen, rüya gibi bir kafa boşluğuna sokuyor. Meme uçlarımla oynuyor, onları doğru miktarda sıkıntıyla inlemem için yeterince sert çimdikliyor, onu daha sert ve beni daha ıslak hale getirecek olanı. Kalçalarımı döndürmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor. "Hiç sanmıyorum."

O zaman ne planladığını anladım. Önümüzdeki bekleyiş. Sızlanıyorum ve o da dilini yatıştırıcı bir şekilde tıkırdatıyor. "Sorun yok, Scarlett." Yüzümü boynuna gömüp yakınmak için ihtiyacım olan izin bu. Onu orada öpüyorum, tenindeki tuzu yalıyorum, birkaç sızlanma, bir avuç gerçekten acınası gözyaşı, trapezinde zar zor fark ettiği sert bir ısırık. İşkenceci ve kurtarıcı olarak beni teselli ediyor ve kendimi tükettiğimde beni kollarına yatırıyor.

Müzik duvarlarda titreşiyor, kahkahaları ve gevezelikleri bastırıyor. Kendimi onun için yaratılmış bir nesne gibi hissediyorum. Onun tarafından. Beni ilk kez sikmeden önce var mıydım? Hiç hatırlamıyorum. Birlikte olmadığımız zaman var mıyım? Ben sadece bir oyuncağım. Onun en sevdiği. Yeri doldurulamaz.

İşte o zaman Stanford'un kabulünden bahsetti. Bana söylemek için nasıl sabırsızlandığını. İsveç'in yılın bu zamanı ne kadar karanlık olduğunu, ama benden gelen her mesajın küçük bir güneş ışığı patlaması gibi hissettirdiğini. Yazın ziyaret ettiğimde bana neler göstereceğini anlatıyor ve son birkaç aydır olduğu kadar uzun süre ayrı kalmamızı istemediğini, çünkü "Scarlett, senin var olduğunu bilmek ama sana dokunamamak, seni beceremmemek ve seninle birlikte olamamak zalimce geliyor. Anlıyorsun, değil mi?" Ve dakikalar ya da yüzyıllar sonra, sonunda bana acıyor. "Çok hassassın, biraz kımıldasam boşalırsın. Benim için boşalırsın, değil mi?"

Ben yapardım. Başımı sallıyorum.

Tek bir hamle yetiyor, o da benim için. Belki onun için iki tane daha. İkimiz de sessizce boşalıyoruz, titremeler, seğirmeler ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen artçı şoklar boyunca birbirimize tutunuyoruz ve ter vücutlarımızda serinlediğinde ve ben tekrar nefes alabildiğimde, "Lukas?" diyorum.

Ses tellerine güvenmiyormuş gibi başını boğazıma sallıyor.

"Bazen bunun sahip olabileceğim en iyi şey olmasından korkuyorum. Hayatımın geri kalanı için."

İç çekiyor ve Duolingo uygulamamın henüz kapsamadığı İsveççe bir şeyler mırıldanıyor.

Alt katta parti devam ediyor.

Lukas'ın yatağında tek başıma uyandığımda, alt kattan gelen bir avuç sesle uyandım; biri çöpleri topluyor ya da bulaşıkları yıkıyor gibiydi.

Lanet olsun.

Hava gri ve donuk, ama çoktan kuşluk vakti oldu. Eğer Lukas'ın oda arkadaşları ayaktaysa, görünmeden dışarı çıkmak zor olacak. İmkânsız, çünkü ikinci kattaki yatak odasından bira şişeleriyle dolu bir çöp konteynerine dalmaya niyetim yok.

Çabucak temizleniyorum, kot pantolonumu yukarı çekip gömleğimi aşağı indiriyorum ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden aşağıya iniyorum. Mutfağa giden koridorda durup sesleri dinliyorum ve ortalık sakinleşene kadar Lukas'ın odasına mı dönsem diye düşünüyorum.

". . seni soruyordu," diyor Hasan.

"Numaram onda var," diye yanıtlıyor Lukas, umursamaz bir tavırla.

Plastik poşetlerin hışırtısı kesilir. Biri musluğu kapatıyor. "Bana birkaç ay önce ayrıldığınızı söylemiştin ama dün gece Vandy ile yukarı çıktın. Pen'e söyleyip söyleyemeyeceğimden emin değildim, ya da ..." Hasan'ın sesi şaşkındı.

"Yapabilirsin. Pen bunu biliyor."

Bahçe kapısı açılır. Kyle içeri giriyor, çite kimin dart attığını hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor ama Hasan onu duymazdan geliyor. "Tamam. Eğer bir daha sorarsa ..."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Kyle araya giriyor.

Hasan iç çekti. "Sadece Sweedy'nin Pen ve Vandy ile olan aşk üçgeni." Kyle ıslık çalar. "Dostum, *Vandy*'yi mi yapıyorsun?"

"Sır diye bir şey yok," diyor Lukas, bir kez daha Kyle yokmuş gibi davranarak. "Pen ne sorarsa sorsun, içtenlikle cevap verebilirsin."

"Tamam." Hasan. "Çok rahatladım, çünkü yalan söyleme konusunda berbatım." "Dostum," diye inliyor Kyle. "Vandy'yi nasıl tavladın?"

Gerginim. Lukas'ın yanıtını bekliyorum ama Hasan, "Kyle, bu nasıl bir soru böyle?" diyor.

"Diğerleri denedi. Boşuna. *Ben* denedim. Belki de vazgeçmemeliydim?"

"Abi, az önce hayır dediğinde dinlememeliydim mi dedin?" Hasan'ın sesi acılı geliyor.

"Demek istediğim, onu yasak bölge olarak düşünmüştüm-"

"Öyle." Lukas'ın zamanki rahat ses tonu, sadece kenarlarda parça gerginlik var. Kyle'ın fark edip etmediğini merak ediyorum. "Sana," diye ekliyor Lukas, bu biraz tehdit gibi geliyor.

Kyle ise hâlâ sarhoş. "Etkilendim. Gerçekten çok tatlı. Gamzeleri çok şirin. Ön dişler arasındaki küçük boşluk çok şirin. Onun t-"

Bir bardak yüzeye konur. Çok nazikçe değil. "Bu cümleyi bitirmek isteyip istemediğini iyice düşün, Kyle."

Yanaklarım yanıyor. Bir duraklama oluyor, eminim Kyle'ın hayatı gözlerinin önünden geçiyordur. "Ne var biliyor musun? Hiç arzum yok." Boğazını temizliyor. "Peki ya Pen? Pen de süper tatlı. Ondan hep hoşlanmışımdır. Ve eğer onunla çıkmıyorsan ..."

"Misafirim ol."

". Pen, yeşil ışık. Vandy, ölüm dileği."

"Biliyor musun Kyle," diye araya giriyor Hasan, "tanıştığın *her* kadına asılmak zorunda değilsin. Onlar senin beceriksiz varlığın olmadan da tatmin edici hayatlar yaşayacaklar."

Ya şimdi ya hiç giriş noktası gibi geliyor, bu yüzden mutfağa olabildiğince rahat giriyorum. "Selam."

"Oh." Kyle biraz kızarma nezaketini gösterdi. "Hey, Vandy?"

Ona gülümsüyorum. Dudaklarımı büzerek, çünkü birdenbire dişlerimden utanmaya başladım ve bunun için çok uzun yıllar diş teli taktım. *Dişçi yirmilik dişlerimin ineceğini ve* dilimin ucundaki *ön dişlerimi birbirine iteceğini söyledi.*

Her neyse. Dişlerim iyi. Hatta *şirin*. "Hey,

Vandy," diyor Hasan, biraz garip bir şekilde.

Lukas elindeki kırmızı Solo bardağı bir çöp torbasına atıyor, yanıma geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Yavaş. Ve kapsamlı. Ve şaşırtıcı bir şekilde halka açık. Neredeyse

duyabiliyorum

Hasan ve Kyle başka tarafa bakarlar.

"Benim gitmem gerek," diyorum

sonunda. "Seni eve bırakayım."

"Aslında daha önce bir yerde durmak istiyorum. Tek başıma gitmeyi tercih ederim." Yalan ama sarsıldım. İnsanların senin hakkında konuştuğunu duymak, tıp öğrencileri organların hakkında notlar alırken canlı muayene masasına bağlanmak gibi bir şey. Bir dakika yalnız kalmalıyım.

"Yine de-"

"Mesele şu ki," diye ekliyorum, geriye doğru yürürken, "sırf ev asepsi durumuna dönene kadar huzur bulamayacağın için, mecbur olmadığın halde temizlik yapmalarına yardım etme fikri? Beni tahrik ediyor."

Hasan ve Kyle kıkırdıyor. El sallayarak vedalaşıyorum. Ön kapıyı açıp arkamı döndüğümde Lukas tuhaf bir gülümsemeyle bana bakıyor.

BÖLÜM 52

WCARISSA'YI PATLAYICI ŞEKER HASTALIĞINA YAKALAMAK KÖTÜ BİR FİKİR OLABİLİR.

ABD Takımı dünya şampiyonası öncesinde Houston'da buluştuğunda, diğer dalgıçlar tarafından soğuk karşılandım.

Açıkçası, neredeyse teneffüslerde zorbalığa uğramayı bekliyorum.

Oh, pekala.

Buraya arkadaş edinmeye gelmedim sanırım. Düşman edinmek için de gelmedim ama idare ederim. Arkadaşın gerçekten kin tutabiliyor, Pen'e mesaj atıyorum. Kyle'ın ya da Stanford'dan başka bir yüzücünün elemeleri geçememesi beni üzüyor.

PENELOPE: Oh, hiçbir fikrin yok.

PENELOPE: Bir çorap kukla hesabı oluşturmamı ve Wikipedia'sına ayak mantarı olduğunu eklememi ister misin?

Bir düşüneyim.

Koç da işin içinde olabilir. Mei Wang efsanevi biri ve ona taklidimi imzalaması için yalvarmayı düşünüyorum, ama bana biraz fazla yoğun bakıyor ve el sıkışması bana bir metakarpal kırık veriyor.

Jet lag ile mücadele etmek ve birkaç gün yerinde eğitim almak için önceden uçuyoruz. ABD takımı çok büyük, iki düzineden fazla sporcu var ve çoğu beni görmezden geliyor. Ama İsveç delegasyonu zaten Amsterdam'da ve burnumu otobüsün camına dayayıp güzel mimarinin tadını çıkarmayı bitirir bitirmez Lukas'a mesaj Anında cevap veriyor, sanki tek yaptığı elinde telefonuyla *benim* ona ulaşmamı beklemekmiş gibi.

Hangi otel? Motel One. Sen mi?

Aynı.

SCARLETT: Kiminle paylaşıyorsun?

Kimseyle.

Oh, hadi ama.

İsveç Kralı torpil mi yaptı?

Bana orta yaşlı yakışıklı bir adamın resmini gönderdi.

Kim o?

İsveç .

Kral için bir kukla olduğunu duydum. Her neyse, Akane ile paylaşıyorum. LUKAS: 767

SCARLETT: 235843

LUKAS: ?

SCARLETT: Sadece rastgele numaralar mı gönderiyoruz?

Burası benim odam. Bu gece beni görmeye gel.

Akane sessizce korkutucu. Küçük ve gibi, uzun, siyah saçlı, dolgun ama gülümsemeyen dudaklar. Yirmili yaşlarının sonlarında, bir platform dalgıcı, özellikle de onun kadar iyi bir dalgıç için biraz yaşlı sayılır. Tek bildiğim Cal'da eğitim aldığı, bir çocuğu olduğu ve kendi işine bakmaktan hoşlandığı. Eşleştirilmemizin nedeni, genellikle birlikte kaldığı iyi arkadaşı Emilee'nin uygun olmamasıydı. Çünkü onu debriyajda sikip attım.

İntikamcı bir ölüm meleğinin beni bıçaklaması ve cesedimi plastik bir torbaya koyması gerekiyorsa, öyle olsun. Yine de bavulumu otel odasına taşırken içimdeki endişeye engel olamıyorum.

"Bana öyle bakma," diye sertçe emrediyor. "Ne gibi?"

"Sanki sen uyurken kafanı ısırıp koparacağımdan korkuyorsun. Emilee'den daha iyi dalış yapman senin suçun değil."

"Teknik olarak, ben-" "Sen daha istikrarlı bir şekilde daldın."

Birine karşı çıkmaya hiç bu kadar meyilli olmamıştım. Sert bir ele *gerçekten* iyi yanıt veriyorum.

"Yani bu yılın sen misin?"

"Öyle görünüyor." Boğazımı temizliyorum. "Her zaman bir tane mi var?" "Bu küçük bir spor." Omuz silkiyor. "İnsanların geçmişi var."

İç çektim. "Pariahlığımın içine girdim sayılır. Bu tür oyunlarda pek iyi değilimdir."

Akane sert, geniş gözlerle beni inceliyor ve "O halde umut var" diyor.

"Umut mu?"

"İkimizin iyi geçinmesi için."

Havuz aydınlık, sıcak ve temiz, yani üçlü. ABD'ye ayrılan zaman diliminde pratik yapıyorum, suyu kolayca fark edebildiğimi ve platformun ayaklarımın altında garip hissetmediğini fark etmekten memnunum. Bazıları hissediyor ve saatte 20 mil hızla üzerlerinden kaymak dehşet verici.

Kendisine Mei denmesini isteyen Koç Wang, çıkarken beni durdurdu.

"Vandermeer, buraya gel." Tanrım, çok korkutucu. "Senin önün." O bir tableti kaldırıp bana en son dalışımı gösteriyor. TiVoing yaptığından haberim yoktu. Daha gelecek vaat eden atletlerin lehine görmezden gelinmeyi bekliyordum. "Nasıl yıkandığını görüyor musun?"

Ağır çekim tekrarını izlerken başımı salladım. Bir felaket değil ama dünya şampiyonluğu için de uygun değil. "Biraz erken çıktın, o yüzden. İşte." Bana hatayı iki kez daha gösteriyor. Her seferinde daha çok , ta ki leş kuşlarının ziyafet çekmesi için bedenimi pencereden dışarı atmaya hazır olana kadar. "Sanırım bunu düzeltebilirim," diyorum ona.

Yarın daha iyisini yapacağım.

Ama Mei bana burnunda yeni filizlenmiş bir sivilceymişim gibi bakıyor. "O zaman neden burada lamba direği gibi dikiliyorsun? Geri dön. Dalışını düzelt."

Yüzümü buruşturarak kıçımı çekiyorum. Yukarı çık.

Ve dalışımı düzelt.

Süreci üç dalışta daha tekrarlıyoruz. Bana hangi kısımların "açlıktan daha çirkin" göründüğünü söylüyor, kesin düzeltmeler yapıyor ve küçük ayarlamalarla nasıl gelişme sağlanabileceğini gösteriyor. "Bu turna balığı mı? Burada yarım düzine nokta var."

Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Biliyorsun," dedi bana. "Seni defterden ."

"Ben... pardon?"

"Seni Junior Nationals'dan hatırlıyorum. Hatta birkaç gözlemciye seni kontrol etmelerini söylemiştim. Ama sonra sakatlandın ve ben de bittiğini düşündüm." Gözleri içimi oyuyor. Ben bir somon balığıyım ve o benim omurgamı oyuyor. "Ama sen kötü değilsin. Daha da iyisi, yön bulma konusunda iyisin. Nerede eğitim görüyorsun?"

"Stanford. İle-"

"Sima." Başını sallıyor. "O iyi biri. Yine de bazı şeyleri iyi bir koç bile fark edemez. İkinci bir çift göz her zaman faydalıdır." Başımı salladım,

Ta ki bana yine siğilmişim gibi bakmaya başlayana kadar. "Bütün gün burada mı kalacaksın? Eğitim saati bitti. Defol git."

Kovulup kovulmadığımı anlamayı öğreneceğime yemin ediyorum.

Etkinliğin maskotu, delici mavi gözleri olan korkunç bir denizatı. Onun çok uzun burnundan kaçınmaya çalışarak umutsuzca bir atıştırmalık istasyonu arıyorum. Sporcular ülkelerinin renklerini giyerek gruplar halinde hareket ediyor ve ben tek başıma dolaşırken kendimi tuhaf hissediyorum. Otele dönmek için bir servise binmek üzereyken, farklı alanlara bölünmüş basketbol sahası büyüklüğünde bir odayla karşılaşıyorum.

"Her ülke için bir tane var," diyor bir gönüllü boynumda asılı olan rozete bakmadan önce. "ABD şurada."

Carissa ve Natalie'nin yoğurt yediği masamıza bakıyorum. Hayır, teşekkür ederim.

"Peki ya İsveç?"

Karşı köşede. Onu bulana kadar etrafımdaki farklı dillere bakarak yürüyorum. İsveç ekibi arasında bir çekişme yok gibi görünüyor: masalarının etrafında durmuşlar, protein çubuğuna benzeyen bir şeyle top oynuyorlar.

Heyetteki herkes onun kadar uzun olmasına rağmen Lukas'ı hemen fark ediyorum. Saçları bir hafta önce evinden çıktığım zamankinden biraz daha kısa ama hâlâ kendinde. Hala yakışıklı. Hâlâ mi-

"Scarlett?"

Bir saniye sonra . Bana dokunmak için uzanıyor, ama göğsümdeki çarpıntıya, boğazımdaki karıncalanmaya rağmen biraz geri çekildiğimi hissediyorum.

Nedeninden emin değilim. Belki de yokluğunun yarattığı boşluktan sonra onu yanımda görmek çok bunaltıcı ve çok erken.

Notu aldı. Tabii ki anladı, olduğu gibi çevrildi. "Otelde dinlenirsin diye düşünmüştüm." Mavi ve sarı kompresyon gömleği gözleri için harika şeyler yapıyor.

"Koçumuz dinlenmeye inanmıyor. Muhtemelen neden tur atmadığımı merak ediyordur."

Gülümsüyor, her zamankinden daha geniş ve çok daha çocuksu. Beni gördüğüne çok *sevindi*, biraz afalladım. "Havuzun nasıl?" İkimizin de dikkatini dağıtmak için soruyorum.

"Sadece ısınmak için olanı kullandım, ama iyi. Dalış kulesi?"

"Aslında bir sorun."

"Nasıl yani?"

"Şikayet edecek bir şey arıyordum. Gelecekteki başarısız dalışlarımı neye bağlayacağıma zemin hazırlamak için. Ama hiçbir şey bulamadım."

"Bir trajedi."

"Gördün mü, anladın."

O bakıyor, gülümsüyor. Ben de gülümseyerek bakıyorum. Belki kimse tek bir sarılmayı yakalayamazdı. Küçük bir öpücük. Elim onun elinde.

"Merhaba." Lukas'ın yanında aynı tişörtü giyen, onun gibi yapılı, koyu tenli bir adam belirir. Gülümsemesi sıcaktı. "En son karşılaştığımızda saçların kızıl değil miydi?"

Kalbim alabora oldu. "Farklı biri, Ebbe." "Oh, *kahretsin*."

"Bu Scarlett Vandermeer. Scarlett, Ebbe Nilsson." Ebbe başını sallıyor. "*Ve* bir aptal."

"Merak etmeyin. Pen ve ben çok farklı görünmüyoruz." "Bu muhtemelen bir yalan, ama teşekkür ederim. ABD, değil mi?"

"Evet. Lukas ve ben aynı okuldayız. Biz . . ." Biz mi? Lukas eğlenerek beni izliyor, sanki "*Sorumlu bir şekilde birlikte BDSM uyguluyoruz*" desem sorun etmeyecekmiş gibi. "Bir biyoloji projesinde işbirliği yapmak," diye zayıfça bitiriyorum. Büyük ortaokul bilim fuarı titreşimleri. "Ben de yiyecek arıyordum aslında. Nereden buldun, um .. ."

"Top mu?" Ebbe soruyor.

"Kesinlikle."

"Benimle gel." Lukas'ın parmakları üst kolumu sarıyor. "Seninle istasyonlardan birine kadar yürüyeceğim." Tam çıkıyorduk ki biri ona bir şey bağırdı, bu da kahkahalar ve "*Vi ses*" ile biten İsveççe hızlı bir ileri geri konuşmayı başlattı. Uygulamamda yazıyordu ama anlamını hatırlayamıyorum.

"Neydi o?" diye sordum. Takım arkadaşları beni inceliyor gibi görünüyor. "Akşam yemeğinde onlara katılıp katılmayacağımı öğrenmek istediler." "Ve? Onlara ne söyledin?"

Beni dışarı çıkarıyor, parmaklarını sırtımın üst kısmına bastırıyor. Dünyam beş temas noktasıyla birleşiyor. "Onlara yapacak daha iyi işlerim olduğunu söyledim."

Lukas'ın bana dokunuşundan, ayrı kaldığımız uzun zaman dilimleri konusunda sabırsızlanmaya başladığını anlayabiliyorum.

Benim de öyle olmam mümkün ama yetki *onda*. Ritmi *o* belirliyor. Odasına girer girmez beni ayakta, pantolonumu indirerek ve sırtımı duvara dayayarak siken *o*. Aklım başımda değil ama yaklaşık üç dakika sürdüğünü tahmin ediyorum. İkimiz de boşalıyoruz ama o durmuyor. İçimden çıktığında, buz gibi bir göle atılmış gibi oluyorum. Sonra beni çeviriyor ve yüzüstü yatağa itiyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var-"

"Hayır." Bir hamlede içime giriyor. Olabildiğince ıslağım ama o Lukas ve bunun olmasına izin vermek kolay değil. "Sana neye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

Tekrar boşaldığımda yaklaşık on beş saniyedir içimde sallanıyordu, içime bir sıcaklık yayılıyor, amım hassas küçük darbelerle sıkılıyor. Duramıyorum. Kendimi toparlayamıyorum.

"Sen bunun için *yaratılmışsın*, değil mi?" Parmakları ensemi yumrukluyor. Saçlarım elinin etrafına dolanana, her çekişte parmak eklemlerinin kafa derime değdiğini hissedene kadar saçlarımda birkaç tur atıyorlar.

"Güzel bir şey. Benim için yapılmış."

Başımı sallıyorum ve tenimi çekiştiriyor. Sonra içimde öncekinden daha derine, her zamankinden daha derine ilerliyor ve bastırdığı ağrıyan nokta tüm zevklerin ve acıların kaynağı gibi hissettiriyor.

"Şşşt. Sessiz olmalısın." Berbat küçük sesler çıkardığımı fark ettim. "Biliyorum bebeğim. Ben buradayım. Sadece benim için nefes al, sorun yok." Yüzümü yastığa saklıyorum. Pamuk, çamaşır deterjanı ve Lukas gibi kokuyor. "İyi bir kız ol ve şunu ısır."

Daha sonra, güneş battığında ve gölgeler uzadığında, kollarındaki ben şeklindeki yerden kalkıyorum ve şakağında parıldayan tere bir öpücük konduruyorum. İğrenç, diyorum kendime, dudaklarıma tuz yapışıyor. Ama öyle değil. Lukas'ı ve vücudunu *iyi* dışında bir şey olarak algılama yeteneğine sahip değilim.

"Seks yapmayı bırakmalı mıyız?"

Bakışları şaşkın. Kırılmış da.

"Yani, atletik performanslara engel olmuyor mu?" "Dalışta

böyle bir şey var mı?"

"Hayır, ama ben dayanıklılık ya da hız sporcusu değilim. *Sen* ."

Parmakları saçlarımı okşuyor, nazikçe. Dokunuşu her zaman ihtiyacım olan şeyle eşleşiyor. "Antrenmanlar, dersler ve seni sürekli benden uzaklaştıran tüm o saçmalıklar olmadan buradayız. Bundan faydalanacağım. Eğer bu bana bir yarışa mal olacaksa, öyle olsun."

Gülüyorum ama kalbim iki katına çıkıyor. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Bilinçli bir seçim yapıyorum. Ayrıca buradaki insanların yarısı birbirini beceriyor." Avuç içi soğumuş yanağıma karşı sıcak. "Eşyalarını buraya taşı."

"Ne?"

"Bu odada kal. Benimle kal."

"Benimki sadece iki kat aşağıda." "Çok

uzak."

"Neden?"

"Scarlett." Beni kendine doğru çekti. Beni yavaşça, uzun uzun öpüyor, sanki buna, *bana* doymak onun dilinde tercüme edilemeyen bir kavrammış gibi. "Nedenini biliyorsun."

"Ben ... gerçekten bilmiyorum." Yalan söylemeye çalıştığımda her zaman olduğu gibi yanaklarım alev alev yanıyor.

Ama ben . *Anlamıyorum* ve gerçek bu.

Başını sallıyor. Hasta. Nazik. Ciddi. "Tamam. Büyük bir yarışmadayız. Bu konuşmayı şu anda yapmanı istemeyeceğim." *Ne konuşması?* "Ama hazırsan, seni neden burada istediğimi söyleyebilirim."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Gözlerimi kaçırıyorum -otomatik bir hareket, otoyolda bir araba üzerime doğru gelse gözlerimi kaçıracağım gibi.

"Bak ne diyeceğim." Lukas iç çekiyor ama hayal kırıklığıyla değil. Başparmağı elmacık kemiğimin altından geçiyor. "Günden güne ilerleyelim. Burada, benim yanımda her zaman hoş karşılanırsın." Beni vücuduna doğru çekiyor, ayak parmaklarım inciklerine, çenem göğüs kaslarına değiyor. Ten tene, yaptığımız onca iğrenç şeyden sonra bile neredeyse şok edici derecede samimi. O kadar sağlam ki, benim cankurtaran salım olabilir. Zaten öyle, belki de. "Yarın ne zaman antrenman yapacaksın?"

"Sabah erkenden. Neden?"

Parmakları belime doğru kayıyor. "Çünkü planlarımız var."

BÖLÜM 53

AMSTERDAM ÇOK GÜZEL. YEMEKLER GÜZEL. HOLLANDALI İNSANLAR iyi, Onların dilinden tek kelime bilmesek ve konuşmaya kendimizi o kadar olsak bile, dalıp gider ve kaybolurz. Günün sonunda,

Otelin asansörünün hantal yükselişinde ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Her şeyi. Hiçbir şey. İkisini de. Tek bildiğim Lukas'ın öğle yemeğinden bir süre sonra elimi tuttuğu ve saatler sonra hala işaret parmağını tuttuğum. Ekibinden bir telefon aldığını, onlara katılmak isteyip istemediğini sorduklarını ve onlara meşgul olduğunu söylediğini. En son ne zaman böyle bir gün geçirdim, tamamen *kapandım*? Etkinlikler, dersler, Pipsqueak'in gittiğim için bana kin besleyip beslemediği hakkında endişelenmeden?

"Bu gece yardımına ihtiyacım var," diyor bana. Parmakları benimkilerle oynuyor, rahatlamış, sanki vücudunun bir uzantısıymışım gibi.

Ona en flörtöz gülümsememi veriyorum*, bugünlerde buna böyle mi diyoruz?* "Gerçekten ihtiyacım var-"

Asansör durur. Dev bir bavul belirir ve ardından uzun boylu, siyah saçlı bir adam anında Lukas'a sarılır. "Hey, dostum!"

Lukas gülüyor. "Sadece sen ön elemelerden bir gün önce ortaya çıkarsın."

Yüzmeyi takip etmiyor olabilirim ama *Lukas*'ı takip ediyorum ve bu adamı tanıyorum. Callum Vardy. Avustralyalı. Büyük kelebek sprinteri. O ve Lukas tesadüfi arkadaşlardan daha fazlası gibi görünüyor.

"Ailen burada mı?" Callum soruyor.

"Hayır. Olimpiyatlarda olacaklar. Alıntı yapıyorum: 'Tüm küçük yarışlarınızı görmeye gelemem.'"

"Tanrım, benimkilere benziyor. Ve sen . . ." Bana döndü. Gözleri, açıkçası, gülünç. O kadar yeşil ki, Madagaskar'ın doğusundaki ormansızlaşmadan sorumlu olabilirler.

"Ben Pen Ross değilim," demek için acele ediyorum.

"Biliyorum, aşkım." Eğlenmiş görünüyor. "Pen ve ben çok eskiden tanışıyoruz." Gözleri Lukas'ınkilere, sonra da elinin bir kez daha benimkini tuttuğu yere kayıyor. "Birbirimizi iyi tanıyoruz."

O ve Pen seks yapmışlar, demek istediği bu. Bundan eminim. Kıskançlık ya da kızgınlık belirtisi var mı diye Lukas'a bakıyorum. Sadece eğlence buldum.

"Yani . . . ?" Callum soruyor. Gözleri benden Lukas'a kayıyor ve anlam veremediğim bir soru soruyor. Lukas hemen başını sallıyor.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Çok."

"Seni ikna etmek için ne

yapabilirim?" Gülümsüyor.

"Kesinlikle hiçbir şey."

"Çok kötü." Asansörün sesi duyulur ve kapılar açılır. "Evet, bu benim. Finallerden sonra bir şeyler içelim, çünkü siz ikiniz hiç eğlenceli değilsiniz."

Koridorda kayboluyor ve yolculuğun geri kalanını uygun bir soru formüle etmeye çalışarak geçiriyorum, ancak Lukas bana bir kutu tıraş jeli ve bir tıraş bıçağı uzattığında *hiçbir şey bulamıyorum*. "Sırtımı tıraş edebilir misin?"

"Bunu yaptığınızı unutmuşum!"

"Sadece büyük yarışlardan önce." Vücut kıllarının ve ölü deri hücrelerinin yokluğu görünüşe göre bir yarıştan saniyenin birkaç yüzde biri kadar bir süre çalabiliyor.

"Seni genelde kim tıraş ediyor?"

"Gösta benim sırtımı ve boynumu yapıyor, ben de onunkini." Ona boş bir bakış attım. "Gustafsson mu? O bizim karışık takımımızda."

"Bunu yapmamın belirli bir yolu var mı?"

"Kolumu kesmediğin sürece ondan daha kötü olamazsın. Ya da benden."

"Tıraş olmakta nasıl kötü olabilirsin?"

"Yüzümü yapmakta sorun yok. Ama gerisi... çok fazla saç var, Scarlett."

"Zavallı, masum, bir metre boyundaki bebek."

"Ben yedi değilim-"

"Abartı. Duşa gir, Koca Ayak," diye emrediyorum.

Şaşırmış bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ama ben geri adım atmıyorum. ", seni on dokuzuncu yüzyıl genelevlerinin saten çarşafları kadar pürüzsüz yapacağım."

"Grafik."

"Kral beni İsveç İmparatorluğu'nun şövalyesi yapacak."

"Dediğim gibi-"

"Ama önce duş almalısın. Gözeneklerin açılsın."

Yaklaşıyor, yaklaşıyor ve beni de kendisiyle birlikte duşa çekiyor.

Yirmi dakika ve biraz oyalandıktan sonra, yerde bir havlunun üzerinde yüzüstü yatarken sarılıyorum ve uzun sürecek olan onu de-yetifiye etme işlemine başlıyorum. Onu merhametime bırakmış olmak, alışılmadık derecede pasif ve rahat olmak büyüleyici. Bir kez olsun *onunla* ilgilenmek. "Kalçaların şu anda Danimarka'daki seçim sürecinden daha pürüzsüz. Gösta asla yapamazdı."

"Retorik figürlerle ortalığı yıkıyorsun."

"Tıraş da öyle." Sessizce çalışıyorum, düşünüyorum, çalkalıyorum. Sonra: "Çıktılar mı?"

"Kim?"

"Callum ve Pen."

Gülüyor. "Yapmadılar."

"Arkanı dön, bacaklarının ön tarafını yapmam gerekiyor, teşekkürler. Yani bir şeyleri mi vardı?"

"Seks, evet."

"Oh." ne zaman? Zaman çizelgesi uymuyor. "Hiç açık bir ilişkiniz oldu mu?"

"Hayır."

"O zaman ne zaman-" Usturayı bırakıyorum. "Siz üçünüz . . ?" "Evet."

"Oh . . . vay canına."

Lukas dirseklerine kadar doğruluyor, belli ki yaşadığım şoku dikkat dağıtıcı buluyor. "Onu bağlayıp belirsiz bir süre boyunca bir dolapta tutmamı sorun etmeyen birine göre, kolayca skandal yaratıyorsun."

"Haklısın. Neden iffetli davranıyorum ki?" Şakağıma masaj yapıyorum. "Sadece şaşırdım."

"Neden?"

"Listede üçlü ilişkilerle pek ilgilenmediğinizi söylemiştiniz." Altın rengi teni ve karın kaslarıyla telaş içinde doğruluyor. "İlgilenmiyorum."

"Kalem mi?"

Başını sallıyor. "Birkaç yıl önceydi. Birbirimizi yılda birkaç kez gördüğümüzde bunu söylemek zordu ama aynı şehirde yaşamaya başladıktan sonra seks hayatımızın iyi olmadığını fark ettik. Bir şeyler denedik."

"Callum'la birlikte mi?"

"Diğerlerinin yanı sıra."

Diğerleri. "Kaç tane?" Gözleri konsantrasyon içinde tavana dikilmiş, sanki sayıyormuş gibi. "O kadar çok, ha?"

Omuz silkiyor.

"Lojistikle ilgili pek çok sorum var."

"Anlıyorum."

"Hepsi uygunsuz. Hiçbiri beni ilgilendirmez."

Gülümsüyor. "Duyalım bakalım."

"Nasıl seçtin . . . ?"

"Çoğunlukla Pen'di ..."

"Projeye öncülük mü etti?"

Homurdanıyor. "Birini bulurdu. Kabul edip etmediğimi sorardı. Planlar yapıldığında bana gelirdi. Onun sınıfından bir çocuk. Tracy, eskiden takımda mıydı? Sırtüstü mü? Callum. Diğerleri."

"Hep çocuklar mı?"

Başını sallıyor. "Oldukça eşitti." "Sen . . . ?"

Başını sallıyor.

"Ve?"

"Eğlenceliydi. Hatta iyiydi. Yine de erkeklere kadınlara olduğum kadar ilgi duymuyorum."

"Trajik bir şekilde heteroseksüel mi?"

Yumuşak bir kahkaha. "Ya da o civarda."

Bacaklarımı yukarı çekiyorum ve çenemi dizlerime dayıyorum. *Bunu nasıl hiç duymadım?* Ayrıca bana kim söyleyebilirdi ki? "Olaya karışan Stanfordluların bir listesine ihtiyacım olabilir, yoksa biriyle her konuştuğumda merak edeceğim. İkizler. Bakım elemanı Billy. Koç Sima. Dr. Smith."

Yanağının içini ısırıyor. "Hiçbiri, Scarlett." İçimi çektim.

"Biliyor musun, keşke ben de sizin gibi olsaydım." "Ne bakımdan?"

"Sen sadece mantıklısın. Asla kıskanç değilsin. Paylaşabileceğimi sanmıyorum." "Hiç de o kadar basit değil, Scarlett."

Omuz silkiyorum, kendimi çok hızlı bir şekilde çok üzücü olabilecek bir şeyden uzaklaşmaya zorluyorum. "Mola bitti. Gözenekler kapanmadan önce, biz-"

Parmakları bileğime dolanıyor. "Seni sordum." "Ne?"

Birkaç dakika boyunca çenesi çalışıyor. "Pen ve benim seks yaptığımız her bir kişi onun seçimiydi ve benim sorun değildi. Ama sen birliğe katıldığında

Takım, ona size yaklaşıp yaklaşamayacağını sordum."

"I . . ." Yanaklarım alev alev yanıyor. "Neden?" Ama aylardır düşünmediğim bir şeyi hatırlıyorum: Pen'in Koç Sima'nın barbeküsündeki sözleri. *Onun seksi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Öyle demiştin*.

"Güzeldin, ama bu değildi. Çok sessiz ve çekingen görünüyordun. İsveççe'de şöyle bir söz vardır: 'En sakin sularda ... . ' Bir şeyler sakladığını düşünmeden edemiyordum. İçinde bir sır olduğunu, herkesin kaçırdığı bir şey olduğunu. Ve ..." Sessiz bir kahkaha. "Haklıydım. Sır oradaydı. Benimkiyle aynı." Yavaşça batan güneşe bakıyor. "Ben de Pen'e seni sordum. İlk kez böyle bir şey yaptım."

"Ve?" Ses tellerimin hâlâ çalıştığına şaşırdım.

"Bir erkek arkadaşın vardı ve hepsi bu kadardı. Ama o unutmadı. Seni çekici bulduğumu biliyordu, bu konuda benimle alay ederdi, kendi tarzında. Sevdiği insanlara böyle yapar."

Biraz uyuşmuş hissediyorum. "Bu yüzden mi Koç Sima'nın evinde beni sana fırlattı?"

"Belki de. Ya da belki sadece sarhoştu."

Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğimi fark ederek başımı sallıyorum. "Tıraşı bitirmeliyiz. Tamam mı?" Gülümsemeye zorluyorum. "Seni bir saksafon solosundan daha pürüzsüz yapmama izin ver."

Lukas, "Buna bir son vermelisin, Scarlett," gibi bir şeyler mırıldanıyor, ama arkasına yaslanmadan önce beni aşağı çekip öpüyor.

Ben de onu öpüyorum ve bu diğer zamanlara hiç benzemiyor.

BÖLÜM 54

ABD DALIŞI IÇIN IYI BIR YIL DEĞIL. Üç metre umudumuz Hayden Bosko, dördüncü dalışında umudunu kaybediyor ve yorgun bir altıncılıkla yetiniyor. Carissa ve Natalie senkro finallerine bile kalamıyor. Peter Bryant havadayken yırtık giriş kavramını unutuyor ve tek madalyamız olan Akane kıl payı bronz madalya kazanıyor. Ve sonra

Ben varım.

BARB: Belki podyumda değilsin ama resmi olarak dünyanın en iyi dokuzuncu platform dalgıcısın. Bu iyi değil mi?

Bu iyi hissettirmiyor, yarım düzine spor gazetecisi olarak değil "Ne yanlış gitti Scarlett?" diye soruyorlar.

Her şey, çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine boğazımı temizliyorum ve " sürü küçük hata birikti." diyorum. Bu doğru. Deprem yok, sadece artçı sarsıntılar var. Gülümsüyorum ve medya uzmanının bize öğrettiklerini tekrarlıyorum. "Burada için gerçekten mutluyum."

Ama ben *değilim*. Akane otel odasına döndüğünde, "Ne zaman kaybı," diye mırıldandı.

"Bundan nefret ediyorum."

"Bok gibi hissetme ritüelimde bana katılmak ister misin?" "Neymiş o?"

Bir saat boyunca amatör dalgıçların başarısızlıklarını izliyoruz ve Akane uyuyakalınca ben yukarı çıkıyorum. Dokuz ay önce, bir daha rekabetçi bir şekilde dalış yapabileceğimden emin değildim. Kendime bu kadar kızmak için hiçbir nedenim yok. "Neden bu kadar öfkeliyim?" Lukas kapıyı açar açmaz yanından geçerken soruyorum.

"Sırtına ne oldu?"

"Ne-oh." Sanırım atletimin altındaki morlukları görebiliyor. "Bir şey yok. Dayanak noktasını batırdım, kalkışlarım sırasında tokat yedim."

"Ne oluyor Scarlett?" Morarmış kenarları incelemek için beni çevirdi.

" yok. Isınma sırasında oldu, kötü değil-" "Bu çok kötü."

"Kuruldan geldi ve-" Gözlerindeki endişe karşısında şaşırarak dönüp bakıyorum. "Mutlu olmalıyım, değil mi?" Yanaklarım ıslak hissediyorum, çünkü lanet olası gözlerim akıyor. Avuçlarımla onları siliyorum. " 'Sadece burada olduğum için mutluyum. Bu benim sloganım olmalı."

Kollarını kavuşturdu. Bana uzun, değerlendirici bir bakış attı. "Başka neren yaralı?"

"Sadece o ve kalçalarımın arkası, ama-"

"Kıyafetlerini çıkar ve yatağa uzan. Yüz ." "Ben-"

"Scarlett."

İtaat ediyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Morluk giderici losyonu cildime sürmeye başladığında, gözyaşlarım yine de taşıyor.

"Gerek yok, benim odamda da biraz var."

"Ama kullanmadın. Çünkü bunu hak etmediğini düşündün." Başımı çeviriyorum. "Nasıl-"

"Seni tanıyorum, Scarlett. Haydi. Nefes al, nefes ver."

Sakinleşmem biraz zaman alıyor. "Kaybettiğimde üzülürdüm. Tüm bu *öfkenin* nereden geldiğini anlamıyorum."

"Eskiden hayatta kalma modundaydın. Sadece yeniden rekabet etmek istiyordun." Elleri sıcak ve nazik. "Artık neler yapabileceğini biliyorsun ve buna uygun performans göstermediğin için kızgınsın. Bu iyi bir şey, haklı olarak."

Yüzümü pamuğa gömüyorum. "Neden bu konuda mutlu görünüyorsun?" "Seni böyle seviyorum."

"Ne zaman Ölüm, Dünyaların Yok Edicisi olacağım?"

"Evet. Kavgacı." Enseme bir öpücük konduruyor, burnunu bebek saçlarına sürterek oyalanıyor. "Bu sağlıklı, Scarlett. Öfkeni al ve onu yakıt olarak kullan."

O haklı. O her zaman haklıdır. Ayrıca, şimdiye kadarki tüm yarışlarında madalya kazandı, ama bir kaybeden olan benimle ilgilenmek zorunda. Bana karşı nasıl sabırsız hissetmiyor? *Bunu yapmanı o söyledi*, diye hatırlatıyor bir ses bana. Dağıldığım zaman ona gitmemi istedi. Ve o beni tekrar bir araya getirmekte, çok yıpranmış bir gömlek gibi yamamakta, eski şeklime sokmakta çok *iyi.*

Ofisteki zor günlerimin onunla ilişkilendirilmesi mümkün olmasa da. "Senin için garip mi? Başkaları kaybettiğinde?"

Gülüyor. "Hiç kaybetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmediğini *biliyorum*. Sen bir trençkotun içinde kırk beş altın madalyasın. Tıp fakültesine girdin. İnternette senin fancam'lerin var."

Homurdanıyor. "Sırtüstü ve daha uzun kelebek mesafeleri çalışmayı denedim ama hiçbir zaman bir boka hak kazanamadım. Üniversite için ABD'ye gelmek zorunda kaldım çünkü Karolinska Enstitüsü beni kabul etmedi. Bir sinir ağı kurmayı denedim ve sizinkine kıyasla doğruluk oranı berbattı. Ve bildiğiniz gibi, yedi yıllık kız arkadaşım eğlenceli olmadığım için benden ayrıldı."

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Seninle eğleniyorum," diye itiraz ediyorum.

"Çünkü sen sapık küçük bir trolsün. Bu arada, seni bağlantılarımda nasıl yeniden kurtaracağım."

Gülüyorum. "Hayır! Yani, evet, ama aynı zamanda seninle olmadığımız zamanlarda bile eğleniyorum..."

"Sikişmek mi?"

"Paraphiliac eğilimlerimizi şımartmak. Ve sadece takılırken eğleniyorum. Dokuzuncu sınıftaki Dixon Ioannidis'e göre bir ekşi maya mayasından daha az kişiliğe sahip olan birinden bunu duymak pek bir şey ifade etmiyor belki ama senden *hoşlanıyorum*." Birden kendimi sıcak hissettim. Çok fazla şey söyledim. "Ve Pen senden ayrıldığı için üzgünüm."

"Hiç de değilim, Scarlett."

Daha da *sıcak*. "Ve sırtüstü yüzmeyi bilmiyordum. Ya da okulu.
Ve modeliniz o kadar da kötü değildi."

Uyluklarımın arkasına doğru ilerliyor. "Şimdi de yalan söylüyorsun."

"Evet. Bok çanağı gibiydi."

Kıkırdayarak bitiriyor ve ellerini yıkamaya gidiyor. Geri döndüğünde ben üstümü giyiyordum. "Belki de en iyisi budur," diyorum.

"Neymiş o?"

"Kelebek olayı. O vuruş çok fazla gereksiz iş gibi geliyor."

Saçlarımı geriye itiyor ve beni kaldırıyor. İçgüdüsel olarak karşılık veriyorum, bacaklarımın beline dolanmasına izin veriyorum, bizi balkona taşırken boynuna sıkıca sarılıyorum. Güneş batmak üzere, hava serin, ama biz güzel ufuk çizgisine bakarken o etrafıma bir battaniye sarıyor. Bir peri masalından fırlamış gibi hissediyorum.

"Kelebek, bacaklarını çırparak tekmelemek istemene neden olmuyor mu?" Tembelce soruyorum.

"Bu yasadışı."

"Seni tutuklarlar mı?" "Beni idam ederler."

"Yoğun." Ona sokuluyorum. "En sevdiğin vuruş nedir?"

"Özgür." Elinin arkasında her sabah çizdiğim modellerin kalıntıları var, yumuşak öpücükler ve havuzlara doğru yol almadan önce saçlarıma fısıldadığı sessiz *troller*. Kolumdaki desenleri okşuyor ve ben de burnumu boynuna dayıyorum. "Özgürlüğü berbat edemezsin. Yarışın sonuna nasıl istersen öyle varabilirsin."

"Gerçekten mi? Kürek çekmeye ne dersin?" "O da olur."

"Ön cam silme mi?"

"Biraz zaman alacak ama evet."

"Ya sırtüstü yüzmeye başlarsam?"

"Olur."

"Sadece akıntıların beni sürüklemesini bekliyorum." "O da iyi."

"Köpek ?" "Tabii."

"Bunu çıplak yapabilir miyim?" "Hoşuma gider."

Boynuna gülümsüyorum. "Gördün mü?

Sadece yapıyorum." "Ne?"

"İyi eğlenceler. Seninle." Kolları etrafımda sıkılaşıyor, sadece biraz, sadece bir saniye. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Elbette. Benimkilerin hepsini zaten biliyorsun."

"Bu .. . . Seni rahatsız etmek istemiyorum. Bir sapığa ya da onun gibi bir şeye dönüşmeyeceğim, bu yüzden endişelenme."

Kahkahası sessizdir. "Scarlett. . . hiçbir fikrin yok."

Bu cesaret verici. Ben de ağzımdan kaçırdım: "Bazen seninle tıp fakültesini birlikte bitirsek ne güzel olurdu diye düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece gözlerimi yakalamak için arkasına yaslanıyor ve balkon kapılarından sızan ışıkta o kadar ... o kadar yoğun ve mevcut ve az önce söylediklerime odaklanmış görünüyor ki, neredeyse geri almak istiyorum.

Ama güçlüyüm. "İyi bir takım olurduk. Çalışma grupları falan için. Bundan bahsetmiyorum bile..." *Seks*, söylemeye dilim varmıyor.

Yine de neden olmasın? O ve ben pek çok açıdan birbirimize çok yakışıyoruz. Pen'in umurunda mı ki? O Theo'yla birlikte. Lukas benden hoşlanıyor, hatta belki benim ondan hoşlandığım kadar. Evet, *sadece seks* konusunda anlaşmıştık, ama belli ki işler gelişti. *Çıkmaktan* bahsetti. Birlikte devam etmememiz için bir sebep var mı? Onun hayatımdan çıkma ihtimali içimi öyle bir şiddetle parçalıyor ki, beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişi .

. .

Lukas.

Korkarım ki, biraz aşık olabilirim.

Bu içimi parçalayan bir farkındalık. Paniklemeye hazırdım ama Lukas beni tek bir kelimeyle durdurdu.

"Öyle mi?" Sesi tereddütlü, biraz sert. Sanki sözlerim ses tellerini gibi.

Yalan söyle, kendime emrediyorum. *Geri yut*. Ama yapamıyorum. Yutmak *istemiyorum.* "Evet." Belki de iyidir. Çünkü beni öpüyor, hiç bitmeyen, esnek ve *çok* tatlı bir şey, havada olmak gibi hissettiriyor. Suyun üzerinde . İyi bir dalışın orada olduğundan emin olarak bir platformdan kaçmak, kaslarımdan fışkırmaya hazır.

"Bunun dışında." Geri çekiliyor, daha sakin. "Sen birinci sınıftasın. Bu senaryoda ben öndeyim ve sen utanmadan beni özel ders için kullanıyorsun."

Ağzının köşesine bir öpücük konduruyorum. "Öncelikle, sinir ağı şans düzeyinde doğruluğa sahip birinin özel dersine ihtiyacım yok."

"Vahşi." Gülümsemesi dudaklarımın altında kabarıyor.

"Pen bana kabulünüzü erteleyeceğinizi söyledi, bu da şu anlama geliyor..."

Duruyorum. Lukas başını sallıyor. "." "Sen ... değil misin?"

Bir tutam saçını kulağımın arkasına katlıyor. "Bu sonbahar tıp fakültesine başlıyorum."

"Belki de yanlış anlamışımdır."

"Eminim size böyle söylemiştir. Ama benim ertelemeye hiç niyetim yok."

Başımı salladım. "Harika zaman yönetimi becerileriniz var. M1'in iş yükü çok ağır ve karibuları izlemek ve diğer ünlü

İsveç eğlenceleri, ama kadavraları parçalara ayırmayı öğrenirken bir yandan da bir eğitim programına ayak uydurabilecek biri varsa-"

"Yapmayacağım."

"Lukas." Kalbini kırmak istemediğim için yanağını okşuyorum. "ABD'deki tıp fakültelerinde cesetlerle ilgilenmek zorunludur."

Gülüyor. "*Ceset işleriyle* bir sorunum yok. Yüzmekten kaçınacağım."

Elim kucağına düştü. "Ne?" "Bu
olimpiyatlar benim son
olimpiyatlarım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ama şaka yapmıyor. Gözlerinde, seçimleriyle barışmış birinin kendinden emin havası var. "Sen yüzyılın en iyi yüzücülerinden birisin. Herkes aynı fikirde."

"Eh, yüzyıl *yeni* başladı."

"Birkaç *güncel* rekoru elinizde tutuyorsunuz." Omuz silkiyor. Bu hareket kemiklerimi ve tendonlarımı titretiyor. "Muhtemelen önünüzde bir *on yıl* var."

"Neyin on yılı?"

"Of . . . daha hızlı olmak. Kazanmak."

"Peki ya sonra? Bundan üç, beş, on yıl sonra daha iyi teknolojik giysiler, daha iyi beslenme, daha iyi ve daha akıllı antrenmanlar olacak. Bir grup yetenekli çocuk ortaya çıkacak ve bizimle birlikte yeri silip süpürecekler ve ..." Başını sallıyor. Acı çekmiyor, sadece kabulleniyor. "İçimde umursayacak bir şey bulamıyorum, Scarlett. Onlardan daha hızlı olma fikri beni tekrar tekrar ya da bir yukarı iki aşağı diye durmadan tartışmaya itmiyor. Oyunun sonu yok."

"Ama... peki ya zafer?" "Ne olmuş
ona?"

"Bilmiyorum. Hayranlarınız var. İnsanlar seni seviyor. *Kral* seni seviyor!"

"Kral yaşlı ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, şükürler
olsun. Ve bu saçmalık,
"Bu benim ilgilendiğim türden bir aşk değil, Scarlett." Bunu gözlerimin içine bakarak öyle bir söylüyor ki, neredeyse bir iğneleme sayılabilir, ama ... pek sayılmaz. "Bir yüzücü olarak saygı görmek harika bir şey. Ama bunu kimliğim haline daha fazla getirmek istemiyorum. Bunu Pen'e yıllardır söylüyorum. O sadece ilgiyi özleyeceğimi ve Tom Brady gibi davranacağımı düşünüyor."

Ben o kadar emin değilim. Lukas tek başına hareket ediyor, evet, ama bu dürtüsünü hayatının diğer pek çok alanına da uyguladığını görebiliyorum.
"Yapmayacaksın," diyorum.

"Ne?"

"Fikrini değiştir."

"Ben de öyle düşünmüyorum. Altın madalya, rekor istemek büyük bir hayal. Ama artık benim değil."

Başımı eğiyorum. "Seninki ne o zaman?"

Gülümsemesi çarpık. "Bir süreliğine, Olimpiyatlar'la kıyaslanabilecek üst düzey bir hedefim olması gerektiğini düşündüm, ama ..." Durdu. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Tıp fakültesinde dört yıl geçirmek istiyorum, cehennem gibi olacağını bilerek. Uzmanlık ve ihtisas yapmak. *Ceset işleri*, tabii. Havuzu olmayan yerlere seyahat etmek istiyorum. Ailemi yılda bir kereden fazla görmek. Uyumak. Yürüyüş gezilerine çıkmak. Uzun hafta sonları evde kalmak ve aşık olduğum biriyle ahlaken iflas etmiş miktarda seks yapmak. Sapıkça, vanilya, hepsini istiyorum. Onunla birlikte kurtarılmış hayvanları evlat edinmek istiyorum. Ona bakmak, İsveç'te üşümesini izlemek ve her gün benden ne kadar zeki olduğuna hayret etmek istiyorum ve ... . Scarlett." Başparmağı gözümün altından geçti. "Neden ağlıyorsun?"

Bu bir yalan. İnkar etmek istiyorum. Ama yanaklarım lekeli ve sıcak. İçimde patlamak üzere olan korkunç, yakıcı bir şey var ve tek yapabildiğim yüzümü onun boğazına saklamak. "Bilmiyorum."

Eli başımın arkasında ağırlaşıyor. "Emin misin?"

Ben değilim. Ama başımı sallıyorum ve iç çekişi bana yarı gerçeklerimi anladığını söylese de, yine de gitmeme asla izin vermeyecekmiş gibi bana sarılıyor.

BÖLÜM 55

MEVE UÇUŞTAN ÖNCE BENİ YANINA ALDI, GÖZLERİ TAMAMEN İŞE BAKIYORDU. I Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı anlatmak için sabırsızlanıyorum ama o beni şaşırtıyor.

"Yerinizde olsam şu andan Olimpiyat seçmelerine kadar şöyle yapardım. Zamanını sıçrama tahtasında harcamayı bırak." Gözlerimi kırpıştırdım. "Ben ... ne?"

"Alınmak yok. Aslında tam alınma. Bunu olması gerektiği gibi sert bir gerçeklik kontrolü olarak kabul edin." Omuz silkiyor. "Üç Bilge Adam altın, tütsü ve yeni bir engel hediyesiyle seni ziyaret etmedikçe, üç metreyi kazanamayacaksın. On metre platformu mu? İyi olduğun zaman *harikasın*. Ama çok fazla hata yapıyorsun ve bunu yenmenin tek bir yolu var." Konuyu bedensel cezaya getirecek diye o kadar korkuyorum ki, sonuç neredeyse ezici oluyor. "Daha akıllıca antrenman yap. Daha seçici ol. Ve birkaç zorluk derecesini kaybetmeye dayanabilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Zorluk derecelerim yaralanmamdan öncesine göre zaten daha düşük-"

"Tahmin et ne oldu? Artık farklı bir bedene sahipsin. Geçmişte yaşamayı bırak. Daha az esneksin ama daha iyi kontrol edebiliyorsun. İhtiyacın olan şey *tutarlılık.*"

Çok çalışmak dışında sihirli bir düğme ya da el çabukluğu olmamasından nefret ediyorum. Yine de Mei'ye yaptığı her şey için teşekkür ediyorum, ki bu çok fazla.

"Ve Vandy?" diye sesleniyor .

Çıkarken arkamı döndüm.

"Tavsiyeye ihtiyacınız varsa bana TiVo'larınızı gönderin. İnsanlara neyi yanlış yaptıklarını söylemeyi seviyorum."

Lukas üç altın, bir gümüş ve iki bronz madalya kazandı.

Amsterdam'daki havaalanı deri pazarı gibi kalabalık ve parmakları beni mümkün olduğunca yakın tutmak için kotumun kemer halkalarına takılıyor. Su sporlarını seven nüfus her zamankinden daha yoğun olduğundan, insanlar onu her on adımda bir tanıyor. Diğer sporcuların yanı sıra birkaç aile ve ona gerçekten bir iç çamaşırı modeliymiş gibi bakan bir grup Amerikalı kız. Bu konuda hoşnut ama bundan nefret ettiğini söyleyebilirim, bu yüzden o bilet masasındayken ona turuncu bir Hollanda şapkası ve bulabildiğim en dandik güneş gözlüklerini alıyorum.

Sen gerçek misin lan? kaşlarını çatmasına kıs kıs gülüyorum. İkisini de giyerken yüz ifadesindeki meydan okumaya gülüyorum ve iletişim bilgilerine eklemek için bir fotoğraf çekiyorum.

"Telefonunda beni Lukas Penelope olarak mı kaydediyorsun?"

"Ah, evet. Soyadınızı nasıl heceleyeceğimi bilemedim. İçinde bazı ters *q*'lar *ve v*'ler var."

Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor ve elini uzatıyor, talep ediyor, ben de ona telefonumu veriyorum.

"Adını yaz ama, aptalca şeyler değil. Telefonumu dışarıda bırakırsam Maryam bildirimlerimi kontrol ediyor. Barb'ın benden önce erkek arkadaşından ayrıldığını öğrenmiş."

"Aptalca şeyler nedir?"

"Bilmiyorum. Seks tanrısı. Efendi. Baba Dom."

Ağzı seğiriyor. "Gerçeklerden saklanamazsın, Scarlett."

"Senden nefret ediyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Bir öpücük, alnıma konan sıcak bir öpücük.

Benim biletim temel ekonomi sınıfındaydı, İsveç ise birinci sınıf ile avam arasında yer alan daha lüks bölümlerden birini seçmişti. Lukas bunu nasıl başardı bilmiyorum ama uçağa bindiğimizde kendimi mucizevi bir şekilde onun yanında otururken buldum. Omzuna yaslanıyorum ve o İsveççe bir kitap okurken ben yarı kestiriyor, yarı *The Office* izliyorum. Eli kalçamdan hiç ayrılmıyor.

İndiğimizde "Bu gece benimle kal" dedi. Ama bu bir soru değil. Jet-lag olmuşuz, yorgunuz ve ben hâlâ dün gecenin etkisindeyim, ama başımı sallıyorum ve onun memnuniyet dolu gülümsemesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Son on günü birlikte geçirdik. Neden bir tane daha olmasın?

Evine vardığımızda tüm ışıklar kapalıydı. "Hasan ve Kyle nerede?"

Omuz silkiyor. Anahtarı deliğe sokamadan kapı hızla açılır. "*Sürpriz!*"

En yüksek ses Pen'inki, ama tüm yüzme ve dalış takımı burada, alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, yarı uykulu beynimi ürkütüyor. Bas ağırlıklı bir müzik açılıyor ve ayaklarımın dibine mavi ve sarı bir balon iniyor. Ev yapımı pankartlar özellikle zevkli bir dokunuş.

TEBRİKLER!!

SİKTİR GİT SWEEDY ABD TAKIMI OLMALIYDIN PLS

OLİMPİYATLARDAN ÖNCE BİR BACAĞINI KIR SENİ

SEVİYORUZ

Ve benim kişisel favorim:

SİZLERİN ZATEN LKEA'NIZ VE UYGUN ÜCRETLERİNİZ
VAR, BİZE BİR ŞEY BIRAKIN

Lukas kaşlarını çatarak onları okuyor, sonra kollarını kavuşturuyor. "Gerçekten mi?" Kahkaha seslerine bakılırsa, sert tonu beğenilmiş. Pen yanağına kıkırdayarak bir öpücük konduruyor ve ben de yumruğumu sıkıyorum. Beşlik çakmalar, sırt sıvazlamalar ve bir sürü *tebrik, dostum, kardeşim, ahbap*, eline tutuşturulan bir bardak bir şey var. Hunter onu yanından uzaklaştırmadan önce Lukas hüzünlü bir bakışla bana dönüyor. Gülümsememe engel olamıyorum.

İnsanlar birlikte görünmemizin tuhaf olduğunu düşünseler de kimse bundan bahsetmiyor. Belki de sürprizi bildiğimi varsayıyorlar. Belki de sadece görünmezimdir. Pen, ikizler ve Victoria bana uzun ve sıcak sarılıyorlar. Takım grup sohbetinde ileri geri mesajlaşıyorduk ama onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Avrupa havalı mıydı?" Bree soruyor. "Bir sürü kale var mıydı?" "Fark ettiğim kadarıyla hayır."

"Peki ya ayakkabı tamircileri? Atlar? Arabalar?" Victoria onun sırtını sıvazlıyor. "Bebeğim, burası Oregon Yolu değil."

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Fırsatını bulduğum anda bira içen insanların yanından geçerek uzaklaşıyorum. Bugün haftanın hangi günü? "Lukas'ı gördün mü?" Tavanı işaret eden Hasan'a soruyorum.

"Babasıyla telefonda."

Telefonu kapatır kapatmaz onu yatağının kenarında otururken buluyorum. "Selam." Onunla olmak ikinci bir rüzgar gibi.

"Hey." Bileğime uzandı ve beni bacaklarının arasına çekti. "Onlardan nasıl kurtulacağımıza dair bir fikrin var mı?"

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yapıyorum. Avucunu uyluğumun arkasında gezdiriyor. "Elinde bir şalgam arabası var mı?"

"Hayır."

"O zaman ben-"

"Hey, sen." Dönüyoruz ve Pen kapıda.

İçgüdüsel olarak Lukas'la aramda biraz mesafe koymaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor. "Hey," diyor, rahatlamış, sanki bu garip değilmiş ve yanlış bir şey yapmıyormuşuz gibi.

Ve biz *değiliz*.

Ama *öyle*.

Pen'in gözleri bedenlerimizin temas ettiği yerde geziniyor ama gülümsemesi hiçbir şeyi ele vermiyor. "Seni eve bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

Donuyorum. Donuyor ? Donmayacağımı

sanıyordum, ama ... "O değil, Pen."

". Luk, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Tabii, neler oluyor?"

"Yalnız," diye ekliyor.

Gözleri kısılıyor ama ben kararlı bir adımla uzaklaşıyorum.

"Yarın konuşalım," diyor Lukas ona. Öneri değil. "Scarlett ve ben

-"

" değil. Tuvaleti kullanmam gerek." Ben de gülümsüyorum ve çıkarken Pen'e bir kez daha sarılıyorum.

"Döndüğün için çok mutluyum," diye

fısıldıyor. "Ben de."

Kapı arkamdan kapanıyor ve kendime midemde yüzen bulantının bir nedeni olmadığını söylüyorum. Onlar arkadaş. Lukas artık onunla romantik olarak ilgilenmediğini açıkça belirtti.

Kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyorum ama çok fazla alkol akıyor ve kimse beni fark etmiyor. Zonkluyorum. Sallanıyorum. Gözlerimi kapattığımda, su kuşları kulağıma ötüyor.

Kimseye haber vermeden partiden ayrılmak boktan bir şey ama bir Uber çağırıyorum. Arka koltukta Lukas'a kısa bir mesaj atıyorum ve o anda yer altımdan kayıyor.

Yeniden adlandırılan irtibat kişisinde LUKAS SCARLETT yazıyor.

BÖLÜM 56

YAKLAŞIK BİR SAATTİR EVDEYİM, DUŞ ALIYORUM, PAKETLERİ AÇIYORUM ve Maryam'ın yokluğumda hazırladığı ve tüm aktivitelerin sihirli bir şekilde *benim* adımın altında listelendiği angarya çizelgesine kaşlarımı çatarak bakarken kapının çalındığını duyuyorum.

Lukas kapının önünde dimdik duruyor, elleri kot pantolonunun cebinde, koyu halkalar çillerini örtüyor. Ciddi, yorgun ve sessiz.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum. Burada olması için bir sebep yok.

Onu içeri almam için bir sebep yok.

Elini tutup onu yatak odama götürmek için bir neden yok. Bunların hiçbiri için bir neden yok, ama yine de boğazının kıvrımına ve birkaç saniye sonra ciğerlerimde onun kokusuyla uykuya dalıyorum.

BÖLÜM 57

TKIŞ ÇEYREĞİNDE MÜMKÜN OLAN EN HAFİF AKADEMİSYENİ ALIYORUM

Yük, antrenman ve şampiyona sezonu seyahatlerini dengelemek için, ki bunların hepsi Şubat sonu ile Mayıs arasında gerçekleşecek.

Pac-12.

E Bölgesi buluşması.

Eğer hak kazanırsam: NCAA.

Bunaltıcı hissettirmesi gerekir ama Amsterdam'dan sonraki ilk antrenmanda öyle olmuyor.

Görüşme seansımız sırasında Sam'e "Madalya alamadım, bu hayal kırıklığı yarattı," diyorum. Engelimi aştım ve terapiye devam etmem için açık bir neden yok, ancak onunla konuşmak her şeyi bir perspektife oturtmama yardımcı oluyor. "Ama bunun beni tanımlamasına izin vermeyeceğim. Sezon için heyecanlıyım. Olabildiğim kadar güçlü olmaya hazırım."

Sam gülümser, ki bu asla tuhaf görünmeyecektir. "Senin adına çok mutluyum." Pen daha sonra soyunma odasında bana "Cumartesi gecesi için üzgünüm," dedi. "I

seni kovduğum için kendimi kötü hissettim. Sadece Lukas'la konuşmam gerekiyordu."

"Her şey yolunda mı?" Bilmek istediğimden emin olmasam da soruyorum. Üçümüz, göreceli konumlarımız, derecelerimizin toplamı . . . Bunun bir aşk üçgeni gibi hissettirmesini istemiyorum. Ve bir çizgiye dönüştüğünde dışarıda kalmak istemiyorum.

"Evet, sadece bilmesi gerekiyordu..." Belli belirsiz üzgün görünüyordu, ben de yanına oturdum. "Ben Theo. Ateşli Öğretmen."

"Oh."

"Benden ayrıldı, Vandy." Sonunda sesi biraz çatallaşıyor. Tam olarak algılayamadan bakıyorum.

"O ... ne?"

"Bilmiyorum, bir adım geri atmamız gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi, çünkü birlikte çalıştığımızdan emin değildi ve bazen onun için çok *genç* hissettiğimi ve ..." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Yani, sorun değil."

Hiç de iyi görünmüyor. "Çok üzgünüm, Pen."

"Sanki ben bir SoulCycle sınıfıymışım gibi her şeyin bittiğine karar verip gittiğine inanamıyorum. Şükran Günü'nü birlikte geçirdik. Kız kardeşi ve arkadaşlarıyla tanıştım, bana bir kolye aldı ve ... Her hafta sonu onun evindeydim, Vandy. Pek çok şey yaptık ve şimdi ..." Acı ve öfke arasında bir yerde başını sallıyor. "Her neyse. Bitti artık. Lukas'a söylemek istedim çünkü ... şey. O hala benim en eski arkadaşım."

Kalbim karnımda atıyor. "Peki o ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Theo'nun kaybı olduğunu söyledi. Sırtımı sıvazladı. Yakında yeni birini bulacağımı söyledi. İyi ama mesafeli. Theo'dan sonra ne kadar soğuk olabileceğini unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse, bazen Lukas'la yıllar önce nasıl bir araya gelebildiğimizi merak ediyorum."

Çünkü mesafeli *değil.* Ya da soğuk. "Hiç düşündün mü ..." Başlıyorum.

"Ne?"

Sözlerimi toparlıyorum. "Annesi öldüğünde onun için yaptıklarınızdan bahsetti. Ve Carissa konusunda sana yardım etti."

"Öyle mi?"

"İkinizin çoğunlukla kendi travmalarınız üzerinden bağ kurmuş ve daha sonra bunun dalgası üzerinde romantik bir ilişkiye girmiş olmanız mümkün mü? ?"

Gözleri yüzümü o kadar uzun süre tarıyor ki, haddimi aşıp aşmadığımı merak etmeye başlıyorum. Belki de aşmışımdır, çünkü biraz sulu bir kahkaha atıyor ve "Beni sevmediğini mi söylüyorsun?" diye soruyor.

"Hayır. Öyle olduğunu biliyorum. Ve seni hala önemsiyor. Sadece merak ediyorum..."

Eğer seni sevilmek istediğin gibi sevmediyse.

Eğer bu çok *acı vericiyse, kendinize Lukas'ın derin romantik duygulara sahip olmadığını söylemeye karar verdiniz*.

Belki de onun sadece bazı küçük yönlerini biliyor ve geri kalanını tamamen görmezden geliyorsunuzdur.

Onu hala annesi öldüğünde size ihtiyacı olan on beş yaşındaki çocuk olarak görüyorsanız ve farklı bir insana dönüştüğünü asla fark etmediyseniz.

Eğer aranızdaki şey daha çok karşılıklı korumayla ilgili olsaydı. "Eğer mi?" diye soruyor.

"Belki de romantik aşka geçişiniz için biraz sarsıntılı olmuştur."

"Yani ..." Dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor. "Lukas'ı bunun böyle olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ne yaşadığımızı biliyorum. Ama her halükarda, travma üzerinden bağ kurmanın aşık olmak ve bir gelecek inşa etmek için hâlâ güzel bir yol olduğunu düşünüyorum. Aynı cinsel fetişleri paylaşmaktan daha geçerli."

Sesi nazik ve mideme bir yumruk gibi iniyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, az önce söylediklerini ayrıştırmaya ve ne şekilde ifade etmek istediğini çözmeye çalışıyorum. Alınmam gerekip gerekmediğini. "Affedersiniz?"

"Aman Tanrım." Anında gözleri açılıyor ve eli elime dolanıyor. "Öyle demek istemedim. Yemin ederim laf sokmak için söylemedim! Aşık olmanın pek çok geçerli yolu var, hepsi bu. *Çok* özür dilerim."

Başımı salladım, rahatladım. Pen daha yeni terk edildi. Duygusal biri. Kırıcı olmak istemediğini *biliyorum*.

Ama sonra ekliyor, "Sadece bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum, hepsi bu." "Hata mı?"

"Lukas'tan ayrılarak. Yani, o ve ben çok şey yaşadık ve o beni *anlıyor* ve ..." Başını eğdi. Gözleri neredeyse yalvarırcasına bana bakıyor. "Siz ikiniz ... ... Çoğunlukla seks, değil mi? Resmi olarak çıkmıyorsunuz."

Lukas'la aramızdakinin *çoğunlukla seks olduğunu* söylemek tartışmasız bir yalan olur.

Ancak. İtiraf etmek ne kadar acı verse de: "Resmi olarak çıkmıyoruz."

Önemli olduğundan değil. Lukas'ın beni derinden önemsediğini ve aramızdaki şeyin gerçek olduğunu bilmek için damgalı bir sertifikaya ihtiyacım yok. Sorun şu ki, Pen'in sözlerimden duyduğu rahatlama o kadar açık ki, şu anda bunların herhangi birini kabul edebileceğinden şüpheliyim.

Acı çekiyor. Ben onun arkadaşıyım. Gerçeği bir süre daha kendime saklayabilirim. Bir süreliğine onu ilk sıraya koyabilirim.

"Haklı bu arada," diyorum elini sıkarak. "Kim?"

"Lukas." Gülümsüyorum. "Bu Theo'nun kaybı."

Başını omzuma yaslıyor ve ben de kuru alan antrenmanına doğru yürürken şakalaşıp gülmek için elimden geleni yapıyorum. Oraya vardığımızda, izin isteyip antrenörleri bulmaya gidiyorum.

Her şey yoluna girecek, diyorum kendime.

Pen belki de hayatında ilk kez reddedilmiş hissediyor. Kırılgan ve arkadaşlarının desteğine ihtiyacı var. Lukas'ı sevmiyor. Lukas da onu sevmiyor. Bu ilişki bitmiştir.

Sadece bunu için iyi bir zaman değil.

Benim de endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

"Koç Sima?"

Okuduğu kağıt parçasından başını kaldırmıyor. "Öyle mi?"

"Antrenman programımda bazı değişiklikler yapma olasılığını görüşmek istiyorum."

BÖLÜM 58

D"STOCKHOLM sendromu olabilmesi için ÇOCUKLUKTAN KAÇIRILMIŞ OLMANIZ MI GEREKİYOR?" I sor. "*İstemediğin* halde aşık olduğun adam İsveçliyse, bunu yapmamalısın."

Sam psikolojik yapılardaki ustalığımdan etkilenmemiş görünüyor. "Lukas'a aşık olmak seni mutsuz mu ediyor?"

"Hayır. Sadece suçluyum."

"Penelope yüzünden mi?"

Terapi seanslarımda adı çok sık geçiyor. "Evet." "Penelope'nin iyiliği senin için önemli mi?"

"Tabii ki. Son sahip olduğum en iyi arkadaşa en yakın şey o." "Yine de seni incitti. Geçen gün."

"İsteyerek yapmadı. Sadece dikkatsizdi. Çünkü o da acı çekiyor."

Sam başını sallar. "Lukas'tan kaçmanın sebebi o mu?" "Hayır-"

"Amsterdam'dan beri kaç kez karşılaştınız?"

Gözlerimi indiriyorum. Çok az ve sadece benim yüzümden. Aslında, bahanelerim o kadar gülünç ki, Lukas'ın onlara inanmadığını *biliyorum*. Çalışma grubu. Ödev yarına. Yorgunum.

Sadece geceyi geçirmek için gel. Sen yanımdayken daha iyi uyuyorum. Neden?

Çünkü güvende olduğunu biliyorum. Ve güzel

kokuyorsun.

Sen de yumuşaksın.

Rehberimdeki adını değiştirmeliyim. Blomqvist'in nasıl yazıldığını biliyorum ve yazdıklarını görmek canımı acıtıyor - göğsümün en yumuşak yerlerine batan keskin kedi pençeleri. Ama..

"Pen'i bu sabah soyunma odasında hıçkıra hıçkıra ağlarken yakaladım," diyorum basitçe.

"Bu üzücü. Ancak konuştuğumuz gibi, onun Lukas'la olan ilişkisinin verimli bir şekilde devam etmesi pek olası değil, *sizin* Lukas'la olan ilişkiniz ise-"

"*Biliyorum*. Ama bu geçici bir durum. Kendini çok yalnız hissediyor ve Lukas'la yeniden bir araya gelme ihtimali onun tutunduğu bir yanılsama. Burnunun dibinde onunla vakit geçirerek bu hayali yıkamam."

"Bu kadar büyük bir yalan gerçekten de gerçeklerden daha mı nazik?"

İç çekiyorum ve yüzümü ovuyorum. Bu uzun sürmeyecek. Pen yakında daha iyi hissedecek. Sadece beklemem gerekiyor. Bir hap böceği gibi kendi içime kıvrılmalıyım. Antrenmana odaklan. Sadece on metre.

Koç başlangıçta isteksizdi, ancak Pen ile üç metre senkro çalışmaya devam etmem şartıyla gönülsüzce kabul etti.

"Sonsuza dek sürmesi gerekmiyor," dedim ona. "Ama Mei dedi ki-" "Neden kendimi aldatılmış bir koca gibi hissediyorum?"

Yüzümü asmamaya çalışıyorum. "Sima Hanım peyzajcıyla birlikte olduğu için mi?"

"Çünkü dalgıcım eve başka bir koç gibi kokarak geldi!" "Bu doğru değil."

"Mei senin favorin. Ona *hayranlık* duyuyorsun."

. "Bu kelimeyi sana oğlun mu öğretti?" "Konuyu değiştirme."

Ama Koç Sima sakatlanmadan önce neler yapabildiğimi biliyorsa, Mei de *şimdi* neler yapabileceğimi daha iyi biliyordur. Ve işe yarıyor: sonsuz tekrar, sürekli düzeltmeler, sonsuz ince ayar. Daha iyi olmasam da kendime daha çok güveniyorum ve odaklanma kafamdaki gürültüyü bastırmaya yardımcı oluyor.

Ertesi Cumartesi gecesi Maryam odama girerek "Geri döndü," dedi.

Nörobiyoloji ödevimden başımı kaldırdım. "Kim?" "*Aşk Adası* yarışmacısı."

"Ne?"

"Aksanlı gönül adamı." Göz kırpıyorum. "Lukas mı?"

Arkasından gelen derin "Yup" sesi midemi bir bez gibi sıkıyor.

"Gururum mu okşanıyor," diyor kapıyı kapatırken, "yoksa paramparça mı ediliyorum, emin değilim."

"Maryam ile mi? İkincisi. Her zaman."

"Her seferinde kendimi tanıtıyorum. O sadece benim adımı kullanabilir."

"Hayır, ona göre değil."

Üzerimde duruyor ve nefesim kesiliyor. Beni öpmek için eğildiğinde daha da fazla, bir eli sandalyemin arkasında, diğeri masanın üzerinde. O bir sıcaklık ve rahatlık battaniyesi. Kendime engel olamadığım için dudaklarına eğiliyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"Takılmayı çok isterdim ama sınavımı bitirmem gerek."

Anlayışlı bir şekilde başını sallıyor. Ve "Aksiyon potansiyeli, sodyum, amigdala." diyor.

"Ne?"

"Geriye kalan üç sorunun cevabı." Kollarını kavuşturdu ve sanki daha önce hiç kimsenin yalanına kanmamış gibi bana baktı. "Neler oluyor, Scarlett?"

"Hiçbir şey. Neden?"

"Neden?" Eğlenerek ofladı. "Bu işte iyi değilsin, en az benim kadar."

"Neye?"

"Oyun oynarken."

O haklı. Bu yüzden sevdiğimiz şeyleri ve birbirimizi seviyoruz. Yapı. Müzakereler. Anlaşmalar ve öngörülebilirlik. "Sadece okul ödevlerimi yapıyorum. Pac-12'ye çok yakınız."

Parmakları çocukmuşum gibi çenemi sıkıyor ve bana gözleriyle buluşmaktan başka seçenek bırakmıyor. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Yine o baskı. Sürekli bir gözyaşı tehdidi. "Buradan iki hafta önce ayrıldım. Mutluydun, kafayı bulmuştun ve yarı-" Sözünü kesiyor. Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama tek bir şey söylemeye dilim varmıyor.

"Hey," diyor bana, sesi gerçek bir endişeye dönüşüyor, araştırıyor, ağırlaşıyor. "Numara yapmak zorunda değilsin. Saçma sapan bir bahane bulmana gerek yok. Sadece benim."

Bu doğru. Bu Lukas ve gerçeği sever. Aklımdan geçen her şeyi kusabilirim ve o da bunu kabul eder ve bu durumu daha da kötüleştirmez mi?

Boğuluyorum. Nefes alamıyorum. Kendimi . "Kalem
. . iyi gitmiyor."

"Doğru. Pen ve onun lanet sanrıları." Sesi beni korkutuyor, buz gibi. Öfkeli. Atan kalbimi göğsümden çıkarmak için kullanabileceği tehlikeli bir makine. "Senden geri adım atmanı istedi mi?"

"Hayır."

"Hayır." Ben daha cevap vermeyi bitirmeden bu kelime ağzından çıkıverdi ve telaşsız bir şekilde söylendi. "O zaman tek başınasın."

"O benim arkadaşım." Avuçlarımı çıplak kalçalarımda gezdiriyorum. "Seninle benim ilişkimizi kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Sen ve ben mi?" Gülümsemesi biraz zalimce. ", Scarlett. Ne yapıyorsun? *Sen ve ben* ne yapıyoruz? Sonunda söylemeye hazır mısın?"

Gözlerinden kaçarken kelimelerin kolayca dökülmesini umarak bacaklarıma bakıyorum. Ama hayır. "Kendini daha iyi hissedene kadar belki de geri çekilmeliyiz. Ya da ilişkimizin fiziksel kısmına daha fazla odaklanmalıyız."

Lukas uzun bir süre cevap vermiyor ve ben pes edip başımı ona doğru eğdiğimde, bakışları her şeyi gören bir katalog gibi. "Şimdi mi?" diye soruyor.

"Ne?"

"*Şu anda* bütün dünyada kendimi en yakın hissettiğim kişi sen değilmişsin gibi davranarak seni becermemi ister misin Scarlett? Yoksa başka bir gün mü?"

Hangisi daha derinden etkiliyor bilmiyorum; kelimeler mi, yoksa ses tonundaki ürperti mi? "Ben ... eğer istersen, şimdi, yapabiliriz-"

"İstiyorum." Sesi alaycı, hatta biraz küçümseyici geliyor ama beni sandalyeden çekerken eli yeterince nazik. "Seni öpmeme izin var mı?" Gülümsemesi acı. "Bu Pen'e karşı haksızlık olur mu?"

Kızgın ve öfke güç alışverişiyle iyi gitmez. Sadece umursayıp umursamadığıma karar vermeliyim. "Tabii ki beni öpebilirsin."

Ama yapmıyor. Beni yatağa itiyor, göbeğimden aşağı ve gücü vücudumda titreşiyor. Ve daha başlamamıştık bile.

Ya da yapmadım. Lukas şortumu kıçımın alt kıvrımına kadar çekti. sonra iç çamaşırı giyme zahmetine girmedim ve tenimin sıcaklığını tenime karşı hissediyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, diğer avucu tam ağzımın önüne gelene kadar başımı kaldırıyor.

"Islat."

"Ben-ne?"

Kafa derimi sıkıca kavrıyor. "Ne zamandan beri soru soruyoruz Scarlett?"

Aman *Tanrım*. "Özür dilerim."

Kıçıma sert bir tokat. "Sana bir şey söylersem, yaparsın. Yala onu." O sert, bu da beynimi karıştırıyor. O kadar tahrik oldum ki

arasına bulaştığını hissediyorum. Dudaklarımı ayırıyorum ve dilimi avucunun ortasında gezdiriyorum. "Tekrar."

Bunu dört, beş kez tekrarlıyorum. Avucunu yeterince ıslak bulduğunda geri çekiyor ve sonra kalın kotu, parmak eklemlerinin popomun yumuşak kısmına ritmik çarpışını, teninin yapışkan ıslaklığının belimin üzerinde sürüklendiğini hissediyorum. Sadece mastürbasyon yapıyor. Bedenimi zar zor kullanıyor.

Ben onun emrindeyim. Aklına gelen her iğrenç şeyi benim onayımla yapabilir ama bundan faydalanmıyor. Sanki bir tuvalmişim, internette bulduğu bir resimden başka bir şey değilmişim, umursamadığı ve asla umursamayacağı meçhul, isimsiz bir kızmışım gibi.

Boşalırken çıkardığı homurtu tanıdık geliyor, beynimin arkasına yerleşiyor. Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum ve gözlerimi kapatıp yüzümü pamuklu çarşaflara saklıyorum.

Ağırlıkta bir düşüş, yatağın zıplaması. *Gidiyor*. Kalbim, bu kadar heyecanlanmamla ve onun beni boşaltmamasıyla hiçbir ilgisi olmayan bir sürü nedenden dolayı batıyor. Sonra gömleği yere düşüyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Kürek kemiklerimin arasına bir öpücük konduruyor, uzun ve kalıcı, beni düzenlerken ellerinin belime dolanmasıyla tam bir tezat oluşturuyor. Parmakları omurgamın dibindeki meniye dalıyor ve soruyor: "Seni becermenin nesini seviyorum biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Her şeyi yapmama izin , değil mi? Bana *o* kadar güveniyorsun.
Sen sadece o kadar mükemmelsin."

Mükemmel olan Lukas. Sınırlarımı nasıl zorlayacağını bilen ama asla aşmayan. Beni iyi hissettirecek kadar incitmeyi.

Belki de birbirimiz için mükemmelizdir.

Aynı cinsiyeti paylaşmaktan daha geçerli-

"Durmamı istiyorsan ne diyorsun?" diye soruyor. Ama dikkatim dağılmıştı. Eli sırtımdan aşağı, kıçımın yanaklarının arasına kayıyor ve menisini deliğime sürüyor.

Nefesim kesiliyor ve kıvranıyorum. Beni öylece bırakacağını düşündüm, yalanlarım için adil bir ceza, ama bunun yerine tek bir parmak içime bastırıyor, yabancı ve yeni.

Gerginim. Korku ve açlıktan nefesim kesiliyor. Her şey karmakarışık, kalbimde ve karnımda birbirine karışmış. Dolgunluk ağrıyor, kaygan, mükemmel bir yanık.

"Lukas, ben-" Bunu hiç yapmadım. O da biliyor.

"Scarlett." Son derece hoşnutsuz. "Ne. Ne. Sen. Diyorsun?" "*Dur*."

Beni amımı titreten *iyi* bir *kızla* .

Nazik ama çok fazla değil. Sikinin başını kendi boşalmasıyla kayganlaştırıyor ve bunu yerleştirmesi o kadar uzun sürüyor ki, altında bir su birikintisine dönüşüyorum, titriyorum, çarşaflara tutunuyorum ve kendimi onun etrafında nefes almaya zorluyorum.

"Tamam mı?"

Başımı salladım, bunalmıştım. Tam olarak içine girmedi. Gerçek kayganlaştırıcı olmadan, hatta *kayganlaştırıcıyla* bile başarabileceğinden emin değilim. Yanaklarımı ayırıyor, sikinin teni gerdiği yere sürtünüyor ve *bu* kadar zevk alacağını beklemiyormuş gibi boğuk, şaşkın bir homurtu çıkarıyor.

"Bunun fotoğrafını çekmek istiyorum."

Kalçalarımı büküyorum, bir şey arıyorum - *ne olduğundan* emin değilim. Bu çok fazla. Yer yok. Ürperiyorum. Lukas'ın avuçlarından biri başımın yan tarafına yerleşiyor ve ona doğru dönüyorum, bileğinin tendonuna sürtünüyorum, tenine basit bir öpücük konduruyorum, çünkü - beni *gerçekten* incitebilirdi. Beni yaralayabilir ve . Bu düşünce, bana zarar vermektense kendi kolunu kesmeyi tercih edeceğini bilmek kadar tahrik edici.

İşte orada yaşıyor, ona olan sevgim. Yapabileceği şeyler ile onun yerine *seçtiği* şeyler arasındaki boşlukta. İlgi, şiddeti yutmak, ilgiyi yutmak. Tekrar tekrar, hepsi birbirine zarifçe dolanana kadar.

"Ama bunu asla unutmayacağım için bir resme ihtiyacım yok." Belki bir santim daha derine bastırıyor. Nefesim kesiliyor. "Sorun yok. Sen iyisin," diyor, rahatlatıcı elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. Her nasılsa, sözleri bunu doğru kılıyor. "Biraz daha. Benim tarafımdan becerilmek için yaratılmışsın. Çok mu fazla oldu?"

Başımı salladım.

"Yalancı." Kahkahası alçak ve tenime karşı nazik. "Sana daha fazlasını vereceğim. Madem bu kadar çok istiyorsun." Vücudumu benden daha iyi tanıyor. Ne zaman hareketsiz kalacağımı. Yanmanın ne kadar süreceğini. Tüm söylediklerimi.

O beni tanıyor. Ben de onu tanıyorum.

Aynı cinsiyeti paylaşmaktan-

Tek, acınası bir hıçkırık çıkardım. Olan bitenle hiçbir ilgisi olmayan bir *özür*.

"Bebeğim." Bir öpücük daha. Elmacık kemiğime. "Ağlamak istiyorsan sorun değil. Acıyor, değil mi? Her şey çok acıtıyor, değil mi?" Sanki ben

Paslı bir bıçakla bağırsaklarını deşmek. Çünkü bunun onun sikinin kıçıma batmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Asıl acı veren şey onu uzaklaştırmak.

Amsterdam'daki balkon.

Telefonumda onun adı

yazıyor. Kendini ait

hissediyor.

"Lukas." Umutsuzluk ve sıcaklık içime yayılıyor.

"Tatlım. Seni almaya geldim," diye fısıldıyor. "Seni binlerce küçük parçaya ayırmak ve sonra tekrar birleştirmek için. Bunu yapmak için bana *ihtiyacın* yok ama istediğin bu, değil mi? Seni düzeltmemi?" Bu korkunç bir gerçek. Dudaklarını kulağımda hissettiğimde, ağzından bir fısıltı yayıldığında daha da fazla. "Gelmek istiyor musun, bebeğim?"

Başımı sallıyorum. Neredeyse oradayım ama yine de milyonlarca kilometre uzaktayım.

"Seni bunun için bekletebilirim. Söyleyemediğin her şeyi bana söylemen için seni zorlayabilirim." Eli kalça kemiğimle yatağın arasına kayıyor. "Ama yapmayacağım. Neden biliyor musun?" Şişmiş klitorisimi buluyor. İşaret ve orta parmakları etrafında daireler çiziyor. Beni ürperten bir dokunuş. "Çünkü hepsini zaten biliyorum."

Beynimde ıslak bir patlama. Eliyle göğsü arasında sıkışıp kaldım, o kadar daralana kadar sikinin etrafında kenetlendim ki neredeyse içimden çıkacaktı. İniltisi içimde yuvarlanıyor -işte *böyle, çok iyi, güzel bir kızsın- ve* tekrar yumuşadığımda, "Ben bitirirken güzel ve sessiz ol, tamam mı?" diye emrediyor.

Düzgün itişler yapamıyor ama yine de hareketlerini uzatıyor, sanki bunun bitmesini istemiyormuş gibi. Sabırla uzanıyorum, her saniyesini seviyorum - onun olmak, kullanılmak, istenmek, hepsi vücudumda yankılanan memnun, ayırt edilemez bir uğultu. Aldığı zevk onu suskunlaştırıyor, bir avuç gürültüsüz homurtu, yabancı sözcükler ve benim adım, ellerim göğüslerimi kavrıyor ve dişleri boynumu tutuyor. Zonkluyor ve sarsılıyor ve sonra orada yatıyoruz, bekliyoruz, nefeslerimizi yakalıyoruz.

Sonra kalçalarımı yukarı kaldırıyor, dizlerimi yatağın üzerinde açıyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum, inceliyor, ezberliyor ve durması için ona yalvarmak üzereydim ki ağzı aniden *orada*, dili tembel ve geniş bir şekilde klitorisime karşı, kıçımın uyluğumla birleştiği yerde acı verici ısırıklar. Orgazm beni kasıp kavuruyor ve hıçkırarak ağlıyorum, kendi çığlıklarımda boğuluyorum. Yüzümü battaniyeye bastırıp bana *susmam* gerektiğini hatırlatan o oluyor*, hadi Scarlett, sadece şuramı ısırıyorsun* ve *beni mahvediyorsun* ve sonra tekrar boşalıyorum.

Bedenimin dışındayım. Bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi ve en kötü şey. Boşluktayım. Mükemmel. *Mükemmel*.

Daha sonra, ışıkları yakma zahmetine girmeden, kapısı açık banyoda kayboluyor. Kemiklerim sızlarken onu izliyorum, terim omurgamda yavaş yavaş kuruyor. Beni temizlemek için geri döndüğünde, gözlerimin altında küçük yaşlar çakıllanıyor ve onları başparmağıyla siliyor. Beni yatağa yatırıyor. Bana katılmıyor.

Onun yerine yastığımın yanına çömeliyor, elimi dudaklarına götürüyor ve soruyor: "Neden korkuyorsun Scarlett?" Gözleri üzgün görünüyor, belki de. Emin değilim. Köşelerinde duyguların izleri kırışıyor.

"Her şeyi."

Derin bir iç çekiş. "Önemli olan şey söz konusu olduğunda, sen korkusuzsun. Bunu hatırlamaya çalış, tamam mı?"

Söz vermiyorum. Onun yerine, uyukluyorum. Uykuya dalıp çıkıyorum ama Lukas orada kalıyor, uzun bir süre boyunca beni izliyor. Sonra alnıma bir öpücük konduruyor, ışığı kapatıyor ve kendini dışarı bırakıyor.

Ertesi hafta, Pac-12 başlıyor.

BÖLÜM 59

PAC-12 YÜZME VE DALIŞ AYRI ETKİNLİKLERDİR, BİRİ DİĞERİNDEN SONRA Diğer. Lukas ve ben birbiriyle çakışmayan aralıklarla şehir dışındayız: O Seattle'dan dönerken, ben yardımcı koçlardan birinin beni havaalanına götürmesini bekliyor, hangi cilayı yanıma alacağıma karar vermeye çalışıyorum Tırnaklarımı yapmak için zamanım olursa diye.

Ancak.

SFO'da beklerken Pen "Sanırım çocukların uçağı indi," diye anons etti, heyecanla ayağa kalktı. "Kapı buradan beş dakika uzaklıkta, gidip merhaba diyelim mi?"

"Evet!" Bella'nın ardından Bree de umursamaz bir şekilde "Tabii." diyor.

Romantik komedi yazarlarının ancak başarmak isteyebileceği bir olay örgüsüyle, Bree ve Dale henüz açığa çıkmamış bir anlaşmazlık yüzünden ayrılırken, Bella ve Devin hala çıkıyorlar. Bir kez daha: çok fazla soru ve bunları nazik bir şekilde sormanın kesinlikle sıfır yolu.

Pen'in gözleri benimkilerle buluşuyor, *sanırım şu anda bu konuda spekülasyon yapamayız ama daha sonra* her gün birbirimize attığımız bakışları *tartışıyor olacağız*. "Hadi gidelim."

"Çantamızı getirelim mi?" Bree soruyor.

"Güzel soru." Pen bana döndü. "Göz kulak olur musun?"

Başımı sallıyorum, midemi metamorfik kayalarla doluymuş gibi hissettirmiyormuş gibi yapıyorum. Kızlar döndüğünde, kiminle tanıştıklarını ya da nasıl geçtiğini sormuyorum.

Kariyerimin ilk buluşması gibi hissettiriyor.

Kısa süre önce bir dünya şampiyonasından dönmüş olmama rağmen zihniyetimin son birkaç hafta içinde önceki üç haftaya kıyasla daha fazla evrilmiş olması garip

yıllar. Yeni, daha bilinçli seçimler. Mükemmel ya da hiç zihniyeti yok. Beynim sonunda sessizleşebildi.

Akademik yıla başladığımda hayalim NCAA turnuvasına katılabilmekti. *Eğer başarırsam iyi iş çıkarmış olacağımı* söyledim kendime. *Başaramazsam* da *kötü.*

Buna hala inandığımdan emin değilim. Aslında, bu yılı bir başarı olarak değerlendirmek için herhangi bir dereceye girmeme gerek olmadığından eminim. "Asıl NCAA yeterlilik noktası, yol boyunca kazandığımız zihinsel sağlıktı."

"Ne dedin, Vandy?"

"Yok bir şey." Kaslarımı ısıtmayı bitiriyorum ve Pen'e gülümsüyorum. "Hazır mısın?"

On metre senkro birinci olduk.

Podyuma çıktıktan sonra Pen, "Bugün hayatımın en güzel günü," diye fısıldıyor. Alkışlar arasında bile onu duymak zor değil. O ağlıyor. Ben ağlıyorum. Milyonlarca selfie çekiyoruz. Biraz daha ağlıyoruz. Sandviç Koçu Sima'ya kocaman sarılıyoruz. Üç metre senkroda bronz madalya alan ikizlerle kutlama yapıyoruz. Victoria'ya FaceTime atıp her şeyin antrenmanları sayesinde olduğunu söylüyoruz. Dondurma yiyin. Üzerinde GEÇİCİ HENNA DÖVMELERİ yazan bir dükkanın önünden geçin ve ...

"Hayır,"

dedim.

"Yapmak

zorundayız."

"Hayır."

"Evet, Vandy."

"Hayır."

"Bu bir işaret. Bu bir kader. Tanrı, atalarımız ve Emily Dickinson bizden bunu istiyor."

"Yapamayız."

"Sadece yapabiliriz değil, *yapmalıyız* da."

Suya yan yana giren iki dalgıçla ve altında benim sağ, Pen'in sol omzunda DIVING BESTIES yazısıyla yetiniyoruz. *Fortnite* oynamayı tercih eden genç bir çocuk olan çalışan, bize şimdiye kadar karşılaştığı en az havalı insanlarmışız gibi bakıyor. Haksız da sayılmaz.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yan yana dişlerimizi fırçalarken tuhaf bir şey fark ediyorum.

"Kalem?"

"Öyle mi?"

"*Kanka* nasıl heceleniyor?"

"B-E-S-T . . . Oh,

kahretsin."

Ertesi gün Pen platform altın madalyasını kazandı, ben de bronz madalya aldım. Havuz güvertesindeki tüm röportajlarımızı birlikte yapıyoruz, yeni DIVING BEASTIES dövmelerimiz tam teşhirde. O kadar mutluyum ki, nefes almayı yeniden öğrenmek ve yanaklarımı bu sürdürülemez, çok geniş gülümsemeden kurtarmak için banyoda bir dakika yalnız kalmam gerekiyor.

Ertesi hafta, E Bölgesi yarışmasında, ikimiz de NCAA'ya katılmaya hak kazandık.

BÖLÜM 60

U Görüyorum ki tavsiyelerime uyuyormuşsun.

Metne bakıyorum, *dolandırıcılık ve kimlik avına dikkat edin* yazısını hatırlamaya çalışıyorum.

Stanford'un her çeyrekte gönderdiği e-posta.

Bu arada ben Mei.

Gülüyorum. Bağlantısını sakla.

Evet. Çok teşekkür ederim.

Eklemeden önce alt dudağımı çiğniyorum: Sana birkaç TiVo göndermemin sakıncası var mı? Koltuğumdan pek memnun değilim.

Hiç sormayacaksın sanmıştım.

Erkekler yüzme ve dalış NCAA şampiyonası kadınlar kısmından ayrıdır, çünkü . . . Hiçbir fikrim yok. Ama iki hafta içinde erkeklerin Atlanta'ya uçacak olmasına ve üç hafta içinde kadınların uçmayacak olmasına sevindim.

Kadınlar turnuvası ilk kez Avery'de yapılacak. "Bunun *lüksü*."

Pen iç geçiriyor. "Yeni havuzlar yok. Jet lag yok." "Uçuş için kompresyon çorabı giymek zorunda kalmamak."

Dar gözlerle beni inceliyor. "Varis çorabı mı kullanıyorsun?"

"Kullanmıyor musun?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Kapa çeneni."

Başını sallıyor. "En azından bir sonraki doğum gününde sana ne alacağımı biliyorum."

NCAA öncesi farklı bir elektrik, bir ağırlık merkezi, sezon boyunca biriken enerjinin çatırtılarını toplamaya hazır. Dalgıçlar normalde büyük yarışlardan önce ara vermezler ve kuvvet antrenmanını azaltmak dışında rutinimiz değişmez. Ancak ikizler

herhangi bir NCAA etkinliğine katılmaya hak kazanamadılar, bu da sezonlarının bittiği ve antrenmanlara katılmalarının isteğe bağlı olduğu anlamına geliyor. Sadece Pen ve ben varız ve vücudumuzu ıslatma sayımız üç haneli rakamlara ulaşmış olsa da dövmelerimiz varlığını sürdürüyor. En az iki gazeteci onlar hakkında yorum yaptı. Yazılı olarak. İnternette okunabilir. Herhangi bir birey tarafından.

Tıp fakültelerinin aday öğrencileri Google'da aratamayacak kadar meşgul olması için sessizce dua ediyorum.

O kadar çok parti var ki sayısını unuttum. Otuzdan fazla yüzücü NCAA şampiyonasına katılmaya hak kazandı ve hepsi de kondisyon çalışıyor.

Pen, programlama dersi için yardım almaya geldiğinde bana, "Yüzücünün zayıflaması tehlikeli bir şeydir," diyor. Kendini çok daha iyi hissediyor; çünkü kazandıklarımız ve zaman tüm yaraları iyileştiriyor. Bu sabah Theo onu tebrik etmek için mesaj attığında gözlerini devirdi ve numarasını engelledi.

"Nasıl yani?"

"Birdenbire ellerinde çok fazla zaman ve enerji oluyor. Lukas çıldırır. Tempo tutacak. Özlemle havuza bakar. Ellerini çok yıkar. Gittikçe daha erken uyanır. Bilirsiniz, tamamen dengesiz olmayan bir insanın tamamen normal davranışları." Omuz silkiyor. "Neyse, gitmem gerek. Bu akşam bir parti var. Hoşlandığım bir kürekçi de orada olacak."

O gittikten sonra, yarım saat kadar kendimi tutmayı başarıyorum. *Lukas'a mesaj atıp onu kontrol edeceğimi* söyledim kendime. Pen'in söyledikleri yüzünden. Çünkü ona ihtiyacım olduğunda beni defalarca kontrol etti. Ayrıca Pen onunla tekrar birlikte olma fikrinden vazgeçmiş gibi görünüyor.

Daha basitçe: ikimiz de son iki haftadır şehir dışında yarışıyoruz ve onu özlüyorum.

Azaltıyor musun? Ve bundan nefret

ediyorum.

Cevabı anında geldi - telefonunu nadiren kontrol eden biri için çok garip birlikte olduğumuzda. Belki de sıkılmıştır. Duvarları tırmalıyordur. Dikkatini dağıtacak şeylere hevesli.

Hayal edemiyorum. Parmağımı fotoğrafının üzerinde gezdiriyorum- Hollanda. Çilleri kesen güneş gözlükleri. Ağzının köşesindeki o hoşgörülü kalkış.

SCARLETT: İnciden Domuza

Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok. Gururum okşanmadı ama.

Neredeyse sarhoş gibiyim. Bu kadar uzun süre hiçbir şey yapmadan kaldıktan sonra iki mesajdan çıkan enerji olağanüstü. Teknoloji kardeşleri bunu kripto para madenciliği çabaları için kullanmalı.

Arkadaş ister misin? Pek değil.

Yine de seni görmek isteriz.

Dünyadaki su tuzdan arındırma tesislerinin güç gereksinimleri *met*.

Nerede?

Maples.

Maples'ı basketbol stadyumu olarak düşünüyorum ama gayriresmi bir voleybol maçı oynanıyor. Her iki takım da karışık, üç erkek ve üç kadın, hakem yok. Bir avuç seyirci tribünlere dağılmış durumda. Lukas, Johan'ın yanında oturmuş, Stanford voleybol forması giymiş uzun boylu, sarışın bir kızla konuşuyor.

Johan önce beni fark ediyor ve el sallıyor. Diğerleri de dönüyor -meraklı bir yüz ifadesi olan kız ve Lukas ... .

Lukas.

Tam yanında duruyorum, avangart performans sanatının bir parçasıymış gibi çalışıyorum. "Antrenman oyunu mu?"

"Daha çok eğlence için, gerçekten." Kızın aksanı da Lukas'ınki kadar zayıftı. "Scarlett," dedi, "bu Dora."

El sıkıştık. Gülümsüyor. "Sen dalgıçsın, değil mi? Premed?" "Evet."

"Sonunda sizinle tanışmak güzel. çok şey duydum."

"Oh." Ellerimi şortumun arka ceplerine daldırıyorum. "Aynı," diyorum, sadece kibar olmak için.

Hem o hem de Johan gülüyor. "Çok naziksin," diyor Johan, "ama Lukas'ın benim hakkımda bu kadar çok konuştuğunu sanmıyorum."

Johan, "Dora, belki de Lukas başından beri gizliden gizliye sana aşıktı," diye teklif edince Dora daha da çok gülüyor, Lukas da eğlenerek İsveççe bir cevap veriyor. Dora bank alanına döndüğünde, buraya anlayamadığım bir şakanın malzemesi olmak için mi çağrıldığımı merak ediyorum.

"Merhaba," diyor Lukas, bana yer açmak için su şişesini kaldırırken.

"Selam." Aramızda birkaç santim bırakarak oturuyorum. Yine de kolu arkamdan dolanıyor, belime dolanıyor ve böğrümü onunkine doğru çekiyor. Sonra bıraktı.

"Sen-" diye . Boğazımı temizliyorum. " daha az teselli edilemez."

"Teselli edilemez mi?"

"Pen sivrilmenin seni rahatsız ettiğinden bahsetti."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Giderek daha yoğun el yıkama. Sabahları çok erken kalkmak."

"Hastalanmamak için ellerimi çok yıkıyorum - büyük yarışlardan önce standart kurallar. Ve erken kalkıyorum çünkü şampiyona Doğu Yakası'nda olacak."

"Peki ya havuzdaki özlem dolu bakışmalar?" "Bilmiyorum.

İçinde miydin?"

Kan yanaklarıma doğru süzülüyor. Gözlerimi dizlerime indiriyorum.

"Henüz değil, ha," diyor gizemli bir şekilde. "Çok kötü."

"Pac-12 için tebrikler," diye . En az diğerleri kadar iyi bir konu. "Seni de."

Gülümsüyorum. O da gülümsedi. Ve sonra bana "Mutlu görünüyordun. O kadar endişeli değildin. Yarışma sırasında yani."

"Teşekkürler. Aslında gönüllü dalışlarımdan birinde biraz fazla hızlı çıktım ve başka zaman olsa bu beni tamamen şaşırtabilirdi ama beynimi kandırmayı başardım-" Bakışlarımı . "Özür dilerim. Zihinsel durumumun kısaltılmamış bir anlatımını ."

"Scarlett." Dizimde ağır bir yük. Eli, sıcak ve sert. "Sordum. Ve seni orada görmek güzeldi."

Sanki göğüs kafesimin içindekiler dışarı çıkarılıyor. *Neredeyse* elini kendi elimle kapatacaktım. Kendimi durduruyorum. Derin, göze çarpmayan bir nefes alıyorum. "Ee, siz ne zamandan beri voleybol hayranısınız?"

"Gittiğimiz parti çok sıkıcı geçtiğinden beri," diyor Johan, su şişesinden bir yudum alıp bana uzatan Lukas'ın yanından. Susamamış olmama rağmen bir yudum alıyorum.

Onu özledim.

Çok özledim.

Çok özledim.

"Şuradaki adam mı?" Sahadaki uzun boylu, siyah saçlı bir adamı işaret ediyor. "Bizi o davet etti."

Johan, "Ve oyunun bir dernek evinde gerçekleşmemesi gibi bir avantajı vardı," diye ekliyor.

Tişörtün arkasında *Torvalds* yazıyor. "Başka bir İsveçli mi?" Lukas başını sallıyor. "Her spor dalına ve hükümetin her koluna sızdık."

"Uh-huh. Sen ve *Torvalds* akraba mısınız?" Şakayla karışık sordum. "Evet, o benim kuzenim."

Gözlerim yuvalarından .

"Gerçekten mi?" "Hayır."

Ben huff.

" o *benim* kuzenim," diyor Johan. "Bir dakika. Gerçekten mi?"

İkisi de benim saf Amerikalı ruhuma kıs kıs gülüyor. Bunu hak ediyorum.

"Sizin İsveçliler kulübünüz var mı? Gizli dilinizle mi?" "İsveççe mi demek istiyorsun?"

"Evet. Her gün *fika* için buluşuyor musunuz? Potansiyel Midsommar insan kurbanları için Amerikalıları tarıyor musunuz?"

Gülüyorlar. "Hemen döneceğim," diyor Lukas. Maça ara verildiğinde Kuzen Torvalds ile konuşmak için sahanın kenarına gider.

Johan bana "Lukas senin hakkında haklı," dedi.

Döndüm, telaşlandım. "Sana her ne söylediyse, yalan söylemiş." "Sadece komik olduğunu söyledi."

"Oh. O zaman belki de yalan söylememiştir."

"Ve senin onun liginin dışında olduğunu."

Tatlı, bebek yüzlü Johan'a göz kırpıyorum. Benden en fazla iki yaş küçük. Ama çok saf. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Ona ikinizin Avery dışında çıkıp çıkmadığınızı sorduğumda. Aylar önce."

Ne? "Bundan emin misin-"

"Hadi gidelim."

Yukarı baktım. Lukas elini uzattı. "Nereye?" "Eve."

Johan'a gizlice bir göz attım. Onu burada tek başına bırakmalı mıyız? Bu kadar açık konuşmalı mıyız? Evet. İsveçliler kolay kolay etkilenmez. "Benimki mi, seninki mi?"

Omuz silkiyor. Elini tutuyorum. Johan olayların bu şekilde gelişmesine şaşırmamış görünüyor ve el sallayarak veda ediyor.

"Seni çaldığım için benden nefret edecek mi?"

"Hayır. Erkek arkadaşı oynuyor."

"Ah." Mahkemeden çıkıyoruz, hala el ele tutuşuyoruz. Bu kararlaştırdığımızdan daha aleni bir durum. Ama Pen bir kürekçiyle partideyse, belki de sonunda ayrıldıklarını açıklamalarını sorun etmiyordur. Ayrıca, sadece ikisi

Biz. Beni nazikçe duvara yasladığında ve öpmek için eğildiğinde bile geri çekilecek gücü kendimde bulamıyorum.

Tadı bira ve kendisi gibi. Daha az klor, daha çok sabun gibi kokuyor. Ellerimin altındaki omuzları, yanağının benimkine sürtünmesi, hepsi o kadar tanıdık ki, bir dalış platformuna çıkan merdiven olabilir.

"Biliyor musun," diyor dudaklarıma karşı, "sana haklı olarak kızmak istedim. Kendime, sen dürüst olmaya hazır olana kadar seninle birlikte olmayacağımı söyledim." Ne hakkında olduğunu sormuyorum. Bu son derece sahtekârca olurdu. "Ama seni gördüğüm için çok *mutluyum*, Scarlett. Seni her düşündüğümde var olduğunu hatırladığım için sana kızamıyorum."

Şaka yaptığını sanmıyorum ama yine de gülümsüyorum. "Kızgın olmamana sevindim," diyorum, onu tekrar aşağı çekiyorum, o ağzımı yalayana ve ben ona doğru eğilene kadar öpüşmeyi derinleştiriyorum. Sadece ona *yakın* olmanın verdiği sıcaklık, rahatlık ve neşe içimi parçalıyor, midemi yakıyor. Geri çekilmeye çalışıyor ama onsuz geçen bunca zamandan sonra gitmesine izin veremem.

"Kahretsin, Scarlett." Kollarımı ondan çözememem onu fiziksel olarak harap etmiş gibi inliyor. "Burada olmaz."

"Neden?" İtiraz ediyorum.

Belki de iyi bir nedeni yoktur. Çünkü etrafına bakar ve bir kapı bulur. Limon ve dezenfektan kokan bir toplantı odası. Sandalyeler ve bir beyaz tahta var. Stanford'un spor tesislerinin her yerine yapıştırmayı sevdiği o yavan ilham verici alıntılardan biri, acı, disiplin ve pişmanlık hakkında bir şeyler. Lukas kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırırken ben ilk yarıyı okuyorum, ama o beni tekrar öpüyor ve en yakın mobilya parçasına, podyuma kaldırıyor.

Ellerim kotunun fermuarına gidiyor.

"Bunu öylece yapamazsın," diyor.

Tek bir düğmeyi açmayı başarıyorum ama parmaklarıyla beni durduruyor. Yukarı bakmak zorunda kaldım. Gözleri koyu, acımasız, belli belirsiz çaresiz bir mavi.

"Bu seksten çok daha fazlası," diyor bana. "İlk seferinde öyleydi, şimdi de öyle."

Ağır ağır nefes alarak ona bakıyorum. Yüzünde yarı yalvarış, yarı kararlılık olan bir şey buluyorum.

"Bunu itiraf etmeni istiyorum, Scarlett." Sesi alçak, kararlı bir gümbürtüydü. "Bununla yüzleşmem için beni yalnız bırakmamanı istiyorum."

Gözyaşlarına boğulacağım. Boğazıma, gözbebeklerimin arkasına saplanıyorlar ve söyleyebilmem için keskin sıcaklıklarını yutmam gerekiyor,

titreyerek, "En başından beri, ben ..."

Bu onun için yeterince iyi ama her şeyi değiştiriyor. Aceleci, çılgın öpücükleri omuzlarımda, yanaklarımda, göz kapaklarımda, köprücük kemiğimde yavaş, saygılı izlere dönüşüyor. Eli göğsüme yaklaşıyor, meme ucumu sıyırıyor. Adımı tekrar tekrar söylüyor. Ben de onunkini söylüyorum. Şortumu ve iç çamaşırımı nazikçe indiriyor ve onu içime almaya hazır olup olmadığımı kontrol etmesine gerek kalmıyor.

İşe yarıyor. Yavaş yavaş, amansızca içine batıyor. O kadar iyi, o kadar endişe verici derecede enfes ki, gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Onları yalıyor ve derin, boğuk sesleri tenime gömüyor. İçeri ve dışarı, dolu ve boş, ve bu çok kolay. Son sekiz aydır bu noktaya geliyoruz. Her karşılaştığımızda, seviştiğimizde, konuştuğumuzda, dokunduğumuzda, baktığımızda, mesajlaştığımızda - onu her düşündüğümde, hepsi mükemmel bir an uğruna oldu.

Maples Pavilion'daki boktan bir multimedya odasında.

Sessiz, sulu bir kahkaha attım. Başını sallıyor ve hareket etmeye devam ediyor, yavaş, iyi, her zamanki kadar iyi, belki daha da iyi. Ama yeni. "Seninle yapamam amına koyayım," diyor beni *yapabiliyormuş* gibi öpmeden önce, benimle.

"Lukas." Gömleğinin pamuğunda nefes veriyorum. Kollarım onu sarıyor. Beni tutmuyor. Bu vanilya. İkimiz de kontrolden çıktık. Ben ve o, aniden *eşit* olduk.

"," diye soruyor, beni zorlamak yerine. "Sadece birazcık. Yoksa boşalacağım ve her şey bitecek ve ben bunu istemiyorum."

Duruyoruz ve öpüşüyoruz, yumuşak ve açık ağızlı. Tekrar başlıyoruz ve sonra ben-"Bir dakika. Sadece bir dakika. Lütfen." Kalçaları içimde sallanıyor. Dur. Birbirimizin ağzının içinde gülüyoruz. Nefes nefese ayrılıyoruz. Yapabildiğimiz kadar uzun sürmesini sağlıyoruz. Birbirimize sarılıyoruz, kavrıyoruz ve elliyoruz, ama asla çok sert değil. O iç çeker. Ben ağlıyorum.

İyi hissettiriyor. O ve ben. Tamamen başka bir şey gibi. Daha az ya da daha fazla değil, sadece keşfedilmemiş ama aniden erişilebilir.

"Bunu hayatımın sonuna kadar her gün ve her gece seninle yapmak istiyorum." Başımı sallıyorum, hâlâ gözlerim dolu dolu. Sanırım *ben de*. *Ben de*.

"Bırak da söyleyeyim," diye talep ediyor. "Söylemek istiyorum. Sadece bir kez."

Ne demek istediğini biliyorum. Bunu kabul edemem. Başımı boğazına gömüyorum ve sallıyorum, çünkü *yapamıyorum*.

"Scarlett," diye yalvarıyor. "Sana anlatmama izin ver, lütfen."

Pen, sanırım. İşte Pen. Ve diğer her şey. Gelecek. Geçmiş. Ya söylerse ve ben onu kaybedersem. Ya bunda da başarısız olursam? Nasıl olur da

Katlan o zaman?

İçimde kadar derin ki, tüm vücudum titriyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Yapma."

"Mesele şu ki." Ön eli benimkine değiyor. "İçimde tutabilir miyim bilmiyorum."

"Ben sadece-"

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ama sonra "Sus. Sorun yok, bebeğim." Biraz daha hızlı, biraz daha sert hareket ediyor, başımın arkasını kavrıyor ve boğazının dibindeki noktaya götürüyor, beni bir şeyden korumak ister gibi orada tutuyor ve bir dakika sonra titremeler başlıyor ve çığlıklarım vücudunda boğuluyor ve bir barajın yıkılması gibi boşalıyorum ve Lukas-

O söylüyor.

Sadece, İngilizce değil. Yavaş, müzikal cümleler. Tekrar tekrar söylenen kelimeler. O içime girerken, geniş omuzları kollarımın altında titrerken, ben onlarla çalkalanıyorum. Yine de onu anlamıyormuş gibi davranma lüksüne sahibim.

Yine de ağlıyorum. Sonra gözyaşlarımı öpüp kuruluyor ve kızgın, sabırsız ya da başka bir şey değil, sadece keyifleniyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Ben sadece ... ... Yapmam gereken ... ... Birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Ben yapmadan önce Pen'in ... olduğundan emin olmalıyım ..."

Başını salladı. "Biliyorum." İçimden çekiliyor ve ben bu his karşısında nefes nefese kalıyorum. Ağzımdan çıkan nefesi öpüyor. "Sorun yok. Bir yolunu bulacağız. Ben-" Küçük, alaycı bir kahkaha atıyor ve kendini tutuyor. Eli yanağıma dokunuyor ve sonra kıyafetlerimi düzeltiyor, üzerime ekmek kırıntıları gibi öpücükler saçıyor. "Seni eve götürmeme izin ver ve-"

Vızıltı beni ürkütüyor. Lukas şortumun fermuarını çekmeyi bitiriyor ve kot pantolonunun cebini yoklayarak telefonunu arıyor. "Kalem?" diye soruyor, ses tonunda biraz sabırsızlık var. Zil sesi yoktu, bu da acil durum bypass'ını devre dışı bırakmış olması gerektiği anlamına geliyor.

Geriliyor. Pen'in hıçkırıkları o kadar yüksek ki ben bile duyabiliyorum ve *sakin ol*, *neredesin* ve *daha yavaş* gibi şeyler söylüyor.

"Hadi gel." Telefonu kapattıktan sonra elimi tuttu. "Gidip onu almamız gerek."

BÖLÜM 61

Tuhaf bir düzen, Lukas **arabanın arkasındayken ben ve kalem**

Sürücüler. Uber şoförlüğü kariyeriyle ilgili bir espri yapmak isterdim ama mizah bu duruma seri katil bir adamı yakalamaktan daha fazla fayda sağlamaz.

Otostopçu.

"Ben ." yavaşlayarak sessiz hırıltılara dönüştü. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Elini sıkıca kavradım. "Evet, tabii ki." Ne kadar çok düşünürsem o kadar emin oluyorum. Pen aptal değil ve yasaklı maddeler alarak NCAA uygunluğunu kesinlikle tehlikeye atmaz.

"AAF'yi ne zaman aldın?" Lukas soruyor.

"Neyi?"

"Olumsuz analitik bulgu bildirimi," diye fısıldıyorum.

"Doğru ya. Kusura bakmayın, aç karnına bir shot içtim. Kafama bir kaya düşmüş gibi hissediyorum." Yüzünü ovuşturuyor. "Yarım saat önce. Vic'le o partideydim ama onu bulamadım, ben de onu aramak için telefonumu çıkardım ve ... atletik direktör bana ve Koç Sima'ya e-posta gönderdi. Pac-12 numunesinden. Rastgele bir test bile değil!"

Lukas başını sallar. "En son ne zaman test yaptırmıştınız?"

"Beş, altı ay önce mi? Dalış ulusal yarışları."

"Diyetiniz değişmedi mi? Yeni reçeteli ilaç yok mu? İlaç kullanımı, vitaminler, takviyeler?"

Pen'in nefesi kesilir. "Lukas, beni tanıyorsun."

"Şimdiye kadar günlük hayatın hakkında çok az şey biliyorum." Bunu vurgu yapmadan söylüyor, ama bu onu elini benimkinden çekecek kadar sinirlendiriyor. Öne doğru eğilip koltuğun başlığını kavrıyor.

"Beynim son bir yıldır istiridye çorbasına dönüşmedi. Doping testinin pozitif çıkmasının ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Ben olsam kontrolsüz

ekip doktoru tarafından incelenmeden kullanılamaz."

Adam başını sallıyor, kadının savunmacı tavrından etkilenmemiş. "Ne için pozitifsin?"

"Ben yapmadım-" Geriye doğru yığıldı, çıplak kolu benimkine değdi. "Anabolik steroidler mi? *Onları* nereden bulabilirim ki? Çamaşır odamda meth pişirdiğimi mi düşünüyorlar?"

"Ve bu A örneği miydi?"

"Evet. Tanrım. Şimdi ne olacağını bile bilmiyorum, Luk?" "Seni test ettiklerinde B örneği aldılar, değil mi?" "Evet."

Bu, tüm DI sporcularının yakından aşina olduğu bir süreçtir. Plastik bir şişeyi doldururken beni engelsiz bir şekilde görmek isteyen bir bayanın önünde işemek için galonlarca su içmek yıllardır hayatımın bir parçası ve bu tatsızlığın farkına bile varmıyorum. Her seferinde iki şişe doldurmamız isteniyor. A örneği test için kullanılıyor. B ise dondurulur. A numunesi pozitif çıkarsa, sporcu sonuçlara itiraz ettiğinde B yeniden test için kullanılır.

Bunu yaşamak zorunda kalan birkaç kişi duydum ama bunlar hep kulaktan kulağa yayılan hikayelerdi. Krosçu bir genç. Ben takıma katılmadan önce mezun olan bir dalgıç. Tanıdıkların arkadaşları. Haberlerdeki ünlü atletler. Bu çok garip geliyor.

Lukas sakince, "İlk adım yeniden test yapılmasını istemek," diyor. "Ve belki bir avukat-"

"*Avukat* mı?"

"Etrafa soracağım. Koçun ne dedi?"

"Henüz cevap vermedi. Yeniden test istesek bile NCAA şampiyonası yaklaşıyor. Zamanında bitecek mi? Ya da diskalifiye olabilirim ve-" Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken kopuyor ve onu kendime çekiyorum.

"Yeniden test istemek için yirmi dört saatlik bir süreniz var, değil mi?" Lukas soruyor.

"Evet."

"Stanford ilgileniyor mu, yoksa biz mi ilgilenmeliyiz?" "Onlar ilgilenecek."

"Tamam." Lukas başını sallıyor ve göğsümdeki gerginlik düğümü yavaşça gevşiyor. Her şeyi planlar, zaman çizelgesi, yapılacaklar listesi şeklinde sıralıyor. "Şimdilik bu konuda endişelenme. Steroid almadın, başka bir şeyler dönüyor ve biz bunun kaynağına ineceğiz. Ayılmaya odaklan. Uyu."

"Bu karmaşa sona erene kadar uyuyamayacağım." Pen gözlerini siler. "Beklerken nasıl işlev göreceğim? Dalış yapamazsam ne *yapacağım*?"

"Seni eve götüreceğim ve-" Aynadan gözlerini yakaladığımda duruyor ve başımı sallıyorum. Pen'in ne kadar korkmuş olabileceğini ancak tahmin edebilirim. Biz sporcular tüm kimliğimizi yarışmak üzerine kurarız ve bunun elimizden alınmasının ne kadar sarsıcı olabileceğini ilk elden biliyorum. Belli ki Pen'in kafasını çoktan karıştırmış ve kesinlikle bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmasını istemiyorum.

"Yalnız kalman gerektiğini düşünmüyorum," diyorum. "Neden birkaç gün benimle kalmıyorsun?"

Gözleri kocaman. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Televizyon izleyebiliriz. ." "Ama

senin ikiz yatağın yok mu?"

"Sen uyuyabilirsin, ben kanepede yatarım."

"Seni bu şekilde dışarı atmak istemiyorum. Oda arkadaşın tam bir sürtük değil mi?"

Çekiniyorum. "Kesinlikle deniyor."

"Endişelenme o zaman. Luk, seninle kalabilir miyim? Hasan ve Kyle'ın umurunda olmaz."

Ben donuyorum. Lukas da öyle. Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve Pen yalnız kalırsa neler olabileceği korkusuyla hızla başımı sallıyorum.

"Evet," diyor sonunda. Memnun olduğunu sanmıyorum ama Pen bunu

anlayamıyor. "Bu çok rahatlatıcı." Ağlamaklı bir şekilde burnunu çekiyor.

"Luk, bir şey biliyor musun?

var-"

Ona bir kutu mendil uzattı bile. Beş dakika sonra beni eve bıraktılar.

Victoria şöyle diyor: "Evet, işkencenin üç şekli. Tırnak çekme, su işkencesi ve WADA onaylı bir laboratuvarın parasını aldığı işi yapmasını beklemek."

Koç Sima ona yan gözle bakıyor ama bunda haklılık payı da var. Yeniden test prosedürleri ruh emecek kadar uzun, hatta Pen'e NCAA'de adil bir şans vermek için hızlandırılmış.

Moral altı ayak altında. Günler sürünerek geçiyor, sinirler gergin. Yardımcı antrenörler kendi aralarında mırıldanıyor, ben yanlarından geçerken duruyorlar. Su topu oyuncularından birini Pen'in dolabına bakarken yakalıyorum, şırınga ve hormon şişesi zulası bulma umuduyla. Salı günü, bir koşuyu berbat edip hafif bir beyin sarsıntısı geçirdikten sonra, Koç Sima sorumsuz olduğum için beni azarlıyor ve sonra doktor beni dinlenmem için eve gönderdiğinde kabaca özür diliyor.

Perşembe günü Pen'in mükemmel bir ters iki buçuk yapmasını izlerken Bree'ye "Pen bir kahraman," diyorum. Başını dik tutuyor, antrenmanlara geliyor ve elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Yok artık. Su birikintisinde boğulan bir böcek olurdum."

Kendimi onun yerine koyuyorum ve onun kadar iyi çalışabildiğimi hayal bile edemiyorum.

Antrenmanlarda, yemeklerde, çalışma saatlerinde çok birlikteyiz. Kalan zamanını Lukas'la geçiriyor. O ve ben Pen'in bize ihtiyacı olduğu ve yalnız bırakılmaması gerektiği konusunda hemfikiriz.

Ve yine de.

Kıskançlığın çirkin olduğunu kendime hatırlatıyorum. Kıskançlık, daha da çirkin. İhtiyacı olan birine yöneltildiğinde daha da çirkindir. Pen benim arkadaşım ve Lukas'la sağlam ve güvenilir olduğu için, B numunesinin açılmasına tanıklık etmek için doping laboratuvarına giderken ona eşlik ettiği için ya da "seçenekleri araştıran" bir avukatı dinlediği için gurur duyuyorum. Onun uyuduğundan, yemek yediğinden ve sağlıklı kaldığından emin oluyor. İhtiyacı olan bir eski sevgiliye verdiği destek yarım yamalak olsaydı, ona daha az saygı duyardım.

Yine de onu özlüyorum.

Mesajlaştığımızda, çoğunlukla onunla ilgili oluyor. O iyi mi? Bir şeye ihtiyacın var mı? Onu Avery'ye bırakacağım. Tamam, geldim.

Georgia'daki NCAA şampiyonası için ayrıldığında, Pen
Küçük yatağını paylaşıyoruz, uyku sırasında birbirimizi tekmeleyişimize gülüyoruz. E-postalarımızı kontrol etmekten kaçınıyoruz. Lukas'ın o iğrenç, kazanan halini izliyoruz.

"Ofiste bir gün daha," diye geçiriyorum içimden, havuzdan çıkışını, ikinci gelen Cal'lı adamla el sıkışmasını ve yarı sarılmasını izlerken. Su, dövmesinden aşağı, teknik giysisinin üzerinden akıyor. Bir yarışı kazandıktan sonra bile Koç Urso'nun yanlış yaptığı şeyleri sıralamasını dinlemek için eğiliyor. Neredeyse gülümsemiyor bile. Gülümsediğinde de *gerçek* değil. Aradaki farkı biliyorum. "Sporuna bu kadar hükmediyor ama yine de çok az önemsiyor."

Pen kaşlarını çatıyor. "Her şeyi kolaymış gibi gösteriyor ama daha gençken ve sorunları varken . . sen orada değildin, ama ben ne kadar

kafasını sikti. Umursuyor."

Pen'in Lukas'ın derinliklerine ve sığlıklarına aşina olduğunu ve *bana* göstermeyeceği şeyleri bildiğini varsayardım. Şimdi ise Lukas'a dair algısının sıkışıp kaldığını fark ediyorum. Dönüştüğü adam yerine on altı yaşında bir çocuk.

O gece telefonum titredi. Her şey yolunda mı?

Pen yanımda hafifçe nefes alıyor. Evet. Uyuyor.

Uyuyor. Sen?

SCARLETT: Uyumuyorum.

Ama iyi misin? Evet.

Ağaç dallarının gölgeleri tavana vuruyor.

Lukas?

Evet?

SCARLETT: ABD'deki son yarışınızı kazandığınız için tebrikler.

Teşekkürler Scarlett.

BÖLÜM 62

CAMPUS ATLETLER TARAFINDAN ELE GEÇIRILDI.

Dalış *kuyusu* -benim dalış kuyum- birkaç gün diğer DI okullarından gelen dalgıçlar tarafından tanındığı için biz yerlilere kapalı olacak. Bu bir maymun pençesi durumu: Yüzücüleri tatilleri için *çok* kıskanıyordum ama tembelliğin bana uygun olmadığını fark ettim. Ben çok. Hâlâ Avery'de kuru alan ve biraz hafif PT için bulunuyorum.

Lukas'ın döndüğünü orada öğrendim. Onu ofislerden birinde, sadece bir şeyler kazandığımızda ortaya çıkan atletizm kodamanlarıyla konuşurken görüyorum ve kalbim boğazımda çarpıyor. Uçan en mutlu sinek kuşu.

Sonra görüşürüz. Ona sonra mesaj atarım. Kendimi gitmeye zorluyorum, meşgul olduğunu kendime hatırlatıyorum ama yemekhaneye doğru giderken arkamda koşan adımlar duyuyorum. Bir el üst koluma dolanıyor ve o orada.

Patlıyorum, . . .

Aşk olmalı. Geniş ve her şeyi tüketen, dolu ve neşeli. Aç. Kalın. Aynı anda hem ağır hem hafif. Her yerde ve altın. *O* ve *ben* ve bizi birbirimize bağlayan sayısız küçük ip.

Sırıtıyorum ve mutlu gülümsemem onu şaşırtıyor gibi görünüyor. Uzanıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor, adımı öyle alçak sesle söylüyor ki ben bile duyamıyorum. Sonra kaşlarını hafifçe çatarak geri çekiliyor.

"Ne zaman döndün?"

"Bu sabah." Bir adım daha yaklaştı, üzerimde yükseldi. "Konuşmamız gerek." Kaşlarımı çattım. "O iyi mi? Koç Sima'yla birlikte olduğunu sanıyordum." "Kiminle?"

"Kalem."

"Bu Pen'le ilgili değil." Eli hâlâ kolumda. "Bu senin beyin sarsıntısı geçirmen ve bana söylememenle ilgili."

"Nereden biliyorsun?"

Kaşı kalktı.

"Önemli bir değildi. Ertesi gün aklandım. Ve sen Doğu Yakası'nda dolaşıyordun. Bir şeyler kazanıyordun. Übermensching."

"Bana anlatmalısın." "Ne şeyleri?"

"*Her şeyi*. Yapman gereken ..." Nefes alıyor. Uzaklara baktı, sonra bana döndü. "Bu şeyleri bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu *seninle* ilgili."

Başka bir sıcaklık dökülmesi. Midemde kelebekler uçuşuyor. "Ben iyiyim," diye güvence veriyorum. Elini hafifçe kavrıyorum, sessiz bir özür, *güvende olduğuma* dair bir söz ve o derin bir iç çekiyor. Bana baktı.

"Konuşmamız gerek, Scarlett."

Öyle. Hala. "Sadece kötü bir zaman. Bize daha çok ihtiyacı var." Neyden daha çok? Benim ona olan ihtiyacımdan mı? Onun bana ihtiyacından mı? Bunu söylemek bana düşer mi?

Hayır, çenesinin ileri geri hareketine bakılırsa. Beni öpmek için eğiliyor, kısa, sert, sanki bir iz bırakmak ister gibi. Çok az şey biliyor, zaten orada.

"Bu sorun çözülür çözülmez," diye uyarıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu iş çözülür çözülmez ve NCAA biter bitmez." Ertesi sabah, yarışmanın başlamasından bir gün önce,
Pen, Stanford'un atletik direktöründen bir e-posta alır.

İlk laboratuvar sonuçları yanlış pozitif çıktı.

NCAA turnuvasında senkro etkinliği yok. "Bu da berbat bir şey," diyor Pen, "çünkü daha yeni adım atmıştık."

"Değil mi?" Yine de, kendi kafamın içinde, son gün sadece tek bir etkinlikte, en iyi derecemle yarışma fikrini seviyorum. "Yine de ikinci gün orada olacağım. Tahta işleri için."

"Shammy'mi tutmak için mi?" "Ve sana yırtık hisleri göndermek için."

Avery tam bir kaos. Her yarış başladığında, yarışma havuzundan stadyum benzeri bir gürültü yükselir. Biletler tükendi ve tribünlere erişim

sahip olmayanlara yasaklandı. Erkek takımı bizi desteklemek için olayları saha kenarından ve soyunma odalarının girişlerinden izlemeye, kümelenmeye, bahis oynamaya ve Stanford'un herhangi bir sayıya hükmettiği her seferde bomba gibi sesler çıkarmaya başvuruyor.

Shannon bana, "Çünkü şampiyonada dördüncü oldular," diye bilgi verdi. Kendisi Stanford kadın takımının kaptanlarından biri. Kendisinden çok sayıda toplu e-posta alıyorum ama daha önce konuşup konuşmadığımızı hatırlayamıyorum. "Blomqvist takımlarındayken nasıl birinci olamadılar, hiçbir fikrim yok."

"Kim kazandı?" Tanrım, gerçekten daha fazla umursamalıydım.

"Erkeklerinki mi? Cal. Ama asıl rakiplerimiz Teksas ve Virginia. Onlardan daha iyi dalabilir misiniz?"

"Umarım öyledir."

Yeterince iyi olmayan kaşları bana neden hiç anlaşamadığımızı hatırlatıyor. "Sorun değil. Benim atım Penelope Ross."

Ama belki de öyle olmamalı çünkü Pen harika bir şampiyona geçirmiyor. Üç metre için yapılan ön elemelerde, yanlış bir dönüş yüzünden neredeyse kalifiye olamıyordu. Daha sonra, finalde, başarısız dalışlar olmasa bile, formu ...

Rachel, Pen'in iki buçuk turna balığının ardından "Bu çok *iyiydi*," diyor. Benim için şarap neyse, dalgıç olmayanlar için de dalışlar odur: Bir küpten de gelebilir, ailesi zor günler geçiren yoksul bir Fransız baronunun mahzeninden de. Hiçbir şekilde ayırt edemem.

"değildi," diyor Bree alkışlar arasında.

Hasan kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Ama?"

"Biraz boyum eksikti," .

Biraz da bocaladım. Skorlar panoda görünüyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Beşinci sırada bitiriyor, geçen yılki madalya göz önüne alındığında bu beklentilerin altında.

"Doping korkusu yüzünden," diyor bize daha sonra Koç Sima'nın ofisinde bilgi alırken. "Kafamı karıştırıyordu. Kendimi bulamadım."

"Fark etmez," der Koç ona. "Olan . Bunun üzerinde durma. Yarın platform var, favori sensin. Devam et."

"Evet. İleri." İç geçirdi ve bana döndü. "Lukas buralarda mı? Dalışımı mı izliyordu?"

"Emin değilim." Yarışma öncesinden beri ondan haber almadım.

"Onu yüzme etkinliklerinde gördüm," diyor Bella. "Sanırım kaptanlardan biri olduğu için onlara gitmesi gerekiyor."

Ve yine de. Ertesi sabah, Pen ve ben platform ön elemelerini sorunsuz atlattık. Öğleden sonra final için döndüğümde Lukas oradaydı. Telefonum o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki neredeyse ona .

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Barb, Pipsqueak'in iyi şanslar dediği bir video gönderdi."

Ona gösterdim. Hakkını vermek gerekirse, son derece etkilenmiş görünüyor. "Köpekleri seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Anlaşmayı bozar mı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim, ama ... evet. Öyle."

"Köpekleri severim. Sadece Pipsqueak'in buna uygun olduğundan emin değilim."

Lukas'ın yüzünü parçalamasına izin vermenin onurunu korumak için meşru bir savunma olup olmadığını düşünüyordum ki Maryam mesaj attı: "Tribündeyim. Beni ara. Gözlerimi kısarak tribünlere bakıyorum. Ondan hiçbir iz yok -Sike, bir dakika sonra mesaj atıyor- ama tanıdık bir yüz görüyorum.

"Lukas?"

"Mm?"

"Bu . . . . ?"

Bakışlarımı takip ediyor. "Evet. Kesinlikle öyle." "Dr. Smith dalmaya meraklı mı?"

"Bir keresinde bana bunun yüzmeden ne farkı olduğunu sormuştu, o yüzden bundan şüpheliyim.
Sanırım size destek olmak için burada olabilir."

"Bu çok ..." Sözümü kestim. Bir baygınlık anı geldi . "Lukas?"

"Ben hâlâ buradayım."

"Dr. Carlsen'in kim olduğunu biliyor musun?" "Biyolog mu?"

"Evet."

"Geçen yıl onun dersini almıştım. Neden?"

Dr. Smith'in başını Dr. Carlsen'in omzuna yasladığı tribün noktasını işaret ediyorum. Adamın eli kadının beline sarılmış ve burada olmaktan pek de memnun görünmüyor. Yine de, bu onun varsayılan durumu olan sessiz öfkeden bir gelişme olabilir.

"Bir kocası olduğundan bahsetti," diyorum. "Onu açıkça aldatıyor mu?"

"Olive?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Ama Lukas'ın aklı benimkinin yarısı kadar bile karışmış görünmüyor. Hatta gülümsemeye çalışıyor.

"Scarlett, sanırım kocası Dr. Carlsen."

Anlamsızca baktım. "Hayır."

"Evet."

"Hayır."

Yanağının içini ısırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ."

"Hayır."

" tamamlıyorlar. Ve birlikte çeşitli yayınları var."

"Hayır."

Gülüyor. "İyi misin, tatlım?" "Bir daha

asla iyi olamayacağım."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Etrafımda dönüyorum. Pen arkamızda, takım elbisesiyle çoktan ıslanmıştı. "Hiçbir şey. Sadece, bu profesörle bir araştırma yapıyorduk-"

"Gidip duş almalısın, Vandy. Başlamak üzere."

"Doğru. Teşekkürler." Lukas'a son bir kez hüzünlü bir bakış atarak oradan ayrılıyorum ve uzaklaşırken gözlerini üzerimde hissediyorum.

Final on dakika sonra başlıyor.

BÖLÜM 63

ÜÇÜNCÜ DALIŞTA EN İYİSİNİ YAPTIĞIMI FARK ETTİM

Kariyerimin en iyi yarışmasıydı ve şaşırtıcı bir şekilde skorlarla çok az ilgisi var.

Havada hafifim. Uzuvlarım iyi bir form için yollarını buluyor. Hepsinden önemlisi, zihnimi boşaltabiliyorum. Dünyanın üç metre üzerindeyim ve başka kimse yok. Sadece ben ve su. Sam'in kafamın içindeki sesi bana şunu hatırlatıyor: *Beynin bir kas değil, ama bazen onu bir kas gibi kullanabilirsin. Vücudunuzun herhangi bir bölümünü çalıştırdığınız gibi onu da yarışma için çalıştırın*.

Pen de düne kıyasla çok daha iyi durumda ve dalışlarını rahatça yapıyor. İlk gönüllü dalışı benim yarışmada başardığımdan daha yüksek bir zorluk derecesine sahip ve minimum hatayla gerçekleştirdiğinde nefesim kesiliyor. İkinci dalışı bir sanat eseriydi ve beni o kadar mutlu etti ki ona sarıldım. Bizim için ne kadar iyi gittiği konusunda başım dönüyor ve bu yüzden dördüncü turun sonuna kadar bunun sonuçlarını tam olarak kavrayamıyorum.

Birinci sıradayım. Pen benden birkaç puan geride.

"Eğer ikinizden biri son dalışı da batırırsa," diye tehdit ediyor Koç Sima, "yemin ederim sizi ormancılara satarım."

"Yine de baskı yok," diye mırıldanıyor Pen. "Evet, baskı. Çok fazla baskı."

Ama bu bizi yıpratmıyor. Ya da en azından beni. Son dalışım içe doğru iki buçuk pike, iki yıl önce bugüne kadar hayatımı mahveden dalışın aynısı ve bu ... .

İyi. *Mükemmel* değil ama yeterince iyi. Bunu ellerimi suya soktuğum anda anladım. Sayıları okumadan da biliyorum. Bu, içimde birkaç ay önce var olmayan bir yerden gelen bir bilgi.

Pen'in sırası benden sonra geldi ve o da iyi daldı. Kameralar beni takip ediyor. Sporcular son dalışlarının provasını yapıyor, antrenörlerinden son dakika tüyoları alıyor, ısınmak için yerlerinde zıplıyorlar. Elbisemi kuruluyorum, eşofmanlarımı tekrar giyiyorum ve tahtadaki isim listesine bakıyorum. Yarışma henüz bitmedi.

Telefonuma bir mesaj geldi. Gülümse.

Bu Mei. Muhtemelen bunu birine göndermek istemiştir.

Ben: Canlı yayını izliyorum ve SMILE yapman gerekiyor. Ne?

MEI: NCAA'yı kazandın.

Sıralamaya baktım ve o haklıydı. Birinci

bitireceğim.

Bir dakikaya ihtiyacım var.

Bunun büyüklüğünü anlamak için.

Yarışmayı izleyen yüzücülerin arasından geçip içeri giriyorum. Çeneleri yukarıda, platforma doğru bakıyorlar. Avery'nin göbeğine doğru ilerlerken bana dikkat etmiyorlar, hızlı bir dönüş, duvara yaslanmış bir sırt, küçük altın patlamaları görünene kadar gözler kapalı.

Kafamı toparlayamıyorum. İki yıl önceki halimi. Ne kadar yalnız hissettiğimi. Çok fazla olmaktan, yeterli olmamaktan, kusurlu olmaktan korkuyordum. *İmkansızlıklarla* çevriliydim. Ve şimdi daldım, ve-

"Scarlett."

Göz kırpıyorum. Lukas orada, bana gülümsüyor.

Gerçek bir gülümseme. "Görüyorum ki yine

ağlıyorsun."

Fark etmemiştim bile. "I . . ."

"Biliyorum." Yaklaşıyor, avuçlarını iki omzumun üzerine koyuyor. Gözyaşlarımı yanaklarımdan öpüyor. "Sorun yok," diye mırıldanıyor. "Seni tekrar bir araya getireceğim."

Parmaklarım gömleğini yumrukluyor. "Sadece ... çok fazla."

"Biliyorum." Dudaklarıma nazikçe bir öpücük daha kondurdu. "Scarlett. Sen bir dahisin. Sen mükemmelsin. Ve ben-"

Öfkeli ve ağlamaklı bir ses, sözlerinin geri kalanını yutuyor. "Siz ikiniz *Gerçekten* mi?"

64. BÖLÜM

LUKAS BANA ARKASINI DÖNMÜYOR. AYRILMIYOR. Geri çekilmiyor.

Victoria'nın sorusunu duyduğunu biliyorum, ancak bunun hareketlerini belirlemesine izin vermeye isteksiz görünüyor. Belki de bir açıklama:

Yanlış bir şey yapmıyoruz. Ben burada mutluyum, olduğum gibi.

Git başımdan.

Buna saygı duyuyorum. Ama bunun en iyi hareket tarzı olduğundan emin değilim, bu yüzden onu uzaklaştırmak için avucumu göğsüne bastırıyorum.

Hiçbir şey yapmıyor. Lukas boş bir anında beni bir kez daha öpüyor, sinirli bir iç çekiyor ve bir adım geri çekiliyor.

Victoria, nihayet ona bakabildiğimde fark ediyorum, yanında Bree, Bella ve ... var.

Pen, tabii ki. Dört çift kocaman göz ve dört düşmüş çene, hepsi de hakaretten, inanmamaya ve paramparça olmaya kadar değişiyordu.

"Ne yapıyorsun, Vandy?" Bree soruyor. Sesi sanki az önce dedesini bir traktörün altına atmışım gibi geliyor.

Lukas, "Söyle ona Pen," dediğinde nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum.

Pen ise dinlemiyor. Solgun, Victoria'nın yanında titriyor ve çözemediğim bir ifadeyle bana odaklanıp soruyor: "Başından beri sadece *ben* mi olmak istiyordun?"

İhanet. İfade bu. Ve sanki bunu yapan benmişim gibi bakıyor.

Ona. "Ben ... ne?"

"Çünkü öyle hissettiriyor, Vandy." Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. "*Bekar Beyaz Kadın* çağında mısın?"

"Yeter," diyor Lukas. Eli omzumda, sıcak ve topraklayıcı. "Pen, onlar da Scarlett'in takım arkadaşları. Eğer sen onlara neler olduğunu anlatmazsan, ben anlatırım."

"Neler oluyor? Bir yıl önce benim olan erkek arkadaşım ve altın madalya artık onun. Olan bu."

Lukas sabırsızlıkla nefes veriyor. Ağzından çıkabileceklerden korkuyorum. Onun üzerindeki etkisinden.

"Acı çektiğini biliyorum Pen," diye araya giriyorum, sesimi sakinleştirerek. "Ama sen hâlâ gümüş madalya sahibisin. Ve Lukas ..."

"Peki ya Lukas?" Vic, Pen'e yaklaşarak soruyor. "Çünkü benim açımdan en azından Pen'le ilişkisini daha önce bitirebilirmiş gibi geliyor-"

"Pen ve ben birlikte değiliz," diye araya giriyor Lukas. "Aylardır birlikte değiliz." Pen'e döndü. "İstediğin şeyi yaptım ve ayrılığımızı bir sır olarak sakladım, çünkü Scarlett biliyordu ve önemli olan tek kişi oydu. Ama bu iş burada bitiyor."

"Bence burada olmamalıyız çocuklar," diye mırıldanıyor Bella. Genel bir anlaşma olmalı, çünkü üçü de ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor, Vic Pen'in kolunu son bir kez sıkıyor.

"Sen de gitmelisin Pen," diyor Lukas, duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında, kırıcı olmadan. "Bunu sakinleştiğimizde konuşuruz-"

"Bunun ne kadar acı verici olduğunun farkında mısın?" Titriyor ve kollarını beline doluyor, üzerinde hâlâ dalgıç kıyafeti var ve başka bir şey yok. "Seni böyle görmek, en iyi arkadaşımla?"

"Bu tepkiyi göstermeye hakkınız yok. Scarlett'le aramdaki ilişkiyi aylardır biliyorsun. Hatta bizi birlikte olmaya sen ittin."

"Ama sadece , öyle değildi-"

"Pen, benden ayrıldığında, sana olan bağlılığımın bittiğini düşündüğümü açıkça belirttim. Sana bir arkadaş olarak yanında olacağımı söyledim, ama Scarlett'le olan ilişkimi zaman geçirmenin bir yolu olarak görmeyeceğimi en başından beri biliyordun."

"Ama senden ayrılan bendim! Birkaç ay önce sen ve ben hala birbirimize aşıktık ve şimdi ne oldu, şimdi iki kişiye mi aşıksın?"

"Hayır, değilim."

Üçümüzün arasına suya düşen bir ceset gibi düşüyor. Mükemmel yırtık girişi. Sıçrama ya da gürültü yok, sadece korkunç, sağır edici bir sessizlik. Ve Pen'in beyninin derinliklerine yeterince işlediğinde bana döndü. "Sen benden her şeyimi aldın. Teşekkürler, Vandy."

Başımı sallıyorum. Haksız ve mantıksız davranıyor ve ona öfkelenmem gerektiğini biliyorum, ama kalbi o kadar kırılmış ki, öfkemi bulamıyorum.

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama ... ne unvan ne de Lukas senin olacaktı," diyorum usulca.

"Durmalısın, Pen." Lukas'ın eli omzumda sıkılaşıyor. "O senin arkadaşın ve ikinize de zarar veriyorsun."

"O benim arkadaşımdı ve-" Titreyen parmaklarıyla Lukas'ı işaret ediyor. "Ona aşık olmanı *yasaklıyorum*."

"Kalem. Zaten var."

"Oh, öyle mi?" Gülüyor, acı ve biraz da kaba. "Vandy notu almamış olmalı, çünkü bu haber karşısında oldukça şaşırmış görünüyor."

Lukas bana bakmıyor ama yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Henüz bunu duymaya hazır değildi. Bu seni ilgilendirmez."

"Bu nasıl beni ilgilendirmez? Sen benim erkek arkadaşım ve en iyi dostumsun!"

Birdenbire, benim için çok fazla oldu. "Hepimizin bir dakika durmasını istiyorum ve ..." İki avucumla yanaklarımı sildim, bunalmıştım. "Pen, sen . . . Özür dilerim ama haksızlık ediyorsun. Ve Lukas, ben ..."

Dönüyorum ve soyunma odasına, en yakın çıkışa doğru kayıyorum. Köşeyi döndüğümde Lukas bana yetişmişti bile. Önümde durup yolumu kapatıyor, elleri yanaklarımı kavrayacak şekilde kalkıyor.

"Scarlett. Yapma."

"I . . ." Geçen Eylül ayında, okul başladığında Pen'le tartışırken karşılaştığımız yerdeyiz. Acımasız bir şaka, işte bu. "Ödül törenine gidemem."

"Töreni siktir et. Ben buradayım. Benimle kal."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarım dağılıyor. "Pen'e bizden bahsetmeliydim. İşler değişmeye başladığı anda, yapmalıydım ..."

"Scarlett, kendin söyledin. Pen mantıksız davranıyor. Kendine gelmesi gerekiyor."

"Ama dürüst değildim. Sam dürüst olmam gerektiğini söyledi. Değildim ve şimdi o mutsuz. Bunu ona ben yaptım-ve sana-"

"Bana mı?" Gülümsüyor, eğleniyor. "Sen bana ne yaptın ki? Beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin, Scarlett, hepsi bu." Alnımız birbirine değene kadar yüzümü yukarı kaldırıyor. "Pen'in kalbi kırık değil. Aşık değil. Bu sadece sahiplenme duygusu. En sevdiği iki oyuncağını kaybettiği için öfkeleniyor ve başka birinin de onun kadar canının yanmasını istiyor. Aylardır sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyordum. Ve biliyorum ki

Bunu duymak zor, bu işlerin sana kolay gelmediğini biliyorum ama artık her şey ortada. Artık bundan korkmana gerek yok. Seni seviyorum. Ben sana aşığım. Ve sen de bana aşıksın. Bunu söyleyebiliriz."

"Lukas."

"Sana çok uzun zamandır aşığım. Ve durmayacağım. Bunu biliyorum."

"Lukas-"

"İşte bu, benim için." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sonbaharı hatırlıyor musun? Kendime sensiz de var olabileceğimi kanıtlamaya çalışırken tam bir pislik gibi davrandığım zamanı? Yapamam, Scarlett. Sensiz olamam. Ve hayatımda ilk kez umurumda değil. Her zaman seni düşünüyorum ve seninle planlar yapmak, gelecek hakkında konuşmak istiyorum ve bundan *çok* mutluyum-"

"Dur."

Bu kelime, bizim . Hiç kullanmadığım. Ve Lukas bunu fark etti, çünkü hemen doğruldu.

Bir süre sonra beni bırakmayı bile başardı.

"Eğer *dur* dersem söylemiştin. Ve şimdi senden durmanı istiyorum. Bu çok fazla. O benim en iyi arkadaşım. Ve benim takımım. Ve sen de benim ..." Kelimeler titremeye başlıyor ve boğazımda düğümleniyor. Onları düşünemiyorum bile. "Senden bunu anlamam için bana bir dakika vermeni istiyorum. Tamam mı?"

Uzun, çok uzun anlar boyunca beni izlemesini, sınırlarıma saygı duyma ihtiyacının *bana* olan ihtiyacıyla savaşmasını, gözlerindeki acıyı tam olarak gizlemeyen kararlılığı izliyorum.

Onun kalbi de benimki kadar çatlak

olabilir. "Biliyorsun, değil mi?" diye

soruyor. "Neyi?"

"En başından beri tüm güç sendeydi. En başından beri avucunun içinde."

Öyleydi, sanırım. Artık kesinlikle biliyorum. "Evet."

Gülümsüyor, ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Sen farkında olduğun sürece, Scarlett."

Ondan kaçmama bile gerek yok, çünkü gidecek olan o. Alnımdan öpüyor ve arkasını dönüyor, sonra gözyaşlarımla bulanıklaşan bir şekil olana kadar uzaklaşmasını izliyorum.

BÖLÜM 65

BEN KORKAK DEĞILIM.

Belki de
öyleyimdir.
Öyle miyim?

"Öyle olduğunu söylemiyorum. Ya da değilsin," diye düşünüyor Barb, nankör gibi sıfırdan yaptığım peynirli makarnadan bir ısırık yerken. "Ludwig'in bize öğrettiği gibi: bazı soruların çözülmesi değil, çözülmesi gerekir."

"Ludwig adında biriyle tanıştığımı
hatırlamıyorum." "Wittgenstein. Ünlü Avusturyalı
filozof."

İç çektim. "Kafanda yer kaplayan şeyin kemikler olmadığını biliyordum."

"Belki de aforizmalardır." Kaşığını yalıyor. "Mesele şu ki, Ludwig Kaliforniya'dan ayrılmakla doğru şeyi yapıp yapmadığınızı düşünüp durmanızı istemem. Sorunu basitçe çözmeli ve huzurunuz için gerekeni yaptığınızı kabul etmelisiniz."

"Ludwig'in bunu isteyeceğinden emin misin?"

"Tabii ki. Bana bizzat söyledi. Sizin iyiliğinizi her zaman çok önemserdi."

", değil mi?"

"Ayrıca, St. Louis'de Makayla'nın yanında staj yapıyorsun."

Teknik olarak doğru. Sadece NCAA'den bir gün sonra Kaliforniya'dan ayrılmayı planlamamıştım.

Gereksiz yere pahalı bir uçuşla. Kimseye
veda etmeden. Yenmemiş yiyecekleri
buzdolabında bırakarak.

Yaklaşık on gündür evdeyim ve Barb'a neden hiçbir uyarıda bulunmadan kapısının önünde belirdiğimi açıklamam bunun yaklaşık yarısını aldı.

Geri kalanı duygularımı çözmeye çalışmakla geçti.

Barb şimdi, pahalı pecorino peyniri aldığım peynirli makarna kâsesinin üzerinde, "Bu tür hep yavaştın," diyor. *Onun* parasını kullanarak. "Ama acele etme. Stanford Tıp'a kabul edilmiş İsveçli bir delikanlı seni bekliyor değil."

"Lukas'a karşı hissettiklerim - sorun bu değil." "O zaman sorun ne?"

Doğru. Sorun nedir? "Sizce ... ... Bu kadar dağınık başlayan, bu kadar aksayan ve başkalarını inciten bir ilişkinin mutlu bir geleceği olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Barb gülümsüyor. "Bence her ilişki aynıdır." "Yani?"

"Denemeden bilemezsin."

Birkaç gün önce takım arkadaşlarımdan ilk geçici mesajları almaya başladım. İyi misin? (Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, lütfen burada olduğumu bil. (Söylediğim şey berbattı. Tüm gerçeklere ya da hiçbirine sahip değildim ve yine de ağzımı açmaya karar verdim. Özür dilerim. (Koç Sima ile sürekli e-posta iletişiminden bahsetmiyorum bile.

Kardiyoloğum kendimi dramaya kaptırmamamı tavsiye etti ve sezonun bittiğini ve zamanınızı almaya hakkım olmadığını biliyorum. Ancak size altın madalyanızı alırken çekilmiş bir fotoğrafımı gönderiyorum. Lütfen en kısa zamanda gelip alın.

Seninle gurur duyuyorum.

Dolabındaki eşyalar artık ofisimdeki bir kutuda. Not:

Stanford ikinci oldu.

Ve:

Bunun sizin için hassas bir dönem olduğunu anlıyorum, ancak Olimpiyat seçmelerine kaydolmanın önemini ne kadar vurgulasam azdır. Zaten kalifiye oldunuz. Bunun mümkün olan en kısa sürede yapılması gerekiyor.

Ve:

Umarım (hak ettiğiniz) bir ara vermişsinizdir ama şimdi yeniden çalışmaya başlasanız iyi olur.

O şanslı, çünkü ben de şanslıyım; gerçi bunun denemelerle çok az ilgisi var ve her şey dalışın bir kez daha mutlu olduğum yer olmasıyla ilgili. Uzun günlerimi hastanede staj yaparak geçiriyorum, sonra lise kulübüme gidiyorum ve orada çoğunlukla kendi başıma antrenman yapıyorum. Hedef yok, sadece heyecan var.

"Bu kadar gelişmeniz gerçekten inanılmaz," diyor Koç Kumar bana. "Her yönden çok iyi iş çıkardınız."

Yine de günler geçtikçe ve kendime düşünmek için yeterince zaman verdikçe, bunun doğru olduğundan emin değilim. Geçtiğimiz yıl içinde daha iyi bir dalgıç olduğum kesin. Peki ya geri kalanı?

Tıp fakültesi kompozisyonumun milyonuncu taslağında yazdığım, *neredeyse kariyerimi bitiren yaralanma, ortopedik cerrah olma kararımda büyük bir rol oynadı, ancak üvey annemden daha fazla değil. Hayatım boyunca beni en çok etkileyen kişi o oldu; kendini kurtarmak çok daha kolay olabilecekken beni kötü bir durumdan kurtaran kişi. Onun sayesinde cesaretin ne olduğunu biliyorum ve ...*

Tamam. Son cümle üzerinde çalışmak gerekiyor. Cesur olsaydım, Lukas'la birlikte olurdum, değil mi? Eğer cesur olsaydım, Kaliforniya'ya geri döner ve Pen'le yüzleşirdim.

Bir dürtüyle boş bir Word belgesi açıyorum.

Sevgili Pen,

Lukas'a olan hislerim konusunda daha şeffaf olmalıydım ve bunun için özür dilerim. Yine de sen de sıçtın batırdın. Canının yandığını anlıyorum ama belki de olay çıkarıp altın madalya anımı çalmamalıydın, özellikle de son finalde başıma gelenlerden sonra. Belki de Lukas ve benim seks üzerinden bağ kurmamız hakkında söylediklerin aşağılayıcıydı. Belki de Lukas ve bana kurmalı oyuncak gibi davranmamalıydın. Belki de bizi öpüştürüp sonra da ayırmamalısın. Belki de herkesin dünyasının merkezi sen olamazsın. Belki de Lukas'ın benim dünyamın merkezi olmasını istiyorumdur.

Göndermedim. Ancak, ertesi gün boyunca bunun üzerine düşündüm, ta ki bir amuda kalkmanın ortasında duygularım nihayet çözülene kadar.

Pen'e ve onun davranışlarına karşı öfke ve hayal kırıklığı. Ve

Lukas'a karşı . . .

Soyunma odasında numarasını buldum. Emin değilim. Aramak için. Mesaj at. Ona bir Memoji *gönderdim*. Sonra adının altındaki konumu gördüm. "Kahretsin," dedim.

Hemen bir fikir geldi. Barb'ı aradım.

"Evet?"

"İlk soru: Stajıma ara vermemin bir sakıncası var mı?" "Emin misin? Zaten yapman gerekenden çok daha fazlasını yaptın.

Bu yüzden Makayla'nın konuda şikayet ettiğini göremiyorum. Ayrıca, sen bir yeğen bebeğisin." "Ben 'eski sanatçı' demeyi tercih ederim. İkinci soru: Biraz borç para alabilir miyim?" "Ödünç mü? Yani daha sonra geri mi vereceksin?"

"Muhtemelen hayır."

"Hmm, evet demek *istiyorum* ama akıllıca olanın önce şunu sormak olduğunu hissediyorum: Ne kadar para?"

"Emin değilim. İsveç'e uçmaya yetecek kadar."

Çıkardığı ses o kadar muzaffer ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Scarlett, bebeğim, *sonunda*. Benim banka hesabım senin banka hesabın. Mantık çerçevesinde."

Yüzme kulübünden çıkıyorum, sebepsiz yere uçuşları araştırıyorum (üzgünüm Barb), önce pasaportumu ve bir çift temiz iç çamaşırı almak için eve uğrarsam en erken ne zaman ayrılabileceğimi anlamaya çalışıyorum, ta ki biri koluma elini koyarak beni durdurana kadar.

"Vandy?"

Yukarı baktığımda Penelope Ross'u buldum.

BÖLÜM 66

BANA HİÇBİR ŞEY BORÇLU OLMADIĞINI BİLİYORSUN," **DEDİ.**

kulübün karşısındaki parkta birlikte oturuyoruz. Hiçbir bank bizim yüksek standartlarımızı karşılayacak kadar kuş pisliğinden arınmış değil, bu yüzden ağırlık sınırı hakkında küçük bir dua ediyoruz ve her şeyin başladığı Koç Sima'nın bahçesinde geçen yaz yaptığımız gibi salıncaklara yerleşiyoruz. Pen'in başı öne eğik, ayakkabısının kumda açtığı oyuğu dikkatle inceliyor. "Maryam Kaliforniya'da olmadığını söyledi. Ben de hâlâ yerini paylaştığını hatırladım ve ...

." Omuz silkiyor. "Arayabilirdim. Ama benimki kadar korkunç bir davranışın büyük bir jesti hak ettiğine karar verdim."

Kendimi iyi bir insan olarak görüyorum ama bunu inkar etmeye bile yeltenmiyorum. "Hiçbir özrü kabul etmek zorunda değilsin. Sadece gözlerinin içine bakmak istedim.

..." dediğimde. Aslında gözlerimin içine bakmadığını fark eder gibi oldu ve başını kaldırdı. "Özür dilerim Vandy. Büyük bir hata yaptım. Ve hiçbir mazeretim yok."

Onun tanıdık, sevgili yüzünü inceliyorum. Yorgun görünüyor. Kederli. Bu bulutlu günün grisinde saçları her zamankinden daha mat. "Senden hiçbir şey almaya çalışmadım."

"Tanrım, biliyorum." Sözlerinin hatırası ona acı veriyormuş gibi yüzü allak bullak oldu. "Biliyorum, Vandy. *Seni* tanıyorum. Ve çabalıyor olsan bile, ne Luk ne de NCAA şampiyonluğu *benim* değildi. Söylediğim şeyler ... Aklımı . Sana nerede olduğumu söyleyebilirim ama davranışlarım için bahane bulmaya çalıştığımı düşünmeni istemem-"

"Söyle bana. Çünkü bu şekilde davranılmayı hak etmek için ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum ve-"

"Yok bir şey." Elimi tutmak için uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekilince bakışlarını kaçırıyor. "Luk'la görüştüğünüzü biliyordum ama yıllarca ondan kişisel bilgilerini levyenin yarısıyla zorla almak zorunda kaldım.

ve sen bunu yapacak bir tip değildin. İlişkilerinizin sadece cinsel olacağını ve asla ilerlemeyeceğini düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse, Theo'yla görüşürken ikinizi neredeyse hiç düşünmedim, bu da aşık birinin davranışı değil." Avucuyla alnını ovuşturuyor. "Ve sen ve ben çok yakınlaştık ve ne kadar şanslı olduğuma inanamadım. Kış Ulusal Yarışması'nı kazandığında gerçekten çok mutlu olmuştum. Ama sonra Amsterdam'a gittin ve Carissa senin ve Luk'un birlikte fotoğraflarını çekip bana gönderdi."

"Carissa?"

"Görünüşe göre yıllar boyunca numaramı saklamış."

"Tanrım."

"Başından beri kötülük için kullanmayı planlıyordu, eminim. Luk'u beni arkadaşımla aldatırken yakaladığını sandı ve turistçilik oynadığınız bir fotoğraf çekimi gönderdi. O ve ben... ikimiz de yıllar önce çok az ortak noktamız olduğunu fark ettik. Annesini kaybettiğinde ona yardım ettiğim için minnettarlığından benimle kaldı. Ve geçen haftaya kadar bunu kendime itiraf ettiğimi hiç sanmıyorum ama onunla kaldım çünkü Lukas Blomqvist'in kız arkadaşı olmak lisede bana eziyet eden her bir zorbaya karşı en büyük orta parmak gibi geliyordu." Sanki bundan utanıyormuş gibi başını sallıyor. "Carissa o fotoğrafları gönderdiğinde, kendime umursamadığımı söyledim, ama sana bakışı . . . Daha önce hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediği gibi istediğini sanmıyorum. Ve bu beni incitti, çünkü yıllarca onunla birlikteydim. Sonra Theo her şeyi bitirdi ve yanlış pozitif sonuçlar. Ne kadar *yalnız* olduğumu fark ettim. Sen ve Lukas bana çok destek oldunuz ama onunla kaldığımda her gece kanepede uyuyordu ve tek istediğinin *senin* yanında olmak olduğunu söyleyebilirdim. Sadece senden bahsedildiğinde konuşmalarla ilgilenmeye başlıyordu. Sırf saklanacak bir yer bulup senin dalışını izlemek için beni antrenmana götürürdü. Aramız hiç böyle olmamıştı. Tüm hayatımı sorgulamaya başladım. Ve sonra ... NCAA'de favori bendim ama *sen* kazandın. Ve Lukas seninle kutlama yapıyordu, çok aşık görünüyordu.

"Acı çekiyordum ve birinin hikâyemin kötü adamı olması gerekiyordu. Ama sonra aklım başıma geldi. Özür dilemem için yanımda değildin, bu yüzden Lukas'la başladım ve ... tüm gerçekleri ortaya koydu. Onunla, kendimle, *bizimle* ilgili zaten bilmem gereken her şeyi açıkça görmem için paketledi. Ne kadar az şey paylaşıyorduk. On altı yaşındayken en yakın bizdik; ne Amerika'ya taşındığında, ne de şimdi yetişkin olduğumuzda. Biz *çocukken*. Onun hayallerini hiç umursamadım bile ve birbirimize bağlı arkadaşlardık ama romantik

Yıllarca Bernie'de Weekend yapsak bile ilişki çoktan bitmişti. Lukas güvenilir biriydi ve her zaman ona güvenebileceğimi biliyordum. O-" Gülüyor. "O benim çarpışma matımdı. Ve seni öptüğünü gördüğümde, onu ayaklarımın altından çekiyormuşsun gibi hissettim. Beş kat daha fazla acı verdi, çünkü o *sendin* ve benim senin gibi bir arkadaşım hiç olmamıştı."

Homurdanıyorum. "Pen, senin bir sürü arkadaşın var. *Herkes* seni seviyor."

"Ve harikalar. Ama seninleyken. . . her zaman çok kolaydı. Beni hiç yargılamadın ya da kabul edilmekten başka bir şey hissettirmedin. Ve hem Luk*'u* hem de seni kaybedeceğimi anladığımda öfkelendim. Luk bir martı tarafından çalınmış bir sandviçmiş gibi davrandım ve-"

"Benim martı olduğumu mu

söylüyorsun?" "Sanırım öyle, evet."

Gülümsemeye karşı koyuyorum.

"Vay canına. Teşekkürler."

"*Olduğumdan* daha iyiyim."

"Hangisinden?"

"Lanet olası kötü adam."

İç çektim. Bu kez onun eline uzanan benim -soğuk, sert, fazla ince- elim benimkiyle çevrili. "Hiçbir şeyin bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Sadece yaptığımız seçimler vardı. Ve sonuçları." Omuz silkiyorum. "Ben de hatalar yaptım. Ona aşık olduğumu sana söyleyebilirdim."

"Ve muhtemelen bu konuda hala bir sürtük olurdum." Hüzünlü bir gülümsemeyle ayağa kalkıyor. "Buraya özür dilemek için geldim. Söylediğim şey zalimce ve yanlıştı. İlk altın madalyanın sevincini senden çaldım. Bunu telafi etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Artık arkadaşım olmak istemiyorsan, bu adil. Ve bunun için beni çalıştırmak istiyorsan, bu da adil. Çalışacağım, inan bana. Eğer bunu düşünmek istiyorsan, acele etme."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Midem kabarıyor. Günlerdir ilk kez bataklık tarafından yutulmayacağım. "Tüm bunları bana anlattığın için."

"Dinlediğin için teşekkürler, Vandy."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve benden birkaç adım uzaklaştığında aklıma bir şey geliyor. "Aslında."

Arkasını döndü.

"Kaliforniya'ya geri mi dönüyorsun?"

Başını salla.

Gülümsememle savaşmayı bırakıyorum. "Ben de havaalanına gidiyorum. Bir araca ihtiyacın olursa diye."

BÖLÜM 67

JAN BENİM İŞ ARKADAŞIM ve onu işe aldığım için kendimle gurur duyuyorum. Başlangıçta ondan sadece bir adres almayı umuyordum. Sonra Stockholm'ü ziyaret ettiğini öğrendim ve o da benim suç ortağım oldu.

Beni havaalanından aldığında ona "Bir otelde yer ayırttım" dedim.

Yüzüme baktı. Sonra sırt çantama. Sonra tekrar yüzüme. "Çok hafif seyahat ediyorsun."

"Bana kızgın olabilir," diye açıklıyorum. "İyi şartlarda ayrılmadık. Beni istemiyorsa burada kalmayacağım."

Gülüyor ve çantamı bagaja koyuyor, sanki onu chemtrails ve zihin kontrolünün tehlikeleri hakkında uyarıyormuşum gibi başını sallıyor.

Etrafımdaki herkes İsveç diliyle özdeşleştirdiğim o güzel, şarkı söyler gibi konuşuyor. Renkler eve döndüğümden daha canlı görünüyor, gerçi bunun nedeni Lukas'ın yakınlarda olduğunu bilmem olabilir. Ve çünkü saat 22:00'yi geçmesine rağmen güneş hala gökyüzünde. "Hiç batmıyor," diye açıklıyor Jan.

Haziran başları, tıpkı *Midsommar*'daki gibi ve-

Dur bir dakika. "İnsan kurban etmek yok, değil mi?"

"Sen ne-oh. O film mi?" İç çekiyor. "Ari Aster'in cevaplaması gereken çok şey var. Ingmar Bergman *da orada*. Her neyse, nasıl oynamak istersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük bir jest yapmak istediğini söylemiştin. Planın nedir?"

"Ah. Şey. Sanırım bir okyanusun ve tuvaletlerin yerde delikler olduğu ve suyun buzsuz servis edildiği büyük bir kara parçasının üzerinde uçmanın bir tür ... ... olacağını düşündüm?"

Jan etkilenmedi. "Ama Lukas'ı gördüğünde ne yapacaksın?"

"Oh." O düşünmüş müydüm? Hayır. Evet. Biliyorum ona söyleyeceğim -

"Çiçek getirdin mi?"

"Bunun yasal olduğunu sanmıyorum. Kırılgan ekosistemler falan." "O zaman ona evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Ne? *21* yaşındayım."

Jan omuz silkiyor. "Bildiğiniz zaman, . Karmaşık bir şey mi öğrendin TikTok dansı?"

"Bundan zevk alır mıydı?" "Kim hoşlanmaz ki?"

"Belli ki bunu iyice düşünmemişim."

İki katlı kırmızı bir evin garaj yoluna girerken, "Bunu hemen düzeltsen iyi olur," diyor. Çatı eğimli ve çevredeki ağaçların yeşili neredeyse karikatürize edilecek kadar parlak. "Çünkü biz buradayız."

"Baban evde mi?"

"Evet. Geleceğin için çok heyecanlı bu arada." "Oh, Tanrım. Sen ona *söyledin* mi?"

"Tabii ki."

Yüzümü kapatıyorum. Araba koltuğunun döşemesinin bir boa yılanı gibi etrafımı sarması ve beni bu rezillikten kurtarması için dua ediyorum.

"O çok mutlu. Ona senin zeki olduğunu ve doğayı sevdiğini söyledim. Lukas'ın ilk kız arkadaşı olduğun için çok mutlu."

"Ben onun kız arkadaşı değilim ve Pen ile *yedi yıl* çıktı."

Jan omuz silkiyor. "Babam onunla hiç tanışmadı, o yüzden Lukas'ın onu uydurduğunu düşünüyor."

Bu korkunç bir hata. "Saat neredeyse on bir. Lukas genelde uyanık mıdır?" "Hayır, genelde değil."

Saçmalık. "O zaman otele gidip yarın mı geleyim?"

"*Genelde* uyanık değildir ama bu gece uyanık olduğu belli." Anahtarları kontaktan çıkarıp evi işaret ediyor ve ben o çizgiyi takip ettiğimde ... Lukas verandanın korkuluğuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Her zamanki gibi yalınayak ama kot pantolon ve *tişört* giyiyor, pijama değil. Yataktan yeni kalkmış biri gibi görünmüyor. Aslında, ağzının şaşkınlıktan eser yok.

Beni bekliyormuş. "Ona sen söyledin," diye suçluyorum.

Jan her zamanki gibi sakin bir tavırla, "Ben yapmadım," diye beni temin ediyor. "İnanın bana, müstakbel baldızımla ilişkimin bu kadar erken safhasında ters düşmek istemezdim."

Dışarı çıkıyor ve bu aracı kaçırıp havaalanına geri götürmek dışında benim de aynısını yapmaktan başka çarem yok. Ama birkaç adım sonra donup kalıyorum, çünkü Lukas bize doğru geliyor, o güzel yüzünde hâlâ yarı güler yüzlü, yarı memnun bir gülümseme var.

Jan'a İsveççe *tack* (teşekkür ederim) ile başlayan ve içinde *trol* kelimesi geçen bir şeyler söylüyor ama dini Duolingo seanslarıma rağmen daha fazlasını takip edemiyorum. Jan onun yanından geçerken omzunu tutuyor ve eve girmeden önce arkasını dönüyor. "Scarlett. *Lycka till!*" *İyi şanslar*.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, sesimi taşıyamayacak kadar zayıf bir şekilde. "İhtiyacım olacak." "Hayır, olmayacak," diyor Lukas, açıkça eğlenerek. "Sana ne demiştim?"

"Birçok şey." Muhtemelen sadece Sam'in sıralayabileceği nedenlerden dolayı şimdiden ağlıyorum. Bir çift şişman, yalnız gözyaşı. "Hangisinden bahsediyorsun?"

Başını sallıyor. Parmakları yanaklarımı kurulamak için kalkıyor ve kalbim o kadar çok ve o kadar hızlı çarpıyor ki uçacakmışım gibi hissediyorum.

"Avucunun içinde, Scarlett. En başından beri."

Sözlerinin tatlı ve acı acısı karşısında gözlerimi kapatıyorum. Sakinleşmeliyim. Söylenecek şeyler. Barış yapmalıyım.

"Geleceğimi nereden biliyordun? Pen mi söyledi?"

"Konumunu benimle paylaşmayı hiç bırakmadın."

"Bunu biliyorum. Ama yine de, nerede olduğumu *kontrol etmiş* olmanız gerekirdi..." Oh.

"Nerede olduğunu bilmeden uyuyamam." Omuz silkmesi hoşuna gitti. Özür dilemeden. "Ve gün boyunca ... . Sadece kontrol altında tutmak daha iyi geliyor. Kontrol, anlıyor musun?" Eğilip saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Özür dilerim derdim ama muhtemelen bu halime alışmalısın."

Gülüşüm boğuk. Nefes nefese. "Yani her şeyi biliyor musun?" "*Her şeyi* değil." Geri çekiliyor. Gözlerinin mavisi bile canlı. "Buraya beni görmeye geldiğini biliyorum, gerçi kısa bir süre için sadece *dammsugare* havasında olup olmadığını merak ettim. Gerisini sadece hayal edebiliyorum. Korktuğunu mesela?"

"Taş kesilmiş, daha doğru," diye fısıldıyorum. Bir damla gözyaşı daha çeneme doğru akıyor. "Bu çok dağınık."

"Aşık olmak mı?"

Başımı salladım. "Ve bunu öyle yaptım ki ..." Derinden, umutsuzca, hızlıca. Bu sadece saf şiddet.

"Kontrolün nihai kaybı, ha?" Derin
nefes alıyorum.

"Ama bunu daha önce de yaptık," diyor, sabırlı, neredeyse mesafeli. "Kontrolü bıraktın. Devralmam için bana güvendin."

"Ve sen bundan hiç faydalanmadın."

"Ben de öyle. Başka ne var?" Parmaklarını pazusuna vuruyor. "Sanırım birlikte olmamızı istiyorsun?"

Tekrar başımı salladım.

"Bunun için bazı görüşmeler yapmam gerekecek. Geleceğim için planlar yapmalıyım. Sen de kendi geleceğin için planlar yapmalısın. Bunu birlikte yapalım, tamam mı?" Onun ağzından çıkan her şey çok basit geliyor. Alfabe. En temel aritmetik. Biz, aşık olmak.

"Peki ya tıp fakültesi?" Burnumu çekmemeye çalışarak soruyorum.

"Bununla başa çıkmanın birkaç yolu var." Belli ki bunu düşünmüş. Uzun uzadıya. "Beni kabul eden okulların bir yıllık erteleme yapmaya istekli olup olmadıklarına bakabilirim. Bu şekilde ikimizin de istediği bir yeri seçebiliriz-"

"Lukas, hayır. Sırf ... için bir yılı boşa harcayamazsın."

"Scarlett." Parmakları çeneme geldi. Yavaşça ama sıkıca kavradı. "Boşa harcanan tek zaman, ayrı kaldığımız zamandır."

Kalbim göğsümden fırlayabilir.

"Kaliforniya'da kalmakla ilgileniyorsan Stanford'a olan bağlılığımı da sürdürebilirim," diye rahatça devam ediyor. "Sen üniversiteyi bitirirken gelecek yıl birlikte oluruz. Ve ertesi yıl gireceğinden hiç şüphem yok."

"Ben sadece ... .. Hayatımla ilgili kararları bana göre vermeni isteyemem."

"Sorun değil, çünkü sormak yok. Scarlett, benim için bu kadar.
Ben de varım."

"Ama çıkmaya başlarsak ve yürütemezsek?"

Bu soruyu komik bulmuşa benziyor. "İsmi hariç her şeyiyle yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz. Mümkün olan her şekilde birlikte *çalışıyoruz*. İçinde yaşadığın kaos dışında, ama muhtemelen bunu senden çıkarabilirim. Cezalar. Olumlu pekiştirme." Saçımı geriye doğru itiyor. "Bu tür şeylere iyi tepki veriyorsun."

"Ama ya-"

"Scarlett," diye araya girdi, biraz daha az ölçülü. "Beni dinle. Son birkaç yıldır, başka biriyle mutlu olmak için elimden gelen her şeyi yaptım, ama başaramadım." Eli yavaşça kolumdan aşağı kayıyor. Uzun parmakları

benimkiyle. "Ve sonra son birkaç ayımı sana aşık olmamaya çalışarak geçirdim ve o kadar başarısız oldum ki-" Başını sallar. "İşte bu kadar. Başka türlü davranmayacağım. Artık yalan yok."

Kaşlarımı çattım. "Bana yalan mı

söyledin?" "İhmal ederek."

"Bana söylemediğin şey neydi?"

"Sana ne kadar erken aşık oldum. Ne kadar çabuk fark ettim. Bunun

büyüklüğünü."

Gözlerimi kapatıyorum, o kadar bunalmışım, o kadar yoğun bir şekilde Lukas'*la doluyum* ki ona bakmak çok fazla gelebilir. "Bana kızacağını düşünmüştüm. NCAA'de böyle bir korkak olduğum için."

"Birinin davranışları beni incittiği kadar onu da incitiyorsa ona kızmak zordur."

Başka tarafa bakıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Şey, ben ... ... Sanırım çok şey konuştuk ama yine de söylemeye geldiğim şeyi söylemeliyim. Her şeyden önce teşekkür ederim. Geçtiğimiz birkaç hafta için. Kendimi anlamam ve toparlamam için bana gereken alanı sağladığın için. İsteklerime saygı göstermenizin çok hoş olduğunu düşündüm ve ..." Omuzları sessizce titriyor. "Ne?"

"*Çok* minnettar olma." Ona doğru çekiliyorum. Kalın kolları. Elinin genişliği belimde. Dudakları şakağıma değiyor ve beni saran kokusu. "İki gün sonra St. Louis'e uçak biletim var. Bunu değiştirmemiz gerekecek, ha?"

Başımı boğazının tanıdık sıcaklığına gömüyorum. Yanaklarımda sabit duran nabzını hissediyorum. "ABD Olimpiyat seçmeleri önümüzdeki hafta," diyorum.

Başını sallıyor. "Gidelim mi? Size kalmış."

Biz. "Sanırım isterim, evet." Kollarımı onun omuzlarına sımsıkı doladım. "Eğer hak kazanırsam çok güzel olur. Seninle Melbourne'a gidebilirim."

"Yeterli olsan da olmasan da gelmelisin." Eli sırtımdan yukarı kayıyor. "Bu yaz seni bir daha gözümün önünden ayırmak istediğimi sanmıyorum."

Onunla benim aramda hiç boşluk yok. Midemdeki sıcak gerilim ile ellerimin altındaki kaslarının kayması arasında hava yok. "Pen gibi olamam."

"Hiç ."

"Demek istediğim, ayrı yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve ben ... açgözlüyüm. Başka insanlarla birlikte olamam, açık bir ilişkiyi kaldıramam ya da ara veremem-"

"Bu iyi bir şey. Çünkü benim kıskançlık yapamayacağımı düşündüğünü biliyorum ve belki ben de öyle düşünüyordum. Ama benden bunlardan herhangi isteseydin, bu beni mahvederdi, Scarlett. Bu beni kesinlikle bitirirdi. Ve eğer bu pazarlığa açık olmasaydı, seninle birlikte olmanın bir koşulu olsaydı, yine de hayır diyebileceğimden emin değilim."

Kirli sakalı yanağımı çiziyor. "Bunu daha önce söyleyemediğim için çok üzgünüm ama ..."

"Ama?"

Derin bir nefes alıyorum. Ağzımı kulağının kabuğuna dayayana kadar dönüyorum. "Seni seviyorum" demeden önce kulağının altından öpüyorum. Çok, çok fazla. Amsterdam'da, balkonda konuştuğun her şeyi. Onları ben de istiyorum. Seninle birlikte. Önümüzdeki bir milyon yıl boyunca."

"Milyon mu? Abartı

mı?" "Bu sefer değil."

Gülümsemesi kolay. Çabuk. Geniş. Ben görmüyorum ama tenimde çiçek açıyor. "Vay canına."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Vay canına mı?" Ona sadece onu sevdiğimi

söyledim ve o- "Buna ne diyoruz biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Parmakları belime dolanıyor ve beni kaldırıp havaya kaldırıyor, eğilip onu öpme sırası bana geliyor ama bunu başaramadan dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Bir Midsommar mucizesi."

EPİLOG

BIRKAÇ YIL SONRA
Lukas Blomqvist, MD, PhD

HONU İKİ GÜNDÜR GÖRMEDİ. ÖTEKİ TARAFTAN GÖRÜNCE hastane kafeteryası sayılmaz. Uyandığında onu kollarında, gözleri kapalı, yumuşak nefes alırken ve çok yorgun bulması da sayılmaz. vardiyasına hazırlanırken bile kıpırdamıyor.

Bazen derin uykudayken kaşları düşünceli bir şekilde çatılır. Lukas dudaklarıyla düzeltene kadar fiziksel olarak yataktan kalkamaz.

O olmadan da başarılı olabileceğini kendine kanıtlamak isterdi.

Bundan vazgeçti. Şimdi sadece *onu* istiyor.

Kemiklerden nefret ederim.

Ben de kemiklerden nefret ederim.

Neden kemiklerden nefret ediyorsun? Beyinlerden nefret etmen gerekmez mi?

Kemikler seni benden çalıyor. Sen beyinler beni eğlendiriyor.

Carl XVI Gustaf mutfağa adımını atar atmaz inciklerine sürtünmeye başlayınca Lukas buzdolabının üzerindeki manyetik panoya bakıyor.

Katten åt, yazıyor. *Kedi yedi*.

Kollarını kavuşturur. "Seni çoktan beslediğini biliyorum."

Miyav.

"Bana söyledi. Tam şuraya, tahtaya yazdı."

Miyav.

"Ben o değilim. Manipüle edilmeyeceğim."

Meoooow.

İç çeker ve ikram dolaplarını açar.

İş yerinde, viziteler sırasında, beyaz önlüğünün ceplerini karıştırıp bir kalem ararken bulur.

Notta şöyle yazıyor:

Bunu her , muhtemelen seni düşünüyorum.

Arada sırada biri önceki hayatından bahsediyor.

"Yüzmeyi gerçekten özlemiyor musun?"

"Pek sayılmaz, hayır."

"İlginç. Burada birkaç yıl önce olimpiyatlara katılmış bir ortopedi asistanı var. Paris'te olduğu gibi. Paris'te mi?"

Melbourne, Lukas kafasında düzeltiyor.

"Dalış, sanırım. Çiftler halinde olan mı? O ve partneri bronz madalya aldı."

Gümüş.

"Onu tanıyor musun?"

Lukas gülümser. "Tanıdık geliyor, evet."

Programlarını alır almaz karşılaştırırlar. Bazı aylar diğerlerinden daha iyidir.

SCARLETT: Önümüzdeki yıl birbirimizi kaç kez göreceğimizi düşünüyorsun? En az bir kez.

Doğru, düğün.

LUKAS: İki, eğer ikimiz de prova yemeğine gelebilirsek ve ikimiz de vekil göndermek zorunda kalmazsak

Kulağa zorlama geliyor. Peri masallarına inanıyor olmalısın.

LUKAS: Eğer troller varsa, her şey .

Pen, "Bu Lukas, en iyi arkadaşımın nişanlısı," diyor.

Küçük bir gülümsemeye engel
olamıyor. "Ne?"

"Beni tanıştırma şeklin." Kendi eski sevgilisi değil. Kendi *arkadaşı* değil. Pen'in de aklına geliyor ve gözleri açılıyor. "Kahretsin, çok özür dilerim. Seni sevdiğime falan söz veriyorum."

"Ve diğer şeyler."

" ama. Senin için kendimi otobüsün altına atacağımı biliyorsun."

"Kesinlikle yapmazsın."

"Şey ... üç tekerlekli bisikletin
altında." "Daha iyi."

"Scarlett için kendimi otobüsün altına atabilirim." Bunu
kesinlikle anlayabilir.

Telefonu titrediğinde ependimomlar hakkında bir konuşma dinliyordu.

Öncül: Doktor olmayı seviyorum.

Ceset işlerini severim. Ancak.

SCARLETT: Gelecek yıl biraz daha az meşgul olduğumuz ve bilirsiniz, yapabileceğimiz zaman için sabırsızlanıyorum.

Birbirinizi görün.

Scarlett, diye düşünüyor. *Hiçbir fikrin yok*.

Gece 3'ten sonra yatağa giriyor ve onu kendine çekmek için genellikle ısınmayı bekliyor. Ama onun içine yuvarlanan kadın olduğunda, bütün bahisler kapanır.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor göğsünde. "Sen gerçekten *varsın*. İsveçli bir nişanlı uydurduğumu "

Saçlarına gülümsüyor, kalbi çok büyük ve çok dolu. "Uyumaya devam
et." "Hayır. İstemiyorum."

"Neden?" "Çünkü."

"Çünkü mü?"

"burada olmayacaksın." Şakağına doğru
gülümsüyor. "Bebeğim."

"Öyle mi?"

"Geçen hafta Art'ın vardiyasını nasıl üstlendiğimi hatırlıyor musun?" "Oh, hayır. Başka bir vardiyaya mı bakıyorsun?"

"Hayır. Sanat benimkini kaplıyor. Yarın."

"Ne?" Geri çekiliyor. Yorgun, kara gözleri kırpışarak açıldı. "."

"Olabilir."

"*Eminim* nöbetçi olmalısınız."

"Hayır."

"Bu imkansız. Tekrar kontrol edin."

Onu alnından öper. "Sadece uyu. ben burada olacağım." "Ama... birlikte geçireceğimiz onca zamanda ne yapacağız?"

"Uyuyacağımızı umuyordum. Sonra hayvanlar gibi saldırırız. Sonra belki havuzda kısa bir mola? Sonra eve döneriz, daha fazla hayvani şeyler."

"Aman Tanrım, Lukas. Neyiz biz, *çift* mi?"

"Kendimizi aşmayalım."

Bir dakika sonra uyuyor. Tüm evren burada, onun kollarında.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, bütün bir metropol gerekiyor! Terapistime -terapist derken menajerim Thao Le'yi kastediyorum (ne yaptığını biliyorsun); yazmak istediğim kitabı yazmama izin veren editörüm Sarah Blumenstock'a ve bebek bakıcısı editörlerim Liz Sellers ve Cindy Hwang'a sonsuz teşekkürler (öksürdüğüm, *söz verdiğim* kitabın aksine; spreyli kenarlarla ilgili yıllarca günlük tacize katlanan Sarah'ya özel teşekkürler; bunu söylemek bana acı veriyor ama izne çıktığında numaramı engellemen doğru bir hareketti); Yapım editörüm Jennifer Myers'a, yönetici editörüm Christine Legon'a ve redaktörüme, ki eminim hepsi de yayıncılıkta çalışmaya başladıklarında kabul ettiklerinden çok daha fazla seks sahnesi okumak zorunda kalmışlardır; Giderek pazarlanamaz ve yayınlanamaz hale gelen bir yazarla uğraşmak zorunda kalan pazarlama ve tanıtım ekibime (Bridget O'Toole, Kim-Salina I, Tara O'Connor ve Kristin Cipolla); kapak illüstratörüm Lilithsaur'a, kapak tasarımcım Vikki Chu'ya ve iç tasarımcım Daniel Brount'a, iğrenç kitabımı sonsuz derecede güzelleştirdikleri için teşekkür ederim.

Yabancı yayıncılarıma ve özellikle Aufbau'ya (Rollberto Rolando, Sara, Astrid, Andrea, Martina, Sophia ve fahri Aufbau çalışanı Aleks; Stefanie'ye birinin İngilizce konuşma yeteneği hakkında bana yalan söylediği için teşekkür etmek istemediğimi lütfen unutmayın) ve Sphere'e (Molly, Clara, Lucie, Briony, Lucy) beni çok sıcak bir şekilde ağırladıkları, harika Alman ve İngiliz okuyucularla bağlantı kurmama izin verdikleri ve beni döner kebap ve ikindi çayı ile besledikleri için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, çok değerli beta okuması için teşekkür ederim Jen. Arkadaşlarıma, aileme ve bu yolculuk sırasında tanışma ayrıcalığına eriştiğim yazar dostlarıma: Sizi seviyorum. Tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve okurlara: Sizi hak ettiğimden emin değilim ama lütfen çok ama çok minnettar olduğumu bilin.

Justin Murphy of Out of the Attic Photography

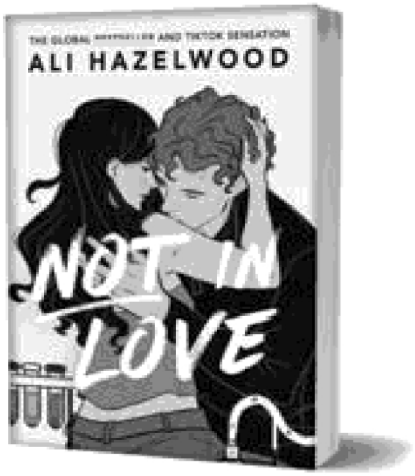
ALI HAZELWOOD, *The Love Hypothesis*, *Love on the Brain*, *Love Theoretically*, *Check & Mate ve Bride* kitaplarının *New York Times* ve *Sunday Times* çoksatan yazarıdır. Ali aynı zamanda beyin bilimi hakkında kimsenin başarılı olamadığı ve sonsuza dek mutlu olunmadığı hakemli makalelerin de yazarıdır. Aslen İtalyan olan Ali, sinirbilim alanında doktora yapmak üzere ABD'ye taşınmadan önce Almanya ve Japonya'da yaşamıştır. Ali işte olmadığı zamanlarda koşarken, kek yerken ya da üç kedi efendisiyle (ve biraz daha az kedi olan kocasıyla) bilimkurgu filmleri izlerken bulunabilir.

ALI HAZELWOOD'U ONLINE ZIYARET EDIN

AliHazelwood.com AliHazelwood

 AliHazelwood

ñr/i&"6a ALIVERSE...

A forbidden, secret affair proves that all's fair in love and science.

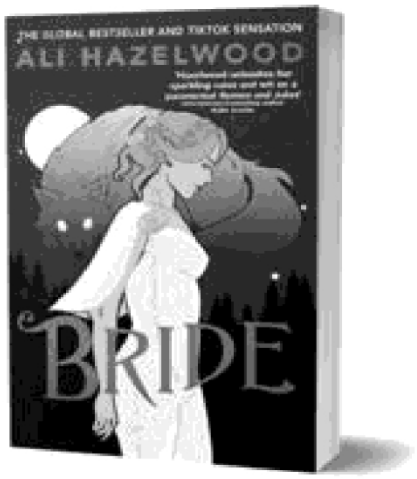
Rue Siebert might not have it *all*, but she has enough: a few friends she can always count on, the financial stability she yearned for as a kid,

Gelincik bilim alanında gelecek vaat eden en iyi girişimlerden biri olan id ne de biyoteknoloji uzmanı olarak başarılı bir kariyere sahip. İşi ıszcJ; keyifli ve zordu. Ta ki düşmanca bir devralma ve saldırgan, çekici bir adam her şeyi yerle bir edene kadar.

Eli Killgore ve ban¥ss partuarları Klina'yı yok ediyor, nokta. cm'nin bu anlaşmayı zorlaştırmak için iki zi2as<xrlrs fQr var - O istediği her yakıcı bir istisna ile elde eden bir adam Dışarı çıkmasını engelleyemediği kadın. Kadın, her şeyi vurdu.

Tom sadakat ve yadsınamaz bir çekim arasında. Rua ve Eh Laboratuvar ve "b ardrgxgrT+ win dows" dışında dikkatli olun. Thefr offoir i5 secret. no-strings-atzached, and kas a bui1 n deadli birinci gün af thoir E panfes galip gelecektir. Ama kalp riskli bir iştir - Leeps için bir chat p 'aye.

ßy&"Âîa ALIVERSE...

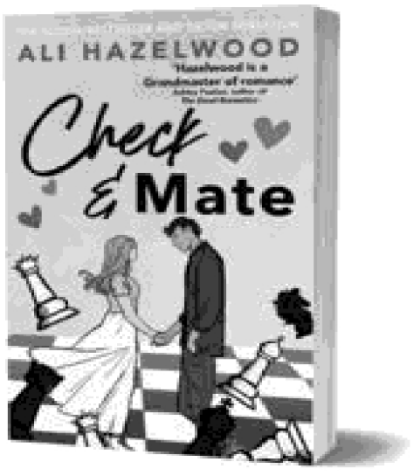
Bir Vampir br1da arsd øn arasında danøøørous bir ittifak
Æpha kurt adam bir aşk dedp OFîOMØÑ TO SUÎ¢ olur

Misery Lark, en güçlü Vampir konseyinin tek 4^I$iughrl -r
Güneybatı'nın dışlanmış insanıdır. Anonmıv °^>>-g içinde yaşadığı günler
İnsanlar, Vampirler ve onların ezeli düşmanları olan Wereler arasında saç
poAkekopingi için upori ro uphxpld olarak adlandırılıyor ve küçük choc'un değiş
tokuşta kendini bulduğunu görüyor - yine de...

Kurtlar son derece acımasızdır ve Alğha'ları Larva Moaia-nd da bir istisna değildir.
İşini mutlak bir otoriteyle yürütüyor ama adaleti sağlamıyor. Ve Vampir Konseyi'ne
göre, hata yapmadan değil. May'in Misery'nin her hareketini desteklemesinden de
anlaşılacağı üzere, Misery'tanımıyor. Eğer bilseydi Haklısın.

Çünkü Misery, bu yaş sınırını kabul etmek zorunda kalmıştır. -siyasetle
ya da ittifaklarla hiçbir ilgisi olmayan nedenler. ve her şey
hiç bir şeyi yapmak için. Ve shg ¡5 istekli
Kendisine ait olanı geri almak için ne gerekiyorsa yapar, bu
Were topraklarında bir hayat anlamına gelse bile... kurtla birlikte.

ćx/i&"f8s ALIVERSE...

Life's moving pieces bring rival chess players together in a match for the heart.

Mall y GTeenlleaf çılgınlıklarla birlikte. Bugünlerde mahkemeler çok sıkıntılı; afie< M-alfory'nin yıl önce ailesinin ölümüne yol açan eşi

Odak noktası Kar'ın annesi, yakınları ve son günlerin en önemli konularından biri olan 'Kir¥gkiHe7 N@an avuyw'un netorioLxs'iyle tahtayı silerek Cm+e son gł ,arżty toTJmą on. ment BrFgJ inaxduerTgrrtly wipg5 zhe board'da oynamayı kabul etti;

mevcut dünya ohdrnpionu ve Chass'ın Kötü Jay'inin hükümdarlığı.

Nolan's loss to an unknown rookie shocks everyone. What's even more confusing? His desire to cross pawns again. What kind of gambit is Nolan playing? The smart move would be to walk away. Resign. Game over. But Mallory's victory opens the door to sorely needed cash-prizes and despite everything, she can't help feeling drawn to the enigmatic strategist...

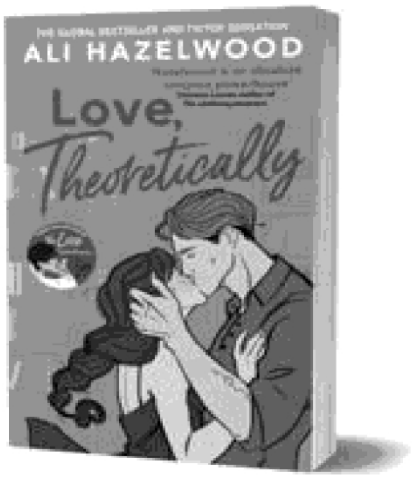
As she rockets up the ranks, Mallory struggles to keep her family safely separated from the game that wrecked it in the first place. And as her love for the sport she

çıkmayı o kadar çok istiyor ki... lony oyunların tahtada çok zor olmadığını, görüşün hayal ettiğinden daha parlak olduğunu ve rekabetin şiddetli olabileceğini fark eder {4y çekici kimlik 'Mal incelJ

igent... and infuriating...)

This novel is suitable for both young adult and adult audiences.

ñr¢&"f@ ALIVERSE...

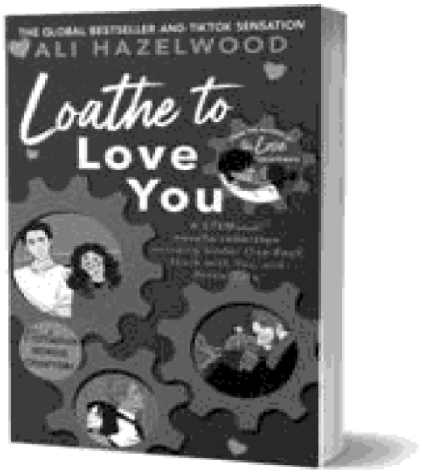
Rival physicists collide in a vortex of academic feuds and fake dating shenanigans.

The many lives of theoretical physicist Elsie Hannaway have finally caught up with her. By day, she's an adjunct professor, toiling away at grading labs and teaching thermodynamics in the hopes of landing tenure. By *other* day, Elsie makes time for tapping into her alter ego, a hockey-playing Slavic goddess as a ~~K~~ kendisinin hangi versiyonuna ihtiyaç duyuyorsa, o vücuda sahip olacaklls ustalıkla

Honestly, it's a pretty sweet gig – until her carefully constructed Elsie-verse comes crashing down. Because Jack Smith, the annoyingly attractive and arrogant older brother of her favourite client, turns out to be the cold-hearted experimental physicist who ruined her mentor's career and undermined the reputation of theorists everywhere. And he's the same Jack Smith who rules over the physics department at MIT, standing right between Elsie and her dream job.

Elsie is prepared for an all-out war of scholarly sabotage but... those long, penetrating looks? Not having to be anything other than her true self when she's with him? Will falling into an experimentalist's orbit finally tempt her to put her most guarded theories on love into practice?

ćx/i&"/& ALIVERSE...

Three irresistible short stories by the global phenomenon Ali Hazelwood, now available together in paperback for the first time, with an exclusive bonus chapter.

Mara, Sadie, and Hannah are friends first, scientists always. Though their fields of study might take them to different corners of the world, they [illegible] when [illegible] nd

Ali bu gerçeği kabul edebilir mi? bir aşka benziyor

sÓenca'. Opposśtes atEraçt. anÓ r+vals maks you bum...

Ari çevre mühendisi **Dr. Elaine Rosa**'nın ne

HorseTf'i cehennemden gelen sandıkla sıkışmış bulduğunda birlikte yaşamak

d<testable big- il lawyer whig **tF¥grrr¥pgtgSg'i sevmiyorum**

– a o won' one.

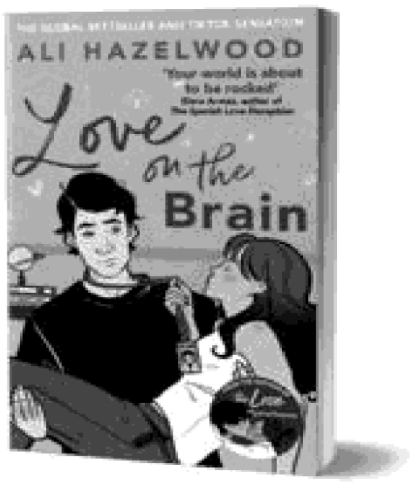
New York'ta bir asansörde sıkışan bir gineez ve ezeli düşmanı, aralarındaki rekabeti - ve aşkı - bir sonraki seviyeye taşıyor

Below Zero

A NASA aerospace engineer's frozen heart melts as she lies injured [illegible]

Ar rtio researW statiwn'da mahsur kalan ve tehlikeli kurtarma görevini üstlenmeye istekli tek kişi h-0r lOUg zirr>0 rivaT

ćxy@"ft" ALIVERSE..-

When a scientist is forced to work on a project with her nemesis, the results are explosive.

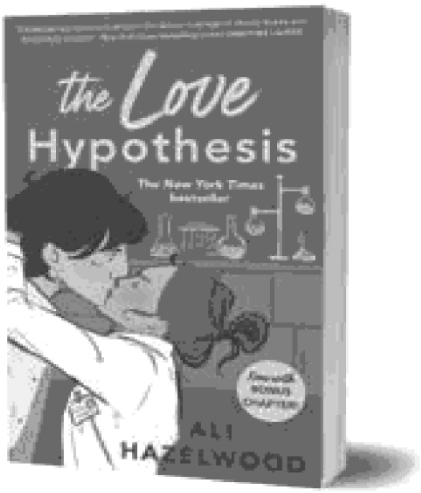
Bee K nigswasser bir Sim pfe koduna göre yaşıyor: F'-4arie Curie ne yapardı? NASA ona yaklaşmakta olan bir nöroeng projesinde liderlik teklif etti - gerçek olacak bir şey - Make tereddüt etmeden kabul ederdi. Duh. Modern JD'niteral anası Cs r¥ -v -f had co CD-lOAd Kurşun But Çar

Elbette, Levź ii g{tralZtiwe in a t,dII, gżdrk, ąncl piergśng-eyes g:inj @wąy, But Leci made his fcelings mowa d Bee very cloar in grad serii - a rchenem es work best empfoyed their own galaxies far. far away .

Ancak ekipmanları kaybolmaya başladığında ve personel onu görmezden geldiğinde, gee coLild mızrağı Shae 5 L,e'yi bir müttefike dönüşürken görür, oyunlarını destekler. Denizlerini sncoruJir¥g. d - vQLJring her with those eyes. The possibilities have all her neurons firing.

But when it comes time to actually make a move and put her heart on the line, there's only one question that matters: What will Bee Königswasser do?

ß-ji@"lfa ALIVERSE...

When a fake relationship between scientists meets the irresistible force of attraction, it throws one woman's carefully calculated theories on love into chaos.

As a third-year Ph.D. candidate, Olive Smith doesn't believe in love. romantic relationships are a risky investment of time and energy, and she ri~r>cl bD9S, ve onu bu duruma sokan da bu oldu. Anhı Olive'in sonsuza dek mutlu olacağına ikna etmek her zaman zor oldu, bilim adamları r+-qu re praof , li

i . So ke any self-respecting woman, Olive panics and kisses the first man she sees.

That man is none other than Adam Carlsen, a young hotshot professor he agrees to keep her charade a secret and be her fake boyfriend. Büyük bir konferansta Adam sürprizlerle karşılaşırsa B onu yine boyun eğmez 5fJpp<prt (gn€J onun boyun eğmez abs]. onların küçük deney, tehlikeli bir şekilde yanmaya yakın hissettiriyor.

Olive yakında Eke'nin sadece Ching'den daha fazla Aşk üzerine bir hipotez ortaya atılmadan önce kendi kalbinin altında

he u microscope.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.